

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

tick
tock

SICK FLUX

USA Today Bestselling Author

TILLIE COLE

SICK FUX

OceanofPDF.com

TILLIE COLE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Alıntı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Sonsöz

Son "SICK

FUX"

Çalma Listesi

Teşekkür Yazar

Biyografisi Tillie'yi

Takip Edin:

OceanofPDF.com

Copyright © Tillie Cole 2017 Tüm hakları saklıdır

Redaksiyon ve Düzeltme Kia Thomas Editing Kapak
Tasarımı Hang Le
Biçimlendirme by Stephen Jones

Ebook Edition

Bu yayının hiçbir bölümü, incelemeler için yapılan alıntılar hariç olmak üzere, yayıncı ve yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotoğraf, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının ve yazarın izni olmaksızın yüklenemez ve orijinal olarak yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, gerçek olaylarla ya da mekânlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve isimler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yayıncı ve yazar, bu kitapta adı geçen tüm ticari markaların, hizmet markalarının ve kelime markalarının ticari marka statüsünü ve ticari marka sahipliğini kabul eder.

OceanofPDF.com

DEDİKATION

Karanlık Romantik Devrim'in destekçileri için.
Siyah kalplerinize bayılıyorum!

OceanofPDF.com

"Eğer her şey yok olsa ve o kalsa, ben yine var olmaya devam ederdim; ve eğer her şey kalsa ve o yok olsa, evren muazzam bir yabancıya dönüşürdü."

Emily Brontë, Uğultulu Tepeler

OceanofPDF.com

PROLOJE

Ellis

Heathan James'le ilk tanıştığımnda bir kelebeğin kanatlarını koparıyordu. Nedenini sorduğumda açık gri gözlerini bana çevirdi ve "Çünkü ölmesini izlemek istiyorum" dedi.

Bakışlarının tekrar elindeki kıvranan kanatsız böceğe dönmesini izledim. Hüzünlü yaratık avucunun içinde solup ölürken dudaklarının aralanışını izledim. Ayrılan dudaklarından uzun, yumuşak bir nefes çıktı ve ağzında muzaffer bir gülümseme belirdi.

Bir keresinde bir kelebeğin basit kanat çırpışının, küçük bir tedirginliğin, havadaki en ufak bir hareket fısıltısının çok daha büyük bir şeyin oluşum sürecini başlatabileceği teorisini duymuştum; binlerce kişiyi yok eden bir kasırga. Demir ağırlığındaki dalgaları kumlu kıyılara çarparak önüne çıkan her şeyi yok eden bir tsunami.

Tanıştığımız ana, Heathan James'le, tüm dünyam haline gelen, iliklerime kadar işleyen bu adamla tanışmamıza dönüp baktığımda, onun parlak mavi-siyah kelebeğin kanatlarını koparmak gibi ölümcül bir eyleminin hayatlarımızda böyle bir tedirginlik yaratıp yaratmadığını merak ettim.

Basit bir çarpınışın neden olduğu bir tsunami ya da kasırga değil, güzel bir canlının uçma, gelişme yeteneğinin elinden alınmasının neden olduğu çok daha karanlık ve uğursuz bir şey. Kimsenin geldiğini görmediği bir yıkım yolu; yüzlerimizde en nazik gülümsemeler ve kalplerimizde en büyük cehennemle gerçekleştirilen en tatlı, en şiddetli ölümler.

Heathan James hayatımda hiçbir zaman bir ışık olmadı, onun yerine güneşi ve parlak olan her şeyi yok eden, beraberinde sonsuz, ebedi geceyi ve damarlarımda dolaşan katran karası kanı getiren ağır bir tutulma oldu.

Heathan James ruhumun yeniden uyanışının başlangıcıydı... Barış için değil, ölüm, cinayet, kan ve kemik için yaratılmış bir ruh. . .

Şeytan'ın alaycı gözlerinin dikkatli bakışları altında ateşte dövülmüş ruh eşleri.

Heathan.

Ellis.

Sadece bir çift hasta fux . . .

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

Ellis
Yedi yaş

Earnshaw Estate
Dallas, Teksas

"GARIP BİRİ."

Çimlerin üzerinde oturan Heathan James'e bakarken elimdeki oyuncak bebeğimi sıkıca kavradım. Tamamen siyah giyinmişti - siyah gömlek, siyah pantolon ... ve garip bir şekilde, cepli siyah bir yelek. Daha önce bir yetişkinden başka kimsenin bunlardan giydiğini görmemiştim. Saçları siyahtı; yanları kısa ama tepesi uzundu. Sürekli gözlerinin içine düşüyordu. Güneşin altında gümüş gibi görünen gözlerine. Aslında açık griydi. Daha önce bir insanın gözlerinde bu rengi hiç görmemiştim.

"Ellis." Eddie kolumu çekti. Tuttuğu yerden çektim.

"O yeni. Ve kimseyi tanımıyor." En yakın arkadaşım ve kapı komşum Eddie'ye doğru eğildim. Stetson'ı gözlerini kapatıyordu. Her zaman Stetson takardı. Dedi ki

Bir gün amcası gibi Teksas Ranger'ı olmak istiyordu. İyi bir korucu olacağını düşünmüştüm. "Dün gece babamın amcalarımla konuştuğunu duydum. Odamdan gizlice çıktım ve babamın ofis kapısını dinledim. Heathan'ın annesinin onu artık istemediğini söylediğini duydum. Onu korkuttuğunu söyledi. O da onu babasına vermiş, Bay James'e, bahçe bekçisine." Başımı salladım. "Onun da onu istemediğini ama başka seçeneği olmadığını duydum. Annesi hiçbir yerde bulunamadı. Annesi kaçmış ve onu yapayalnız bırakmış."

Eddie'nin mavi gözleri büyüdü. "Annesi onu ele mi verdi? Onu korkutacak ne yaptı?" Çimenlerin üzerinden Heathan'a baktım. Elinde bir büyüteç vardı. Karıncaları yakıyordu. Eddie'nin sorusuna cevap olarak omuz silktim. Ne yaptığını bilmiyordum.

"Bana pek korkutucu görünmedi," dedim, onu dikkatle inceleyerek. "Sanırım bizden daha büyük. Amcalarımdan birinin onun dokuz yaşında olduğunu söylediğini duydum." Eddie sekiz yaşındaydı. Ben yedi yaşındaydım.

"Dün onunla tanıştığında bir kelebeği öldürüyordu." Eddie omzunun üzerinden Heathan'a baktı. "Şu anda da karınca öldürüyor. O gerçekten çok garip, Ellis. Neden sürekli bir şeyler öldürüyor?" Durakladı. "Bence arkadaş olmak için fazla tuhaf biri." Derin bir nefes aldı. "Amcam onun gibi çocuklardan uzak durmamı söylüyor. Bir gün başını belaya sokacak olanlar onlarmış. Teksas Ranger'ı olmak istiyorsam başımı belaya sokamayacağımı biliyorsun."

"Gidip onunla konuşmak istiyorum." Eddie'yi iterek geçtim ve sıcak çimlerin olduğu yamaçtan aşağı koştum. Nefesim tükenene kadar koştum ve Heathan'ın yanında durdum. Saç bandımın hâlâ yerinde olduğundan ve saçlarımin düzgün olduğundan emin oldum.

Heathan başını kaldırıp bana bakmadı, ben de omzunun üzerinden ne yaptığına baktım. Elindeki büyütecın altında bir yığın ölü karınca yatıyordu. Küçük, siyah, kırık bedenlerinden dumanlar yükseliyordu. "Onların da ölmesini mi izliyorsun?" diye sordum ve gömleğinin altından sırtı kasıldı.

Ben cevap vermesini beklerken yakındaki ağaçta bir kuş ötüyordu. "Dünkü kelebekten daha yavaş öldüler," dedi sonunda. "Hayatta kalmaya çalıştılar, kaçmaya çalıştılar, kaçtılar ... ama yapamadılar. Onları tuzağa düşürdüm. Çok mücadele ettiler ... ama onları öldürmek zorunda kaldım."

Daha yakından bakmak istedim. Karşısına çömeldim ve büyütecini ölü karıncalardan uzaklaştırdığında gülümsedim. Yüzümü izliyordu, bunu hissedebiliyordum, bu yüzden gözlerimi kaldırdım ve kocaman gülümsedim. "Ben Ellis Earnshaw. Bunu dün hiç söyleyememiştim. Ben de burada yaşıyorum." Ana evi işaret ettim. Benim evimi. Babamın mülkü.

Heathan gülümsemedi. Hareket etmedi, bir şey söylemedi. Sadece beni izledi. Gözleri saçımdaki siyah saç bandına, sonra mavi elbiseme, beyaz önlüğümün ve uzun beyaz çoraplarımın üzerinden siyah ayakkabılarıma kaydı. Son olarak da ellerimdeki porselen yüzü bebeğe baktı. "Bu Alice," diye açıkladım ve görmesi için onu uzattım. Tıpkı benim gibi giyinmişti. Hatta uzun sarı saçları ve mavi gözleri de vardı.

"Hayır." Heathan başını

salladı. "Neye hayır?"

"Sen Dolly'sin."

Tekrar bebeğime baktım. "Anlamıyorum," dedim burnumu kırıştırarak. Kafam çok karıştı.

Beni işaret etti. "Senin adın Ellis değil. Senin adın Dolly. Buna dün karar verdim. Tıpkı bebeğine benziyorsun. Sana Dolly adını verdim. Ellis'i sevmiyorum. Aptalca bir isim. Sana yakışmıyor."

Şok içinde ona baktım, sonra bebeğime baktım. Tekrar gülümsedim. "Bunu sevdim." Heathan hızla gözlerini kaçırdı. "O Alice. Harikalar Diyarı'ndan." Mavi elbisemi, beyaz önlüğümü ve beyaz çoraplarımı gösterdim. "Bu benim en sevdiğim kitap. Bu bebeği bana geçen yıl annem almıştı. Babam da bana uysun diye kıyafetlerini aldı." Bebeğimi göğsüme yakın bir şekilde kucakladım. "Büyüdüğümde tıpkı Alice gibi olmak istiyorum. Yeni yerlere gitmek, yeni ve tuhaf bir dünyanın içine düşmek. Alice'le tanışmak istiyorum."

Cheshire Kedisi ve ılgın Şapkacı." Başımı salladım. "Ama Kupa Kraliçesi değil. O bir canavar! O ..." Daha yakına eğildim. "Beni korkutuyor."

"Neden 'Anne' diyorsun?" diye sordu.

Omuzlarım düştü. "Annem İngilizdi. İngiltere'de annelerine böyle derler." Heathan'ın gözleri kısıldı. Başımı yana eğdim. "Eee? Şu kitabı biliyor musun? Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları?"

Heathan başını salladı. Siyah saçlarından bir parça öne düşerek sol gözünü kapattı. Onu itmek için uzandım ama eli bir anda dışarı çıktı ve bileğimi kavradı. Nefesim kesildi ve tenimdeki parmaklarına bakakaldım. Tutuşu canımı acıtmadı ama ... ama gözlerine baktığımda kalbim gerçekten hızlı atmaya başladı. "Kimse bana dokunamaz," dedi dişlerinin arasından.

"Tamam." Yutkundum.

Heathan bana baktı, baktı ve sonra kolumu bıraktı. Kolumu geri çektim ve tuttuğu yeri ovaladım. Heathan büyütecini aldı ve ölü karınca yığınının üzerine geri getirdi. Güneş ışınları kalın cama vurup siyah böcekleri bir kez daha cızırdatmaya başlarken gözlerimi ondan hiç ayırmadım.

"Neden yelek giyyorsun?" diye sordum.

Heathan'ın eli dondu. Göz ucuyla bana baktı. "Bir yelek mi?"

Kıyafetlerini işaret ettim. "Yelek mi?"

Güldüm ve başımı salladım. "Yelek. Ne aptalım. Bazen iki ismi karıştırıyorum."

"Neden?"

Kalbim aniden ağırlaştı ve başımı öne eğdim. Ağlamamak için bebeğimin saçlarıyla oynadım. "Sana söylemişim. Annem İngiltere'den gelmişti. Oxford diye bir yerdendi. Oraya hiç gitmedim. Ama bazen her şeye farklı isimler verirdi." Yeleğini işaret ettim. "O

yeleklere 'yelek' dedi. Arabanın kaputuna 'kaput' derlerdi. Bunun gibi aptalca şeyler."

"Nerede o?" Heathan sordu ve ben gözlerimdeki yaşların büyüdüğünü hissettim.

"Geçen yıl öldü." Bebeğime daha sıkı sarıldım. "Ölmeden önce, bir gün beni Harikalar Diyarı'nda göreceğini söyledi." Bebeğimi kaldırdım. "Bana bunu verdi. Beni güvende tutacağını söyledi."

"Neyden?"

"Kötü insanlar." Heathan'a baktım. O bir şey söylemedi. "Dünyada kötü insanlar olduğunu söyledi. Bazıları çok yakınımızdaydı. Bana Alice'in beni güvende tutacağını söyledi."

"Hiç kötü insanla tanıştın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Buralarda sadece babamı ve amcalarımı görüyorum. Bir de dadımı, Bayan Jenkins'i. Baban da var... ve şimdi de sen!"

Heathan bebeğime baktı, sonra gözlerini benden kaçırdı. Büyütecı bıraktı ve elini yeleşinin cebinde gezdirdi.

"İçinde ne var?" Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Heathan'ın eli cebi kapalı tutmak için üzerine kapandı. Gözlerinin içine baktım. İçinde her ne varsa, görmeme izin vereceğini sanmıyordum. Ama derin bir nefes verdi ve elini içeri uzattı. Parlak ve altın rengi bir şey çıkarırken nefesimi tutarak bekledim. Başım elinin üzerinde durana kadar daha da yakınına eğildim. Yüzüm onunkinden sadece bir santim uzaktaydı. Heathan gözlerime baktı, sonra yavaşça elini açtı. Parmak parmak.

"Heathan." Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bu bir cep saati mi?"

"Geç oluyor." Yüzüne baktı. Camın kırılmış olduğunu ve ellerin hareket etmediğini görünce kaşlarımı çattım. Cebinden uzun bir zincir sarkıyordu.

"Heathan," diye nefes nefese kaldım. Kırık cama dokunmamak için elimi tutmak zorunda kaldım. "Kırılmış. Çalışmıyor," dedim.

üzgün bir şekilde söyledi.

Heathan'ın kafası karışmış görünüyordu. Saati kulağına götürdü, yan tarafına hafifçe vurdu ve "Tik tak" dedi. Bana doğru uzattı. "Tik tak. Tik tak. Tik tak." Başını yana eğdi. "Gayet iyi çalışıyor. Duymuyor musun? Tik tak. Tik tak. Tik tak. Görmüyor musun?"

Saate baktım. Gerçekten çok sıkı çalıştım. Hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyordum. Sonra Heathan'ın rol yaptığını fark ettim. Tıpkı benim çay partilerimde yaptığım gibi. Benim de onun oyununa katılmamı istiyordu.

"Duyabiliyorum!" Gülümsedim. Heathan sözlerim karşısında dondu kaldı, sonra dudağının kenarı yukarı doğru çekilmeye başladı ve ben de onun gülümsediğini gördüğümü sandım.

En azından öyle sayılır. Bir çeşit gülümsemeydi.

Heathan'ın o kadar çok gülümsediğini sanmıyorum. Üzgün görünüyordu. Eddie'den farklıydı. İkisi de ciddiye. Ama Heathan'da durum farklıydı. Nedenini bilmek istiyordum.

Sonra donup kaldım. Bir şey fark ettiğimde elim ağzıma gitti. "Heathan," diye fısıldadım hevesle, bebeğime bakarken. Kıyafetlerime. Yeleğine baktım, sonra cep saatine. "Beyaz Tavşan." Çabucak ileri atıldım ve tam karşısına oturdum. Heathan kımıldamadı. "Saat... Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları'ndaki Beyaz Tavşan gibisin."

Güldüm ve güldüm.

"Tavşan." Göğsünü işaret ettim. "Tik tak, tik tak, tik tak ... sen Tavşan'sın!"

"Dolly."

"Tavşan!" Kabul ettim ve yeni isimlerimize gülümsedim. "Dolly ve Tavşan. Alice tavşanı tavşan deliğinden aşağıya kadar takip etti. Onu Harikalar Diyarı'na götürdü. Onu sıkıcı dünyasından alıp parlak renklerin ve büyülu yaratıkların olduğu bir dünyaya götürdü." Bebeğimi sıktım. "Ve şimdi seninle tanıştım. Bana yeni bir dünya göstermeye mi geldin?"

Heyecanla cevabını bekledim, sonra bir gölge aniden güneşi kapattı.

"Ellis."

Yukarı baktım ve Eddie'nin tepemizde dimdik durduğunu gördüm. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Eddie!" Heathan'ı işaret ettim. "O Tavşan ve ben de Dolly'yim! Buna inanabiliyor musun?"

"Ne?" Eddie kaşlarını iyice aşağı çekerek sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Harikalar Diyarı'ndan!" Mutluluk içinde başımı arkaya attım. "Annemin her zaman söylediği şey gibi..." Düşünmeye çalıştım. "Kader!" Onun sözlerini hatırlayarak bağırdım. "Bu kader!"

Eddie'nin yüzü allak bullak oldu. "Neden beni hiç o kitaptaki karakterlerden biri yapmadın?"

Ben de yüzümü buruşturdum. "Sen kim oluyorsun?" Eddie'yi hiç Harikalar Diyarı'ndan biri olarak görmemiştim.

Omuz silkti, sonra yüzü aydınlandı ve şapkasına vurdu. "Çılgın Şapkacı olabilirim! Ben her zaman şapkamı takarım. O da öyle."

Şapkasını inceledim. Başımı salladım ve aptallığına güldüm. "Sen asla Çılgın Şapkacı olamazsın."

"Neden?" Eddie kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü Çılgın Şapkacı deli, aptal! Sen deli değilsin. Sen

'mantıklı,'" dedim tırnak işareti yaparak. "Bayan Jenkins bana her zaman senin ne kadar 'iyi bir çocuk' ve 'aklı başında' olduğunu söyler." Başımı salladım. "Yani Çılgın Şapkacı olamazsın, Eddie. Sana hiç yakışmıyor. Sen Harikalar Diyarı'na ait değilsin." Heathan'a dönüp baktığımda onun da bana baktığını gördüm. "Ama Heathan ve ben ..."

Heathan Eddie'ye bakmak için başını çevirdi. Sonra Heathan tam yanıma, neredeyse önüme geçti ve Eddie'ye ters ters baktı. Eddie yutkundu. Heathan ona kaşlarını çatarken beti benzi attı.

Eddie yavaşça, "Ben eve gidiyorum," dedi ve geri çekildi. "Benimle gelmek ister misin? Annem akşam yemeğine gelebileceğini söyledi. Belki en yeni tayımıza da binersin." Eddie yan tarafta, yani bir sonraki arazide yaşıyordu. Smith malikânesi bir çiftlikti. Çitlerin arasından gizlice içeri girdi.

Beni görmeye gelmesi için mülkleri ayırmak. Onun evine hiç gitmedim. Babam asla izin vermezdi. Hayatım boyunca mülkümüzün arazisinden hiç çıkmamıştım.

"Hayır," diye cevapladı Heathan benim yerime ve Eddie tekrar geri çekildi. "O burada kalıyor." Heathan kolunu uzattı, böylece onu geçemedim. "Evine git."

Elini tokatladım ve başımı salladım. "Aptal Tavşan! Çok yaramaz ve kaba davranıyorsun!" Kıkırdadım, sonra Eddie'ye baktım. "Ben burada kalıyorum, Eddie. Babamın gitmeme izin vermediğini biliyorsun ama yine de hep soruyorsun."

"Tamam." Eddie kollarını yine göğsünde kavuşturarak hışımla uzaklaştı. "Eddie!" Üzgün olduğunu görerek seslendim ama arkasını dönmedi. İçimi çektim ve tekrar oturdum. Eddie'nin üzülmelerini ya da bana kızmasını istemiyordum. Harikalar Diyarı'na ait olmaması kimsenin suçu değildi.

Heathan yüzünü bana döndü. "Ondan hoşlanmıyorum." "Tavşan. Kes şunu. O benim arkadaşım." "Arkadaşın mı?" diye sordu.

"Benim arkadaşım yok."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Artık biliyorsun." Heathan cevap vermeyince göğsümü işaret ettim. "Tavşan ve Dolly, hatırladın mı?" Alnı şaşkınlıkla kırıştığında tekrar güldüm. Kendi adıma, yeni isimlerimizin kulağa hoş gelmesine bayılmıştım. "En sevdiğim şeyleri görmek ister misin?" Konuyu değiştirerek sordum.

Heathan hâlâ şaşkın görünüyordu ama sonunda omuz silkti. "Burada kal," dedim ve ayağa fırladım. Evime kadar koştum ve en sevdiğim şeylerden oluşan çuvalımı aldım. Heathan'ın yanına döndüğümde nefes nefese kalmıştım. Hiç hareket etmemişti. Tek bir kası bile oynamamıştı.

Çuvalı yere koydum ve pembe ipi açarak hemen kapanmasını sağladım. Her şeyi çıkarmaya başladım. Pembe piknik örtüsünü aldım ve aramızda yere serdim. Çay takımını yerleştirirken kalbim heyecanla çarpıyordu. Her şey aramızda düzenlendiğinde ayağa kalktım ve ellerimi açtım. "İşte başlıyoruz! Ne düşünüyorsun?"

Heathan önce bana, sonra da yerdeki çay setine baktı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve fincanı ile tabağını önünde sabitledim. Çaydanlığı kaldırıp çayı doldururken, "Earl Grey," dedim. "Annemin en sevdiği çay. Her zaman çay içerdi, bazen günde altı fincan!" Tavşan'ın fincanı ağzına kadar dolduğunda, ben de kendi fincanımı doldurdum. Burnuma götürüp kokladım ve buhar burun deliklerime çarptıkça güldüm. "Gıdıklıyor!" Homurdandım ve burnumu oynattım. "Bergamot özünü her kokladığımda buhar burnumu gıdıklıyor. Ama yine de bunu hep yapıyorum çünkü çok güzel kokuyor."

"Komik konuşuyorsun," dedi aniden.

Gözlerimi devirdim. "Bu ikinci çayı. İkinci çayı İngiliz aksanıyla içilmelidir. Bu benim favorim. Böyle konuştuğumda tıpkı annem gibi konuşuyorum. Annem her zaman ikinci çayı içerdi. Her gün saat tam dörtte."

Tam bir yudum alacaktım ki, fincanımın ağzından Heathan'ın beni yine tuhaf bir şekilde izlediğini gördüm. Fincanı hâlâ aramızdaki battaniyenin üzerindeydi. Daha önce hiç ikinci çayı içip içmediğini merak ettim. Eğer içmediyse, bu bir rezaletti!

Öne doğru eğildim. "Bunu hemen içmelisin Tavşan. Sıcakken. Sadece önce üflediğinden emin ol. Dilinin yanmasını istemezsin. Bu dünyadaki en kötü duygudur!"

Heathan fincanına doğru eğildi ve sonra saçlarının arasından bana baktı. "İçinde hiçbir şey yok."

Elim fincanımın üzerinde dondu kaldı. Kulpu tuttuğumdan ve porselene dokunmadığımdan emin olmalıydım. Parmağımı yakmak istemiyordum. "Neden bahsediyorsun, Tavşan? Sana daha yeni bir fincan doldurdum!" Başım yana düştü. "Daha önce hiç ikinci çayı içmedin, değil mi?"

Heathan yavaşça başını salladı. Fincanımı battaniyenin üzerine koydum. "Normalde benim de keklerim ve ikramlıklarım vardır. Ama ne aptalım, bugün onları getirmedi. Yeni bir arkadaş beklemiyordum. Annemin deyişiyle yeni tanıdıklar."

Heathan kaşlarını çattı ve fincanına baktı. Fincanın ve battaniyenin pembesi siyah giysilerine karşı parlak duruyordu. "Sana çayını nasıl düzgün içeceğini öğretmemi ister misin?" Tam yanına oturana kadar battaniyenin kenarından dolandım. Uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum. Heathan donup kaldığında ve başını bana doğru çevirdiğinde sıçradım. Ona dokunmamı istemediğini unutmuşum.

Elimde değildi. İnsanlara hep dokunurdum. Dokunaklı bir insandım.

"Hayır..." dediğinde üzgün bir şekilde elimi geri çekecektim. Kalbimin göğsümde daha hızlı attığını hissedebiliyordum. "Orada bırakabilirsin," dedi. Ama sesi tuhaf geliyordu. Dişlerini birbirine geçirmişti, sanki acı çekiyormuş gibiydi.

Kolum onun koluna değene kadar yaklaştım. "Güzel kokuyorsun," dedim. Heathan'ın gözleri benimkilere baktı.

"Ve sen var ve en güzeli gözler Ben de hiç gördüm." Onun Çenesini sıktı ve burnu boynuma yaklaşıp bana yaklaştı. Ne yaptığını merak ettiğim için gözlerim fal taşı gibi açıldı. Geri çekildi, burnu burnuma yaklaştı ve "Sen de güzel kokuyorsun" dedi. Gözleri kapandı ve tekrar açıldı.

bir saniye sonra. "Güller gibi."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Bu gül. Annemin parfümüydü." Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, "Bunu sürmemem gerekiyor -babam öyle söyledi- ama her gün gizlice biraz sürüyorum. Her kulağımın arkasına küçük bir damla." Ona göstermek için kulağımın arkasına dokundum. "Gözden uzak."

Elini sıkıca kavradıktan sonra önümüzde duran çay bardağına baktım. "Çay içmek için parmaklarınızı alıp kulpundan geçirmelisiniz." Heathan'a başımı salladım ve elini fincana doğru yönlendirdim. Parmaklarını gitmeleri gereken yere koydum. "Şimdi fincanı dudaklarına götür." Heathan gözlerini benimkilerden ayırmadan dediğimi yaptı. Fincan tam dudaklarına değmek üzereyken daha dik oturdum ve "Bekle!" diye bağırdım. Heathan durdu. Avucumun içiyle alnıma bir tokat attım. "En önemli şeyi

unuttum!" Uzandım ve serçe parmağını çektim.

havaya uçtu. Alkışladım ve gülümsedim. "İşte. Çayı düzgün içmek için serçe parmağınızı dışarı çıkarmanız gerekir. Çay içerken bu kuraldır. Annem bana İngiltere'de bunu yapmazsan Kraliçe'nin kafanı kesebileceğini söyledi." Yavaşça Heathan'ın siyah saçlarına dokundum. "Ve senin kafan kesilemeyecek kadar güzel, Tavşan."

Arkama yaslandım ve içmesini bekledim. "Hadi o zaman," diye ısrar ettim. "Bir yudum al." Heathan'ın kaşları hâlâ aşağı doğru çekikti ama çaydan bir yudum aldı, sonra fincanı ve tabağı tekrar battaniyenin üzerine indirdi. "Eee?" Nefesimi tuttum.

"İyiymiş," dedi Heathan, biraz beceriksizce ama ben yine de sevinçle çığlık attım.

"Çok sıcak değil miydi?"

"Tam kıvamında," dedi ve fincanıma dönüp ben de bir yudum aldım. Çayı çok severdim. Ama sadece Earl Grey. Başka hiçbir çay karışımı yeterince iyi değildi. Özellikle Darjeeling içmek kesinlikle bir suçtu.

"Çuvalda başka ne var?" Bardağımı yere koyarken Heathan sordu. Arkamı döndüm ve en değerli varlığımı çıkardım. Dizlerimin üzerinde Heathan'a doğru yürüdüm ve müzik kutusunu battaniyenin üzerine koydum.

Heathan kaşını kaldırdı. Parlak pembe müzik kutusunu kendime doğru çektim ve açtım. "Annemindi. İçinde bir kaset var. Bir kaset. İçinde onun en sevdiği şarkılar var. Seksenlerden kalma. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum ama onlar benim tüm dünyadaki en sevdiğim şarkılar. Onları her gün çalışıyorum."

Elimi annemin küçükken yapıştırdığı aşk kalpli çıkartmaların üzerinde gezdirdim. Heathan'a döndüm. "Dinlemek ister misin, Tavşan?"

Başıyla onayladı. En sevdiğim şarkıyı bulana kadar kaseti geri sardım ve oynat tuşuna bastım. Müzik başladı. "Bu şarkının adı 'Sevgili Jessie'. Madonna adında bir kadına ait. Annemin tüm dünyada en sevdiği şarkıydı."

Müzik başladığında sallanmaya başladım. Yerime oturamadım, ayağa fırladım ve Alice bebeğimi ellerimde tutarak dans etmeye ve şarkı söylemeye başladım. Sözleri yüksek sesle söylerken başımı arkaya eğerek döndüm. Daha fazla dönemeyecek hale geldiğimde Heathan'a baktım. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu.

Omzumu eğdim ve gözlerinin içine baktım. Dans ettim ve şarkı söyledim, ona doğru ilerledim, bir gösteri sundum. Babam ve amcalarım için hep gösteri yapardım. Neredeyse her gece. Her zaman Alice Harikalar Diyarında elbisemle onlar için dans etmemi isterlerdi - en sevdikleri elbisemdi. İnsanlar için dans etmeyi severdim. Bu onları hep gülümsetirdi.

Şarkı bittiğinde nefes nefese onun yanına çöktüm. "Hoşuna gitti mi Tavşan?" Alice'i göğsüme çektim.

Gümüş rengi gözleri elbisemin üzerinde gezindi, sonra tekrar yüzüme döndü. "Evet," dedi sesi titreyerek. "Çok beğendim."

"Gerçekten
mi?" Başını
salladı.

"Çok mutluyum!" Çayımдан bir yudum daha aldım ve Heathan da aynısını yaptı. Bize bir fincan daha doldurdum. Tüm çay içildiğinde, son hazinem için çuvala uzandım.

Kitabı Heathan'ın önüne koydum. "Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları."

Heathan kitabı eline aldı ve parmaklarını eski ön kapağın üzerinde gezdirdi. "En sevdiğin kitap." Kapağı açtı ve sayfalara bakmaya başladı.

Nefesim kesildi. "Okuyabiliyor musun, Tavşan?"

Heathan'ın elleri durdu ve bana baktı. "Evet.
Yapamaz mısınız?"

Başımı salladım. "Ben evde eğitim görüyorum. Babam çok meşgul bir adam ve bana öğretmek için fazla zamanı olmuyor. Günlerimin çoğunu burada, bahçede oynayarak geçiriyorum." Alice'in saçlarıyla oynadım. Gözlerimi tekrar Alice'e çevirdiğimde

Heathan, hâlâ beni izliyordu. "Bana kitabı okuyabilir misin, Tavşan?"

Heathan hayır diyecekmiş gibi baktı ama sonra omuzları düştü ve başını salladı. Gülümseyerek, başımı bacağına yaslayana kadar hareket ettim. Heathan'ın garip bir şekilde nefes aldığını duydum ama bir şey söylemedim. Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu.

Çok yakışıklıydı.

"Annem hayattayken her gece bana bunu okurdu. O zamandan beri kimse bana okumadı ... ta ki şimdiye kadar."

Heathan yutkundu ve sonra ilk sayfaya başladı. O okurken gülümsedim. Ve iyi okuyordu. Gerçekten zeki olmalı, diye düşündüm. Sessiz ve zeki.

Okurken Heathan'ı inceledim. Sesini dinledim, güçlü Teksas aksanını . . . tıpkı benim İngiliz aksanımı kullanmadığım zamanlardaki gibi. "Annen seni neden istemedi, Tavşan?"

Heathan okumayı bıraktı ve bana baktı. Gümüş gözleri kararmış gibiydi. "Kimse beni istemiyor," dedi sadece.

"Baban mı? Bay James değil mi?"

Heathan başını bir kez salladı. "O da beni istemiyor. Ama gidecek başka yerim yok. Burada olduğum sürece ondan uzak durmamı söyledi. Ben de öyle yapıyorum."

Kalbimin üzüntüyle ağırlaştığını hissettim. "O zaman ben de seni isterim," dedim sessizce ve Heathan'ın gözleri o kadar büyüdü ki gece yarısı gökyüzünde parlayan iki parlak ay gibi göründüler. Elimi onun elinin içine koydum ve nazıkçe sıktım. "Ben senin arkadaşın olacağım, sen de benim. Dolly ve Tavşan. Earnshaw malikanesinin dostları... tüm dünyadaki ilk dostunuz."

Yanımdaki müzik kutusuna doğru yuvarlandım ve çalma düğmesine bastım. Annemin kaseti çalarken başımı Heathan'ın bacağına yasladım ve ona kocaman bir gülümseme verdim. Heathan'ın eli kitabı bıraktı, sonra çok yavaşça parmaklarını yüzüme ve saçlarıma indirdi. Saç bandımı düzeltti.

Bana gülümseyeceğini düşünmüştüm ama gülümsemedi. Tekrar kitaba baktı. Bana tekrar okurken gözlerimi kapattım. Ve okuduğu süre boyunca, yeleğindeki cep saatinin tik tak sesini duyabildiğimi hayal ettim.

Bu sesi çok seveceğimi biliyordum.

Tik tak. Heathan

James. Yeni

arkadaşım. Tik

tak.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

Heathan

İki yıl sonra . . .

HEPSİ BİR ŞEYLER HİSSETMEMİ BEKLIYORDU. Mezarın başında dururken hepsi bana bakıyordu. Babam toprağa indirildi ve tabutu mezara yerleştirilirken ben kopuk bir şekilde izledim. Papaz bir şeyler söyledi ama dinlemeye zahmet etmedim. Tahta kutunun içinde yitip giden bedenine neler olduğunu merak etmekle meşguldüm. Beş gün ölü kaldıktan sonra kanının neye benzediğini merak ediyordum. Kalın ve kırmızı mıydı? Jöle gibi pıhtılaşmış mıydı? Rengi değişmiş miydi? Derisi kurumuş, çatlamış, grileşmiş miydi? Kokuyor muydu? Çürümeye mi başlamıştı, dudakları etini kaybediyor, sararan dişleri geri mi çekiliyordu?

Bir el benimkine kaydı. Dolly olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Bana dokunmaya cesaret eden tek kişiydi. Benimle konuşan tek kişiydi. Tam da sevdiğim gibi.

Gözlerimi kaldırdım ve Eddie Smith'in kafasında aptal şapkasıyla mezarın karşısından bana dik dik baktığını gördüm. Bana baktı.

Dolly'nin başı koluma düştü ve ona sıkıca sarıldım. Gözlerimle buluştuğunda ona sıırttım, gözlerim yanıyordu. O benimdi. Bir zamanlar ona sahipti ama ben ortaya çıktığım andan itibaren artık onun dünyasında yoktu. Artık hayatındaki tek kişi bendim. Ona arkadaşım olabilmesi için Eddie'yle ilişkisini kesmesi gerektiğini söylemişim. Ben paylaşmazdım. Özellikle de onun gibi bağınaz pisliklerle. O beni seçti. Bir kalp atışında. Ben ve Eddie arasındaki karar asla bir seçim değildi. O bana aitti ve bunu biliyordu.

Eddie bundan nefret ediyordu elbette. Kaybettiği en sevdiği oyuncayıymış gibi ona her baktığında bunu yüzünden okuyordum. Kolumda eski en iyi arkadaşı varken bana her baktığında nefretle ışıldıyordu.

Benden nefret etmeli.

Onu asla geri vermeyecektim.

Onu sonsuza dek tutacaktım.

Son birkaç yıldır Eddie malikâneye giderek daha az geliyordu. Bir zamanların vazgeçilmeziydi ama ben geldiğimden beri artık varlığına ihtiyaç duyulmuyordu. Çoğu gün onu çitlerin arkasından izlerken görüyordum ama ona hoş karşılanmadığını söylediğinden emin olmuştum.

Artık Dolly'nin hayatında gereksizdi.

İhtiyacı olan tek şey bendim.

Bundan emin olurdum.

"Tavşan?" Dolly'nin sesi beni Eddie'den ve onun boktan suratından uzaklaştırdı. Onun hüzünlü mavi gözlerine baktığımda, yanındaki babasını işaret etti. Bay Earnshaw elinde bir kova toprak tutuyordu.

"Topraktan bir avuç al, oğlum. Mezara, babanın tabutunun üzerine at." Dediğini yaptım. Ama Dolly'nin elinden hiç ayrılmadım. Burnunu çekti ve ona tekrar baktığımda ağladığını gördüm. Başparmağımla yanağındaki gözyaşını ovuşturdum, sonra gözyaşını ağzıma götürdüm.

Tuz tadı vardı.

Onun tadı

vardı. Tadı

güzeldi.

Papaz başka bir şey söyledi ve sonra herkes ana eve doğru yürümeye başladı. Bay Earnshaw ve iş ortakları olan "amcaları"nın küçük kalabalığının en önünde yürüdüklerini gördüm. Sadece emlak çalışanları vardı. Bay Earnshaw ve iş ortakları malikânenen hiç ayrılmamışlardı. Dallas kırsalında yapayalnızdık. Ama Dolly vardı. Bu yüzden umurumda değildi.

Geldiğimden beri evde eğitim görüyordum. Ama tıpkı Dolly gibi ben de aslında kimse tarafından eğitilmemiştim. Bu yüzden günlerimi onunla geçiriyor, çay partilerinde çay içiyor ve ona okuma yazma öğretmeye çalışıyordum. Denedi ama çok iyi değildi. Temel bilgileri biliyordu ama çoğu şeyde zorlanıyordu.

Bu beni çok kızdırdı.

"Yatak odama gitmek ister misin, Rabbit?" Dolly koluma daha sıkı sarıldı, yanağını ceketime dayadı. Tek kelime etmeden başımı salladım ve beni evin içine, sessiz odasına götürmesine izin verdim. Alt kattaki ana odada yetişkinlerin sesini duyuyordum. Ama onların yanında olmak istemiyordum. Onlardan hoşlanmıyordum. Onların yanında olmak bende onlara zarar verme isteği uyandırıyor. Dolly dışında herhangi birinin yanında olmak, elime bir silah alıp kalın kafataslarına bir kurşun sıkma isteği uyandırıyor. Nedenini bilmiyordum. Kendimi bildim bileli insanlar hakkında günlük düşüncelerim bunlardı. Çoğu gece onların ölü hallerini hayal ederek uyuyakalırdım.

Dolly yatağında oturuyordu, porselen yüzlü bebeği her zamanki gibi göğsüne sıkıca sarılmıştı. Bugün siyah giymişti. Mavi elbisesi, beyaz çorapları ve beyaz önlüğü olmadan tuhaf görünüyordu.

Nefret ettim.

Dolabına gittim ve birbirinin aynısı olan mavi elbiselerinden birini çıkardım. Elbiseyi uzatırken parıltıyan büyük mavi gözleri bana sabitlenmişti. "Bunu giy."

Dolly siyah elbisesine ve ceketine baktı. "Babam bugün siyah giymem gerektiğini söyledi. Babanı onurlandırmak için. Benim gibi

"Annemin cenazesinde yaptım."

"Siyah giymenden nefret ediyorum. Sen renklere aitsin." Elbiseyi tekrar dışarı ittim.

Dolly kaşlarını çattı. "Sen hep siyah giyiyorsun," dedi ve dolgun dudaklarını büzdü. "Neden ben de siyah giyemiyorum?"

Sinirlenmeye başlamıştım. "Ben gölgede yaşıyorum. Sen yaşıyorsun. Sen ışıktta yaşıyorsun. Şimdi değış."

Dramatik bir şekilde iç çekip elbiseyi elimden alana kadar gözlerimi onunkilere sabitledim. Bütün gün hissettiğim tek duygu kırıntısı, ayaklarını yere vurarak yanımdan geçip banyosuna doğru yürürken göğsümden taşı. Dudağımın bir köşesinin yukarı kalktığını hissettim. Gülümsemeye ancak bu kadar yaklaşabilmişim.

Ve sadece onun için.

Her zaman dramatikti. Hayat doluydu. Her düğmeme basardı.

Bay Earnshaw'un bugün için bana aldığı uzun siyah ceketini bir sandalyenin üzerine atarak yatağı oturdum. Elimi yeleğimin cebine daldırdım ve cep saatimi çıkardım. Parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirdim ve ibrelerin hareketini izledim. Tik tak, tik tak, tik tak ...

Banyo kapısı açıldı ve Dolly bir kez daha mavi elbisesini giymiş olarak dışarı çıktı. Alice bebeğı yanında asılıydı. Gülümsedi ve kollarını yana açarak kıyafeti için onay istedi. Onu bu kıyafetler içinde sevdiğimi biliyordu.

Sadece bu kıyafetlerle.

Benim yaşıyan, nefes alan bebeğim.

Makyaj masasına doğru yürüdü ve tabureye oturdu, aynasından bana bir bakış fırlattı ve bana bir kez daha nazlı bir gülümseme verdi. Kendi kendine mırıldanıyordu, annesinin karışık kasetinden bir şarkı daha. Şarkıyı tanıdım. Her zaman bu şarkıyı söyler ve dans ederdi. Her gün tekrar tekrar. Umurumda değildi. Onu dans ederken izlemeyi seviyordum.

Yatakta arkama yaslandım, başımı parlak sarı boyalı duvara yasladım. Dolly makyaj masasının üzerinde duran ruj tüpüne uzandı - annesinin eski rujuna.

Pembe.

Parlak pembeydi.

Rujunu sürdü, boynuna biraz parfüm sıktı, sonra gelip yanıma oturdu. Oyun oynadığında, her zaman kıyafet giyerdi. Giyinme ve ikinci çayı partileri. İngiliz aksanları ve parlak pembe ruj. Yatağının kenarında annesinin bir resmi vardı. Tıpkı ona benzemek istiyordu; bu çok açıktı. Pembe ruju ve uzun sarı saçlarıyla benziyordu da.

"Tavşan mı?" Dolly yanıma uzandı.

"Öyle mi?"

"Üzgün hissediyor musun?" Gözleri çok büyüktü. Gözlerinde yaşlar görebiliyordum.

"Üzgün değilim," diye cevap verdim ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yere çöktüm. Dolly yine gül kokuyordu - en sevdiğim koku. Bu parfüm ... onun ...

Dolly elini benimkinin üzerine, aramızdaki şiltenin üzerine koydu. "Baban öldü. Üzücü bir gün. Sen . . ." Gergin görünüyordu. "İstersen ağlayabilirsin. Sorun değil. Kimseye söylemem."

Kaşlarımı çattım. "Ben ağlamam." "Hiç mi?"

"Hayır." Ağladığım bir zamanı düşünmeye çalıştım. Orada hiç olmadı.

"Babanı özlemeyecek misin?"

Sorusunu düşündüm. Sonra da gerçeği söyledim. "Hayır."

Dolly'nin nefesi kesildi. "Ama yine de anneni özölüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır." Dolly'nin şok olmuş yüzünü okumaya çalışırken gözlerim kısıldı. Annemi düşündüm. Beni Earnshaw malikânesinin kapısına bırakırken onu düşündüm. Mutfakta beni izlediğini hayal ettim.

Beni uyandırdı. Geceleri adımı fısıldarken nasıl ağlayarak uyuduğunu düşündüm.

Ve ben hiçbir şey hissetmedim.

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kimse **e t m i y o r .**" Dolly hızlı bir nefes çekerken göğsümde bir şeylerin yandığını hissettim. "I . . . Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum, Rabbit? Benim için bile mi? Dolly'n mi?" Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı yuvarlandı. Damlanın düşüşünü izledim ve midemde bir şeyler yırtıldı. Alt dudağı titriyordu.

Elim titredi ve başparmağımla gözyaşımı sildim. "Sadece sen." Dolly nefesini tutmuş, yüzümü inceliyordu. Göğsümdeki ve şimdi de midemdeki bu hissin ne olduğunu bilmeden aşağıya baktım.

"Ne?" Dolly gözyaşlarını içine çekerek sordu. Elimi avuçlarının arasına aldı ve sıktı.

Ellerimize baktım ve Dolly beni terk ederse nasıl bir hayat yaşayacağımı hayal etmeye çalıştım. Onu bir daha hiç görmeseydim, tıpkı annemi ve babamı göremeyeceğim gibi. Bu sefer hiçbir şey hissetmedim. Her şeyi hissettim. Kanımda ateş ve gözlerimi yakacak kadar parlak bir öfke hissettim.

"Bir şey demek istiyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Sen herkes gibi değilsin. Başka hiç kimse umurumda değil. Tek bir kişi bile... Sadece sen."

Dolly'nin titreyen dudakları yavaş bir gülümsemeye dönüştü. Kollarını bana doladı ve sarıldı. Ondan başka kimsenin bana dokunmasına dayanamazdım. Ve onun tek yaptığı bana dokunmaktı.

-Elimi tutardı, sarılırdı. Elleri hep üzerimdeydi.

Başka hiç kimse yaklaşılamazdı.

"Güzel," diye nefes aldı. "Çünkü sen benim en sevdiğim insansın. Tüm dünyada var olmuş en sevdiğim insansın."

Midemdeki yırtık kayboldu.

Dolly tekrar uzandı ve başını elinin üzerine koydu. "Artık bizimle yaşayacaksın, Tavşan."

Başımı salladım. Bay Earnshaw bunu bana babam öldükten sonra söylemişti. Bana yasal vasim olduğunu ve

Buraya ilk geldiğimde babamla anlaşmıştık. Babama bir şey olursa, ben Bay Earnshaw'a ait olacaktım. Artık öyleydim. Benim için bir oda hazırladığını söyledi.

Dolly'nin odasının yanındaki oda olmasını istedim.

Daha da iyisi, Dolly'nin odasını paylaşmak istedim. Zaten pek uyuyamadım.

Kapı çalındı. Dolly'nin dadısı Bayan Jenkins içeri girdiğinde doğrulduk. Gözleri yatakta yatan bize dikilmişti, yakındık. "Heathan," dedi. "Bay Earnshaw sizi ofisinde görmek istiyor." Dolly'ye baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yas kıyafetlerin nerede, Ellis? Böyle üzücü bir günde renkli giyinmek saygısızlık olur."

"Ona üstünü değiştirmesini söyledim," dedim doğrulup. Bayan Jenkins'i sevmiyordum. Dolly'yle konuşmasından, onun etrafında dolanmasından hoşlanmıyordum. "Onu hep renkli istiyorum." Bayan Jenkins bana baktı. Ona ters ters baktım, dudağım alaycı bir ifadeye büründü. "Asla siyah olmaz."

Yüzünden kan damlıyordu.

"Gelin Bay James," dedi telaşla ve kapıya doğru döndü. Dolly'ye baktım. Başını eğmiş, omuzlarını kamburlaştırmıştı. Yataktan kalktım ve parmağımı Dolly'nin çenesinin altına koydum. Baş yavaşça kalktı ve sonunda gözleri de kalktı.

"Yakında döneceğim," diye söz verdim. Başımı komodinin üzerindeki en sevdiği kitaba doğru eğdim. "Döndüğümde sana kitap okuyacağım."

Gülümsedi ve her şey yeniden yoluna girdi.

"Bay James!" Başımı kapının yanında sabırsızlıkla ayağını vuran Bayan Jenkins'e çevirdim.

Elimi cebime sokarak parmaklarımı saatimin yüzünde gezdirdim. Bayan Jenkins'i koridorda takip ettim. Bay Earnshaw'ın ofisine giden arka yoldan gidiyorduk.

Bayan Jenkins bana baktı. Gözleriyle buluştuğumda hızla tekrar öne doğru döndü. "Burada hiç çocuk yok."

Bay Earnshaw'ın ofisinin önündeki koridora çıkan özel asansörün önünde durduğumuzda, "Bugün," diye gözlemledim.

Bayan Jenkins dondu kaldı. Yavaşça bana doğru döndü. "Ne demek istiyorsunuz?"

Onu inceledim. Derisinin altındaki kan, şişmiş yüzünü doldurmak için hızla akarken yanakları kızarmıştı. O kanın nasıl koktuğunu merak ettim. Boğazına bir bıçak dayasam damarından ne kadar çabuk fışkıracağını merak ettim. "Bu koridor." Durakladım, dikkatim şimdi boynundaki zonklayan nabızdaydı. Tik tak, tik tak, tik tak diye sesleniyor, beni içine çekiyordu. Gittikçe hızlanıyordu, sanki her an boynundan fırlayacakmış gibi. "Geceleri bu koridorlarda yürüyen, gecenin köründe karartılmış bir minibüsle ön kapıya getirilen çocuklar gördüm."

Yutkundu.

"Siz ve Dolly'nin amcaları tarafından bu eve getirilişlerini ve sonra bu kata çıkarılışlarını izledim. Bay Earnshaw'ın ofisine giden bu arka yola."

Bayan Jenkins konuşmaya çalışırken ağzı bir karış açık kaldı ama tam o sırada asansörün sesi duyuldu ve kapı açıldı. İçeri girdik ve kapı kapanırken, "Hem kız hem erkek. Benim yaşlarımda olduklarını söyleyebilirim."

Bayan Jenkins'in sırtı büküldü. Başını iki yana salladı. "Gerçekten, Heathan, çok garip kuruntuların var. Sen böyle bir şey görmedin." Sinirli bir şekilde güldü, sesi kemiklerimi sızlattı. "Gecenin bir yarısı bu eve gelen çocuklar mı? Bu ne için olabilir ki?"

Yalan söylüyordu.

Nedenini

bilmiyordum.

Onları görmüştüm.

Biliyordum

. O da

biliyordu.

Kapı açıldı ve ben de onu ofise doğru takip ettim. Bayan Jenkins kapıyı çaldı, sonra benim için kapıyı açtı.

içeri girdiğimde. Kapıyı arkamdan kapattı ve beni yalnız bıraktı.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Bay Earnshaw masasının arkasında, Dolly'nin amcaları da şöminenin önünde oturuyordu. Onlar hep buradaydı. Bazılarının bu evde yaşadığını sanıyordum - yeterince büyüktü - ve onları malikânedен ayrılırken nadiren görürdüm. Altı amca vardı ve ben orada dururken hepsi bana bakıyordu.

"Heathan!" Bay Earnshaw ayağa kalktı. Her zaman olduğu gibi koyu renk, ince çizgili bir takım elbise giymişti. Siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve elinde bir puro tutuyordu.

Önümde durdu ve elini omzuma koydu. Donup kaldım. O Dolly değildi. Başka kimsenin bana dokunmasına izin yoktu. Tam elini çekecekken, elini geri çekti ve masanın kenarına oturdu. "Nasılsın evlat?" Başını iki yana salladı. "Babanın başına gelenler tam bir trajedi. Korkunç bir kaza. Çok üzüldüm. Hayat çok adaletsiz olabiliyor."

Cevap vermedim. Onun yerine Dolly'nin "amcalarına" baktım -gerçekte amcaları olmadıklarını, sadece babasının hayatı boyunca tanıdığı iş ortakları olduklarını biliyordum.

"Şimdi burada yaşamak hakkında ne hissediyorsun? Bu evde, bizimle?" Dikkatim tekrar Bay Earnshaw'a yöneldi.

"Tamam."

Bay Earnshaw gülümsedi, sonra uzandı ve parmağını yanağımda gezdirdi. Onun dokunuşuyla omurgamdan aşağı buz damladı. Bana dokunmasını istemiyordum. Bay Earnshaw elini bıraktı ve odanın arka tarafındaki küçük bara doğru ilerledi. "Odanızı hazırladık. Bu katta olacak, ofisimden çok uzakta değil-"

"Dolly'nin yanında olmak istiyorum."

Bay Earnshaw döndü ve elinde bir içkiyle bana doğru ilerledi. Kaşlarımı çattım. "Uzun bir gün geçirdin. Bunu hak ettin evlat. Viski her şeyi daha iyi yapar." İçkiyi elime tutuşturdu.

"Dolly'ye yakın olmak istiyorum. Onun odasının yanındaki odayı istiyorum."

"Şimdi, oğlum." Durakladı. "Birbirinizle nasıl olduğunuzu görüyorum. Sizi yan yana koymak uygun olmaz." Gülümsedi ve bembeyaz dişlerinin her birini sökmek istedim. "Ellis henüz dokuz yaşında. Çok yakında on yaşına girecek." Gülümsemesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Çok geçmeden büyüyecek, bir çocuktan çok genç bir hanım olacak ve hem kendisiyle hem de başkalarıyla daha fazla şey yapabilecek. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Sen zaten on bir yaşındasın, neredeyse on iki. Şimdiden genç bir adamsın ve bu nedenle seni kendime yakın tutmak istiyorum. Seni korumak için."

Kaşlarımın düştüğünü hissettim ama tam itiraz edeceken Bay Earnshaw kolunu bana doladı. "Gel, bizimle bir içki iç." Beni koltukların olduğu çembere götürdü ve ben de onun yanındaki boş yere oturdum. Amcaların her birinin gözleriyle karşılaştım. Hepsi beni izliyordu.

Bana bakışlarından nefret ediyordum. Kanımı zaten soğuk olan kanımdan daha da soğuk hale getiriyordu.

"Derek James'e." Bay Earnshaw kadehini ölmüş babamın şerefine kaldırdı. Amcalar da onun sözlerini tekrarladılar ve viskilerini içtiler. Bay Earnshaw'ın eli bardağımın altına geldi ve ağzıma götürdü. Başımı salladım, içmek istemiyordum -daha önce hiç alkol almamıştım

-Ama bardağın ağzı dudaklarıma gelene kadar devam etti. Bardağı daha yukarı eğdi ve viski boğazımdan aşağı döküldü. Yanık yüzünden öksürene kadar orada tuttu. Bardak kırılmadan yere düştü. Ağzımı sildim ve şok içinde Bay Earnshaw'a döndüm. Yüzümü avuçladı. "Bu seni daha iyi hissettirecek, evlat. İnan bana. Seni gevşetecek. Hem tadını hem de etkisini kısa sürede sevmeye başlayacaksın." Bir duraklama. "Bizim yanımızda daha rahat olmanı istiyoruz. Biz artık senin aileniz."

Birden başım döndü ve oda dönmeye başladı. Bundan nefret ediyordum. İçkinin bana yaptıklarından hoşlanmıyordum. Kontrolün bende olmamasından hoşlanmıyordum.

Kısa bir süre sonra uykuya dalmış olmalıyım. Gözlerimi açtığımda Bayan Jenkins'in beni beceriksizce yeni yatak odama götürdüğünü gördüm. Bay Earnshaw'ın ofisinden sadece iki kapı ötedeydi. Kapıyı açtı ve ben de içeri girdim.

Yatağa uzanıp uykuya daldığımda oda dönmeye başladı. Dolly'nin yanına dönüp ona kitap okuyamadım.

* * *

Kapı çalındığında gözlerimi kırpıştırarak açtım. Başımı kaldırdım ve elimi yüzüme sürdüm. Kapı tekrar çalındı, sonra kapı kolu döndü ve Bayan Jenkins odama girdi.

"Dolly'yi görmek istiyorum," diye homurdandım gözleri benimkilerle buluştuğu anda.

"Bay Earnshaw sizi ofisinde görmek istiyor. Ellis meşgul."

Çenem sıkıştı ve kolumu komodinin üzerinden geçirdim. Yanımdaki su bardağı yere düştü ve ince halıya çarparak paramparça oldu. Kolum bu hareketle ağrımaya başladı. Bay Earnshaw bu hafta her gece beni ofisine, kendisi ve "amcalarla" birlikte davet etmişti. Ve her gece, rahatlamam gerektiğini söyleyerek, gözlerim görmez olana kadar bana viskisini içirmişti. O zamandan beri her gün, gün içinde gözlerimi zar zor açabiliyordum. Kendimi güçsüz hissediyordum. İctikten sonra ofiste neler olduğunu pek hatırlayamıyordum ama ertesi gün bir yerlerim hep ağrıyordu. Ağrması gerektiğinden emin olmadığım yerlerim. . . Kafam hep bulanıktı ve odaklanmakta zorlanıyordum.

"Heathan!" Bayan Jenkins dedi ki. "Gel bakalım. Bekliyorlar."

Karşı koymak istesem de bunu yapacak enerjim olmadığından ayağa kalktım ve kapıdan çıkarken onu takip ettim. Yeleğimi düzelttim, parmaklarımı tanıdık cepte gezdirdim,

İçimdeki saati hissediyordum. Bay Earnshaw'ın kapısında durduğumuzda midem bulandı.

Bayan Jenkins her zamanki gibi kapıyı çaldı. Ama kapıdan içeri girdiğimde ve arkamdan kapattığında, her şey farklı görünüyordu. Amcalar ateşin önünde olmak yerine odanın ortasında bir daire şeklinde oturuyorlardı. Bay Earnshaw da masasının arkasında oturmak yerine çemberin içinde oturuyordu.

"Heathan." dedi, koltuğunda dönüp bana bakarak. "Buraya gel," diye emretti. Ona doğru yürüdüm. "Ortaya geç."

Çemberin ortasına doğru yürüdüm ve tüm amcaların gözlerini üzerimde hissettim. Bacaklarım her an kopacakmış gibi hissediyordum. Çok yorgundum.

"Şimdi, Heathan," dedi Bay Earnshaw. Orada oturmuş purosunu tüttüren ona baktım. Sanki bu evde bir kralmış gibi davranıyordu. "Biraz konuşmamız gerek." Hiçbir şey söylemedim, sadece devam etmesini bekledim. "Baban öldükten sonra seni yanına alacak başka bir ailenin olmaması hakkında." Gülümsedi. "Ben de senin yasal vasin olmayı kabul ettim. Bu kadarını biliyorsun." Başını üzüntüyle salladı. "Ama bilmediğin şey, bir çocuğu büyütmenin ne kadar mal olduğudur." Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Yemek ve barınma. Okulun-"

"Hiç eğitim almıyoruz. Kimse bize ders vermeye gelmiyor. İki yıl önce buraya geldiğimden beri gelmedi ve bana bir öğretmenim olacağı söylendi. Kimse gelmedi."

Bay Earnshaw elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Gördüğün gibi Heathan, babanın bana çok borcu vardı." Süslü ofisin etrafına bakındım. Ofisle ilgili hiçbir şey bana Bay Earnshaw'un paraya ihtiyacı olduğunu düşündürmedi. Tüm Earnshaw malikanesi hayatımda gördüğüm en büyük ve en lüks şeydi. "Size bıraktığı parayı geri ödemek için aldım. Ama yeterli değildi. Ve şimdi bakmam gereken bir sen varsın. Seni giydirmek, beslemek zorundayım." Omuz silkti. "Bunların hepsi paraya mal oluyor." Sandalyesine geri yaslandı. "Sen artık genç bir adamsın, çocuk değil. Soru şu ki

Hayatını kazanmak için ne yapacaksın? Borcunu ödemek için mi? Bir erkeğin görevi asla borçlu olmamaktır."

Arkamda bir sandalye gıcırdadı. Arkamı döndüğümde Clive Amca'nın ayağa kalktığını ve gözlerini bana diktiğini gördüm. Clive Amca adamların en irisiydi. İri derken şişman demek istemiştım. Saçları inceydi ve nefes aldığında hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Beni iğrendirdi.

Bana kızarmış bir domuzu hatırlattı.

Ve daha da kötüsü, hep gülümserdi. Kocaman, ürkütücü bir gülümseme. Şu anda, o gülümseme benim üzerimdeydi.

Clive Amca başını kapıya doğru çevirdi. "Benimle gel, Heathan. Bu geri ödemelere nasıl başlayabileceğine dair bir fikrim var," dedi ve parmaklarımın seğirdiğini hissettim. "Sana yardım etmek istiyorum. . artık aileden biri olduğuna göre." İlgisi karşısında tenim karıncalandı. Kolunu koluma dayayarak yanımdan geçti ve kapıdan çıkıp gitti.

Bay Earnshaw sert bir tavırla, "Onunla git," diye emretti.

Ayaklarımı hareket ettirdim ve Clive Amca'nın peşinden tökezleyerek kapıdan çıktım. Koridora girdiğimde yatak odamın kapısında bekliyordu. Odama doğru yürüdü ve ben de yavaşça arkasından içeri girdim. İlk başta onu görmedim ama kapı arkamdan çarparak kapandığında kapının arkasında beklediğini fark ettim.

Nefes alışım kulaklarımda yankılandı. Avuçlarım terden ıslandı. Sonra Clive Amca hareket etti. Bana doğru dört adım attı, sonra durdu. Kemerini çözmeye başladı. Alnı her zamanki gibi terliyordu ve yanaklarında kırmızı lekeler vardı.

Gözlerim onunkilere takıldığında burun deliklerim alevlendi. Beni izlerken göz bebekleri büyümüştü. Geri adım attım ve bacaklarımın arkası yatağımın kenarına çarpma kadar geri adım attım. Dengemi korumaya çalıştım ama ayaklarım altımdan kaydı ve yatağa düştüm. Son zamanlarda içtiğim içkiler yüzünden oda dönüyordu. Kendimi güçsüz hissediyordum. Kontrolün bende olmamasından hoşlanmıyordum.

Sonra Clive Amca önümdeydi, kemeri ve pantolonu çözülmüştü.

Karnının kalın tabakalı derisine bir an göz attım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Ama Clive Amca omzumu itti. Boştaki elini saçlarımın arasında gezdirdi. "Sen gerçekten yakışıklı bir çocuksun, Heathan. Yaşına göre çok irisin, uzun boylu ve genişsin. Ve o gümüş grisi gözlerin ..."

"Bırak beni." Kaçmaya çalışarak yana doğru savruldu. Ama Clive Amca benden daha güçlüydü. Elleri beni bıraktı ama sadece pantolonuna uzanmak için. Bir sonraki hamlesini görmek istemediğim için gözlerimi kapattım. Parmakları gömleğimi kavradı ve beni yatağa geri itti. Elini yüzümde gezdirip başımı döndürene kadar debelendim ve debelendim. Clive Amca'nın kolu boğazıma dayanmıştı, bacakları bacaklarımı sıkıca tutuyordu ve pantolonumun düğmelerini açtığını hissettim. Bacaklarımdan aşağı doğru çekmeye başladı. Bağırmaya, benden uzak durmasını söylemeye çalıştım ama sesim boğazımdaki kol tarafından kesildi.

Pantolonumu ayak bileklerimde düğümlemeye kadar aşağı çekti, sonra gömleğimin yakasından tutarak beni ayağa kaldırdı. Beni odanın diğer ucuna sürükledi ve masanın üzerine yatırıp ayak bileklerimi ayağıyla tekmeleyerek ayırdı. Eliyle başımı masaya bastırdı, ta ki sadece meşe kokusu duyana kadar. Kurtulmak için mücadele etmeye çalıştım ama başaramadım.

Denemeyi bıraktım.

Cep saatimi çıkardım ve yüzüne baktım. Gözlerimi kırptırdım, elleri inceledim, hızla gelen acıyı engelledim. Homurtuları, hırıltıları, ensemde biriken ter damlalarını, arkamda onu hissetmeyi engelledim.

Yanağım masanın meşe yüzeyi üzerinde ileri geri hareket ederken kendi kendime "Tik tak," diye fısıldadım. "Tik tak, tik tak, tik tak ..." Gözlerimi cep saatimden ayırmıyor, yatak odasının kapısının kapandığını duyana kadar diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırıyordum. Oda sessizliğe gömüldü. Ama hareket edemiyordum. Yanağım bastırılmış halde kaldı.

ahşap masaya karşı. Meşe. Meşe kokusunu almadan duramıyordum.

Cep saatim ışığı yakaladı ve tavana altın rengi bir parça yansıttı. Titriyordu. Elimin titremesinden kaynaklandığını fark ettim.

Nefes

aldım.

Nefes

aldım.

Tekrar nefes aldım.

Cep saatimi göğsüme bastırdım ve masadan kalktım. Omurgamda bir acı hissettim ama dişlerimi sıktım ve pantolonumu yukarı çekip olabildiğince sıktım. Ellerim hâlâ titriyordu. Nefes alışım garipleşmişti.

Ve gitmek istediğim tek bir yer vardı.

Odanın diğer tarafına geçtim ve sessizce kapıyı açtım. Koridora baktım. Koridor boştu. Halının üzerinde koştum, her adım bir öncekinden daha çok canımı yaktığında çenemi sıktım. Ama ağlamayacaktım.

Nasıl yapılacağını bildiğimi sanmıyordum.

Asansörden kaçtım ve arka merdivenlere yöneldim. Dolly'nin katına gelene kadar her basamağı olabildiğince hızlı çıktım. Kapısının kapalı olduğunu görünce içeri daldım ve arkamdan kapıyı çarptım. Odanın köşesine koştum ve gözden uzak durmak için duvarın dibine çöktüm. Nefes almaya çalıştım.

Ama nefesimi tutamıyordum.

Her şey yanlış geliyordu.

"Tavşan?" Dolly'nin uykulu sesi yatağının olduğu yönden geldi. Onun nerede olabileceğine bakmadım. Onun yerine elime baktım... avucumdan akan kana baktım. Parmaklarımı yavaşça açtım ve cep saatimin hala elimde olduğunu gördüm. Cam derimi kesmişti.

"Tavşan mı?" Dolly'nin sesi bu sefer daha yakındı. Ama kendimi sallanırken hissettim. Saatimin akrep ve yelkovanının saatin kadranında gezinmesini izledim.

"Tik tak," diye fısıldadım, ileri geri, ileri geri sallanarak. "Tik tak, tik tak, tik tak ..." Her şeyi engellemeye çalıştım.

"Tavşan mı? Neyin var?" Dolly'nin yanıma düştüğünü hissettim. Her zaman kullandığı parfümün gül kokusunu aldım. Nefes nefese kaldı. "Kanamam var." Banyoya doğru koştu. Geri döndüğünde elimden saati aldı ve avucumu bir havluyla örttü. "Yaralandın mı?" diye sordu. Sonunda başımı kaldırıp bakabildim. Uzun beyaz bir gecelik giymişti ama her zaman taktığı siyah saç bandı hâlâ yerinde duruyordu. Elinde de oyuncak bebeğini tutuyordu.

Dünyada kötü insanlar olduğunu söyledi. Bazıları çok yakınımızdaymış. Alice'in beni güvende tutacağını söyledi.

Dolly'nin iki yıl önceki sözleri kafamda dönüp duruyordu. Annesi ölmeden önce ona böyle söylemişti.

Kötü insanlar.

Dolly'nin kötü insanlardan korunmasını istiyordu. Yakınlardaki kötü insanlardan.

Babası . . . amcaları . . .

"Nerelerdeydin?" diye sordu. O konuşurken mavi gözlerine baktım. Yine hüznüydüler. Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. "Seni çok özledim. Bayan Jenkins bana babam ve amcalarımla meşgul olduğunu söyledi." Alt dudağını uzattı. "Beni ziyaret edemeyecek kadar meşgulumuşsun. Oynamak ve bana kitap okumak için." Dudağı titremeye başladı. "Sensiz çok yalnız kaldım. Ve şimdi üzgün görünüyorsun," dedi omuzları çökerek. "Üzgün olmanı istemiyorum." Sesi artık bir fısıltıya dönüşmüştü.

Ben hâlâ bir şey söylemeyince geri çekildi ve gülümsemeye çalıştı. "Sanırım seni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum." Dolly ayağa kalktı ve masasının üzerinde duran annesinin eski pembe müzik kutusuna doğru koştu. Açtı ve dans etmeye başladı.

Ve onu izledim. Sallanırken ve şarkının sözlerini mırıldanırken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Dans ederken gülümsüyordu ... sonra başka bir anı geldi

Kafamda. Bir yaz öğleden sonrası piknik battaniyesine uzandığımızda bana söylediği sözler.

Her zaman babam ve amcalarım için dans ederim. Beni dans ederken izlemeye bayılırlar. Bunu çok yapıyorum ... bayılıyorlar ... her zaman bana soruyorlar ...

Nefesimin altında "Dur," dedim ama Dolly beni duymadı. Gözlerini kapattı ve dans etmeye devam ederken ellerini havaya kaldırdı. "Dur!" Daha yüksek sesle söyledim ama yine de duymadı. "Lanet olası dur!" Sonunda bağırdım, sesim müziği kesecek ve öfkem havayı dolduracak kadar yüksekti.

Dolly durdu ve kocaman mavi gözleriyle bana baktı. "Tavşan mı?" diye fısıldadı ve alt dudağı tekrar titredi.

"Kapat şu lanet müziği!" diye bağırdım. Dolly, başı öne eğik ve yüzü üzgün bir şekilde dediğimi yaptı. Utangaç ve gergin bir şekilde döndü ve sonunda elimi uzatmayı başardım. Bebeğini bir kalkan gibi göğsüne bastırdı ama yine de öne doğru geldi. Ulaşma mesafesine geldiğinde elini tuttum ve yanıma oturması için aşağı çektim. "Artık dans etmek yok."

"Neden?" Uzun kirpiklerini kırıştırdı. "Dans etmeyi seviyorum." "Artık baban ve amcaların için dans etmek yok," dedim.

Dolly başını salladı. "Bana söz ver." Dolly durakladı.

"Hala senin için dans edebilir miyim?"

Göğsümde yine o garip duyguyu hissettim. Sadece onun yanındayken hissettiğim hissi. Kalbimin sıkıştığı ve boğazımın gerçekten daraldığı. "Benim için dans edebilirsin. Ama sadece benim için."

"Tamam." Kucağındaki elleriyle gergin bir şekilde oynadı.

Yerdeki saatime bir göz attım. "Seni korumak istiyorum," dedim ve Dolly başını kaldırdı. Saati kanlı elime aldım. "Seni güvende tutmak istiyorum."

"Neyden?"

"Kötü insanlar," diye cevap verdim. Dolly bebeğine baktı, sonra başını salladı. Sanki anlamıştı.

Beni her zaman anladı.

Ama bu evin içinde nasıl bir tehlike içinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dolly bebeğine daha sıkı sarıldı. "Tavşan mı?" diye fısıldadı. Ona baktım. Çok güzeldi. "Şimdi üzgün müsün? Kalbim bana çok üzgün olduğunu söylüyor."

Başımı sallayacaktım. Hayır diyecektim ama ağzımı açtığımda başımı salladım ve otomatik olarak "Evet" diye fısıldadım.

Dolly'nin gözlerinde yaşlar birikti ve öne doğru atılarak kollarını boynuma doladı. Biz hiç sarılmadık. En azından ben ona hiç sarılmadım, o da bana hep sarılırdı. Ama bugün bana normalden daha uzun süre sarılmasına izin verdim. Bana tutunmasına izin verdim. Normalde artık dokunulmaya dayanamadığımda yaptığım gibi onu itmedim.

Onun dokunuşunun onlarınkinin yerini almasını istedim.

"Tuhaf kokuyorsun," dedi boynuma doğru. "Duman kokuyorsun... tıpkı amcalarımın ve babamın koktuğu gibi." Gözlerimi kapattım ve saatimi düşündüm, tüm bunlar olurken yüzün etrafında hareket eden akrep ve yelkovana odaklanmayı düşündüm. "Keşke şu anda Harikalar Diyarı'na kaçabilseydik Tavşan. I . . . Bence buna ihtiyacın var." İç çekti. Bunu yaparken yüzündeki gülümsemeyi duydum. "Yaşayabileceğimiz tüm maceraları düşün. Göreceğimiz tüm renkleri ve tanışacağımız tüm insanları. Keşke bu evde bir tavşan deliği bulabilseydik. Bir yerlerde bir tane olmalı. Kaçmak için bir yol."

Derin bir nefes aldım ve annesinin gül parfümünü tekrar kokladım. Sonra amcalarını ve babasını düşündüm. Geceleri minibüslerle getirilirken gördüğüm çocukları düşündüm. Artık ne için olduğunu biliyordum. O çocukların nereden geldiklerini ya da kim olduklarını bilmiyordum. Ama şimdi Bay Earnshaw ve amcaları beni de yakalamıştı.

"Tavşan mı?" Dolly yavaşça başını geriye doğru kaldırdı. Gözlerimin içine baktı ve ben de bakışlarını incelemeye çalıştım. Sonra, ben bir şey yapamadan öne doğru hareket etti ve aniden

Dudaklarım dudaklarımı eziyordu. Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım. Aklım bana onu itmemi, vücuduma yapışmış olan tüm o lanet kirlilikten uzaklaştırmamı söylüyordu. Her santimi kaplıyordu. Ama göğsümdeki bir şey onu üzerimde tutmamı söylüyordu. Gül kokusunu ve tatlı tadını orada tutmamı, tüm kötülükleri yok etmemi.

Dolly nefes nefese geri çekildi. Gözleri kocaman açılmış, benimkilere bakıyordu. "Tavşan ..." diye fısıldadı ve ellerini dudaklarına değdirmek için kaldırdı. "Bunu yapmak zorundaydım..." Yutkundu. "Senin bu kadar üzgün olmana daha fazla dayanamadım. Ve seni öpmek zorundaydım, Tavşan. Yapmak z o r u n d a y d ı m ."

Konuşmadım. Konuşamadım. Sadece Dolly'yi dudaklarımda hissettim. Dolly'yi tenimde hissettim. Onu geri istedim. Kollarıma geri dönmesini istedim. Kokusunu üzerime sürmek, kanıma ve kemiklerime işlemesine izin vermek.

Kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim. Çok geçmeden Dolly'nin gözyaşlarının boynumdaki deriye aktığını hissettim ve ona doğru eğildim. Ben ne hissedersen o da onu hissedirdi. O ne hissederse ben de onu hissediyordum. Diğer herkesi siktir et. Sadece o ve ben vardık.

Dolly bana daha sıkı sarıldı ve ona asla dokunmayacaklarına dair kendime söz verdim. Onlara asla izin vermeyecektim. Onun yerine bana sahip olacaktı. Benden alabildikleri kadarını. Onu korumak için her şeyi göze alırdım. Onu bu kadar saf tutmak için. Bu kadar masum.

Benim küçük Alice Harikalar Diyarında'm.

Ama eğer ona zarar vermeye, onu benden almaya kalkarlarsa, hepsini öldürürdüm. Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordum ama onu ağlatırlarsa ya da bana yaptıkları gibi ona da yaparlarsa ...

. . . Hepsinin sonunu getirecektim. Ve bundan zevk alacağımı biliyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

Ellis

Altı ay sonra . . .

"Yarın doğum günüm olduğuna inanabiliyor musunuz Bayan Jenkins?" Duştan çıkarken sordum. "On yaşındayım." Makyaj masasına oturdum ve Bayan Jenkins'in ıslak saçlarıma havlu sürmesine izin verdim.

Havluyu yere bırakıp eline bir fırça alırken aynada bana gülümsedi. "Pekala," dedi, "sadece bir saat sonra doğum günün olacak." Heyecanla gülümsedim. "Baban bu gece bu kadar geç saate kadar ayakta kalmana izin vererek seni şımarttı."

Bayan Jenkins saçlarıma fön çekti ve fırçayla sırtımdan aşağıya doğru düzeltti. Siyah saç bandımı yerine sabitledi, saçlarımın uçları omuzlarıma doğru hafifçe kıvrıldı. "Sanırım yine mavi bir elbise giymek istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "En azından yeni bir tane var. Doğum günün için özel bir tane. Büyük kızlar için."

"Evet!" Heyecanla söyledim. O elbiseyi giymek için yanıp tutuşuyordum. Elimi onun koluna koydum. "Ama şimdi on yaşındayım."

Diğer çorapları giymeme izin var mı?" Nefesimi tuttum, diğer elimin parmaklarını birleştirdim, bir ayağımdan diğerine zıpladım ve evet demesi için dua ettim.

Bayan Jenkins eğildi ve başımı öptü. "Elbette, genç bayan. Artık büyük bir kız oldun."

Çıglık attım ve dolabıma koştum. Babamın geçen yıl bana aldığı siyah-beyaz çizgili diz üstü çorapları aldım. Hâlâ yepyeni kokuyorlardı. Postayla geldikten sonra onları gördüğünde, benim için çok eski olduklarını söylemişti. Ama doğum günümde giyebileceğimi söylemişti. On yaşıma girdiğimde. Çünkü o gün benim için özel bir gün olacaktı.

Büyük bir kız olurdum.

"Yine nereye gidiyorduk?" Elbisemi ve yeni çoraplarımı giyip hazırlanırken Bayan Jenkins'e sordum. Giyindiğimde yeni mavi elbiseme baktım. Diğer elbiselerimden daha dardı. Daha kısaydı ve eteği kalçalarımın dışarı taşıyordu. Belimi saran siyah bir kemer bile vardı. Onu bağladım ve aynada kendime baktım. Gözlerim büyüdü. Çok büyümüş görünüyordum!

"Bu bir sürpriz." Bayan Jenkins bana bir fincan çay getirdi. "Al, iç bunu." Elinden dumanı tüten sıcak çayı aldım ve makyaj masama oturdum. Fincanı burnuma götürdüm. En sevdiğim çay olan Earl Grey'in o tanıdık kokusunu duyunca gözlerimi kapadım. Başka bir şey içmezdim.

Bir yudum, sonra bir yudum daha aldım ve masaya bıraktım. Bayan Jenkins kapıdan çıktı. Geri döndüğünde elinde bir kutu vardı. "O çayı içmeye devam et Ellis," dedi ve önümde durdu.

Çaydan biraz daha içtim. "Kutunun içinde ne var?"

Bayan Jenkins onu kucağıma bıraktı. Kapağının etrafında mavi bir kurdele vardı. "Bu babandan."

Kendimi tutamayacak kadar heyecanla kutuyu açtım ve mavi kâğıt mendili geriye iterek siyah deri bir ayakkabı çıkardım. Hayır, bir ayakkabı değil, yüksek bilekli bir bot. Elime aldım. Üzerinde

dört altın tokası vardı. Ama en iyi kısmı küçük topukluydu. Babam asla topuklu ayakkabı giymeme izin vermezdi; küçük kızlara göre olmadığını söylerdi.

Ama bunların topukları vardı. Çünkü bana on yaşına geldiğimde artık küçük olmadığını söylemişti.

"Çok güzeller," diye fısıldadım ikinci botu çıkarıp ikisine birlikte bakarken. Bir çift.

Bayan Jenkins botları elimden aldı ve diz çöktü. "Hadi onları ayağına geçirelim." Ayağımı kaldırdım. Bayan Jenkins durakladı, çizme ayak parmağımdaydı. "Çay," dedi. "Aşağı inmeden önce bardağın boş olduğunu görmek istiyorum."

"Evet, hanımefendi." Kalanını bir dikişte içtim.

Fincanın boş olduğunu gösterdiğimde Bayan Jenkins bana gülümsedi. "Aferin kızıma," diye mırıldandı ve botlarımı ayağıma geçirmeye devam etti.

İşi bittiğinde ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gel bakalım küçük hanım, bakalım bunların içinde durabilecek misin?" Annemin eski topuklu ayakkabılarıyla oynadığım için ayakta durabileceğimi biliyordum. Ama sandalyeden kalktığımda sendeledim. Bayan Jenkins'e tutundum. Oda biraz sağa doğru eğildi. Elimi başımın üzerine koydum. "Bayan . . . Bayan Jenkins. Ben Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Gözlerimi ovuşturdum. Bulanıklaşmışlardı.

"İyisin Ellis," dedi ve elimi tuttu. Duvarımdaki saate baktı. "Gece yarısı oldu, Bayan Earnshaw. Resmi olarak on yaşındasınız." Gülümsedi ama benim gözüme orantısız göründü. "Mutlu yıllar!"

"Bayan" Tekrar söylemeye çalıştım ama beni elimden tutarak kapıya doğru çekti. Ona olabildiğince sıkı tutundum. Nefes alışım kulağıma tuhaf geliyordu. Sanki önce çok hızlı, sonra çok yavaş nefes alıp veriyordum ve arka planda bir çınlama vardı.

Bayan Jenkins beni asansöre götürdü ve düğmeye bastı. Bana yine gülümsedi. Ona hâlâ iyi hissetmediğimi söylemek istedim ama boğazım düğümlendi.

Sıkı. Boğazımı tuttum ve gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim. Göz kapaklarımı kapattım.

Rabbit'i istedim.

Beni hep daha iyi hissettirirdi. Ama benden alınmaya devam etti. Artık onu pek görmüyordum. Sadece geceleri odama gizlice girdiğinde, kimsenin haberi olmadan. Ama geldiğinde, her zaman garip davranırdı. Her zaman duvara yaslanır, ileri geri sallanır, saatine bakardı. Tik tak, tik tak, tik tak . . .

Ama bana sarıldı. Beni hep yakınında tutardı. Eskiden hiç yapmazdı ama şimdi beni o kadar sıkıyordu ki bazen nefes alamıyordum. Ve geçen hafta ... geçen hafta dudaklarını başıma bile bastırmıştı. Kalbim neredeyse patlayacaktı. Tavşan beni öpmüştü. Üzgün olduğunda onu dudaklarından öpmüştüm. Ama onun beni öpeceğini hiç hayal etmemiştim.

O kucaklaşmayı tekrar istiyordum. O öpücüğü istiyordum. Heathan beni hep güvende hissettirdi.

Asansörün kapısı açıldığında irkildim ve tavandan gelen parlak ışıklar gözlerimi acıttı. Bayan Jenkins'i takip ederken ayağım halıya takıldı. Ellerime baktım ve biraz nefes almayı başardım. Hâlâ bebeğimi tutuyordum, uzun sarı saçlarından kavramıştım.

Seni kötü insanlardan koruyacak. Kafamın içinde annemin sesini duydum.

Ayak sesleri kafamı kaldırmama neden oldu. Baktığımda uzakta Tavşan'ı gördüm. Clive Amca elini Heathan'ın omzuna atmış, onu bir odaya götürüyordu. Heathan'a seslenmeye çalıştım ama ben daha seslenemedim Clive Amca onu odaya götürdü ve kapıyı kapattı. Hâlâ ağzımı açmaya, Bayan Jenkins'e Heathan ve Clive Amca'nın nereye gittiklerini sormaya çalışıyordum ama dudaklarımı oynatamıyordum. Uyuşmuşlardı.

Heathan da doğum günü sürprizim için burada mıydı?

Benden bu kadar uzun süre saklandıktan sonra onu geri almam sürpriz miydi?

Bayan Jenkins babamın ofis kapısının önünde durdu. Saç bandımı düzelitti ve saçlarımı düzelitti. "Babanız sizin çok güzel olduğunuzu düşünecek, Bayan Earnshaw. Onun mükemmel küçük kızı."

Gözlerimi kırpmaya çalışırken göz kapaklarım tembelleşmişti. Ona yatağa dönmek istediğimi söylemek için ağzımı açtım ama ağzım dilimi çalıştıramayacak kadar kuruydu. Dudaklarım açılmayacak kadar şişmişti ve kelimeleri oluşturmıyordum.

Bayan Jenkins beni babamın ofisine götürdü. Kapıyı arkamızdan kapatırken elimi biraz daha sıkı tuttu. Babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sandalyesinden kalktı. "Ellis!" dedi ve kollarını açarak bana doğru geldi. Beni kucakladı ve sıkıca sarıldı. Yanağımı öptü ve tenimde yüksek bir şapırtı sesi çıkardı. "Mutlu yıllar, bebeğim." Geri çekildi ve elleriyle kollarımı tutarak bana yukarıdan aşağıya baktı. "Çok güzel görünüyorsun." Onu daha iyi görmeye çalışırken sallanıyordum.

Amcalarımın her biri bana sıkıca sarıldı. Sonuncusu da geri çekildiğinde yanaklarımda gözyaşları hissettim. Yardım edin! Çığlık atmak istedim ama yapamadım. Benim bir sorunum var!

"Buraya gel, bebeğim." Babam beni pelüş deri sandalyelerden oluşan bir çemberin ortasına götürdü. Odanın kenarına geçti ve dünyada en sevdiğim şarkı olan "Dear Jessie "nin sesi havayı doldurdu. Amcalarım da babam gibi sandalyelere oturdu. "Bizim için dans et bebeğim," dedi babam ve aniden odanın yana devrilmesi durdu.

Başımı sallamaya çalıştım. Heathan bana bir daha asla onlar için dans etmememi söylemişti. Bunu bana her gece söylerdi. Her gece ona söz vermemi istiyordu. Ve bana söylediği ilk andan beri onlar için dans etmemiştim.

Başımı salladığımı gördüler mi bilmiyorum ama babam benden memnun görünmüyordu. Bebeğimin saçlarını avucumun içinde daha sıkı kavradım. "Dans et bebeğim," dedi yine. Ama ben dans etmeyince ayağa kalktı. Eli yüzüme dokundu,

Ardından parmağını yanağımda gezdirdi. "İçti mi?" diye sordu başımın üzerinden, arkamdan birine.

"Hepsi," diye yanıtladı Bayan Jenkins. "Bundan eminim." O odadan çıkarken kapının açılıp kapandığını duydum.

John amcam ayağa kalktı ve yanımıza geldi. Babamı kolundan tutup geri çekti ve şöyle dedi: "Bu geceki hakkı ben kazandım Jacob. İlk ben gideceğim. Adil bir anlaşmaydı. O poker oyununu adil bir şekilde kazandım."

Babam başıyla onayladı ve kapıya doğru işaret etti. John Amca elini benimkinin içine soktu ve beni odadan dışarı çıkardı. Babama bakmak için arkamı döndüm ama o çoktan diğer amcalarımla konuşmaya başlamıştı. Onun elini sıkıyor ve gülüyorlardı. Samuel Amca onun sırtını sıvazladı.

John Amca elimi çekerek beni ileri doğru itti. Bu hareket yumruğumun açılmasına neden oldu ve bebeğim yere düştü. Hayır! Hayır! Alice halıya yığılırken bağırmaya çalıştım ama ağzım hala hareket etmiyordu. John Amca beni koridorun sonuna götürürken onun halıda yatışını izledim. Heathan'ın Clive Amca'yla birlikte geçtiği kapının karşısındaki kapıda durduk. Uzandım ve parmaklarımı Heathan'ın kapısının tahtasında gezdirdim. Adını söylemeye çalıştım. Hiç ses çıkmadı. Kapıyı çalmaya, Rabbit'imın yanıma gelmesini sağlamaya, babama ve amcalarıma doğum günü sürprizleri için çok hasta olduğumu söylemeye fırsat bulamadan John Amca beni içeri aldı.

Beni bir yatağa götürdü ve rahatlayarak iç çektim. Hasta olduğumu anlayabiliyordu. Uyumama izin verecekti. Benimle ilgilenecekti.

Beni yatağın kenarına götürdü. Oturdum, odanın dönmesini engellemek için gözlerimi kapattım ve John Amca'nın ellerinin yeni çizgili çoraplarımın üzerinde ve kalçalarımın üzerinde gezindiğini hissettim. Elbisemi kaldırdı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bayan Jenkins'in bana hediye ettiği yeni firfırlı dantel külotu tuttuğunda geri çekilmeye çalışarak sıçradım. John Amca bana gülümsedi, sonra eğildi ve beni dudaklarımdan öperken

külotu bacaklar mdan aŗađı indirdi. Ayaklar mdan çıkardıktan sonra pantolonunun cebine soktu.

"Uzan, bebeğim." Elini sa lar mın üzerinde gezdirdi. Kalbim hızla atıyordu. Baŗımı salladım ama omzumu iterek beni yatağa yapıŗtırdı. Üstümde süründü ve aŗađı baktığımda elinde bir Şey tutuyordu. Ne olduğunu anlayamadım ama ileri geri hareket ettiriyordu. Yanakları kızarmıŗtı, nefes alıŗ veriŗi tuhaflaŗmıŗtı, sanki nefessiz kalmıŗ gibiydi ve eğilip beni tekrar öptü. "Mutlu yıllar bebeğim," diye fısıldadı kulağıma, sonra elinin hareket ettiğini hissettim. Gitmesini istemediğim bir yere doğru.

Hayır! Bağırmak istedim ama üzerimdeki ıŗık sallanıyordu ve hareket edemiyordum. Gözlerimi kırpıŗtırdım ve tekrar kırptım. Bir Şey acıyordu. O kadar kötü acıyordu ki gözlerimden yaŗlar döküldü.

Alice, bebeğim, orada değildi. Annemin bana söylediği gibi beni korumak için orada değildi.

"Heathan," diye fısıldamaya  alıŗtım ama ağzım hareket etmedi. "Heathan," diye tekrar denedim ama sanırım sadece kafamın içinde duyuldu. "Ben Doğum günü hediye mi sevmedim, Tavŗan acıtıyor ... bana yardım et beni alıp götür, tavŗan deliğinden aŗađıya, Harikalar Diyarı'na."

Ama Heathan hiç gelmedi.

Harikalar Diyarı hiç gelmedi.

Tavŗan deliğini bulamadım. Ben de gözlerimi kapadım.

* * *

Amcamın arkasından ofise doğru yürürken çok  ŗ m ŗt m. Tüylerim diken diken olmuŗtu ve dudaklarım titriyordu. O kadar kötü titriyorlardı ki onları durduramıyordum.

Topallıyordum. Bacaklar mın arası o kadar çok acıyordu ki g zyaŗlarım hala yanaklar mdan aŗađı süzülüyordu. Ama John Amca acımı görmezden geldi, bunun yerine baŗımı okŗadı ve bana iyi bir  ocuk olduğumu söyledi.

Kızım. Bana artık daha yakın olduğumuzu söyledi. Hepimizin. Tüm amcalarımın da bizim kadar yakınlaşmak istediğini, çünkü beni çok sevdiklerini söyledi. Bu benim doğum günü hediyemdi.

Onları bu kadar yakın istediğimi sanmıyordum. Ama söylemeye cesaret edemedim.

John Amca ofisin kapısını itti ve beni daireye doğru götürdü. Babamın masasında Alice bebeğimi gördüm. Ona sarılmak istedim. Beni daha iyi hissettirmesini, beni korumasını istedim. Belki o kollarımda olursa bacaklarımın arasındaki acı o kadar da kötü olmazdı.

Ama sonra çemberden fısıltıyla bir "Hayır..." sesi geldiğini duydum. Yukarı baktım. Ortada Heathan'ı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve boğazıma koca bir yumru oturdu. Amcalarımdan biri onu tutmuş, yanımdan geçirip kapıdan çıkarmak üzereydi. Onu daha iyi görebilmek için başımı salladım. Gözlerimdeki yaşları sildim. Ama bunu yaptığımda hissettiğim tek şey üzüntü oldu. Gittikçe zayıflıyordu. Ve o güzel gümüş grisi gözleri farklı görünüyordu. Kırmızıydılar ve altlarında büyük koyu halkalar vardı. Artık parlamıyorlardı.

Alt dudağım titredi. Kollarımı kaldırıp ona sarılmak için uzattım. Tavşan beni her zaman güvende ve sıcak tutardı. Ve ben kendimi çok üşümüş hissedirdim. O beni sıcak hissettirirdi. Ve belki ... belki ben de onun daha iyi hissetmesini sağlayabilirdim.

Belki bir öpücük daha alabiliriz.

"Hayır..." dedi tekrar, ama bu sefer sesi daha yüksekti ve ağzı gerilmişti. "Dolly." Samuel Amca'nın elini omzundan itti. Samuel Amca elini Heathan'ın koluna indirdi ama Heathan elini savuşturdu ve kaçtı. Bana doğru koştu ve kollarını bana doladı. Onu olabildiğince sıkı kavradım.

Titriyordu.

Nefes alış verişi tuhaftı.

Derin nefes aldım. Heathan. Farklı görünebilirdi ama hâlâ benim Heathan'ım gibi kokuyordu.

Karanlık. Kokusunu açıklamamanın tek yolu karanlıktı.

Geri adım attı ve aşağı baktı. Kalçalarımın bakınca gözleri büyüdü, sonra vücudu daha da sert bir şekilde sarsıldı. Çok sinirlenmişti. Ona yaslandım ve baktığı şeye baktım. Tek görebildiğim kırmızıydı. Çoraplarım ayak bileklerimin etrafında, yeni botlarımın üstünde buruşmuştu ama tüm tenim kırmızıydı.

Ne gördüğümü anladığımda nefesim kesildi.

"Tavşan," diye fısıldamayı başardım. "Bu kan mı?"

Başım dönüyordu. Tavşan döndü ve beni babamın masasına doğru itti. Kenara oturdum, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Önümde durdu. Beni babamdan ve amcalarımdan koruyordu. Neler olduğunu görmek için kolunun arkasından baktım.

"İkisini de istiyorum," dediğini duydum Lester Amca'nın. "Onları aynı anda istiyorum. Poker oyunlarını boş ver, onlara sahip olmak için ne gerekiyorsa öderim. İkisine birlikte bir bak... Onu nasıl seviyor. Onu koruyuşuna. Kızın ona çekilme şekli. Mıknatıs gibiler." Başını iki yana salladı. "Yıllarca yakınlaşmalarını izledim. Böyle bir bağ yaratamazsın." Alt dudağını emdi. "İkisiyle sadece on dakika geçirmenin ne kadar patlayıcı olacağını bir düşünsene. Kavgayı sevdiğimi biliyorsun. Hazır, muktedir ve istekli olmak çok sıkıcı."

Heathan boğazında düğümlenen bir ses çıkardı. Sonra babam bize doğru geldi. Heathan'ın omzunun arkasına eğildim. Gerildim. Şu anda babamdan pek hoşlanmıyordum. John Amca'nın beni incitmesine izin verdi.

"Geri çekilin," diye hırladı Heathan. "Beni istediğiniz kadar becerin ama ona bir daha dokunursanız hepinizi öldürürüm. Kimse Dolly'ye dokunamaz."

Babam durakladı, amcalarımın hepsi durakladı... sonra hepsi gülmeye başladı. Yüksek sesli kahkahalar kulaklarımı acıttı; açık, gülen ağızları gözlerimi yaraladı. Durmalarını istedim. Rabbit'ime gülmeyi bırakmalarını istedim. Ellerimi kulaklarımın üzerine bastırdım ve gülmelerini durdurmaya çalıştım.

"Kenara çekil, Heathan. İkiniz de Lester Amca ile biraz eğleneceksiniz."

"Beni al. Bırak onu." Heathan bana o kadar yaklaştı ki sırtı göğsüme yaslandı. Heathan'ın sırtının kokusundan hoşlanmamıştım. Yine duman kokuyordu... amcalarım gibi.

John Amca'nın kokladığı gibi.

"Son şansın oğlum," diye uyardı babam Heathan'ı. "Beni zorlama. Bu onurlu davranış takdire şayan ama nafile."

Sonra birden Eric Amca odanın arkasından Heathan'a doğru koşmaya başladı. Heathan arkamıza uzandı ve elini masanın üzerinde gezdirdi. Eline bir şey aldı. Eric Amca, Heathan'ı benden uzaklaştırmak için siyah saçlarından tutarken, Heathan uzandı ve Eric Amca'nın boynuna bir şey yaptı.

Gözlerim kapandı. Heathan'ın ne yaptığını görmeme izin vermediler. Bir homurtu ve gümbürtü duydum ve Heathan'ın vücudu artık benimkine baskı yapmıyordu. Gözlerimi açıp ovuşturdum ve yere indirdiğimde Heathan'ın Eric Amca'nın boğazını ... göğsünü ... karnını bıçakladığını gördüm. Kan tükürdü ve yüzüme sıçradı, ılık sıvı yanaklarımdan aşağı döküldü.

Heathan'ın siyah giysileri, yüzü, elleri ve çıplak teninin her santimi gibi kırmızıya boyanmıştı.

Babam ve Lester Amcam öne atıldılar ve Heathan'ı Eric Amcamın üzerinden çektiler. Tavşanıma vurduklarında bir çığlık attım... ona vurdular ve tekrar vurdular. Heathan elinde tuttuğu şeyi düşürdü ve ben de kanla kaplı nesnenin ne olduğunu anladım. Babamın mektup açacağı yerde duruyordu, üzerinde Kupa Kralı'nın resmi olan. Babam ve amcalarım poker oynamayı çok severlerdi. Evde her zaman kartları olurdu. Kupa Papa'nın en sevdiği renkti.

Yerde yatan Eric Amca'ya baktım, onu daha dikkatli inceliyordum ve haykırdım. O kadar hareketsizdi ki, gözleri açıktı ve tavana bakıyordu. Gözlerini kırpmıyordu. Boynundan kan akıyordu.

"Tavşan!" Gözyaşlarımdan daha hızlı aktığını hissettim. Ona ihtiyacım vardı. Onu korumak istiyordum. Zarar görmediğinden emin olmak istedim. "Tavşan . . ." Bana geri dönmek için mücadele ederken hıçkırarak ağladım. Babama, amcalarıma yumruk attı ama kaçamadı.

"Dolly Dol . . . ly . . ." diye tükürdü John Amca kolunu Heathan'ın boğazına doladığında. Heathan konuşamıyordu ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Elimi ona doğru uzattım.

Babam yanımdaki telefona koştu. Bir arama yaptı, telefonu kapattı ve hâlâ John Amca'nın koluna karşı mücadele eden Heathan'ın yanına döndü. "Her şeyi berbat ettin evlat."

"Onu rahat bırak," diye hırladı Heathan, başını John Amca'nın pençesinden çevirerek. Babam Heathan'a tekrar vurdu. Heathan'ın dudağı yarıldı, çenesinden aşağı kan damladı. Babam ona vurmaya devam etti. Heathan'ın dişleri kanla kaplanana kadar vurmaya devam etti. Heathan babamla alay etti, kan ve tükürük yere damlıyordu.

Daha fazla dayanamadım.

Masadan atladım ve onu durdurmak için koştum. Ama babam kolumdan tuttu ve beni göğsüne doğru itti. Heathan yüzüme baktı. Çok fazla kan vardı. Babamın ağzı kulağıma geldi. "Küçük arkadaşına veda et, bebeğim." Sustum. "O şimdi geri dönemeyeceği bir yere gidiyor."

"Hayır!" Heathan ve ben aynı anda bağırarak. Ben Heathan'a bakarken babam saçlarımı okşadı. Heathan da bana baktı. Ben ağlıyordum. Çok ağlıyordum çünkü kalbim parçalanıyordu. Heathan benim en iyi arkadaşımdı. Dünyadaki en sevdiğim insandı. Onun gitmesini istemiyordum.

Başka arkadaşı yoktu. Ben onun

Dolly'siydim.

O benim

Tavşanımdı. I . . .

Onu severdim.

Sonra onu gördüm. Bir köşesinden tek bir damla gözyaşı süzülürken Heathan'ın gümüş gözlerine baktım. Nefesim kesildi ve kalbim

küçük parçalara ayrıldı. Çünkü Tavşan asla ağlamazdı. Asla ağlamadı. Babası öldüğünde bile bir damla gözyaşı dökmedi.

Ama şimdi ağlıyordu.

Çünkü o benden alınıyordu.

"Ağlama Tavşan," diye fısıldadım. Boğazım düğümleniyordu. O kadar üzgündüm ki zar zor konuşabiliyordum. Uzanıp yanağından düşen gözyaşını itmeye çalıştım ama babam elime vurarak uzaklaştırdı.

Arkamdan kapının açıldığını duydum. Babam etrafına bakmadan, "Onu odasına götürün," dedi. Bayan Jenkins'in eli benimkini tuttu. Elini geri çektim. Heathan'ın yanında kalmam gerekiyordu. Korkuyordum. Ona zarar vereceklerinden korkuyordum.

Babam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Heathan'a hoşça kal de, bebeğim."

"Hayır!" Başımı sallayarak bağırdım.

Heathan amcamın elinden kurtulmak için çabaladı ama başaramadı. Beni olduğum yere kilitlemiş gibi görünen görünmez zincirlerden kurtularak ileri doğru ittim ve kollarımı Heathan'ın boynuna doladım. Dışarıdan gelen bir araba sesi duydum ve onu daha sıkı tuttum. "Tavşan . . . Korkuyorum." Yanağından süzülen gözyaşının kendi yanağımı öptüğünü hissettim.

"Senin için geri geleceğim Dolly," diye fısıldadı. "Beni bekle. Senin için geri geleceğim. Seni buradan alıp Harikalar Diyarı'na götüreceğim. Tamam mı?"

Hıçkırığım bir hıçkırığa dönüştü. "Tamam." Sonra Heathan ağzını kulağıma dayadı ve "Yeleğimin cebi. Al şunu."

Elimi içeri uzattım ve cep saatini çıkardım. Onu avucumun içine aldım ve Bayan Jenkins beni odadan sürükleyerek çıkardı. "Heathan!" diye bağırdım. Gözlerini kendi gözlerimle yakaladım ve kalbimden geçenleri söyledim. "Seni seviyorum, Tavşan!" Gözleri büyüdü. "Sen benim en iyi arkadaşımsın!"

Heathan'ın cevabını duymadım çünkü ayağım bir şeye takıldı. Onun Eric Amca olduğunu görünce neredeyse kusuyordum.

"Tavşan!" Artık kelimeleri yeniden bulmuştum, Heathan'ı çağırmadan duramıyordum, Tavşan'ımın bana sarılmasını istiyordum. Bayan Jenkins beni yatak odama atıp kapıyı çarparak kapatana kadar onun adını tekrar tekrar haykırdım. Çığlık çığlığa bağırdım, kapıya vurdum, cilalı tırnaklarımla ahşabı tırmıkladım ama geri gelmedi. Beni içeri kilitlemişti.

Odamın dışında araba kapılarının açıldığını duydum. Pencereye koştum ve elimi cama bastırdım. Büyük siyah bir minibüs evin önünde duruyordu. Babam dışarı çıktı, onu Heathan'ı tutan iki amcam izliyordu. Onlar Heathan'ı arkaya atarken ben de cama vurarak onun adını haykırdım. Ve minibüs kalbimi de alarak uzaklaştığında çığlık attım.

Arka lambalarını artık göremeyene kadar minibüsün uzaklaşmasını izledim.

Babam ve amcalarım eve geri döndüler. Araba yolunu izlerken saatlerce ağladım, ağladım ama Heathan ve minibüs bir daha geri gelmedi. Bacaklarım sallanmaya başladı, artık beni tutamıyordu ve duvardan aşağıya kaydım. Yere çakıldım, bacaklarımın arasındaki acı beni inletti. Gözlerimi kapıya diktim. Babamın ya da amcalarımın dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum, bu yüzden gelmemeleri için dua ederek öylece baktım.

Heathan'ın benim için geri geleceğini söylediğini hatırlayınca dudağım titredi. O gelene kadar beklemek zorundaydım. Elime baktım. Yumruk halindeydi. Titremesine rağmen parmaklarımı açtım. Avucumu kan kaplamıştı ama kanı sildiğimde elimde Heathan'ın cep saatini gördüm. Çatlamış camına, yüzündeki iki ele baktım. Ve kafamın içinde onu duydum. Senin için geri geleceğim.

..

Tavşanım geri dönecek ve beni alacaktı. O zamana kadar, zamanı geri sayacaktım. Nefesim kesildi. Her zaman kırık olan ellerim canlanmıştı. Hareket ediyorlardı!

Eller hareket ediyordu! Heathan'ın her zaman gördüğü şeyi görüyordum. Hepsi rol değildi. Saati söylediklerini görebiliyordum! Saati kulağıma götürerek gözlerimi kapıdan ayırmadım. için hareket itibaren ve koridor ve İçeri giren herhangi biri. Saate dokundum, tıpkı Heathan'ın yaptığı gibi. -Ve fısıldadı, "Tik tak." Yutkundum, saatin akrep ve yelkovanının tik taklarını duyunca gülümsedim. Tavşan'ın bana verdiği sözü asla tutmayacağını biliyordum. "Tik tak ... tik tak ... tik tak ..." Sesim artık işe yaramayana kadar saatin ritmine göre tekrar tekrar fısıldadım.

Tik tak . . . tik tak . . . tik tak.

Tavşanım eve gelene kadar sayardım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

Heathan

On bir yıl sonra . . .

Tanıdık bir dizi kapıya geldiğimde vitesi bir vites küçülttüm. Ancak bu kapılar paslanmış ve yıpranmıştı, kırılman menteşelerinden gevşekçe sarkıyordu. Otlar parmaklıkların etrafını pençe gibi sarmıştı. Burada yaşadığım yıllardan hatırladığım heybetli kapılara hiç benzemiyorlardı. Yıkılmış ve harap olmuşlardı.

Tıpkı bu lanet yere giren herkesin olduğu gibi.

Belki de buraya ilk geldiğimde zaten farklı ve değişmiştim. Ama o değildi.

Arabadan indim ve kapılara yaklaştım. Sıcak güneş yukarıdan üzerime vuruyordu. Kravatımı düzelttim, siyah gömleğimi ve yeleğimi düzelttim, sonra ayağımı kapının zavallı kilidine vurdum. Kapı gücümün altında inledi ama sonra açılarak ötesindeki uçsuz bucaksız cehennemi ortaya çıkardı. Ayağa kalktım, yavaş ve derin nefes alarak kafamın etrafında dönen sesleri sakinleştirmeye çalıştım. Bana bir şey yapmamı söyleyenleri.

Burada hiç kimseyi sağ bırakmamak, o şerefsizlerin her birini yakalayıp kan, çığlık ve işkenceyle bedelini ödetmek. Bunca yıldır bana eşlik eden sesler, ödenmesi gereken kefareti unutmama asla izin vermiyordu.

"Tam zamanında," dedim yüksek sesle. İçgüdüsel olarak elim yeleşimin cebine gitti ve yıllardır yanımdan ayırmadığım köstekli saati aradı. Tik tak, tik tak, tik tak ...

Ben buradayım, uzun araba yolunun ve asi ağaçların ötesindeki malikaneden sesleniyor gibiydi. Sirenin çağrısı, çürümüş özüm için bir şey ifade eden tek iki şeye yönelikti. Elim, avucumda tuttuğum bastonun etrafında kıvrıldı. Parmaklarımı siyah metal çubuğun üzerinde gezdirerek aşağıya baktım.

Tavşan, diye fısıldadığını duydum Dolly'nin sesinin, geçmişten gelen uzak bir yankı, bastonun süslü kafasına bakarken. Beyaz bir tavşan kafası, kulaklarını geriye çekmiş ve dişlerini gösteriyordu.

Tavşan.

Onun

tavşanı.

Bastonumu daire şeklinde sallayarak döndüm ve arabama geri bindim. Arabayı ileri çektim, lastiklerim artık toprak olan yolda gıcırdarken arkamda dumanlı bir bulut oluşturdu. Bir zamanlar asfalt ve dümdüzdü ama şimdi tümsekli ve bozuktur. Virajlı yollarda kükreyerek ilerledim. Son viraja yaklaştığımda ellerim direksiyonda sıkılaştı.

Earnshaw malikânesinin yayılan görüntüsü hemen ileride uzanıyordu. İçimde hayat veren atışı doğuran ve bir zamanlar sahip olduğum kalbin her türlü görüntüsünü yok eden deliği açan ev.

Kahverengi tuğlalı binanın kenarı görüldüğünde nefesim kesildi. Yosunlar ve yabancı otlar, tıpkı kapıdaki sarmaşıklar gibi, bir zamanlar güzel olan evin üzerinde çekirge sürüsü gibi geziniyordu. Üzerindeki çürüme

Dış cephe, sayılamayacak kadar uzun yıllar boyunca iç mekanda var olanı yansıtıyordu.

Burayı zehirleriyle kirletenlerin artık burada olmadığını biliyordum ama o buradaydı.

Sonunda, onu geri almak için buradaydım.

Arabayı tam girişte durdurduğumda, ana kapılara çıkan merdivenlere baktım. Zihnimin gözünde, çocukken sürüklenerek girdiğim büyük meşe kapıları örten otlar geriye doğru yuvarlanmış, alttaki pahalı, parlak ahşap ortaya çıkmıştı. Kapı tokmağındaki pirinç, turuncu ve kahverengi pasını atmış, güneşte bir kez daha parlıyordu. Çimenlikteki aşırı büyümüş otlar küçülerek dönümlerce bakımlı araziye ortaya çıkardı ve evi çevreleyen ölü ve depresif çiçek bordürü renklendi, zengin kırmızılar ve sarılar karanlık ve gecenin dikenlerini kovaladı. Zihnimde Earnshaw malikânesi bir kez daha tertemizdi.

Sonra ben de oraya geri döndüm. Götürüldüğüm geceye. Sevgilimden, Dolly'nden, nefesimden, yelkenlerimden, ruhumdan alındım.

KAPI AÇILDI. Bay Earnshaw dışarı çıktı, ardından "amcalar" beni arkalarından sürüklediler. Beni merdivenlerden aşağı çekip bekleyen minibüse bindirdiklerinde dişlerim öyle bir sıkıldı ki kırılacak sandım.

İçeri atılmamdan sadece birkaç saniye sonra minibüs uzaklaştı. Karanlıkta oturmuş, kanlı yumruklarımı duvarlara vurarak çıkış yolunu bulmaya çalışıyordum. "Dolly!" Çığlık attım. "DOLLY!" Tekrar tekrar çığlık attım. Sesim kısılana kadar çığlık attım. Bacaklarım tutmadı ve bana yaptıklarını hatırlayınca vücuduma yayılan acıyı görmezden geldim. Aylar ve aylar boyunca birbiri ardına. Erteleme yok. Mola yok. Sadece arkamdaydılar, homurdanarak ve nefes nefese beni parçalıyor, göğüslerini sırtıma bastırıyorlardı.

Şimdi Dolly'ye yaptıkları şey. Benim Dolly'me. O şişko herif onu odaya geri getirdiğinde gözleri ... gözleri. Topallıyordu, bacaklarından kan akıyordu. Ağlamaklı, solgun ... mahvolmuştu.

Benim narin canlı bebeğim mahvoldu.

Zihnimde, mektup açacağını Eric Amca'nın boynuna, göğsüne, karnına saplayışımı canlandırdım. Tenime sıçrayan kanı; sıcak, ıslak ve metalik kokusuyla güçlü. Ağzıma geldiği andaki tadı, dilimde patlayan lezzeti, ölümünün tadı. Benim muzaffer avımın tadı. Ve parmaklarımın altında nabzının yavaşladığını hissettiğimde bunu, içimde kabaran gücü hissetmişim. Gözlerindeki yaşamın tükenişini gördüm.

Bunu yapmışım.

Ondan hayatı söküp almışım. Kendi ellerimle.

Dolly için. Dolly'm için.

O kadar uzun süre araba kullandık ki uyuyakalmışım. Uyandığımda dışarıyı yine karanlıktı. Siyah giyimli bir adam beni minibüsten çekip yüksek bir su kulesine doğru götürdü. Beyazdı ama üzerinde isim yazmıyordu. Etrafıma baktım: tarlalardan başka bir şey yoktu. Adam beni kulenin dibine kadar sürükledi, orada bir kapı açıldı. İleriye doğru itildim, kulenin içine doğru tökezledim ve yerin altına inen bir dizi merdiven gördüm.

Adam ensemde tutarak beni hareket etmeye zorladı. Demir bir kapıya gelene kadar karanlıkta aşağı doğru yürüdüm. Sürgülerin kilidi açıldı, metal zemine vuruldu, sonra kapı açıldı ve beni içeri ittiler. Gözlerim büyüdü. Önümde sıra sıra hücreler uzanıyordu. Sonra gölgelerin arasından bir adam çıktı. Yaşlı bir adam. Gözlerim ona takıldığı anda dudağım uyarıyla kıvrıldı. Bana gülümsedi.

Ölümünü zihnimde canlandırdım. Ağzından giren bir kurşun beynini kalın kafatasının arkasından dışarı fırlatacaktı. Dağınık. Kanlı. Acımasız.

"Yanlış adamlarla uğraşıyorsun evlat," dedi. Başını iki yana salladı. "Yıllardır burada sikik insanlar var, bazıları ergenliklerinden beri burada, ama sen kayıtlardaki en gençlerden biri olmalısın." Arkamdaki adam güldü ve elini sırtıma sürttü. Öne doğru sıçradım ve dönüp adama baktım. Dokunulmaktan nefret ederdim.

"Bu kadar genç olman birçok erkeğimin hoşuna gidecek." Yaşlı adama döndüm ve ters ters baktım. "Şuna bakar mısın? Küçük sadist katil çok kızmış." Elini kalbinin üzerine koydu. "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben buranın müdürüyüm. Unutulmuşlar diyarı. Hükümetin bile bilmediğı bir yer. Polis yok. Çocuk Koruma Hizmetleri yok. Sadece sen, ben, adamlarım ve yanış insanlarla uğraşan yüzlerce sapkın hasta herif." Bir adım öne çıktı. O kadar yaklaştı ki nefesindeki puro dumanının kokusunu aldım. Tıpkı Bay Earnshaw gibi kokuyordu. Tıpkı amcalar gibi. "Kimse seni kurtarmaya gelmiyor. Burası senin yeni evin. Pis zenginler tarafından finanse edilen gizli bir Alcatraz, hayatlarından sorunları çıkarmam için bana çok iyi para ödeyen yüzde bir." Omuz silkti. "Zengin adamlar, görüyorsunuz. Suç işlemeyi severler ama sonrasında uğraşmayı sevmezler. İşte biz burada devreye giriyoruz. Bir temizlik hizmeti de diyebilirsiniz."

Müdür arkamdaki adama baktı. "Tek hücre kalan oda sayısı elli ikidir."

"Bu akıllıca mı?" dedi muhafız. "Onlarla birlikte başka birini daha istediğimizden emin değılim. Üçüncü bir kişi olmadan da yeterince kötüler. Onları daha da tehlikeli hale getirmek istemeyiz."

Müdür durakladı. "Ne demek istediğınızı anlıyorum. Bu hücre arkadaşlarıyla gardiyanların ona zevk için ulaşması zor olacak." Elini salladı. "Ama başka seçenek yok. O son dakikada eklenen biriydi. İşe yaramak zorunda. Her neyse, o sadece bir çocuk. Ne zararı olabilir ki?"

Gardiyan sinirli bir şekilde ofladı ve beni ileri doğru itti. Beni birkaç basamak yukarı çıkardı. Her yeni seviyede, ben

üç ya da dört adamın tutulduğu hücreler gördüm. Bazıları parmaklıkları yalıyordu. Bazıları beni işaret ederek öldürmekle tehdit ediyordu. Hiç korku hissetmedim. Bana yaklaşan herhangi birini öldürebilirdim.

Hastalıklı sikişten sonra hastalıklı sikiş.

Bir hücrenin önünde durduk ve gardiyan kılıfından bir silah çıkardı. Hücrenin karanlığına doğru tuttu. Hızla kapıyı açtı. Hareket etmeyince beni içeri itti, kapıyı arkamdan kapattı ve hemen geri çekildi. Etrafımda döndüm, ellerim yumruk olmuş, onun merdivenlerden aşağı inişini izliyordum.

Arkamdan birinin beni izlediğini hissettiğimde sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. "Burada kim varmış bakalım?" dedi odanın köşesinden derinden gelen bir ses.

Başka bir köşeden başka biri hareket ederken bir hışırtı duydum. Etrafım sarılmıştı. "Kıyafetlerine bakılırsa biraz şık bir Dan. Pantolon, gömlek ve yelek. Hepsi siyah. Bu kadar genç biri için etkileyici."

Gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Arka duvarda tek bir cılız lamba yanıyordu ama içeride benimle birlikte kim varsa karanlık tarafından örtülmüştü. Sonra solumda beyaz bir parıltı gördüm. Biri ayağa kalktı. Yerimde durdum, ellerimi yumruk yaptım, dövüşmeye hazırdım.

"Şuna bak, Henry. Küçük Dapper Dan beni alt etmeye hazır."

"Güzel. Burada böyle bir güce ihtiyacı olacak," dedi daha sert bir ses sağımdan.

Taş zeminde iki ayak sesi duyuldu ve bir adam ışığa çıktı. Uzun sarı saçları sırtına dökülen bir adam. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti; ikisi de kirliydi. Genç görünüyordu. Belki yirmili yaşlarındaydı. Elini göğsüne koydu ve dramatik bir şekilde eğildi. "Adım Chapel." Doğruldu, sonra gülümsedi. Yakışıklıydı, daha önce duymadığım bir aksanı vardı. Sesi zengin, parası varmış gibi geliyordu ... sofistike. "Su Kulesi'ne hoş geldiniz. Karanlık olan her şeyin bekçisi. En berbat koleksiyoncuların kupa sandığı gibi.

yeraltı dünyasının." Daha geniş gülümsedi. "Ben, onların da söyleyebileceği gibi, bir çeşit yırtıcıyım." Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. "Kavramak için çok mu fazla?" Başını salladı. "Gençsin. Benim gibi adamların hikâyeleriyle henüz karşılaşmamış olabilirsin." Daha da yaklaştı. "Gecenin kadınlarına karşı sağlıklı diyebileceğimiz bir saplantım var ve onları en lezzetli şekillerde kesip biçmekten hoşlanıyorum."

Yutkundum ama gözlerimin onunkilerden ayrılmasına izin vermedim. Güldü ve gömleğindeki altın rengi gözlüğü düzeltti. "Mesleğim avukatlık. Genç bir yetenek de diyebilirsiniz. Ivy League'de eğitim aldım, yaşıtlarımdan yıllar önce. Ama ne yazık ki iki yıldır buradayım." Chapel uzak köşeye baktı ve başını salladı. Orada kim varsa kıpırdamayınca gözlerini devirdi. "Henry, bir misafirimiz var. Tanıştırma yapılmalı. Bu uygun bir görgü kuralıdır." Chapel başını bana doğru salladı. "Gördüğünüz gibi Yankiler. Benim güneyli halimin aksine hiç görgüleri yok."

Karanlık köşeden bir sessizlik geldi ve sonra biri hareket etti. Uzun boylu, yapılı, kahverengi saçlı bir adam ışığa doğru adım attı. Onun da saçları uzundu ama onunki kahverengiydi. Hayatımda gördüğüm en açık kahverengi gözlere sahipti. Neredeyse altın gibi görünüyordlardı. Chapel'in yaşlarında görünüyordu. Belki biraz daha genç? Ama benden çok daha büyüktü. "Bu Henry," diye açıkladı Chapel. Henry bana ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Şimdi, Henry bir doktor." Chapel onun kafasına vurdu. "Akıl doktoru. Bir psikolog." Güldü. "Oldukça ironik, değil mi?"

Henry'nin burada ne aradığını merak ediyordum ki Chapel ekledi, "Henry burada hiç yanlış bir şey yapmadı. O bir masum." Birden Henry'nin gözleri kapandı, dişleri sıkıldı ve boğazından gergin bir ses çıktı. Uzun saçları yüzünün üzerine düştü. Omuzları öne doğru yuvarlandı, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar bu hareketle şişti. Vücudundaki değişim onu devasa gösteriyordu. Eskisinden daha büyük ve daha korkutucu.

Henry'nin gözleri yeniden açıldığında, yine bana dik dik baktı. Ama bu sefer farklıydı. Gözleri kısılmış ve gerilmişti. Burun delikleri alevlendi ve elleri yumruk oldu.

"Ama bu Hyde," dedi Chapel. "O kadar da masum değil. İnsanların uzman ellerinin altında ölmesini izlemekten hoşlanıyor diyelim."

"Ben de izlemeyi seviyorum," dedim.

Chapel şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Muhteşem!" Göz kırptı. "Onları kendim öldürmeyi sevdiğim kadar olmasa da," diye ekledim. Hyde daha dik durdu, yüzünde bir gülümseme titreşimi belirdi.

Ağzını.

Chapel, "Henry ve Hyde aynı bedende yaşayan iki farklı insan," diye açıkladı. "Biri diğerine üstünlük kurmak için sürekli savaşıyor. Bilimsel teşhis çoklu kişilik bozukluğu. Henry bir profesyonel. Dürüst bir adam. Sessiz. Çekingen. Hyde ise tam tersi."

"Burası neresi?" Etrafıma bakarak sordum. Bu adamların ne olduğu umurumda değildi. Sadece dışarı çıkmam gerekiyordu. Dolly'me geri dönmeliydim.

"Gitmemizi isteyenlerin bizi gönderdiği yere." Chapel başını iki yana eğdi. "Ama o kadar gençsin ki merakımı uyandırdın. Kaç yaşındasın, Dapper Dan?"

"On iki," diye cevap verdim. Chapel'in kaşları kalktı. Ellerime baktı ve gülümsedi.

"Ellerinde kan mı var? Gerçekten mi? Genç Dapper Dan ..." Önce dudak büktü, sonra güldü.

"Dolly'yi incittiler. Ona dokundular. Bana dokundukları gibi ona da dokundular. Gözleri ..." Ellerimin titrediğini hissettim. "Onu ağlattılar. Babası. Amcaları . . . kanını akıttılar . . ." Öfkeden patlayacakmış gibi hissettiğimde durdum.

"O zaman o kanı dökmekte haklı olduğunuzu söyleyebilirim," dedi Chapel, gülümsemesi solarak.

"Ona geri dönmem gerek. Onu kurtarmalıyım. Ona daha fazla zarar vermelerini engellemeliyim. Onu korumak için orada değilim. O

tek başına. O-" Dolly'yi düşünerek başımı salladım. "O çok kırılgan. Ona yapacakları şeyle başa çıkamaz. Bunu biliyorum. O ... o ... onu yok edecekler. Sadece vücudunu değil, aklını da. O farklı biri. Bu dünya için fazla narin." Parmaklıkları kapıya döndüm ve metali salladım. Hareket etmedi.

"Hepimizin geri dönmesi gereken insanlar var, ister intikam, ister koruma, ister sevgi için olsun, ama zamanımızı beklemeliyiz ..." Chapel söyledi. "Adınızı öğrenmediğimizi yeni fark ettim."

Arkamı dönmedim. Müdüre ve onun kapalı demir kapısına giden dolambaçlı merdivenlere baktım. Dış dünyaya açılan kapıya. "Tavşan. Benim adım Tavşan. Beyaz Tavşan."

"Pekala, Tavşan," dedi Chapel yanıma geçerek. "Hepimiz bir gün dışarı çıkmayı planlıyoruz. Ve bir gün bu gerçekleşecek. O zamana kadar bekleyeceğiz. Yakında bu kulede tek yaptığımızın beklemek olduğunu anlayacaksın. Plan yaparız ve planlarız. Bir kez daha güneşi göreceğimiz ve bizi dünyadan saklayabileceklerini düşünenlerden intikam alacağımız günü planlıyoruz."

* * *

ÜÇ AY ÖNCE ...

Gardiyanlar hücre kapımıza hiç yaklaşmadılar.

On bir yıl. On bir yıl bekledim. Gardiyanları duydum elbette. Diğer mahkumların hücrelerine girdiklerini duydum. Onları becerdiklerini. İşkence ettiklerini. Onlara ne istiyorlarsa yapıyorlardı.

Ama bizimkini asla.

Hyde ve Chapel bundan emin olmuştu.

Hyde ve Chapel ben gelmeden bir yıl önce neredeyse kaçıyorlardı. Hyde bir gardiyanın boğazını parçalamıştı.

parmaklıklara çok yaklaştı. Gardiyan çok ukalaydı. Henry'nin içindeki canavarla alay etmişti. Ta ki canavar serbest kalıp onu durduğu yerde öldürene kadar.

Yıllar önce buraya geldikten kısa bir süre sonra Chapel bana "Bir daha başarısız olmayacağız," demişti. "Bir sonraki fırsat ortaya çıktığında, başaracağız."

Bu yüzden yeni bir gardiyan işe başladığında... Chapel'in yakışıklılığından gözlerini alamayan bir gardiyan, Chapel'in gözlerinde fırsat patladı.

Burada bir
gülümseme.

Bir göz
kırpma.

Gardiyan yaklaştıkça.
Yapışkan tuzağına bir
sinek.

Chapel'in dövmelerimi yapmak için kullandığı iğneyi elimde evirip çevirdim. Bir enfeksiyon beni neredeyse öldürdüğünde hücreme atılan iğne. Enfeksiyon kötüydü ama ölmeme izin veremezdim. Dolly'ye geri dönmem gerekiyordu.

"Neden bana yardım ediyorlar?" İğneyi bacağıma batırırken dişlerimi sıkarak Chapel'e sordum.

"Bizi buraya yerleştirmek için yüklü bir meblağ ödeyenler yaşamamızı istiyorlar. Çünkü yaşamak cezadır, Dapper Dan. Rutubetli, karanlık bir hücrede geçirilen bir ömür. Çoğu kişi bir noktada ölümü dilemiştir. Her gün buna katlanmaktan daha kolaydır."

Gözlerim çelik gibiydi. "Ölümü dilemedim," diye ısırđım, soğuk ürpertiler bedenimi sararken. "Dolly olmadan ölmeyeceğim."

Henry yanıma oturmak için hareket etti ve ısınmak için gömleğini bedenime attı. "İşte sizi farklı kılan da bu. Sen ve Chapel." Mizahsız bir kahkaha attı. "Ve Hyde. Acıma son verilmesinden başka bir şey istemiyorum. Ölümün getireceğı huzuru memnuniyetle karşılarım. Ama içimdeki Bay Hyde buna asla izin vermeyecek ..."

Karanlıkta arkama yaslandım. Çektiğim kartlar güvenli bir şekilde cebimdeydi. Biri hariç hepsi. Dolly'min resmi.

Chapel'in sırtındaki dövme'yi çizmek için kullandığı.

Onun mükemmel görüntüsü ve benzerliği. Su Kulesi'nde geçen her gün uzadıkça ve karanlıklaştıkça onu zihnimde canlı tutan resim.

Yeni gardiyan son otuz dakika içinde üçüncü kez hücremizin önünden geçerken başımı kaldırdım. Chapel çoktan ayağa kalkmış, onu bekliyordu. Gömleği çıkarılmıştı, göğsü ve gövdesi çıplaktı. Gardiyanın gözleri Chapel'e takılınca parladı. Chapel yavaşça parmaklıklara doğru yürüdü ve elini göğsünde gezdirdi. Sonra eli aşağıya, sikine doğru indi. Gardiyan gördüğü manzara karşısında neredeyse yere yığılırken Hyde yanımda bir kahkaha attı.

Gardiyan uzaklaştığında Chapel gelip yanıma oturdu ve onun tekrar dönmesini bekledi. Her gün baştan çıkarıcılığını arttırdı.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Chapel'e gözlerimi kısarak sordum. Her şeyimi ona, Henry'ye ve Hyde'a borçluydum. Gardiyanlar onlardan korktukları için bana bir kez bile dokunmadılar. Chapel bana matematik, edebiyat ve sanat öğretti. Kendisi de bir sanatçı olarak, aletleri ve tuvali için sadece bilenmiş taşlar ve duvarlar varken, bana bildiği her şeyi öğretmişti. Henry beni Dolly'yi ne durumda bulabileceğime hazırladı.

Hyde bana nasıl öldürüleceğini öğretmişti.

Şimdi ihtiyacım olan tek şey bunu uygulamaya koymaktı.

Chapel başını bana doğru çevirdi. "Genç ve gözleri çok zorlamıyor." Gülümsedi, sonra daha yakına eğildi. "Erkek formunu takdir edebilirim, Dapper Dan, ama korkarım horoz benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben bir fahişenin sıcak, ıslak amını tercih ederim... sonra da kollarımda ölmesini tabii ki." Omuz silkti ve arkasına yaslandı. "Yine de Tanrı vergisi yeteneklerimi Tanrı vergisi yeteneklerimi devamıza yardım etmek için kullanmaya karşı değilim." Uzun sarı saçlarını geriye doğru taradı. "Ben tam bir narsistim, Dapper Dan. Rakipsiz görünüşümle herkesi kazanabileceğime inanıyorum."

O haklıydı.

Günler geçtikçe gardiyan parmaklıklara daha da yaklaştı. Aylar boyunca bize kağıt, kart,

kalemler ve kurşun kalemler. Kartlarımı hazırlamıştım. Chapel dövmelerimi çizmek için mürekkep kullanmıştı.

Hepsi Chapel'in isteği üzerine. Hepsi onun horoz düşkünü muhafızla olan baştan çıkarıcı çabaları yüzünden.

"Sana dokunduğum için beni öldürmeyeceksin, değil mi Dapper Dan?" diye sordu iğne ve mürekkeple çıplak tenimin üzerinde gezinirken.

"Sadece yap," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Elleri tenime dokunduğunda Dolly'yi düşündüm. Beni hayatta tutan ve bu zamana kadar dokunulmamış olmamı sağlayan adama saldırmaktan kendimi alıkoyabilmemin tek yolu buydu.

Bir şeyin metale çarpma sesiyle uyandım. Ayağa fırladım, gözlerim neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Chapel çıplaktı ve gardiyanı boğazından tutmuş parmaklıklara yaslamıştı. Chapel'in eli ağzını kapatmıştı. Gardiyan kaçmaya çalışarak çırpınıyordu. Ayağa fırladım ama Hyde ben daha kıpırdayamadan elinde iğnemle parmaklıklara doğru koşmaya başlamıştı. İğneyi gardiyanın boynuna sapladı.

Chapel kemerindeki anahtarlara uzanırken Hyde muhafızı tuttu. Saniyeler içinde kapı açıldı. Kalbim göğsümde çarparak açık kapıya baktım, baktım. Hücre ile ötesindeki özgürlüğü ayıran görünmez çizgide gezinirken Chapel de benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

Chapel bana baktı ve dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

Eşikten adımını attı ve muhafızın bıçağını ve silahını elinden aldı. Muhafızın kanı boynundaki yaradan süzülüp vücudundan aşağı akıyordu. Kanı görünce nefes alışım hızlandı. Çoğu insanın aksine kan beni tiksindirmiyor, aletimi sertleştiriyordu.

Düşen kana doğru yürüdüm, sanki beni içine çeken bir mıknatıs gibiydi. Hyde, muhafızın gözlerindeki yaşam tükenmeye başladığında arkasına baktı. Artık dikkatimi

açık kapıya, muhafızın boynundaki sızan yaraya odaklanmıştı.

Hyde tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Bitir işini," diye talimat verdi. Boynunu bir o yana bir bu yana çevirirken çatırdadı. "İçinde yaşayan karanlığı kullan. Sana öğrettiğim her şeyi düşün... ve sonunda onları kullan."

Birden yüzümün önünde bir bıçak belirdi. Yukarı baktım. Hâlâ çıplak olan Chapel, muhafızın bıçağını almam için bana uzatıyordu. "Sessiz olmalıyız," diye fısıldadı. "En iyisi diğer muhafızların özgür olduğumuzu anlamasına izin vermemek. Burada anahtar sürpriz olacak, Dapper Dan."

Bıçağı aldım.

Gardiyanın gözlerinin içine baktım.

Ve bıçağı tam kalbine sapladım.

Bıçağı çevirdim, sıcak kan dövmele ellerimi kapladı. "Daha fazlasını istiyorum," diye homurdandım, bıçağı ancak muhafızın gözleri sonsuz uykuda donduğunda çıkardım.

"O halde devam etmeliyiz," dedi Chapel ve muhafızın silahını hazırladı. Hyde iğneyi tutarak muhafızı yere indirdi. Ve harekete geçtik. Hiç kimse kalmayana kadar muhafızları teker teker indirdik.

Özgürlüğümüzü vaat eden merdivenlere açılan kapının önünde durduk. O lanet kapıya bakarken hepimiz sessizdik. Sonunda Chapel anahtarı kilide geçirdi ve tıklayarak açtı. Dönerek topladığı tüm anahtarları aldı ve diğer hücrelere fırlattı. Yıllar önce indirildiğimiz merdivenlerden hızla yukarı çıkarken kapıların açılma sesi bize eşlik etti.

Karanlık gecenin içine daldığımızda nefesim kesildi, temiz hava ciğerlerimi yaktı. Hyde yanımda hareket etti ve göz ucuyla ellerini yumruk yaptığını gördüm. Koşmaya başladı, bir eve doğru ilerliyordu. "Müdür," dedi Chapel, sonra Hyde'ı takip etti.

Kanımın damarlarımda dolaştığını hissederek adrenalinin beni ele geçirmesine izin verdim ve ben de koşmaya başladım. Kapıdan içeri girdiğimde

üst kattan gelen çığlık seslerini duydum. Chapel benden bir saniye önce yatak odasına varmıştı.

Müdür ve karısı yataklarında yatıyor, Hyde'ın açtığı bıçak yaralarından kan sızıyordu. Hyde nefes nefese kalmış, gözleri kan hırsıyla parlıyordu.

Chapel dolaba doğru yürüdü ve bir gömlekle pantolon çıkardı. Giyindikten sonra şöyle dedi: "Paraya ve arabaya ihtiyacımız var. Ben arabanın anahtarlarını alayım, siz ikiniz de nakit bulun. Bu herifin aldığı parayı bankada tutmasına imkân yok."

Otuz dakika sonra bir kamyondaydık, Chapel şoför koltuğundaydı. Hyde ndeki tüfeği çağırdı, ben de arkaya geçtim, Müdür'n parasıyla dolu çantalar etrafımı sarmıştı. Eyaletleri geçip Chapel'in gizli evlerinden birine giderken camdan dışarı baktım. Dolly'yi ve Chapel ile Hyde'ın yardımıyla hazırladığım planı düşündüm.

Sonraki birkaç ay boyunca dönüşümü planladım ve her şeyin sorunsuzca gerçekleşmesi için ihtiyacım olan bilgileri topladım. Hyde ile öldürme eğitimi aldım. Chapel ile detaylı planım üzerinde çalıştım. Kıyafetler aldım. Silahlar yaptırdım. Chapel'in Su Kulesi'nden önceki günlerinden tanıdığı yozlaşmış özel dedektifle konuştum.

Üç ay sonra hazırdım. Kızım için geri dönmeye hazırdım.

Onu tavşan deliğine götürmeye hazırım.

Yanımda onunla birlikte öldürmeye hazırım.

CHAPTER 5

Heathan
Rabbit

Sandıktan kutuyu aldım ve ana kapıya çıkan taş merdivenlerin dibinde durdum. Elim bastonumun tavşan başını kavradı, dişlerim birbirine kenetlendi ve çenem sıkıldı.

Dolly, kendime hatırlattım. Dolly için buradasın.

Boynumu kırarak gözlerimi ön kapıya diktim ve ilk adımı attım. Attığım her adımda purolarının dumanını kokladım. Nefeslerini kulağımda duydum. Ama devam ettim. Homurtularını, kahkahalarını duysam da... üstümde, ileri geri sallandıklarını hissetsem de devam ettim.

"Sevgilini almaya hazır mısın?" Chapel bana birkaç gün önce sormuştu.

"Dolly'm," diye karşılık verdim.

"Senin küçük Dolly'ciğin". Gülümsedi ve her zaman yaptığı gibi eğildi. "Öyleyse genç Tetik Dan, ona sevgilerimi ilet ve yolun açık olsun." Yavaş bir gülümseme. "Şeytan senin yanında olsun ..."

"Dolly sevgilim," diye tekrarladım nefesimin altında, ona ait olduğunu bildiğim yüksek pencerelere bakarak. Kapının tokmağını çevirdim, eski ahşap gıcırdayarak açıldı. Sıcak bir hava bulutu yüzüme çarptı. Hava kalın, bayat bir tozla doluydu. Koridora adım attım, gözlerim ışığın yokluğuyla hemen rahatladı. Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra gözlerim ışığı sevmemişti. Soluma baktım ve yemek mobilyalarını kaplayan bir yığın beyaz çarşaf gördüm. İlk oturma odası da aynıydı. Her şey örtülmüştü. Sanki hiç var olmamışlar gibi saklanmışlardı. Sanki bu berbat cehennem evinin sırları ve duvarlarında hapsolmuş, biri geçerken titreşen çığlıkları yokmuş gibi. Çocukların çığlıklarının ve acılarının yankısı yoktu.

Ahlaksızlıkla titreşmiyordu.

Kaşlarımı çatarak bastonumun üzerindeki elime baktım. Elim titriyordu. Tısladım, bedenimin nadiren sergilediği bu duygu karşısında başım yana eğildi. Hiç bir şey hissetmemiştim. Bizi yok edenleri öldürme ve yok etme dürtüsü dışında hiçbir şey.

Ama bir de Dolly vardı... Bu lanet yerin anıları vardı. Geceleri beni arayan gölgeler, beni sürekli olarak ihlal edilme hissini yeniden yaşamaya zorluyordu. Geçmişin şeytanları her anı, kulağıma çarpan her nefesi, terden sırılsıklam olmuş tenimin benimkine sürtündüğü her şeridi tekrar tekrar yaşamama neden oluyordu.

Üst kattan gelen bir ses dikkatimi tekrar toplamamı sağladı. Kutuyu diğer elimle daha sıkı tuttum ve merdivenlere yöneldim. Bir adım, iki adım, üç adım . . . Gözlerimi yukarıdaki kata odakladım. Elimini tavşan kafasının üzerinde gezdirdim, parmağımı gerektiğinde cehennemini serbest bırakacak mandalın üzerinde gezdirdim.

En tepeye ulaştığımda, halılar ayaklarımın altında küflenmiş ve bayatlamış, duvarların kırmızı ve altın rengi solmuş ve duvar kâğıtları soyulmuş haldeyken, sağımdaki merdivenlerden aşağıya doğru çekilen ayak seslerini uzaktan duydum. Kapattım

gözlerimi açtım, sesleri dinliyordum. Gözlerim birden açıldı ve dudaklarım dişlerimin üzerine kıvrıldı.

O ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordum.

İleriye, olduğum her şeye işaret eden bir kapıya doğru yürüdüm. Kapalı kapının önünde durup tahtaya baktım. Aptal Tavşan, diye duydum kafamın içinde, geçmişten gelen bir ses. Hafif bir gülümseme, gülen mavi gözler, tiz bir kıkırdama ve şakacı bir azarlama. Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın, Tavşan. Umarım bunu biliyorsundur.

O zaman . . . Seni seviyorum. . . Dolly'nin ağzından çıkmadan önce bana hiç söylenmemiş üç kelime.

Seni seviyorum. . .

Bastonumu kolumun altına sıkıştırdım ve odaya girdim. Tanıdık eşikten adımımı atarken nefesim kesildi. Beni gül kokusu karşılamadı. Seksenlerin müziği yoktu. Pembe müzik kutusu yoktu. Çay seti ya da kahkaha yok.

Oda ölüydü. Hayat sönmüştü.

Bastonumun ayağını yere koydum ve sol tarafa baktım. Köşeden hafif bir nefes sesi geldi. Hareket etmek için hamle yaptım ama kalbim hızla çarpmaya başladı ve ayaklarımı durdurdu. Gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya çalıştığımda burun deliklerim alevlendi. Bunu hiç yapmamıştım, hiçbir şeye bu tür bir tepki vermemiştim. On bir yıl boyunca. Karanlıkta sıkışıp kaldığımda değil. Kanlı, vahşice, karanlık bir şekilde dışarı çıktığımızda değil. Özellikle de bıçağım muhafızların kalbine saplandığında ve gözlerindeki yaşamın soluşunu izlediğimde, birinin yaşam özünü kaybetmesinin saf büyüğü zihnimi işgal ettiğinde.

Ama bu Dolly'ydi. Önemsemediğim tek kişi.

Onu ne durumda bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kırılğan zihninin yok edilip edilmediğini. Camdan kalbi paramparça olmuş muydu, olmamış mıydı? Kurtuluş umudu yok.

Yaşamak için tek sebebimin kurtarılıp kurtarılamayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnimin hayal etmesine izin verdiğimde zehirli bir öfkeyle titriyordum.

O sadist amcıkların benim yokluğumda ona yaşatacakları cehennemi düşündüm. Ama Chapel'in sözleri kulaklarımda çınladı. Öfkeni sadece hak edenlere sal. Kalbinde su ile kabaran bir kuyu gibi birikmesine izin ver ... sonra özgürlüğünü elinden alanlara cehennemi yaşat.

Gözlerimi açtım, öfkemle nefes aldım ve sessizce köşeyi döndüm. Durdum. İşte oradaydı, bir sandalyede oturuyordu. Nefesimi içime çektim ve kulaklarımda çınladığını duydum. Saçları. Saçları uzun bir örgü şeklinde geriye doğru toplanmıştı, örülmüş teller sırtının alt kısmına düşüyordu. Ve siyah giyinmişti. Uzun, bol kollar kollarını örtüyordu.

Lanet olası siyah. Dolly siyahlara ait değildi. Sadece renkliydi. Mavi ve beyaz ve altın ve lanet olası pembe.

Onunla yüzleşene kadar odanın çevresinde dolaştım. Onu koltuğa kıvrılmış, ince bacaklarının ve belinin üzerine kalın bir battaniye örtmüş, cansız bir şekilde pencereden dışarı bakarken gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve hırıltımı tutmak zorunda kaldım. Pencere bir zamanlar bakımlı çimenlere bakıyordu, şimdi ise yüksek otlar ve çok gür ağaçlardan başka bir şey yoktu. İzlediği şeye, onu bu kadar büyüleyen şeye doğru baktım.

Kalbim tamamen kopmuştu, etinin iki parçası diğerini itiyor, öfkeden, acıdan ve lanet olası tüketen karanlıktan kaçmaya çalışıyordu.

Çocukken oynadığımız yere bakıyordu. Beni yıllar önce rengârenk kelebeği ellerimde parçalara ayırırken bulduğu yere. Görüş alanına girdim ama mavi gözleri benimkilerle buluşmak için kalkmadı, sanki orada değilmişim gibi bana baktı. Eğildim ve yüzünü inceledim. Porselen ten. Dolgun dudaklar. Lanet olası mükemmellik.

Ama içinde hiç hayat kalmamıştı.

Daha önce hiç korku hissetmemiştim ama mideme indiğini hissettiğim çukurun buna benzer bir şey olduğunu hayal ettim. A

Dolly'nin kaçışı olmayan bir yere gittiğini, kendi zihninde bir mahkûm olduğunu hissediyordu.

Kırılgnalık tüketildi.

"Dolly sevgilim," diye mırıldandım, sesim çatallaşıyordu.

Yirmi bir yaşındaydı. Yirmi bir yaşındaydı ve hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Mükemmellik. Benim canlı bebeğim.

Bir tutam saçı yüzüne düşmüştü. Ona dokunmak için kendimi zorlarken parmaklarım sıkılıp gevşedi. Ama yapamadım. Chapel'in bana dövmelerimi yapması dışında, yıllardır ona dokunmamış ya da dokunulmamıştım. Artık nasıl dokunacağımı bilmiyordum. İnsan sevgisine alerjim vardı. Dokunmanın aşağılayıcı hissinden iğreniyordum.

I . . . I . . . Yapamadım.

Dolly'yle tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, arkasından gürültülü bir nefes sesi yükseldi. Bastonumu kavrayarak doğruldum ve tanıdık yaşlı bir yüzün belirdiğini gördüm. Yüzündeki kan çekilirken, batan çukurun yerini hızla karanlık bir memnuniyetin almasını izledim. Siyah kravatımı ve yeleşimi düzeltirken "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

Kaltağa ters ters baktım. Bastonuma rahatça yaslanarak, "Sanırım daha çok Lucifer'e benziyor," dedim. Ona doğru başımı salladım, "Sana göre, her neyse."

Bayan Jenkins yutkundu ve geri geri odadan çıkmaya çalıştı. "Ah-ah," diye mırıldandım ve başımı salladım. Hemen durdu, gözleri benimkilere sabitlendi.

"O Heathan James ... bu ... bu mümkün değil ..." diye kekeledi ve gözlerini üzerimde gezdirdi. Her s a n t i m i m i .

"Tavşan." Sürtük düzeltmem karşısında irkildi. "Ben Tavşan'ım. Lanet olası Beyaz Tavşan. O yüzden bir daha bana o köylü ismini söyleme."

Teni soldu ve gözleri sandalyede oturan Dolly'ye kaydı. Dolly hâlâ kımıldamamıştı. İçeriden getirdiğim kutuyu elime aldım, Bayan Jenkins'e uzatmak üzereydim ki, "Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu.

Kutuyu odanın öbür ucuna fırlattım. Tam ayaklarının dibine düştü. "Giydir onu."

"Ne-ne?" Bayan Jenkins sordu.

Ayaklarının dibindeki kutuyu işaret ettim. "Giydir onu. Bu bir rica değildi." Bayan Jenkins titreyerek kutuyu aldı ve Dolly'nin oturduğu yere doğru ilerledi. Dolly de ona bakmadı. Bayan Jenkins kutunun kapağını açtı ve yine nefesi kesildi.

Yaşlı, buruşuk gözleri benimkilere dikildi. "Hayır-"

O daha cümlesini bitirmeden elimi cebime atmış ve bıçağımı çıkarmıştım. Bıçağın düz tarafını yanağımda gezdirdim. Yavaşça. Kontrollü bir şekilde. Dehşete düşmüş bakışlarının her hareketimi takip etmesini izliyordum. "İstediğimi yapsanız iyi olur Bayan Jenkins. Size karşı sabrım ve toleransım tüm zamanların en düşük seviyesinde."

Yutkundu ve elleri deprem olmuş gibi titreyerek mavi bir elbise, siyah bel kemeri ve siyah-beyaz çizgili diz üstü çoraplar çıkardı. Siyah ayak bileği botları ve siyah bir fiyonkla süslenmiş siyah ipek bir saç bandı da onu takip etti. Bayan Jenkins. Jenkins Doğruldu. "O değil yıpranmış Bu elbiseleri gittiğin günden beri giyiyorum. O . . . o artık o değil kişi. Artık o kitaba takıntılı değil ..."

Bahsettiği günü canlı bir şekilde hatırladım. Dolly'nin ayak bileklerinde biriken çizgili çoraplardaki kan, yeni, yetişkin mavisi elbisesinin süslemelerindeki kan "Geri döndüm, sürtük," diye tükürdüm. "Dolly bir kez daha renkli olacak. O benim Dolly'm olacak, onun masum zihnini yok ettiğinizde hepinizin ona biçtiği lanet şey değil." Bıçağı yaşlı kadının yüzüne doğrulttum. "Giydirin onu. Ve çabuk olun."

Bayan Jenkins yaşlı ve zayıf elini Dolly'ye doğru uzattı. İleri atılıp kemikleri ellerimde kırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Birçok yerinden, her bir çatlağın tadını çıkararak.

Bayan Jenkins Dolly'yi ayağa kaldırdı ve yatak odasının bitişiğindeki giyinme odasına götürdü. Dolly hiçbir şeyin farkında olmadan dadısını takip etti. Onun siyah

Elbisesi yere kadar uzanıyor, söğüt gibi vücudunu sarıyordu. Dolly küçüktü. Belki de sadece 1.80 boyundaydı.

Küçük ama büyümüş.

Kapı kapanırken, yeniden ortaya çıktığında nasıl görüneceğini düşünerek kalbim yavaşlamak için mücadele etti. Sonra onun ölü gözlerini düşündüm ve Henry'nin haklı olduğunu anladım. En büyük korkumun gerçekleştiğini biliyordum. Henry'nin bilge öğüdünün işe yaraması için dua ettim.

Henry, "Eğer sandığınız kadar incindiye, zihni sandığınız kadar kırılğan ve çocuksuysa," dedi, "bir zamanlar tanıdığınız kişi olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bastırma, muhtemelen; psikoloji pratiği yaparken öncelikle bastırılmış hastalarla çalıştım. Şiddetli taciz veya travma Dolly gibi çekingen fantastik kişiliklerin içine kapanmasına neden olabilir. Korkmuş bir çocuğun korktuğunda yatağın altına saklanması gibi, kırılğan bir zihne sahip bir karakter de benzer şekilde teselli bulabilir. Ancak onun güvenli yeri bir yatağın, yorganın ya da dolabın altı değil, zihninin derinlikleri olacaktır. Dolly kendini mecazi bir zihinsel kapının ardına kilitlemiş olabilir - konuşmak yok, gerçek yaşam yok. Kendine özgü programlanmış koruma modunu araştırın. Başa çıkmak için başka bir kişilik benimsemiş olabilir. Onun düşünce tarzına göre dokunulmamış ya da lekelenmemiş yeni bir kişilik. Asıl benliğinin yüzleşemediği dünyayla yüzleşebilecek bir kişilik."

"Senin gibi mi?" diye sordum. "Hyde ile senin gibi mi?"

Henry'nin yüzü, zihninde gizlenen diğer varlıktan söz edilince bulandı. "Hyde ve ben benzersiz bir vakayız. Bunu burada bırakalım." Öne doğru eğildi. "Eğer Dolly'ni bastırılmış, bu dünyadan uzaklaşmış bulursan, onu tanıdık ama en önemlisi güvenli şeylerle kendine çekmeye çalışabilirsin. Sevdiği, taptığı, hoşlandığı şeylerle. Onun için benzersiz derecede güvenli şeyler. Hepsinden önemlisi, kendi dünyasına ait olduğunu bildiği şeyler." Henry'nin verdiği her öğüdü dinledim. "İşe yaramayabilir.

Bazı zihinler bir kez açıldığında sonsuza dek kaybolur, hapishaneleri kırılmaya karşı bağışıktır. Ama eğer bir şansınız varsa, sevgilinizi kafasındaki panik odasından bu şekilde geri getirebilirsiniz. Sevdiği şeylerle."

Duvara yaslanmış, elimi bastonuma dayamışken soyunma odasının kapısı açıldı ve beni anılarımdan çekip aldı. Bu işe yaramalıydı. Geri dönmeliydi.

Bunu tek başıma yapmamın imkanı yoktu.

Bayan Jenkins Dolly'yi soyunma odasından çıkardı. Dolly ortaya çıkar çıkmaz duvara yaslandım ve o tanıdık, artık hiç kullanılmayan gülümsemenin dudaklarımda titreştiğini hissettim.

Dolly.

Dolly'ciğim benim. Neredeyse.

Bayan Jenkins onu tekrar sandalyeye oturttu. "Saçları," dedim, hâlâ Bayan Jenkins'in elinde duran saç bandını işaret ederek. Bayan Jenkins artık yontulmuş ve kullanılmadığı belli olan makyaj masasına doğru ilerledi. Bir fırça çıkardı ve birkaç dakika içinde Dolly'nin bandı yerine oturdu. Yavaşça Dolly'nin önüne geçtim ve onu incelemek için çömeldim.

"Sırada pembe ruj ve parfüm var. Annesinin parfümü ve ruju," diye emrettim, Dolly'nin aşinalığı her geçen dakika geri geliyordu.

"Tavşan-" diye kekeledi Bayan Jenkins.

"Sormuyordum ki," diye tersledim. Bayan Jenkins sinirli bir şekilde makyaj masasındaki bir çekmeceyi açtı. Odanın öbür ucunda, bir çekmecenin üstünde duran pembe bir şey gözüme çarptı. Eskiden çok sevdiği müzik kutusu. Odanın karşısına geçtim ve üstündeki tozu üfledim. Oynatma düğmesine bastım. Dolly'nin her zaman dans ettiği şarkı hoparlörlerden çatırdayarak geliyordu.

En sevdiği şarkı.

Arkama baktım ve bakışlarım Dolly'nin üzerine düştüğünde soğuk kanımın kaynama noktasına kadar ısındığını hissettim. Pembe dudaklar . . . Gözlerimi kapattım. Güllerin kokusu havaya sinmişti, şakacı bir şekilde

duyularımda kalan Su Kulesi'nin kalıntılarını kovalıyordu.

Gözlerimi açtım. Müzik odayı dolduruyordu. Sonra Dolly'den gelen bir kıpırtı gördüğümde yanağım seğirdi. Kalçasının üzerinde duran parmağı hafifçe kalktı. Çok küçük bir hareketti, zar zor görülebiliyordu ama gerçektir.

Hâlâ oradaydı.

Biliyordum. Hissedebiliyordum. Onu her zaman okuyabilirdim, o da beni.

Dolly'nin önünde tekrar çömeldiğimde Bayan Jenkins koşarak yolumdan çekildi. "Sevgilim," diye fısıldadım ve elimi yukarı kaldırdım. Ona dokunmadan, parmağımı mükemmel yüzünün her santiminde, uzun sarı saçlarında ve eline kadar gezdirdim. Solgun teninin altında pompalanan kanının sıcaklığını hissetmek için çaresiz bir şekilde havada asılı duruyordum.

Sonra durdum. Çıplak kollarını gördüğümde donup kaldım.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke ve nefret bedenime doldu.

Yara izleri.

Yara izi üstüne yara izi bir zamanlar mükemmel olan kollarını benek benek sarmıştı. Kabarık beyaz yara izleri. İçimde açığa çıkma tehdidi oluşturan öfkeyle ayağa kalktım ve Dolly'den uzaklaştım. Bayan Jenkins. Jenkins gördüm ne vardı ateşlendi benim Öfke. Benden uzaklaşıp kapıya doğru geri çekildi. Sırtı tahtaya çarptı ve eli çılgınca kapı kolunu ararken boğazından küçük, korkmuş sesler döküldü. İlerledi ve yavaşça onun alanını doldurdu.

"Dışarıda olduğunu anlayacak," diye uyardı, gözlerinin akı korkuyla parlıyordu. Aramızdaki bayat havayı tıkayan küf kokusunu alabiliyordum.

"Yapmayacak." Bıçağımı kaldırdım ve kör tarafını buruşuk yanağında gezdirdim. Soğuk çelik krep inceliğindeki tenini öptüğünde nefesi kesildi. "Söyle bana," dedim, pencereden gelen ışığın fırçalanmış çelik bıçaktan yansımalarını izleyerek. "Hoşuna gitti mi?"

Nefesi kesildi.

"Çocukları kurtlar sofrasına götürmek hoşunuza gitti mi? Çıglıklarından zevk aldınız mı? Ofise sendeleyerek geri döndüklerinde küçük bacaklarından akan kan ve dölün görüntüsü, sadece bir başkası tarafından alınmak için, sonra bir başkası, sonra bir başkası, her gece, her yıl?" Burnumun ucu yanağına sadece milimetre kalana kadar başımı yüzüne yaklaştırdım. "Dolly'me en sevdiği elbiseyi giydirmekten ve onu sikik babasına parlak bir porselen oyuncak gibi sunmaktan zevk aldın mı? Amcalarına? Uyuşturulmuş ve onlarla mücadele edemez halde?"

"Lütfen," diye yalvardı Bayan Jenkins.

"Sorumluluğunu bu şekilde feda ettiğine göre para gerçekten iyi olmalı." Bıçağı Bayan Jenkins'in zonklayan nabzında gezdirdim. Durakladım, ağzım kulağının yanındaydı. "Ana damarınızdan fışkıran kanın nasıl görüneceğini hep merak etmişimdir. Göğsünüzden aşağı akar ve kıyafetlerinizi kirletirdi." Bayan Jenkins yine inledi. Şaşırmış gibi yaparak geri çekildim. "Gerçekten de yaşamınıza izin verileceğini mi düşündünüz?" Hayal kırıklığı içinde başımı yavaşça salladım. "Hiçbiriniz yaşamayacaksınız Bayan Jenkins. Her biriniz bunu mümkün olan en acı şekilde ödeyeceksiniz. Bana, Dolly'me, Harikalar Diyarı'ndaki sevgilime... Sizin ve diğerlerinin kanı kefaret nehirleri halinde akacak, Lone Star Eyaletimin dört bir yanındaki evlerin ahşap zeminlerindeki çatlaklardan akacak." İlerledim, yüzüm onunkinden sadece bir santim uzaktaydı. "Mmm . . . Şimdi kokusunu alabiliyorum. Tadını alabiliyorum. Dilimi yalarken sıcaklığının tadını çıkarıyorum." Alt dudağımı ısırdım ve inledim. "Düşüncesi bile sikimi kaldırıyor."

"Sen her zaman kötüydün, çocuğum. Annen seni bu kapılara bıraktığı andan itibaren havayı kirlettin."

Bir parça geri çekildim. "Haklı olabilirsin." Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Karanlığa karşı her zaman bir tutkum olmuştur." I

omuz silkti. "Ve ölüm... böyle tatlı, dağınık, şiirsel ölümler."

Elimin hızlı bir hareketiyle bıçağı boğazından geçirdim ve Bayan Jenkins boynunu tutarken geri çekildim. Gözleri dehşet içinde bana dikilmişken parmaklarının arasından kan sızıyordu ve gözlerimin önünde boğulurcasına gargara yapıyordu.

Onu hayranlıkla izlerken başımı öne eğdim. Bacakları titriyordu, ta ki sonunda yol verip yere düşene kadar. Yanına çömelip yaşamı tükenen bedenini inceledim. Beni izledi, gözleri benimkilerle buluştu.

Bir kez bile kafamı çevirmedi.

Nefes nefese kaldı. Boğuldu. Sonra son bir gargara ile hareketsiz kaldı. Elleri iki yanına düştü, gözleri ölümcül bakışlarında dondu kaldı.

İçimi çektim ve bıçağımdaki kanı elbiselerine sildim. "Tam da beklediğim gibi... büyük hayal kırıklığı."

Ayağa kalkarak yeleğimin cebine uzandım ve kartları çıkardım. "Kupa Kızı," diye ilan ettim, başparmağımı elimle yaptığım kartın üzerinde gezdirdim, bir yüzünde onun mükemmel bir benzeri vardı - Bayan Jenkins'in kalemle çizilmiş yüzü bana bakıyordu. Dudağım tiksintiyle kıvrıldı, sonra bileğimin bir hareketiyle kartı havada süzdürerek kanlı göğsüne indirdim. "Biri gitti, altısı kaldı."

Hâlâ sandalyede oturan Dolly'nin yanına döndüm. Müzik kutusu annesinin en sevdiği şarkıları çalmaya devam ediyordu. Parmaklarını izledim ve yine seğirdiklerini gördüm.

Kesinlikle oradaydı.

Öne doğru eğilerek ağzımı kulağına dayadım. "Dolly, seni almaya geldim, sevgilim." Gül parfümü burnuma dolduğunda gözlerimi kapattım. "Söylediğim gibi." Derin bir nefes aldım. "Bir maceraya çıkıyoruz, sevgilim. Beyaz Tavşan'ın seni Harikalar Diyarı'na götürmek için burada. Tavşan deliğini bu evde buldum. Çocukken onca yıl aradık ama bulamadık. Ama ben buldum, sevgilim. Ve yakında tavşan deliğinden aşağı ineceğiz."

Gözlerimi kapattım ve o günleri hatırladım.

"Bugün doğu kanadını deneyeceğiz, Tavşan." Dolly göğsünün üzerinde çapraz duran pembe çantasından elle çizilmiş bir harita çıkardı ve yere koydu. "Buradan başlayıp her odaya gireceğiz, her kuytuyu, her çatlağı ve her gevşek döşeme tahtasını arayacağız." Heyecanla bana baktı. "Bugün o gün, Tavşan. Bunu hissedebiliyorum!" Evi her aradığımızda bunu söylüyor ve hiçbir şey bulamadığımızda üzülüyordu. Her başarısız aramadan sonra kolunu belime doluyor, sarılıyor ve şöyle diyordu: "Harikalar Diyarı'na giden yol burada Tavşan. Biliyorum ve bir gün onu bulacağız. Bulacağız ve kaçacağız. Sen ve ben, Tavşan. En büyük macerayı yaşayacağız. Bunu biliyorum."

Dolly'nin başı seğirerek beni geçmişten çekip aldı. Geri çekildiğimde mavi gözler pencerenin yönünden benimkilerle çarpışmak üzere yer değiştirdiğinde gülümsedim. Henüz hayat yoktu. Sevgilimin altında gerçek bir iz yoktu ama yine de bir hareket vardı.

Beni duyuyordu.

Bir nebze de olsa umut vardı.

"Hemen döneceğim, sevgilim."

Koşarak arabama gittim. Bagajdan ihtiyacım olanları aldım ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktım. Arka koridordaki halıyı tekmeleyerek testereyle döşeme tahtalarında bir delik açmaya başladım. Bitirmem bir saatimi aldı. Sonra Bayan Jenkins'in odasına girdim. Tahmin edilebileceği gibi, para zulası yatağının altındaydı: yüzlerce ve yüz binlerce dolar. Hepsi kurtları beslemek içindi ve ödemenin kaynağını açıklamak zorunda kalmamak için bankaya yatırılmıyordu. Karanlıkta sinsice dolaşan istismarcılar.

Bagajımdaki ipi deliğin yanına bırakarak Dolly'nin yanına döndüm. Rujunu ve parfümünü bir çantaya doldurdum. En sevdiği kitabı, eskiden çok sevdiği oyuncak bebeğinden geriye kalanları ve müzik kutusunu da çantama koydum.

Araba. Birkaç dakika içinde yine onun önünde duruyordum. Onu sandalyesine oturttum ve Bayan Jenkins'in hâlâ sıcak olan cesedinin üzerinden geçerek kapıdan çıktım. Hala koltuğunda oturan Dolly'yi deliğin yanına yerleştirdim ve ipi beline bağladım. İpin diğer ucunu delikten geçirerek aşağıdaki zemine, tam olarak ihtiyacım olan yere yönlendirdim. Dolly'ye döndüğümde elinin sıkılı olduğunu fark ettim. Başından beri sıkılıydı. Donuk gözlerine bakarak öne doğru uzandım ve parmaklarını sıktıkları şeyden nazikçe çektim.

Tanıdık bir metal parıltısı gördüğümde nefesim göğsümden fırladı. Eski cep saatim görüldüğünde otomatik olarak "Tik tak," diye fısıldadım. Dolly'nin nefes alış verişini sessizden hızlı ve gürültülü bir hale dönüştürken boğazımdaki yumruyla savaşıyor yutkundum. Gözleri bir kez daha benim üzerimdeydi. Saati avucundan aldım ve her zaman yaptığım gibi kulağıma götürüp tepesine vurdum. "Geç kalacağız, Dolly sevgilim. Geç kalacağız." Başını bana doğru çevirdi, hafifçe eğildi. "Beni tavşan deliğinden aşağı takip et, Alice." Merdivenlerden aşağı, ipin ucunun sarktığı yere doğru koştum ve onu tuttum. Dolly'nin sandalyesi yukarıdaki deliğin kenarında dengede duruyordu. Ona baktım, canlı bebeğime, donmuş bir şekilde oturuyordu ... ta ki o aşağı bakana kadar. Ve sadece bir saniyeliğine, zamanın en küçük ipucunda, onu gözlerinin arkasında gördüm.

Tüm hayatım olan kız.

Dolly.

İpi hafifçe çektim ve ince bedeni öne doğru düştü, delikten aşağıya ve kollarıma düştü. Tahta sandalye yere düştü, bacakları kırıldı. Onu göğsüme bastırduğimde yüzüm buruştu. Onun yakınlığı karşısında burnumdan ağır ağır nefes aldım. Başım onu bırakmam için beni zorladı. Onu uzaklaştırmak için.

Çok yakındı. Bana çok yakındı. Başını boynuma yaslamıştı ve sıcak nefesini tenimde hissediyordum. Tüylerim diken diken oldu, o kadar güçlüydü ki

bir tıslama tuttu. Dokunuşunun verdiği rahatsızlıkla nefes aldım.

Bu Dolly, Tavşan. O bir tehdit değil. O senin dünyan.

Kollarımda hiçbir ağırlığı yoktu. Kokusu beni sardı.

Güller

.
Güller

.
Güller

.
Sonra hareket etti.

Başı arkaya doğru eğildiğinde ve yüzünü gördüğümde hareketsiz kaldım. Gözlerini kırptığında kalbim göğsümde yerinden fırladı. Bir, iki, üç kez, sanki derin bir uykudan uyanır gibi. Bir zamanlar solgun olan yanakları pembeye boyanmıştı. Dudakları, Dolly'nin dudaklarının her zaman somurttuğu gibi somurtuyordu.

Gözleri odayı taradı, etrafımızı ve az önce düştüğü deliğe kadar her yeri inceledi. Boğazından kısık bir nefes çıktı, sonra yüzünü yavaşça benimkine çevirdi. Artık donuk değil, parlak olan mavi gözleri benimkilere bakarken nefesimi tuttum.

Gözlerini ovuşturarak uykudan arındırdı. Elini bıraktığında ağzı küçük bir "o" şeklinde açıldı. Bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan yutkundu, sonra kuru bir sesle fısıldadı: "R-Rab Tavşan mı?"

İsim ağzından çıkarken gözlerim kapandı. Sesi, kısıklığının altında, her zaman olduğu gibi tatlı ve yumuşaktı.

Ama Teksas aksanı gitmişti. Onun yerine "çay partisi" aksanı vardı. İngiliz aksanı. Dolly'm bana mükemmel bir İngiliz aksanıyla dönmüştü.

"Dolly sevgilim." Sesim kısık, kesik ve kırıcıydı.

Kıpırdamadan durdu ve pembe ruju çatlamış dudaklarında parlayan ağzında geniş bir gülümseme belirdi. "Tavşan," dedi tekrar, sesi hâlâ hamdı. "Benim Tavşanım. Benim aptal Tavşanım. Benim için geri gel." Kelimeler ağzından çıktığı anda

ağızındaki gülümseme, delikten aşağı yuvarlandığı kadar hızlı bir şekilde yüzünden düştü.

"Ne oldu, sevgilim?" Onu daha yakından tutarak sordum. Elimi saçlarının arasından geçirmek istedim. Çocukken yaptığım gibi başını öpmek istedim. Ama yapamadım. Onu bu kadar yakın tutmak zaten bana çok fazla acı veriyordu.

Ama onun için katlanabileceğim bir acıydı.

"Kapanma kısılmıştım Tavşan," dedi Dolly, dikkatimi tekrar ona çekerek. Her zaman sadece konuşarak, dokunarak ... nefes alarak her parçama hükmetmişti.

Gözlerinde yaşlar birikti, uzun koyu kirpikleri damlaların düşmesini engellemek için çırpındı. Ama işe yaramadı. "Kapılarla dolu bir odada kilitliydim Tavşan ve dışarı çıkamıyordum." Nefes alış veriş kesildi. Başını salladı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Çok fazla kapı vardı ve oda karanlıktı. Her düğmeyi denedim ama hiçbirini açılmadı." Bir duraklama. "Sonra içinden çıkmam gereken kapı çok küçüktü ve ben de çok büyüktüm." Gözleri açıldı ve benimkilere çarptı. "Sıkışıp kalmıştım Tavşan. Çok uzun süre." Alt dudağı titredi, kalbimin içini boşalttı ve ruhumdaki karanlığı kuruttu.

Işık. O her zaman tek ışık olmuştu. içinde.

"Seni bekliyordum, Tavşan. Çok, çok uzun zamandır." O ürperdi, tüyleri diken diken oldu. "İçerisi çok soğuk ve karanlıktı . . ama tıpkı bana söylediğin gibi odanın köşesine büzülerek bekledim. Soğuk ve nemliydi ve dışarıdan gelen sesler beni korkutuyordu ama güçlü kalmaya çalıştım. Senin için güçlü." Hıçkırdı. "Tik tak, Tavşan. Tik tak, tik tak, tik tak. Sen benim için geri gelene kadar bir sürü tik tak. Gelmediğin her gün beni daha da üzdü."

Yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı düştü. Elimi kaydırarak gözyaşını parmağımda yakaladım. Sonra tıpkı çocukken yaptığım gibi damlayı ağızıma götürdüm.

Tadı hâlâ aynıydı.

Dolly'nin gözleri odayı taradı ve kollarımda kaskatı kesildi, bir türlü kaçamadığı cehennem evinin aynısını içerken gözleri genişledi. "Hâlâ buradayız," dedi, ses tonuna yayılan mutlak bir korkuyla. "Hâlâ odanın içindeyiz, Tavşan. Çok fazla kapı var. Ve ben çok uzunum." Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu.

Onun kitabı. En sevdiği hikaye. Alice kapı odasından çıkamayacak kadar uzundu. Dolly de öyle olduğunu düşünüyordu. Bu lanet evden çıkamayacak kadar uzun.

Eğer Dolly'nizi bastırılmış bulursanız... onu tanıdık ama en önemlisi güvenli şeylerle kendinize geri çekin. Sevdiği, taptığı, hoşlandığı şeylerle. Onun için benzersiz şekilde güvenli olan şeyler ... kendi dünyasına ait olduğunu bildiği şeyler ...

Henry'nin sözleri kafamın içinde tekrarlandı. Dolly'yi önüme yatırdım. Çok zayıftı ama yine de çok güzeldi. Çılgınca ama küçük bir adım geri çekildi, dikkatini yüzümden hiç ayırmadı. Bana doğru eğiliyor ama asla dokunmuyordu... Sanki o da bana dokunmaya dayanamıyormuş gibiydi.

Bunu ona yapmışlardı.

Bize.

Yeleğimin cebine uzanarak, en sevdiği kitaptakinin aynısı olan küçük bir cam şişe çıkardım. Mavi sıvı şişesinin önünde "İç Beni" yazan bir etiket vardı. Kolye yapmak için siyah bir kurdele bağlamıştım.

"Tavşan mı? Bu . . . düşündüğüm şey bu mu?" Mavi gözleri genişledi, çarpıcı renkleri şişedeki sıvıyla eşleşti.

Şekerli su, maviye boyanmış.

"Seni küçültecek, sevgilim. Böylece beni kapıdan geçip Harikalar Diyarı'na kadar takip edebilirsin... sonunda." Saçlarına dokunmamak için direndim. Altın sarısı ipek gibi görünüyordu. "Başlamamız gereken bir macera var ve seni bu kapılar odasından çıkarmam gerekiyor."

"Evet," dedi ve on bir yıldır zihnimde yankılanan o kahkahayı attı. Göz kamaştırıcı bir gülümseme

Dudaklar.

Şişeye uzandı.

"Sadece bir yudum. Maceramızda tekrar ihtiyacımız olabilir," dedim.

"Tamam," diye fısıldadı nefes nefese ve şişeyi avucunun içine aldı. Kolyeye dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bakarak mantarı yavaşça üstünden çıkardı ve karışımı dudaklarına götürdü. Çok az bir miktarını yuttu, sonra mantarı tekrar yerine taktı ve kurdeleyi boynuna astı.

Kollarını aniden iki yana açtı ve bayat, boş odada şok edici bir nefes sesi duyuldu. "İşe yarıyor, Tavşan!" Gözlerini ayaklarına dikti. "Küçülüyorum! Görüyor musunuz? Gerçekten küçülüyorum!"

Kızıma ve yüzündeki o güzel ifadeye gülümsedim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kahkahalarının kulaklarımı, zihnimi ve damarlarımı doldurmasına izin verdim. "Görüyorum, sevgilim. Seni her zaman görüyorum."

Birkaç saniye sonra Dolly başını kaldırdı, gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı. "Kapı!" Başını ana girişe doğru çevirdi. Koştı, uzun ince bacakları onu ahşap döşeme tahtaları boyunca taşıdı. Eli uzandı ve kapı kolunu çekti. Kapı açıldı ve güneş ışığı tozlu fuayeye süzülürken Dolly sendeleyerek geri çekildi. Geride durdum ve ellerinin ağzına doğru uçuşunu izledim. Parlak ışık içeri dolunca irkildim ama gözlerime verdiği acıyı görmezden geldim, böylece eşikten ilk adımlarını atışını izleyebildim.

Sonra döndü ve elime baktı. Avucumdaki cep saatine baktı ve gülümsedi. Yavaşça ileri doğru adım attım ve bir santim arkasında durdum. Kokusunu içime çektim ve saatimi kulağıma götürdüm. Beklerken yanakları heyecandan kızarmıştı ... ve bekledi ... ve bekledi ... sonra Saatin kenarına dokundum. "Geç kalacağız, sevgilim..." Burnum

gözleri ay kadar büyüdüğünde alevlendi. "Tik tak."

Onu geçip kapıdan çıktım ve Mustang'ime doğru koşmaya başladım. Arkamdan tiz bir heyecan kıkırdaması ve Dolly'nin her basamağı koşarak inerken topuklarının merdivenlerde çıkardığı sesi duydum. İçeri girmesi için yolcu kapısını açtım, sonra sürücü tarafındaki yerime oturdum.

Güneş gözlüklerimi taktım ve motoru çalıştırdım.

Yolcu kapısının kapandığını duyunca yanımda oturan kıza baktım. "Harikalar Diyarı için hazır mısın, sevgilim?"

"Harikalar Diyarı," diye fısıldadı Dolly huşu içinde. "Bu kapıların dışına çıktığımı hiç sanmıyorum, değil mi Tavşan? Harikalar Diyarı'na girmeden önceki son engel."

"Hayır."

"Ve Harikalar Diyarı kesinlikle hemen ötesinde mi

başlıyor?" "Harikalar Diyarı ve bizim macera, Sevgilim. Bizim harika

Bunca yıldır başlamasını beklediğimiz macera."

Dolly narin ellerini kucağına bastırdı ve uzun, derin bir nefes aldı. "Ben hazırım." Bana on bir yıllık cehennemin karartamadığı kocaman bir gülümseme fırlattı. "Harikalar Diyarı'nın bizim için sakladığı her şeye hazırım."

Sözleri kulaklarımda yankılanırken kan damarlarımda daha hızlı pompalanıyordu. İkimiz için de çok fazla karanlık barındıran evden uzaklaşırken, önümüzdeki yolculuğu düşündüm. Akıtacağımız kanı, durduracağımız kalpleri ve çalacağımız hayatları düşündüm. Ve her zaman, Dolly'min yanımda olduğunu, boğaz kestiğini, et doğradığını düşündüğümde dudaklarımı bir gülümseme tehdit ediyordu -Onun lekeli kanı intikamımıza rehberlik ediyor.

Dolly öldürüyor, pembe dudaklarından bir kahkaha dökülüyor ve kırılğan ellerini kıpkırmızı kan kaplıyordu ...

. . . Ne bu dünyada ne de başka bir dünyada bundan daha güzel bir şey hayal edemiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

Ellis-
Dolly

PARLAK GÜNEŞE KARŞI ŞIKIRDAYARAK başımı arkaya eğdim ve gökyüzüne baktım. Çok maviydi. O kadar cesurdu ki, daha önce hiç bu kadar canlı renkler görmemiştim. Kapıların olduğu odada gölgelerle dolu bir dünyada yaşıyordum. Duvarlarda iğsi gölgeler tehditkâr bir şekilde dans ediyor, dokunaçları bana dokunmalarından korkarak çömeldiğim köşemde bana ulaşmak için zorlanıyordu. Eğer bana ulaşırlarsa, içgüdüsel olarak her şeyin kaybolacağını biliyordum. Tavşan beni asla ama asla bulamazdı. Bu yüzden onları engeller, gözlerimi kapatır ve karanlıkta yaşardım.

Gece. Sonsuz gece.

Tavşan deliğinin aşağısında çok fazla ışık vardı. O kadar çok renk vardı ki, sanki bir gökkuşağı dünyayı güzel ışınlarıyla yıkamıştı. Ellerimi elbisemde gezdirdim. Mavi elbisem, çok çarpıcı ve güzeldi.

Gördüğün en güzel elbise.

Başımı tekrar arkaya eğerek gökyüzünde süzülen tombul, kabarık beyaz bulutları izledim ve kalbimin heyecanla dolmasına izin verdim.

Çok hızlı atıyordu.

Başımı eğdim ve pencereden dışarı, uzun araba yoluna baktım. Arabanın tekerlekleri altımızdaki yolu çıkırtıyordu.

Sonra Tavşan'a baktım.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bir eli direksiyonda, diğeri arabanın kapısında, gözlerini dikmiş yola bakıyordu. Tavan açıldı ve rüzgâr üzerimizde tüyden bir yorgan gibi esiyordu. Dünyanın geri kalanının aksine, Tavşan renklerle yıkanmıyordu. Gözleri dışında karanlığa bürünmüştü.

Gümüş küreler . . . tıpkı ay gibi.

Sol elinin işaret parmağına garip bir yüksük takmıştı. Altın rengindeydi ve ışıpta parlıyordu. İlginç bir şekilde, geleneksel bir yüksük gibi küt değil, bir pençe gibi sivriydi. Bunu neden taktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tavşan başını çevirdi ve o gümüş gözler bana dikildi. "İyi misin, sevgilim?" Sesini duyunca ürperdim. Hatırladığımdan daha derindi. Daha sert ve alçak.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bir kaşını kaldırdı. "Sesin farklı geliyor," dedim. "Sesin daha derinden geliyor." Bakışlarım onun vücuduna kaydı. O da daha iriydi, daha uzun ve daha genişti. Kıyafetleri benzerdi ama gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve altındaki deri çizimlerle işaretlenmişti. Siyah ve gri saatler. Her türden saat ve saatler derisinin her santimini kaplıyordu; kollarında ve boynunun tepesine kadar. Yanağında, sol gözünün hemen yanında tek bir siyah çizim vardı.

İskambil destesinden bir maça.

"Farklı görünüyorsun." Başıma vurdum. "Burada seni farklı hatırlıyorum." Saçlarına baktığımda gülümsedim. "Ama saçların hala aynı ... ve gözlerin. O gözleri asla unutamam." Gülümsedim ve "Tavşanım" diye fısıldadım. Duydu mu yoksa rüzgâr fısıltımı gökyüzüne mi taşıdı emin değildim.

Bir süre bir şey söylemedi, sonra cüretkar bir şekilde, "Sen de aynı görünüyorsun. Ama farklı. Büyümüşsün." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve burnu alevlendi. "Canlı bir bebek gibi." Dudağı seğirdi. Eli direksiyonda sıkılaştı. "Benim küçük Dolly'm, büyümüş." Tavşan'ın sesi nedense bir dakika öncesine göre daha hırıltılıydı. Kafam karışmıştı, tam ona nedenini soracaktım ki arabayı durdurdu ve derin bir nefes aldı. "Önüne bak hayatım." Ön camı işaret etti.

Elini takip ettim ve dosdoğru önüme baktım. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kapıların önünde durmuştuk. Kapılar kırık ve açıktı; gözlerim ister istemez ilerideki yola odaklandı.

"Harikalar Diyarı," diye fısıldadım. "Hazır mısın?"

Başımı eğdim ve kucağımda parmaklarımla oynadım. "I . . . Daha önce bu kapıların dışına hiç çıkmadım Tavşan. Harikalar Diyarı'na hiç gitmedim."

"Evet," dedi. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Ön cama doğru bakıyordu. Yavaşça bana doğru döndü. "Bu farklı ve zaman zaman senin için korkutucu olacak ama ben sana yol göstermek için buradayım Dolly." Cep saatini yüzünün yanına kaldırdı. "Bu benim işim, hatırladın mı? Bu macerada sana rehberlik etmek için buradayım." Saatini cebine geri koydu. "Bana güveniyor musun?"

O gümüş gözlere baktım ve cevabı hemen anladım. Gülümseyerek başımı salladım ve kahkaha attım. "Aptal Tavşan. Tabii ki biliyorum."

"O zaman gidiyoruz," dedi Tavşan. "Gitmemiz gereken yerler ve tanışmamız gereken insanlar var. Kaderimizi gerçekleştirmek zorundayız."

Derin bir nefes aldım ve koltuğuma geri oturdum. "Ben hazırım, Tavşan." Uzandım ve boynumdaki şişeyi kavradım. "Bu yeni dünyayı görmeye hazırım."

Tavşan arabayı ileri sürdü ve kırık kapıların yanından uçarak geçerken nefesim kesildi. Arkamızdan kapana kısıldığım eve baktım. Hatırladıkça kaşlarımı çattım.

kapı odasının ötesinde yaşayan bir arkadaşım vardı. Bazen onunla konuşurdum. Belirli bir kapının diğer tarafındaydı, ama bu iyi bir kapı değildi. Harikalar Diyarı'nın güzel bir bölümüne açılan bir kapı değildi. Kötü bir kapıydı, onun yaralandığı bir kapı. Harikalar Diyarı'nın o kısmına hiç gitmek istemedim.

İyi olmasını umuyordum. Bir gün dışarı çıkacağını ve ona zarar veren insanlardan uzaklaşacağını umuyordum.

"İyi misin, sevgilim?" Tavşan sordu. Başımı öne doğru çevirdim ve rüzgârın yanaklarımı tokatladığını hissettim. Elimi kaldırdığımda yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim.

"Dolly?" Tavşan arabayı ani bir duruşa çekti. Etrafıma bakındım. Etrafımızda parlak yeşil tarlalar vardı. Çok güzeldiler. "Neden ağlıyorsun?" Tavşan sordu. Onunla yüzleştim ve çenesinin sıkıldığını gördüm.

"I . . ." Burnumu çektim ve yüzümden bir damla gözyaşı daha sildim. "O evde bir arkadaşım vardı, Tavşan. Bir daha asla konuşamayacağımı yeni fark ettiğim bir arkadaşım. Eğer gidersem ... yapayalnız kalacak."

"Bir arkadaş mı?" Tavşan sordu. Gözleri kararmış gibiydi. "Eddie mi?" dedi dişlerini sıkarak. "Eddie Smith mi? O senin arkadaşın mı?"

"Eddie mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Ben Eddie diye birini tanımıyorum." "Tanımıyor musun?" Tavşan koltuğuna geri oturdu ve koyu

Kaşlarını indirdi. "Eddie diye birini tanımıyor musun?" "Hayır." Başımı salladım. "Tanımalı mıyım?"

Durakladı. Sonra, "Hayır... önemli değil." Gözlerini kaçırdı. Tekrar bana döndüğünde, "O zaman kim?" dedi. Hâlâ gergin ve biraz da kafası karışık görünüyordu.

Kalbim hüznle çarptı. "Adı Ellis'ti." Tavşan dondu kaldı. Derisi beyaza dönmüş gibiydi. "Ellis mi?" dedi, yarı fısıltıyla.

Başımı salladım, onun yumuşak ve korkmuş sesini düşündüğümde gözyaşlarımı tutamadım. "O ... kapılardan birinin ardında kapana kısılmıştı. Bazen benimle konuşurdu." Dudağım titredi. "İyi bir hayatı yoktu, Tavşan.

Bazı adamlar vardı

onu incitti. Onu çok incittiler." Tavşan sanki o da acı çekiyormuş gibi boğazından bir ses çıkardı. "Çok yalnızdı. Çok ağlardı." Burnumu çektim. "Onunla konuşarak daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Sonra bir gün kapıya gelmeyi bıraktı. I . . . Ona ne olduğunu bilmiyorum. Ondan bir daha haber alamadım." Gözyaşlarımı kırptırdım ve Tavşan'a baktım. Yüzü kederli görünüyordu. Arkadaşım için onun da üzgün olduğunu biliyordum. "Sence Ellis iyi midir?" Fısıldadım, sesim boğazımda düğümlendi. "Onu orada yalnız bırakmak istemiyorum, eğer hâlâ oradaysa, kapının arkasındaysa. Yalnız, korkmuş, her gece onun için gelen adamlardan korkmuş."

Tavşan boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. Birkaç saniye sonra başını kaldırdığında, "Ellis . . . arkadaşın . . . Sanırım iyileşecek. Zamanla."

Başımı salladım ve rahat bir nefes aldım. Tavşan Harikalar Diyarı'nı biliyordu. Onun iyi olup olmayacağını biliyordu. Ona baktım. "Ellis'in de bir arkadaşı vardı. Tıpkı benim senin gibi. Benimle onun hakkında konuşurdu. Adı Heathan'dı."

Tavşan'ın ağzından bir inilti döküldü ve panik içinde kaşlarımı çattım. "Yaralandın mı, Tavşan?" Sertçe nefes aldı ve elini direksiyona vurdu. "Tavşan mı?"

"Heathan'a ne oldu? Heathan'a ne oldu?" Sesi gergin geliyordu. Bir kez daha dişlerini sıkarak konuşuyordu.

"Ondan uzağa gönderildi ve onu bir daha hiç görmedi. Bana ondan bahsettiğinde ağlardı. Onun geri dönmesini bekliyordu. Ama her gün, o dönmediğinde, daha da üzülyordu. Sesi gittikçe kısıldı, ta ki bir daha konuşmayana kadar." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bana onu sevdiğini ve onun da kötü adamlar tarafından çok incitildiğini, sonra da onu gönderdiklerini söyledi. Yapayalnız kalmıştı. Ne umudu ne de Heathan'ı vardı."

Tavşan gözlerini tarlalara dikti. "Çok yeşiller. Ağaçlar," diye belirttim. Tavşan başını salladı. Bir süre konuşmadı.

Birkaç dakika. Sonunda arkasını döndü ve üzgün göründüğünü düşündüm. Kızgın ve üzgün görünmesine alışkındım ama üzgün değil.

"Tavşan-?" Konuşacaktım ama arabayı çalıştırarak sözümü kesti.

"Geç kalacağız," dedi çakıllı bir sesle, sonra cep saatini kulağına götürdü ve metale vurdu. Elinin titrediğini görünce kaşlarımı çattım. Yine de bir şey söylemedim, çünkü bazen benim de ellerim titrerdi.

Dosdoğru önüme bakarak, "Hazırım" dedim. Uzun ve derin bir nefes. "Harikalar Diyarı'ndaki maceramız için hazırım."

* * *

HİÇ BÖYLE BİR ŞEY GÖRMEMİŞTİM. Uzun ağaçlar yolların etrafına serpiştirilmişti ve her şekil ve büyüklükteki araçlar yanımdan vızıldayarak geçiyordu - Harikalar Diyarı'nın insanları işlerine devam ediyordu. Binaların ve parlak ışıkların yanından geçerken nefesimi tutarak izledim. Yeşiller ve sarılar içinde uzayıp giden tarlaların yanından geçerken nerede bittiklerini görmekte zorlandım.

Rüzgâr saçlarımın arasından eserek buklelerimi mahvetti. Arabayı sürerken, Tavşan zaman zaman bana bakıyordu. Gülümsedim ama o hâlâ şaşkın görünüyordu, sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi. Nedenini bilmiyordum ama soramayacak kadar garip manzaralara odaklanmıştım.

O kadar çok zaman geçti ki güneş batmaya başladı. Tam ufka değdiği sırada, Tavşan gittiğimiz köy yolundan saptı ve toprak bir patıkaya girdi. Gür ağaç dalları üzerimizde kıvrılıp bir tünel oluşturunuyordu. Başımı arkaya yasladım ve yaprakların arasından süzülen son güneş ışınlarını yakaladım. Başımı kaldırdığımda ileride bir bina gördüm. Ahşaptan yapılmış bir ev önümüzde duruyordu.

Tavşan arabayı durdurdu. Bu evden hiç ses gelmiyordu. Ne çığlık ne de ağlama. Her şey sessizdi.

Rabbit'in elleri direksiyondan kaydı ve bana bakmadan, "Önümüzdeki birkaç gün boyunca burada kalacağız," dedi.

Öne doğru eğildim ve pencereden dışarı baktım. "Senin evin mi?"

Başını iki yana salladı. "Maceramızın ilk durağı." Ona baktım ve gümüş gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu gördüm. "Daha gidecek çok durağımız var."

Kalbim gergin bir heyecanla çırpındı. "Ve bu bir numara ..." Rabbit'ten çok kendi kendime fısıldadım.

Tavşan kapısını açtı. Arabamın kapısı da açıldığında ben hâlâ burayı çevreleyen ormana bakıyordum. Tavşan elinde tavşan başlı bastonuyla durmuş, arabadan çıkmamı bekliyordu. Boğazımda düğümlenen sinirleri yuttum ve dışarı adımımı attım. Ayakkabılarımın altındaki zemin çıtırdadı.

"Bu taraftan." Tavşan kolunu eve doğru uzattı. Ben de onun yanına düştüm. Etrafımıza bakındım, herhangi bir insan izi arıyordum. Tavşan sanki aklımı okuyormuş gibi, "Şimdilik burada sadece sen ve ben varız. Yolculuğumuz gerçekten başladığında daha fazla insanla tanışacağız."

"Başlamadı mı?"

Tavşan bizi ahşap bir kapıya götürdü ve durakladı. Bastonunun başını daha sıkı kavrayarak bana döndü ve "Yakında, sevgilim. Gitmeden önce hazırlanmalıyız." Kapıyı açtı. "Ama önce ... çay."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Eşiğin ötesinde, bir insanın görebileceği en mükemmel çay partisi sofrası duruyordu. "Tavşan!" Nefesim kesildi. Ellerim ağzıma gitti. Evin içine doğru bir adım attım ve hemen ötesindeki büyülü odaya doğru ilerledim. Tavşan'ın yanından geçerken başımı kaldırıp beni izlediğini gördüm. Ahşap panelli odanın ortasındaki uzun masaya doğru hızla ilerledim ve gözlerim büyüdü

masaya baktım. Masanın üzerinde beyaz bir masa örtüsü vardı. Etrafına uzun koltuklar yerleştirilmişti - tam olarak sekiz tane - ve her koltuğa bir tabak, bir çay fincanı ve bir fincan tabağı konmuştu. Elimi örtünün üzerinde gezdirdim ve masanın ortasındaki gümüş kubbeli tabaklara gülümsedim. Tavşan'ı bulmak için arkama baktım ama görünürde yoktu. Masaya geri dönerek, altında ne olduğuna bakmak için ilk gümüş kubbeyi kaldırdım. Çilekli tartları görünce ağzım sulandı. Heyecanla gülümseyerek diğerine geçtim. Victoria süngeri. Hepsini görmek için yanıp tutuşarak her bir kapağı kaldırdım - salatalıklı sandviçler, Bakewell tartları, Battenberg keki, havuçlu kek ... çok fazla kek! İngiltere'nin en güzel lezzetleri.

Favorilerim.

Arkamda bir döşeme tahtası gıcırdadı ve Tavşan'ın odaya geri döndüğünü görmek için döndüm. Her şeyin nereden geldiğini sormak için ağzımı açtım ama sonra elinde tuttuğu şeyi fark ettim.

"Çay?" Tavşan, içinde bir demlik, bir sürahi süt ve bir kâse şeker bulunan gümüş tepsiyi masaya koyarken sordum. Yaklaştım ve derin derin içime çekerken gözlerimi kapattım. "Earl Grey," diye fısıldadım, tüm dünyada en sevdiğim çayı kokluyordum.

"Sadece küçük Dolly'm için Earl Grey," diye onayladı Tavşan ve benim için bir sandalye çekti. Oturdum ve Tavşan beni içeri soktu. Birkaç sıra aşağıdaki koltuğa oturdu ve yiyecekleri işaret etti. "Keyfine bak. Ne de olsa bu çay partisi senin onuruna."

Elimi uzatıp çeşitli kek ve sandviçleri dikkatlice seçerken boğazımdan hoppa bir kahkaha kaçtı. Tabağımı doldurduktan sonra çaydanlığı aldım ve kendime bir fincan doldurdum. Tavşan yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. Dudağının kenarı kancalıydı ve gözleri . . . yumuşaktı. Gözleri asla yumuşak değildi, her zaman sert ve odaklanmıştı, ama şimdi bana bakarken neredeyse nazikti.

Yutkundum, midemdeki bu garip hissin ne olduğundan emin değildim. İçimdeki garip karıncalanmaya karşı bir teselli olarak boştaki elimi mideme bastırdım. "Çay?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

Tavşan başını salladı; ağzından tek kelime çıkmadı. Yanına gidip dumanı tüten sıvıyı bardağına doldurduğumda bakışları daha da yoğunlaştı. Kolum ona yaklaştığında, oturduğu yerde kaskatı kesildiğini hissettim. Uzuvarımızın birbirine değmesini sadece bir parça hava engelliyordu. İçkiyi doldurmamı izlerken nefes alış verışı zorlaştı.

Ama dokunmadık.

Boğazımı temizleyerek çaydanlığı tepsiye geri koydum ve tekrar yerime oturmak için hareket ettim. Tam bir adım atmıştım ki aklıma bir görüntü geldi. Ben ve Tavşan. Dudaklar birbirine değiyordu. Tüm vücudum gerildi.

Arkamda Tavşan'ın hırıltılı nefes alışını duydum. Vücudumda tüylerim diken diken oldu, kollarımdan enseme kadar birbirini kovaladı. Kafamı bu görüntüden silkeleyerek tekrar oturdum.

Gözlerimi kaldırdım ve Tavşan'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. Çay fincanımı dudaklarıma doğru kaldırdım. Tavşan da aynısını yaptı ama çay fincanının dudağı neredeyse ağzına ulaştığında, "Tavşan!" diye bağırdım. Dondu kaldı. "Küçük parmağın!" Azarladım. Fincanımı indirdim ve başımı salladım. "Küçük parmağını kaldırmadan çay içemezsin, aptal!"

Tavşan nefes verdi, sonra başını eğdi. "Haklısın sevgilim. Nasıl unutabilirim ki?"

Küçük parmağını kaldırdı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan çayından bir yudum aldı. Fincanını tabağına geri koyarken kaşlarını kaldırdı. Kendimi tutamadım. Güldüm. Biraz daha güldüm, sonra kendi çayımdan bir yudum aldım.

"Mmm." Çayımı tabağıma geri koydum. Bir çilekli tart yedim ve sonra, "Harikalar Diyarı'ndaki ilk çay partim, Tavşan. Tüm hayatım boyunca bu anı bekledim!"

"Biliyorum, sevgilim."

Gözlerimi boş sandalyelerde gezdirdim. "Bize katılacak başka biri var mı? Çılgın Şapkacı? Fındık Faresi? Belki Mart Tavşanı bile?"

Tavşan sandalyesinde arkasına yaslanmış, yanında duran bastonunu kavıyordu. Siyah saçlarından bir tutam tembelce sol gözünün üzerine düştü ve sadece mürekkepli küreği görünür hale geldi. Onu hareket ettirmek için hiçbir çaba göstermedi. "Harikalar Diyarı görüldüğü gibi değil, sevgilim."

Kaşlarımı çattım. "Değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Herkes iyi değildir."

"Anlamıyorum." Çayımдан bir yudum daha aldım.

Tavşan öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. Bir şey söyleyecekti ama sonra arkasını döndü. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bana döndü. "Senin için gönderilmemin bir nedeni vardı." Tavşan elini cebine attı ve bir paket iskambil kâğıdı çıkardı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Desteyi elinde döndürdü. "Dolly sevgilim," dedi. Desteyi masanın üzerine koydu. Gözlerim ona kaydı. Tavşan'ın burun delikleri alevlendi. "I . . ." Dudakları büzüldü, dili dişlerinin üzerinde gezindi. "Senin için gönderildim çünkü Harikalar Diyarı'nın başı dertte."

Nefesim kesildi. "Öyle mi?" Korku kalbimi doldururken fısıldadım.

Yavaşça başını salladı ve öne doğru eğildi. Durakladı ve ben nedenini merak ettim. Rabbit'in yanağı seğirdi ve sonra dedi ki, "Arkadaşın Ellis. . ." Konuşmayı kesti. Kalbimin atışı durdu. Elimde tuttuğum reçelli sandviç elimden kaydı ve dağınık bir şekilde tabağıma düştü. Beni dikkatle izledi. Hiçbir şey söylemedim. "O ... kayboldu," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Burada, Harikalar Diyarı'nda başı belada."

Elime baktım. Titriyordu. Gözlerim kapandı ve göğsüme bir acı saplandı. Karanlık beni yuttu, aydınlık odayı kararttı ve kendimi kapıların olduğu odaya geri dönmüş buldum. Köşede çömelmiş, gözlerim kapalı, duvara yaslanmıştım. Sonra bir ses duydum.

Kötü kapının, hiç açmak istemediğim kapının arkasından gelen yumuşak ses. "Yardım et. . . bana . . . Heathan. Yardım et bana."

Gözlerimi açtığımda nefes nefese kalmıştım. Oda bulanıktı ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. "Ellis. . ." Fısıldadım, "Burada mı mahsur kaldı? Harikalar Diyarı'nda mı?"

Tavşan başını salladı ve gözlerinin kenarları sıkılaştı. Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ve midem bulandı. Tavşan sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Söyleyeceği şey için nefesimi tuttum. "Dolly sevgilim." Durakladı ve dudaklarını birbirine sürttü. "Ellis'in arkadaşı Heathan mı?"

Sustum.

"Seni almam için beni gönderen oydu."

"Onu tanıyor musun?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Ve bu Heathan beni tanıyor muydu? Nasıl tanıyordu?

Tavşan başını salladı ve sandalyesine geri oturdu. Çayından bir yudum daha aldı ve masanın üstündeki kâğıt destesini aldı. Onları tekrar elinde döndürdü ve kutu parmaklarının arasında dans ederken büyülenmiş gibi bakakaldım. "Heathan ..." Rabbit bu ismi sanki söylemeye dayanamıyormuş gibi sıkılmış dişlerinin arasından söyledi. "Şu anda müsait değil. Benden ona yardım etmemi istedi."

"Onu tanıyor musun?" Hâlâ şoktayken tekrar sordum.

Tavşan bir kez daha başını salladı. Yüzü tekrar soldu ama nedenini sormama fırsat vermeden, "Kız arkadaşını geri istiyor. Ellis'ini geri istiyor." Tavşan öksürdü. "Onu özgür bırakmak istiyor. Onu yıllardır bırakıldığı kötü yerden kurtarmak istiyor. Onu yakalayan kötü adamlardan... ona zarar veren ve onu bulduğun kilitli kapının ardında hapsolup kaybolmasına neden olan adamlardan."

"Nasıl?" Fısıldadım. Nasıl kurtulabilirdi ki?

Tavşan kartları masaya vurdu ve kutuyu açtı. Kartlar masaya düştü, hepsi ters dönmüştü. Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. "Sadece beş kart var," dedim.

"Bir zamanlar altı tane vardı. Biri yerine getirildi." Ne demek istediğini anlamamıştım. Tavşan parmaklarını kırmızı

destekli kartlar. "Ellis'in bir şampiyona ihtiyacı var, sevgilim. Onu bulup kurtaracak cesur bir savaşçıya." Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Başımı salladım. "Yapamam. Nasıl savaşacağımı bilmiyorum-"

"Heathan beni bu yüzden sana gönderdi. Sana öğreteceğim. Yolculuğunda seninle geleceğim. Sana rehberlik edeceğim. Ne de olsa ben Beyaz Tavşan'ım." Tavşan yeleşinden cep saatini çıkardı ve parmağını camın üzerinde gezdirdi. "Heathan, Ellis'in seni tanıdığını biliyordu. Sana güvendiğini de biliyordu. Sen . . ." Derin bir nefes aldı. "Onun arkadaşı olduğunu biliyordu." Başını iki yana salladı. "Onun çektiği acıdan sorumlu olan adamları adalete teslim etmeye senden daha layık kimse yok."

Tabağımdaki terk edilmiş keklerle baktım. Bir zamanlar sıcakken şimdi soğumuş olan çayıma. "Ve ... ve eğer onu kurtarmayı başarırsak ..." Yukarı baktım. Gümüş gözler beni izliyordu. "Ellis özgür olacak mı? Tekrar iyi olacak mı?"

Tavşan sertçe yutkundu. "Öyle umuyoruz. Her zaman umut edebiliriz." Tavşan parmağını ilk kartın üzerinde gezdirdi ve ters çevirdi. Üzerinde kurşun kalemle çizilmiş bir adam resmi vardı. "Tırtıl." Tavşan'ın yüzü düştü ve gümüş gözlerini öfke kapladı. "Birinci o." İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci kartı çevirdi. "Cheshire Kedisi, Tweedledum ve Tweedledee, Jabberwock ve son olarak ... Kupa Kralı."

"Kupa Kralı mı? Kraliçe değil mi?"

"Kraliçe'nin icabına çoktan bakıldı," dedi hızla ve arkasına yaslandı. Bana baktı... bekledi.

Gözlerimi kapattım. Anında, Ellis'in ağlama sesleri eşliğinde kapıların olduğu odadaydım. Çığlıklarının yankısı iliklerime kadar işlerken göğsüm kederle sıkıştı. Derin bir soğukluk beni ele geçirdi. Ellis'in çığlıkları gittikçe yükselirken kaslarım gerildi. Birden kayboldular, bir daha duyulmadılar.

"Ben yaparım." Yavaşça gözlerimi açtım. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Tavşan'ın dudağı bir tarafa doğru kıvrıldı. Bir gülümseme değil, ama gelecek olanın fısıltısı. Bir söz.

Ayağa kalktı, elinde baston vardı. "Benimle gel." Odanın sonundaki bir kapıdan içeri girdi. Ben de onu takip ettim, bir koridordan geçip arka kapıdan çıktım. Avluyu geçip arka taraftaki bir binaya vardık. Tavşan kapıyı açtı, mürekkep izli kolları gerilmiş bir şekilde bana kapıyı açtı. İçeri girdim ve dondurucu soğukta bir hava dalgasıyla karşılaştım. İrkildim ve kollarımı ovuşturdum, sonra Rabbit'in arkamdan geldiğini hissettim. Tekrar t i t r e d i m ama bu sefer Tavşan'ın çıplak boynumun arkasındaki sıcak nefesi beni harekete geçirdi. Arkamdaydı, beni sıkıştırıyordu.

Onu orada istedim. Yine de uzak durmasını istedim.

Konuşmasını beklerken gözlerim kapandı. "Şampiyon olmak için küçük Dolly'm, kötü adamları nasıl yeneceğini öğrenmelisin." demesi birkaç saniye sürdü. Durakladı. "Nasıl öldüreceğini öğrenmelisin, sevgilim. Öldür, öldür ve öldür." Sözleri üzerine burnumdan hızlıca nefes aldım. "Kan, anlıyor musun?" diye devam etti. Eli kolumda gezindi ama hep bir santim uzakta kaldı. Sanki bana dokunma alıştırmaları yapıyor ama bunu gerçekten yapmasına izin vermiyordu. "Kan... büyüleyici bir şey. Damardan yeni çıktığı zamanki kokusu. Etin bir noktasını tam olarak kestiğinizde nasıl fışkırdığı." Dişlerinin arasından tısladı, nefesi saçlarımı tekmeledi. Gözlerim kapandı ve bacaklarım birbirine kenetlendi, mideme ve uyluklarımın tepesine garip bir his yerleşti. "Başka hiçbir şeye benzemeyen bir manzara." Bir adım daha yaklaştı. Nefesi kafa derime ulaşıyor. "Birinin hayatının senin ellerin tarafından bedeninden çekilip alındığını hissetmek... bu dünyadan pireler gibi koparılması gereken kötü, kötü insanlar... Bu ilahi bir tat."

Nefes alışım ağırlaşmıştı; göğsüm kabarıyordu. Sözleri içimde daha önce hiç hissetmediğim bir istek uyandırdı. "Sen bunun için doğmuşsun, küçük Dolly." Rabbit omzumdaki sarı bukleyi iterken keskin bir nefes aldım.

Vücudu o kadar yakındı ki kalbini duyabiliyordum. Hızla atıyordu. "Sen Harikalar Diyarı'nda yanımda durmak için doğmuşsun." Nefesinin gücü, ağzının kulağımdan sadece bir santim uzakta olduğunu anlayana kadar arttı. "Öldürmek için doğdun, benim yanımda." İki derin nefes daha aldı. "Gel." Tavşan etrafımda dolaştı ve sağa doğru yöneldi.

Takip ettim. Onun sesi benim ustam.

Köşeyi döndüğümde onu uzun bir masanın başında buldum. "Silahlar," dedi ben durup baktığımda. "Gel," diye tekrar emretti.

Bir kez daha takip ettim.

Masaya doğru yürüdüm ve bıçaklar, bıçaklar ve silahlar gördüm. Tavşan bastonuna yaslandı ve boştaki eliyle büyük bir bıçak aldı. Bıçak telkari desenlerle süslenmişti. Güzelliği karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Senin için bazı şeyler tasarlattım," dedi. "Bu ilki." Tavşan bıçağın fildişi sapını uzattı ve ben de avucumun içine aldım.

"Bu çok güzel!" Dudaklarımda bir gülümseme hissettim. Bıçağı havada döndürdüm ve Ellis'i düşündüm. Rabbit'in cebindeki kartlarda çizili kötü adamları düşündüm. Kötü adamların arkadaşına yaptıklarını düşündüm. Bana küçüklüğünden beri her gece ona yaptıklarını anlatmıştı. Kartlardaki her bir adamı düşündükçe midem sıkışıyor, yüzlerinden, göğüslerinden akan kanın yerde biriktiğini hayal ediyordum.

Bu ilahi olanın bir tadıdır.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım ve Tavşan'a baktım. Elini siyah saçlarında gezdirdi ve yavaşça başını salladı. Gümüş bakışlarındaki zaferi görebiliyordum.

Sen benim yanımda öldürmek için doğmuşsun.

Tavşan başka bir şeye uzandı, görüş alanımın dışında bir şeye. Döndüğünde, elinde bir mavi parıltı gördüm... elbisemle aynı tonda bir mavi.

"Tavşan mı?" Elinde tuttuğu şeyi daha iyi görebilmek için bıçağımı masanın üzerine koyarak bir adım öne çıktım. "Tavşan ..." Elindeki silahın görüntüsünü özümserken usulca söyledim. A

Mavi bir silah, yanında da bir yazı vardı. Okumaya çalıştım. Ama sadece bazı harfleri ve sadece bir kelimeyi seçebiliyordum. Parmağımın ucunu kazınmış kelimeler boyunca gezdirdim. "Ne yazıyor?"

"Sadece senin için yaptırdım." Tavşan bir adım daha yaklaştı. Sorum üzerine sesi yumuşamıştı. Pek okuyup yazamıyordum. Hiçbir zaman da olamadım.

Kokusunu içime çektim ve bir an nefesim kesildi. Başımı kaldırıp üzerimde gezinen Tavşan'a baktım. Çok uzundu. Gümüş gözlerine baktım, daha önce hissettiğim tuhaf duygu mideme ve kalçalarımın bir kez daha yerleşince yutkundum.

"Elbisenin mavisine uyuyor," dedi alçak bir sesle. Başımı sallayarak onayladım. Parmakları neredeyse silahın yan tarafındaki parmaklarıma değecekti, ama sadece bir kıl payı uzaktayken hareket etti.

Ona da dokunulamazdı. Tıpkı benim gibi.

"Üzerinde 'Çay Zamanı' yazıyor."

Gözlerim önce yazıya, sonra tekrar ona kaydı. Boğazımda bir kahkaha köpürdü ve ağzımdan fırladı. Silahı elime bıraktığında ve ben onu sıkıca tuttuğumda saf bir heyecanla güldüm. Bana hediye ettiği bıçağa da uzandım ve yeni silahlarımı elimde tuttum.

"Çay zamanı!" Etrafımda dönerek bağırdım. "Çay vakti, çay vakti, çay vakti!" Nefesim kesilene ve gülmekten sesim kısılana kadar Tavşan'ın etrafında dans ettim.

Durdum, sonra geri çekildim ve bir şampiyonun yapacağını düşündüğüm gibi hem silahı hem de bıçağı havaya kaldırdım. Tavşan geniş gözlerle ve göğsü kabararak beni izledi. Ayaklarımı ayırdım ve çenemi kaldırdım. Güçlü görünmek istiyordum.

"Burası bizim Harikalar Diyarı'mız, sevgilim. Ve bu kötü adamların yaşamasına izin veremeyiz. Hepsi yok edilene kadar . . . Ellis güvende olmayacak." Boynunu döndürdü. "Bunu istemezsin, değil mi küçük Dolly?"

"Hayır." Silahı ve bıçağı daha sıkı kavradım. Sonra Tavşan'ın gözlerinin içine bakarak, "Eğit beni Tavşan. Arkadaşım Ellis'e zarar veren kötü adamları yok etmem için beni eğit. Bana yüzlerinden, ayaklarından ve yerlerden kan damlatmayı öğret."

"Bana öldürmeyi öğret. Bana hepsini öldürmeyi öğret."

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

Dolly

"BU TARAFTAN."

Ahşap kapıya doğru geri adım atan Tavşan'ı takip ettim. Kapının tokmağını çevirdi. Öncekinden daha da soğuk bir hava dalgası içeri girdi ve tenimi kapladı. Titredim ama Tavşan tepki vermedi. Başını bana doğru çevirdi. "Aşağı iniyoruz," dedi ve merdivenlerden indi. Bastonunun ayağı her basamağa vuruyordu. Onu takip ettim -Tavşan'ımı, rehberimi takip ettim.

En alt basamağa ulaştığımızda gözlerim büyüdü. Bıçağımı ve silahımı daha sıkı kavradım. "Domuzlar mı?" Dondurucu soğuktaki odada garip kancalara baş aşağı asılmış bir yığın ölü domuza bakarken "Domuzlar mı?" dedim.

"Bir domuzun eti ve derisi gerçek bir insaninkine en yakın olanıdır. Sizi burada eğiteceğiz." Omuz silkti, iki eli bastonunun tepesindeydi. "Hazır olduğunda, yolculuğumuzun bir sonraki bölümüne geçeceğiz."

"Öldürmek mi?"

Tavşan yavaşça başını salladı. Öne doğru eğildi, yüzü benimkine yaklaştı. "En iyi kısmı... Şimdiye kadar yaşayacağın en eğlenceli

var."

Kalbim heyecanla çarpıyordu. Odanın etrafına bakındım. Arkamı döndüğümde Tavşan beni izliyordu. Vücudunun aşağısına, kıyafetlerine ve bastonuna baktım. "Silahların nerede?"

Tavşan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. Bir anda elindeki bastonu döndürdü. Gözlerimin algılayamayacağı kadar hızlı bir hareketle bastonu ikiye ayırdı. Alt yarısı sol elindeydi, tavşan başının olduğu üst yarısı ise sağ elindeydi. Tavşan iki elini de önünde tuttu ve en yakındaki domuzlara doğru hücum etti. Bastonun alt kısmının bir bıçağa dönüştüğünü ancak solundaki bir domuzun midesine saplayıp onu ikiye ayırdığında fark ettim. Ben bir şey söyleyemeden sağ elindeki bastondan büyük bir patlama sesi geldi. Kurşun üstüne kurşunun, o kadar çok kurşunun sağdaki domuzu kesip biçmesini izledim. Etler yere ve odanın duvarlarına sıçradı.

Tavşan döndü, siyah saçları gösteriden dolayı dağılmıştı ve gözlerini kaldırıp bana baktı. "Silahlarım, sevgilim," dedi ve bastonun parçalarını yeniden taktı. Bastonun ayağını tekrar yere doğru salladı ve ellerini bir kez daha tavşanın başının üzerine koydu.

Dudaklarımı ayırarak baktım. "Asla bilemezdim..." Bastonu incelemeye çalışarak fısıldadım. Bakışlarımı onunkilere kaldırdım. "Ben de böyle dövüşmek istiyorum." Tavşan'ın gümüş gözlerinde bir şey parıldadı.

Kenara çekildi ve yanındaki boşluğa doğru bir yol açtı. "O zaman elbette." Başıyla sağındaki yeri işaret etti. Soğuğa aldırmadan yanına ilerledim, topuklarım taş zeminde tıkırdıyordu. Başımı arkaya eğdim ve domuzlara baktım. Uzun gümüş kancalara asılmışlardı.

"Burası benim ... arkadaşşıma ait." Kelimeyi sanki bir soruymuş gibi söyledi. "Şapel. Güney'in her yerinde bunun gibi gizli yerleri var."

"Bu kancaları domuzlar için mi kullanıyor?"

Tavşan elini umursamazca salladı. "Hayır. Domuzlar değil."

"Tavşan mı?" Ben sordum. "Şu anda Harikalar Diyarı'nın ne kadar uzağındayız?"

"Daha yolun başındayız, küçük Dolly. Kötü adamlar geldiğimizi bilmiyor. Güvendeyiz." Uzun bir nefes aldım. "Şimdi . . ." Tavşan yanıma geldi. Tıpkı daha önce olduğu gibi kalbim daha hızlı atmaya başladı. Silahlarımı daha sıkı tuttum. "Önce bıçak," diye talimat verdi Tavşan. "Elini kaldır." Dediğini yaptım. "Şimdi onu bir domuza sapla." Elimi geri çektim ve ileri atılarak bıçağı ilk domuzun karnına sapladım. Bıçağım tereyağı gibi kaymıştı. "Başardım, Tavşan! Başardım!" Heyecanla bağırdım.

"Hisset," diye emretti.

"Neyi?"

"Bıçağı içeri ve dışarı itin. Eti kesmenin nasıl bir şey olduğunu hisset." Bıçağı ittim ve çektim, ucu sert bir şeye çarptı. Bir şey kırılana kadar bıçağı daha da sert soktum. Başımı Rabbit'e doğru çevirdim. "İlk kemiğin." Başını salladı. "Başarıyla kırıldı. Öldürmeye gittiğimizde bunlara dikkat et."

Başımı salladım ve bıçağı çıkardım. Tekrar domuza sapladım. Ve tekrar ve tekrar, domuzun sadece parçaları garip kancada kalana kadar. Alnımdan ter damlıyordu. Ön kolumla saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım ve döndüm. Tavşan beni izliyordu, göz bebekleri şişmişti. Bana bakışındaki bir şey -yoğun ve ... belki de gururlu- göğsümde garip duygular uyandırdı. "Bu iyi miydi, Tavşan?" Nefesimi tutarken soluk soluğa kaldım.

Tavşan'ın parmakları bastonun başını sıkıca kavradı. Ayaklarının üzerinde kayarak bastonu vücuduna yaklaştırdı. Sanki bir şey saklıyormuş gibiydi. Teni kızarmıştı ve adem elması boğazında sallanıyordu. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu kısık bir sesle.

Yerdeki katledilmiş ete baktım ve nabzımda bir artış hissettim. "Evet." Gülümsedim.

Kocaman bir gülümsemeydi.

Tavşan gözlerini benden hiç ayırmadan yaklaştı. Tam önümde durdu. Başını geriye eğdi ve bakışlarını tekrar bana indirmeden önce dişlerinin arasından tısladı. "Öldürmek için doğmuşsun," dedi alçak, çakıllı bir sesle. "Benim yanımda öldürmek için." Ellerinden birini bastonundan kaldırdı. Yüzüme uzanmaya çalıştı ama son anda parmaklarını yumruk yaptı ve alçak bir hırıltıyla elini geri çekti. "Kana susamış. Küçük Dolly. Harikalar Diyarı şampiyonum."

"Daha fazlasını istiyorum," dedim, gözlerimi kapattım, parmaklarının yüzümdeki hissini hayal ettim. Beni övdüğünü hayal ettim. Beni okşadığını. Bana onun iyi küçük Dolly'si olduğumu söylediğini. "Bana daha fazlasını öğret," diye yalvardım.

Gözlerimi açtım. Tavşan uzandı ve siyah kravatını gevşeterek boynundaki daha fazla mürekkepli işareti ortaya çıkardı. Saatler, saatler ve daha da fazla saatler. Kravatı arka cebine attı, siyah gömleğinin yakasını açık bıraktı, yeleğinin düğmeleri ilikliydi, hâlâ tertemizdi.

"Silah," diye emretti. Silahı kaldırdım. Tavşan domuzların yanına baktı. "Şuradaki." En arkadakini işaret etti ve arkama geçti. Gözlerim kapandı, onun yakın varlığı beni esir almıştı. "Silahı kaldır." Dediğini yaptım, ellerim biraz titriyordu. "Korkuyu uzaklaştır," dedi, dudakları kulağımın kabuğundan bir santim kadar uzaktaydı. Söylediklerine odaklandım ve Ellis'i kafamda hayal ettim.

Tavşan nefes alıp verdi, ılık hava yüzümü soğuktan ısıttı. Parmakları silahın benim dokunmadığım kısımlarına dokundu. "Emniyet." Silahın üstündeki beyaz parçayı tıkladı. "Tetik," dedi, parmağımın dayandığı mavi mandalın üzerinde gezinerek. "Şimdi sık." Dediğini yaptım ve yüksek bir patlama sesi odada yankılanırken geri çekildim. Kurşunun domuzu delip geçtiğini gördüğümde boğazımdan küçük bir çığlık çıktı.

"Vur," dedi Tavşan, doğrudan kulağıma. Dondum kaldım ve sonra ne yaptığımı görünce kıkırdadım.

"Vuruldu!" İleri atıldım ve kurşun yarasına baktım. Tavşan'a doğru dönerek silahımı kaldırdım ve "Çay zamanı!" diye bağırdım. Tavşan gururla başını salladı ve damarlarımda bir şey dalgalandı. Heyecan verici bir şey. Bağımlılık yapan bir şey.

"Yine." Tavşan'a doğru ilerlerken topuklarımı taş zemine vurdum. Bana yer açmak için geri çekildi. Silahlarımı tekrar kaldırdım. Bıçağımı bir domuzun etine sapladım. Diğerine titrek bir mermi gönderdim.

"Yine," dedi Tavşan arkamdan. Dönmedim bile. Sadece vurdum ve ateş ettim. Tekrar ve tekrar, kollarım ağrıyana kadar.

Nefes nefese ve ateşler içinde silahlarımı indirdim, yine de onları kullanma ihtiyacı duyuyordum. Etin ve kasın bıçağıma boyun eğdiğini ve mermimin deriyi, kıkırdağı ve kemiği delip geçtiğini hissetmeye ihtiyaç duyarak, beni izlemeyi hiç bırakmayan Tavşan'a döndüm. "Birlikte."

Tavşan'ın burun delikleri alevlendi ve yanımdaki boş yere başımı salladım. Dudaklarında karanlık bir sırıtış belirdi ve sonra bastonundaki bıçağı kınından çıkardı ve silahı yapmak için başını kaldırdı. Yanıma geldi, bana baktı ve "Tik tak." dedi.

Gülerek vurdum. Ben vurdum. O bıçakladı. O ateş etti. Yan yana.

Et yığmak.

Tüm mühimmat bitene kadar tekrar tekrar.

Son kurşunun yankıları bittiğinde, ikimiz de nefessiz ama enerjik bir halde başımı Tavşan'a çevirdim. Çoktan beni izlemeye başlamıştı. Artık kan damlayan bıçağımyı kaldırarak yüzümün önüne getirdim ve telkari çeliğini inceledim. "Bunu sevdim," dedim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Bıçak mı?" Tavşan, sesi boğuklaşarak sordu.

Gülümseyerek kaşlarımı kaldırdım. "Onları kullanıyorum." Sapından aşağı bir tutam kıpkırmızı süzöldü. "Kan görmek." Damla elbiseme sıçradı. "Renkler birbiriyle çatışsa da

güzel elbisemle." Elbisemin artık mahvolduğunu fark ederek dudak büktüm. En sevdiğim elbisem.

"Merak etme hayatım," diye güvence verdi Tavşan. "Senin için daha bir sürü elbisem var. Hepsi bu tasarımı. En sevdiğin."

"Aptal Tavşan," diye fısıldadım, göğsümün sıcaklıkla dolduğunu hissettim.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Daha çalışacak günlerimiz var." Döndü ve bana merdivenleri çıkmamı işaret etti. Silahlarımı elimden bırakmadım. Onları asla bırakmak istemiyordum.

Merdivenleri çıkarken silahıma baktım. Her yeni adımda kendi kendime "Çay vakti," diye şarkı söylüyordum. "Çay vakti." Zirveye ulaştığımızda dışarıdaki gökyüzünün karardığını gördüm.

Tavşan yanıma geldi. "Banyo ve yatma zamanı, küçük Dolly," dedi yumuşak bir sesle. Yorgun olmadığımı iddia etmek istedim ama gözlerinden bunu kastettiğini anladım. İtaat etmek istedim.

"Tamam." Beni evin içine ve yatak odasına götürmesine izin verdim. Yatak genişti ve beyaz dantellerle kaplıydı. Yatağın üzerinde beyaz bir gecelik duruyordu. Tavşan bitişikteki bir odada kaybolmuştu. Akan suyun sesinden banyo olduğunu tahmin ettim. Dolaba ulaşana kadar odanın içinde dolaştım. Kapıyı açtığımda, en sevdiğim mavi elbisemin raflar dolusu olduğunu görünce sevinçle gülümsedim. Siyah-beyaz çoraplarım çekmecelerde üst üste yığılmıştı ve kadife kaplı bir rafın üzerinde bir sürü siyah saç bandı duruyordu. Son olarak, dolabın zemininde beş çift botum vardı.

"Banyonu yap hayatım." Dolap kapısının arkasından baktığımda diğer tarafta Tavşan'ı gördüm. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve bir an nefesim kesildi. Yanakları kızarmıştı ve yatak odasının parlak ışığında yüzünün her yerini görebiliyordum.

Tavşanım çok yakışıklıydı.

Göğsü ahşap kapıya dayanana kadar yaklaştı. Yutkundum, kapıya doğru bastırdım.

diğer tarafa. Sanki birbirimize dokunmuş gibiydik. Tahtaya bastırdıkça nefesim daha da ağırlaştı. Tavşan'ınki de ağırlaştı. Ve bakışlarımı hiç kesmedi.

Sonunda dedi ki, "Git banyonu yap hayatım. Çıktığında senin için bazı sürprizlerim var."

"Tamam." Kapıdan uzaklaşmak için kendimi zorladım. Yolda geceliğimi yataktan çıkardım.

"Kendini yıkayabilirsin, değil mi hayatım?" Tavşan banyo kapısına varmadan hemen önce sordu. Burun delikleri alevlendi ve gözleri karardı.

Başımı sallayarak hafifçe güldüm. "Aptal Tavşan! Tabii ki yapabilirim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünü düşünmeden edemedim.

Banyoda soyundum ve ılık köpüklü suyun içine daldım. Başımı arkaya eğdim ve Tavşan'ı düşündüm. Beni izleyen gümüş gözlerini düşündüm. Benimle konuşan derin sesini düşündüm. Ve onun yanımda dövüştüğünü, bastonunu hiç terlemeden kullandığını düşündüm. Kalçalarım sıkılmaya başladı ve bacaklarımın arasında öyle derin bir baskı oluştu ki, biraz rahatlamak için elimi aralarına ve mahrem yerlerimin üzerine kaydırdım. Omurgamdan yukarıya doğru bir sıcaklık patlamasıyla nefesim kesildi. Elimi çektim ve ne olduğunu merak ederek doğruldum.

Ama Tavşan'ı tekrar düşündüğümde -beni izleyişini, bana bakışını, benimle ilgilenişini- o his geri geldi. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunun banyo suyunun sıcaklığından mı yoksa Tavşan'la ilgili düşüncelerimden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kalçalarımın arasındaki his geçmiyordu.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve küvetten aşağı kaydım. Parmaklarım karnımdan aşağı indi ve tekrar kalçalarımın arasına yerleşti. Parmak uçlarım mahrem yerlerimin üzerinde gezindi ve ağrım biraz azaldığında boğazımda kısık bir sesle inledim. Tavşan'ı düşünerek devam ettim. Onun mürekkepli tenini, saatlerini düşünerek. Çok fazla saat. Dudaklarım aralandı ve yan yana dövüştüğümüzü hayal ettiğimde bir inilti daha çıktı.

Bıçağımı domuzun etine saplarken gözlerinin benimkileri bulması. İşimiz bittiğinde bana o kadar yaklaştı ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Sanki bana dokunmak istiyordu.

Parmaklarım kalçalarımın arasında daha hızlı çalıştı ve oradaki baskı arttıkça sırtım kavislendi. Bağımlılık yaratan bir his tenimin her santimini kapladığında ayaklarım küvetteki suyu dışarı attı. "Tavşan . . ." Bu duygunun bitmesini istemediğim için fısıldadım. Karnımda büyük bir şey kıpırdanmaya başladığında alçak sesle inledim. Parmaklarım tarif edemediğim bir şeyi ararken sesler ağızımdan kaçtı. Sonra sırtım kamburlaştı, başım geriye düştü ve saf bir ışık bedenimi sararken ağızım açık kaldı. Nefesim kesildi. Tenim kızardı ve duyumdan başka bir şey olmadığım için boğazımdan uzun bir çığlık döküldü.

Dalga'nın tepesi doruğa ulaştığında sakinleştim ve aşağı inmeye başladım. Gözlerim çırpınarak açıldı ve bacaklarım suda bir sıçramayla çırpındı. Yavaş nefesler aldım ve tavana baktım.

İçimden şok ve şaşkınlık geçti. Sertçe yutkundum. Elimi kaldırdım ve az önce bana ne hissettirdiklerini merak ederek parmaklarıma baktım. Elimi indirdiğimde banyonun dışında bir gıcırtı duydum. Çabucak yıkandım, sonra küvetten çıktım ve bir havluyu vücudumda ve saçlarımda gezdirdim.

Geceliğimi üzerime çektim ve uzun saçlarıma taradım. Aynaya baktım, sonra görünüşümden memnun bir şekilde yatak odasının kapısını açtım.

Ve Rabbit'i yerde, gömleksiz, vücudunu gövdesinden tekrar tekrar yukarı doğru kıvrırken gördüğümde nefesimi tutarak durakladım. Beni duymuş olmalıydı çünkü durdu, karın kasları gerildi, vücudunu sabit tuttu ve bakışlarımla karşılaştı. Gözlerimi vücudunda gezdirirken yutkundum.

Kasları sıkıydı. Büyük değillerdi ama tek bir yağ tabakası bile onları gölgelemiyordu. Ve teni, bir santim bile çıplak et görünmüyordu.

Kollarında, göğsünde, gövdesinde ve boynunda dövmeler vardı.

Onları sevdim.

Saat üstüne saat, saat üstüne saat.

Tik tak, tik tak, tik tak.

Tavşan tek kelime etmeden, hafif bir ter tabakasıyla kaplı olarak ayağa kalktı. Bacaklarında koyu renk uyku pantolonu vardı. Ayağa kalktığında gözlerim kasıklarına takıldı. İnce kumaşın altından belli olan büyük bir şişkinlik vardı. Tavşan kolunu oynattı ve gözlerim onunkilere kaydı. Beni izliyordu, yanakları kızarmış ve dudakları ayrılmıştı. Nefes alış veriş benimki kadar dengesiz görünüyordu.

Ama ne olduğunu anlayamadım.

Aniden döndü ve sırtını gördüğümde dudaklarımdan daha yüksek bir soluk döküldü. Elim şok içinde ağzımı kapattı ve Tavşan'ın omuzları gerildi. Boynu sertleşti, sonra yavaşça omzunun üzerinden bana baktı.

"Tavşan . . ." Mırıldandım ve elimi ağzımdan çektim. Ayaklarım beni ileri sürükledi, gözlerim bir kez daha onun sırtına odaklandı.

Sırtındaki dövme... sırtındaki dövme...

"Ben," diye fısıldadım Tavşan'ın sırtından kıl payı uzakta dururken. Elim kendiliğinden kalktı ama yine de tenine dokunmadı. Tanıdık bir çift mavi göze, çok iyi bildiğim uzun sarı saçlara ya da dudaklarımdan asla rujsuz görünmediği pembe dudaklara dokunmadı.

"Tavşan." Yarım santimlik bir mesafeden yüzümün her parçasını izledim ... maviden yapılmış bir elbise giyen omuzlarıma kadar.

Alice'in.

Benimkini.

Tavşan başını çevirdi ve öne düştü, bana sadece siyah saçlarının uçlarını ve ensesini süsleyen büyük cep saati desenini gösterdi. "Tek düşündüğüm sendin," dedi, sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Gelip seni almam gerektiğini biliyordum. Seni bulmak, kurtarmak."

"Kurtar beni . . ." Yankıladım. "Kapılar odasından mı?"

Tavşan tekrar gerildi ve bana doğru döndü. Etkileyici boyuna bakabilmek için başımı yukarı eğmek zorunda kaldım. Kokusunu içime çektim, misk kokusu burnuma doldu. Ben onun muhteşem vücuduna bakarken göğsündeki kaslar kasıldı. Yanakları kızardı.

"Evet," diye yanıtladı sonunda. Eli kalkmaya başladı, ama yumruk haline geldi ve tekrar yanına indi. "Tek gördüğüm, tutulduğum yerde senin yüzündü. Tek gördüğüm bu mavi gözler. Bu sarı saçlar... bu pembe boyalı dudaklar." Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve etin üzerinde gezdirdim. "Sen kehanettin. Her zaman Harikalar Diyarı'na gelmen ve kötü adamları yenerek Kupa Kralı olman gerekiyordu."

"Görevini sana hatırlatması için derini benim resmimle işaretledin. Kralı ve adamlarını yenmek için bu mücadelede bana liderlik etmek," dedim bilerek.

Tavşan bir an duraksadı, sonra başını salladı. "Aynen öyle." Dudağı seğirdi. "Ve şimdi seni buldum. Benim küçük şampiyonum."

Bunu duymak hoşuma gittiği için gülümsedim. "Rehberim," diye karşılık verdim.

Saniyeler boyunca hiç konuşmadık. Sadece birbirimizin gözlerine baktık. Sonra gözlerim sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi onun vücuduna kaydı. Parmağımı karnında gezdirmek istedim. Bakışlarım daha aşağıya indi.

Elimi kasıklarındaki şişkinlikte gezdirmek istedim.

Bacaklarımın arası yeniden karıncalanmaya başladı ve oraya dokunmanın bana neler hissettirdiğini hatırlayınca yüzüm alev alev yandı.

"Küçük Dolly," diye hırladı Tavşan ve gözlerim onunkilere kaydı. Aşağıya baktığımda pantolonundaki şişkinlik daha da büyümüştü. Gözlerim irileşti. Tavşan tısladı, ellerini saçlarına götürdü ve geriye doğru tökezledi.

Elleri iki yanında yumruk olmuş halde arkasını döndü. Duvarın dibinde durdu ve alnının tuğlaya değmesine izin verdi. Duydum

Ağır nefes alışını, nefesinin altında "Tik tak, tik tak, tik tak" diye fısıldadığını duydum.

Kıpırdamadım, olduğum yere yapışmıştım. Tavşan geri çekildi ve bana bakmadan hışım la odadan çıktı.

Gidişini izledim. Tavşan elinde bir kutuyla geri gelene kadar kalbim d u r a c a k gibi değildi. Kutuyu yatağın üzerine koydu. Durdu, gözleri kapalıydı ve derin nefesler aldı.

Sonra gözlerini açtı ve doğrudan bana dikti. Konuşamadım, neyin yanlış olduğunu, kutunun içinde ne olduğunu merak ediyordum. "Hediyeler ... senin için." Sesi son kelimed e kesildi, ama kenara çekildi ve eliyle bana şunları yapmamı işaret etti

Bir göz at.

Ona daha sert baktım ve bana bakarken canını sıkan her şeyin süzölüp gittiğini gördüm. Omuzları gevşeyip tekrar kutuyu işaret ettiğinde gülümsedim.

"Daha fazla hediye mi?" Beklenti kemiklerimi doldururken sordum. "Ama ben zaten çay partimi, silahımı ve bıçağımı aldım!" Ona küçük bir gülümseme verdim. "Beni şımartıyorsun."

"Şımartılmayı hak ediyorsun," dedi hemen.

Başımı sallayarak, "Aptal Tavşan" dedim.

Kutuya doğru yürüdüm, kutuyu açarken kalbim hızla çarpıyordu. İçinde ne olduğunu gördüğümde tökezleyerek geri çekildim, şok bir elektrik şimş eği gibi içimden geçti. Gözlerimi Tavşan'a çevirdim. "En sevdiğim şeyler ..." Fısıldadım.

İçimde tatlı bir hafiflik kabardı. Ağzımdan bir kıkırtı çıkana kadar köpürdü ve köpürdü. İleri fırladım ve kutuyu tamamen açtım. İçine uzandım ve soğuk ... sert bir şey hissettim. Çekiştirdim ve tanıdık bir yüz belirdi.

"Alice!" Dedim, hayretle. Eski porselen yüzlü bebeğimi inceledim. "Geriye kalan tek şey kafası ve birkaç tutam saçı.

Yüzü çatlamış ve cesedini bulamadım ama yine de eski dostunuzu görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Alice'in kafasını kalan birkaç sarı saç telinden tutup kaldırdım. Ve gülümsedim. O kadar geniş gülümsedim ki yüzümün çatlayacağından korktum. "Onu seviyorum..." En sevdiğim oyuncağıma bakarken fısıldadım. "Kırılmış ve bazı parçaları eksik olabilir ama onu yine de seviyorum."

Tavşan küçük bir ses çıkardı. Kafamı kaldırdığımda üzgün görünüyordu. Bu beni de hüzünlendirdi. Alice'in saçlarını elimde tutarken, çatlak kafası yanımda sallanırken, Tavşan'a doğru adım attım ve gümüş gözlerine baktım. "Sorun yok, Tavşan. Alice zarar görmüş olabilir ama ben onu yine de seviyorum." Gülümsedim. "Bundan sonra ona çok iyi bakacağım."

Tavşan başını salladı ama hâlâ üzgün göründüğünü düşündüm. "Orada başka bir şey daha var," dedi başını kutuya doğru eğerek.

Alice'in kafası elimde, kutuya doğru koştum. İçine baktım ve- "Hayır," diye haykırdım, nabzım hızla atmaya başladı. Alice'i olabildiğince nazik bir şekilde yatağa yatırdım ve kutudan bir sonraki sürprizi çıkardım. Pembe plastik elime geçtiğinde kendimi gülünç derecede mutlu hissettim.

"Müzik kutum," dedim, hoparlörleri kaplayan aşk kalpli çıkartmalara bakarak. "Tavşan . . ."

"Aç şunu," dedi. Beni izlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Çıkarma düğmesine bastım. İçinde bir kaset vardı. Onu dışarı çektim. "Hayır-o-o," dedim sessizce, yavaşça. Önümde hareket eden Tavşan'a baktım. Parmaklarını kaset boyunca uzanan beyaz bir şerit boyunca kaydırды. Ön tarafında bir yazı vardı.

"Dolly'nin Karışık Kaseti," dedi parmaklarıyla harfleri takip ederek. Hepsini okuyamadım.

"Karışık kasetim mi?" Birden kalbimin ağırlaştığını hissettim. Gözlerimi kapattım. Sarı saçlı ve nazik bir gülümsemeye sahip güzel bir kadının görüntüsü zihnimi doldurdu. Elinde bir fincan vardı, çay içiyordu - "Earl Grey," diye fısıldadı. "Başka bir şey olmaz."

Sonra dans ediyorduk. El ele, bu kasetteki şarkılarla dans ediyorduk... Özellikle bir şarkıyla dans ediyorduk.

Gözlerimi açarak kaseti yerleştirmek ve oynat tuşuna basmak için çabaladım. O şarkı... kafamda çalan, dans etmek için en sevdiğim şarkı, hoparlörlerden çıktı.

"Tavşan," diye mırıldandım o geri çekilip yatağın kenarına otururken. Yanından geçtim ve müzik kutusunu komodinin üzerine yerleştirdim. Alice'i saçlarından tutarak sıkıca kavradım. Diğer elimle geceliğimin kenarını tuttum ve müziğin kulaklarımı doldurmasına izin verdim. Gözlerimi kapatarak dönmeye başladım. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve sözleri söyledim. Geceliğimi bırakarak elimi havaya kaldırdım ve gözlerimi açtım. Alice'i önümde tuttum ve yüzünün yanlarından tutarak döndürdüm.

Yukarı baktım. Tavşan beni izliyordu, gözleri parlıyordu. Her zaman beni izlediğinde olduğu gibi. Bakışlarını tutarak omzumu ona doğru eğdim ve onun için dans ettim. Tavşan onun için dans etmemden her zaman hoşlanmıştı.

Başka kimse için değil. Bir keresinde bana başkası için dans edemeyeceğimi söylemişti ama kim olduğunu hatırlayamadım.

Sadece onun için.

Dolly'nin Tavşan için dansı.

Bacaklarım yorulana kadar dans ettim. Şarkı üstüne şarkı çaldı, her biri favorimdi. Kaset kapandığında, ters çevrilmesi gerekiyordu, Tavşan ayağa kalktı. Durduğum yere geldi, saçlarım artık neredeyse kurumuş ve yüzüme yapışmıştı. "Bu gecelik bu kadar yeter, benim küçük Dolly'm. Küçük bedenim yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var." Alice'in çatlak yüzünü okşadı. Bir an için benimkini de okşamasını diledim. "Yatma vakti geldi. Önümüzde büyük bir hafta var. Kötü adamlarla savaşmak için antrenman yapmalısın. Zor bir iş olacak."

"Ama dans etmek için zaman olacak mı?" Genişçe esneyerek sordum. Tavşan'ı yatağa kadar takip ederken Alice'i kucağıma aldım. O

yorganı geri çekti ve ben de içeri girdim. Örtüyü üzerime çekti.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Dans etmek için her zaman vaktin olacak sevgilim," diye güvence verdi, sesi sessiz ama sertti. "Dans etmek için her zaman zaman."

Sözlerine gülümsedim ve kalbimi ısıttığını hissettim. "İyi geceler," diye fısıldadı ve sonra köşeye geçip yere oturdu. Sırtını sert duvara dayadı ve gözlerimle buluştu.

Doğrudum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı. "Yatakta uyumayacak mısın?"

Tavşan başını salladı. Yerde uyumasına sinirlenerek yatağımın diğer tarafına uzandım ve yorganı geri çektim. Tekrar Tavşan'a baktım. "Atla bakalım." Tavşan hayır diyecekmiş gibi baktı. Gözlerimi devirdim. "Küçükken hep aynı yatağı paylaşırdık. Biz en iyi arkadaşız; bunu yine yapabiliriz." Hareket etmesini bekledim. Sonunda hareket etti. Yorganı üzerimize çektim ve başımı yastığa koydum. O da aynısını yaptı. Omuzları önce sertleşti ama sonra gevşedi. "Aptal Tavşan," diye fısıldadım, ben bunu yaparken onun da uzun ve derin bir nefes verdiğini duydum.

Önümdeki haftayı düşündükçe göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Bodruma dönüp kılıcımı ve silahımı kullanmak için sabırsızlanıyordum. Olabileceğim en iyi Harikalar Diyarı şampiyonu olmak istiyordum. Domuzu bıçaklamamı ve mermilerimi ateşlememi izlerken Tavşan'ı düşündüm, gümüş gözlerinde öyle bir mutluluk vardı ki. Onu gururlandırmak istedim. Dünyamızı bu kadar güvensiz yapan kötü adamları öldürmek istiyordum.

Sonra Ellis'i düşündüm, Harikalar Diyarı'nın karanlığında o kapının ardında kapana kısılmıştı. Ve en önemlisi, onun için kötü adamları yok etmek istedim. Artık ağlamasını istemiyordum. Özgür ve güvende olmasını istiyordum.

"Ben kazanacağım Ellis," diye fısıldadım uykuya dalarken. "Ben ve Tavşan, seni özgür bırakacağız."

CHAPTER 8

KATERPILLAR

Tavşan

Bir hafta sonra . . .

Göz ucuyla silahı doğrultmasını izlerken rüzgâr saçlarımızı savuruyordu. "Çay zamanı." Silahı ön cama doğrulttu. "Çay vakti," diye anons etti, farklı bir tonda. Sinirli bir şekilde başını salladı.

"Sevgilim?" diye sordum. Elleri dizlerinin üzerine düştü, mavi silah kucağında duruyordu.

Alt dudağı somurtuyordu. Parlak pembeye boyanmıştı, en sevdiği ruju cebinde güvendeydi. Rüzgâr sarı buklelerini dağıtıyordu, siyah saç bandı buklelerini belli bir yerde tutan tek şeydi. Üzerinde temiz mavi bir elbise, siyah-beyaz çizgili yüksek çorapları ve cilalı bilek botları vardı.

Çok güzel.

"Tırtıl'a ulaştığımızda ona ne söyleyeceğime karar veremedim. Ne istediğimi nasıl söyleyeceğime karar veremiyorum." Başını kaldırıp bana baktı ve omuzları çöktü. Parmağı

silahının üzerindeki gravürün üzerinde. "Onu vurmadan önce bunu söylemek istiyorum, 'Çay Zamanı', çünkü silahımın üzerinde ve kulağa çok hoş geldiğini düşünüyorum. Çünkü çayı severim." Yüzü bulutlandı. "Ama sadece Earl Grey; başka bir şey olmaz."

Göğsüm sıkıştı. Biz çocukken de hep böyle söylerdi. Etrafındaki herhangi biri Earl Grey dışında bir şey içmeye kalkışırsa çok sinirlenirdi, hele bir de ona ikram etmeye kalkışarlarsa. Eğer Darjeeling içmeye cüret ederlerse, kendini tamamen kaybederdi.

"Bir de benim üzerimde dene," dedim ve yüzü aydınlandı. Dolly oturduğu yerde kaydı ve silahı yüzüme doğrulttu. Sırıttım.

"Çay vakti," dedi. "Çay vakti." Bana bunu söylemenin beş farklı yolunu önerdikten sonra, "Ee?" diye sordu.

"Bir numara, hayatım. Bu mükemmel."

"Evet!" diye haykırdı muzaffer bir edayla ve koltuğunda tekrar öne doğru döndü. "Çay zamanı," dedi tehditkâr görünmeye çalışarak. Pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. Bunun için fazla güzeldi. Yozlaşmış bir melek... benim tarafımdan yozlaştırılmış, şeytanın kendisinin ajanı.

Mükemmel eşleşme.

Amarillo tabelasını geçtiğimizde Dolly silahını indirdi. Şehir sınırlarına girdiğimiz anda damarlarımdaki kanın ısındığını ve etimin seğirmeye başladığını hissettim. Hiç esrar olmamasına rağmen burnuma esrar kokusu doldu. Bu herifi düşünmek bile kokusunu almama, arkamdan gelen homurtusunu duymama neden oluyordu. Dolly'ye baktım, şimdi bebek kafasının dağınık saçlarını tarıyor, kendi kendine şarkı söylüyordu. Ben yokken o şişko herifin ona ne yaptığını merak ettim. O gecedен kalma sözlerinin zaman içinde yankılandığını hâlâ duyabiliyordum. İkisini birlikte istiyorum. İkisine de aynı anda sahip olmak istiyorum.

Çocuklara çiftler halinde tecavüz etmekten hoşlanan şişko pislik Lester Amca'nın cinsiyeti sorun değildi. Şerefsizin istediği olacaktı.

Tırtıl'ın gizli evine ulaşmak için bir süredir yol alıyorduk. Tırtıl, çok sevdiği nargilesinden içtiği haşhaşı çok sevdiği için Harikalar Diyarı'ndan adını almıştı.

Dolly geçen hafta çok sıkı çalışmıştı. Ve o bir manzaraydı. Hedefini mükemmel bir nişanla vurdu, hedefini kalbindeki zehirle dilimledi.

Mükemmelliği öldürmek.

Onun dövüşünü izlerken hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Onun gerçek ölümler yapmasını izlerken kendimi nasıl tutacağımdan emin değildim.

Özellikle de bu pedofilik piç ve onu koruyan diğer amcıklar.

"Ne kadar kaldı, Tavşan?" Dolly yolcu koltuğundan sordu. Az ileride çıkışımızı gördüm ve arabayı göze çarpmayan toprak yola sürdüm.

"Hiç zamanım yok." Cep saatimi almak için yeleğime uzandım. Yolu takip ederken başparmağımı yüzünde gezdirdim. Uzakta evi gördüğümde Mustang'i ağaçların arasına çektim ve motoru durdurdum.

Dolly koltuğunda doğruldu, gözleri parlıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. "Burası mı Tavşan?" İlerideki pişmiş toprak çatıyı işaret etti. "Burası Tırtıl'ın evi mi?"

"Öyle," diye onayladım dişlerimi sıkarak. Öldürme ihtiyacının beni ele geçirmeye başladığını hissedebiliyordum. Dolly'ye baktım. O da eve bakıyordu. Yine o pisliğin onu incittiğini düşündüm. Beni nasıl incittiğini düşündüm.

Ve bu herifin büyük bir acı içinde ölmesine gerçekten ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım ve Chapel'in evinde hepsini araştırdığımda "Lester Amca" hakkında öğrendiklerimi gözümde canlandırımdı. Chapel, tuttuğu özel dedektiften bilgi aldıktan sonra, "Hepsi Teksas'ın dört bir yanına dağılmış durumda," demişti. Chapel bana onun normal bir özel dedektif olmadığını söylemişti. Ama yıllardır onun için çalışan biriydi. Pek de yasal olmayan yollardan.

Lester Amca, taciz ettikleri bir çocuk konuşmaya başlayınca Amarillo'ya koşmuştu. Konuşma, "amcaların" ve Bay Earnshaw'un ulaşmak istemediği bazı kulaklara çarptı. Yozlaşmış bir polis arkadaşları iddiayı elinden geldiğince örtbas etmişti. Ama kaçtılar, ayrıldılar, gerçeği öğrenip aramaya gelebileceklerden saklandılar.

Yine de bu piçlerden hiçbirisi berbat müfredat dışı faaliyetlerini durdurmamıştı. Tonla paraları vardı. Benzer zevklere sahip birçok bağlantıları vardı. Hâlâ ne isterlerse ve kim isterse yapabiliyorlardı.

Ta ki ben Su Kulesi'nden kaçıp onların cennet gibi hayatlarını mahvetme planımı uygulamaya koyana kadar. Ben ve küçük Dolly'm. Geçmişlerinden gelen patlamaların geldiğini asla göremeyeceklerdi.

En kötü kabusları ete kemiğe büründü.

"Hazır mısın, sevgilim?" diye sordum. Dolly mavi silahını sıkıca tutarak başını salladı.

Arabadan indim ve bagajdan bastonumu aldım. Kravatımı düzelttim, gömleğimin kollarını kollarımdan aşağı sıyırdım ve takım elbisemin ceketini giydim. Düğmeleri ilikledim ve Dolly'nin beni izlediğini görmek için döndüm.

"Çok yakışıklı." Dudaklarından dökülen bu sözler karşısında hırıltımı bastırdım. Bana doğru yürürken, giydiklerine hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

Mükemmellik ... ta ki kollarındaki yara izlerini görene kadar. En derin umutsuzluğunda kendine verdiği yaralar. O pislikler yüzünden.

Bu lanet pişmiş toprak çatılı evin içindeki pislik yüzünden.

"Bıçağını al hayatım," dedim ve sandıktan geri çekildim. Dolly belindeki kemerden çıkardı. Sapını kavradı ve gözlerimle buluştu.

"Hazırım," dedi ve vurgulamak için başını salladı. Ufak tefekti ama o anda tam bir savaşçıydı. Harikalar Diyarı'nın şampiyonu.

"Yanımda kal," dedim adımlarımızı birleştirirken. Bizi ağaçların arasından geçirdim. Caterpillar'ın keşfi gösterdi ki

yardım tuttu. Çocukken becerildiği için intikam almak isteyebilecek herhangi birinden onu koruyacak korumalar.

Ona ölüm getirmeyi memnuniyetle karşıladım. Hepsine. Kimi öldürdüğüm umurumda değildi. Hiç umursamadım.

Yüksek otların arasında yürürken Dolly içinden mırıldanıyordu. Bu onun en sevdiği şarkıydı. Ve sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi mırıldanıyordu. Ona baktım. O da yukarı baktı.

Sonra da gülümsedi.

Parlak pembe dudakları, soluk teni ve mavi gözleriyle göze çarpıyor. Alice Harikalar Diyarında macerasına başlamak üzereydi. Kolumu uzattım ve ağaç sırasının kenarına geldiğimizde onu durdurdum.

Ev sessizdi.

Ön kapıyı işaret ettim. "Doğruca içeri gireceğiz." Can alma düşüncesinin verdiği o tanıdık adrenalin patlamasını hissettim.

"Kapıdan içeri," diye tekrarladı Dolly, başıyla onaylayarak. İfadesini ele geçiren bakışa neredeyse sırtıtaçtım -tam bir kararlılık.

Derin bir nefes aldım ve doğruldum. Dolly'ye bakarak cebimden saatimi çıkardım, kulağıma götürdüm ve "Tik tak" diye anons ettim.

Gözleri parlıyordu. Silahını kaldırdı ve oymalı namlusunu okşadı. "Çay zamanı."

Aletim sertleşti ve içimdeki öldürme arzusu daha da şiddetlendi. Üçü beni her zaman tahrik ederdi: kan, ölüm ve Dolly.

Ve daha da iyisi . . . Katil Dolly.

Çimenlerin ve ağaçların örtüsünden sıyrılarak, ellerimizde silahlarla ön kapıya doğru yürüdük. Etrafı kolaçan ettim, ilk muhafızın ortaya çıkmasını bekliyordum. Kapıya ulaştığımızda kimse gelmemişti. Sessizce kapı kolunu denedim. Kapı kilitliydi. Dolly'nin gözlerini üzerimde hissettim, ne yapacağıma dair talimat bekliyordu. Geri çekildim ve kapıya hücum ederek kilidi tekmeledim. Kapı açıldı.

uçarak açıldı. abucak toparlandım, içeri dalmaya hazırlanırken Dolly önümde durdu. Omzunun üzerinden bana baktı ve "Bayanlar nden." dedi.

Kahretsin, bu kız her şeydi.

Dolly ileri atıldı, bıçağı yanında ve silahı sağı elindeydi. Ben de onu yakından takip ettim, bizimle yüzleşmeye gelen herkese karşı onu savunmaya hazırdım. Koridorun yarısına kadar gitmiştik ki, döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum. Siyahlar giymiş bir muhafız köşeden koşarak geldi. Bastonumu kaldırdım, silahın bıçağını kınından çıkardım ve ateş etmek için nişan aldım. Ama ben ateş edemeden Dolly topuklarını ahşap zemine vurarak ve silahını havaya kaldırarak ileri atıldı. Gardiyan silahını kaldırdığında nefesim boğazımda kilitlendi, ama parmağını tetiğe bile koyamadan Dolly, "ay zamanı!" diye bağırdı ve göğsüne kükreyen bir kurşun gönderdi.

Muhafız geriye düştü ve yere yığıldı. Kan aktı ve gözlerinin kırpması durdu.

ld.

Biri gitti.

Dolly durdu, cesede bakıyordu. Dudaklarından bir soluk döküldü ve başı bana doğru döndü. Göğsü kabarıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. "Ben yaptım!" Tek bir kahkaha. "Tavşan! Birini ldrdm! Kötü adamlardan birini ldrdm!"

"Elbette, sevgilim."

Sırtını gururla dikleştirdi. Sonra gözleri karardı, göz bebekleri büyüdü. "Daha fazlasını istiyorum," dedi ve etrafına bakındı. "Daha fazla kan istiyorum." Koşar adımlarla uzaklaştı; ben de onu takip ettim. Dolly merdivenlere yöneldi. Saniyeler sonra başka bir muhafız merdivenlerden koşarak indi ve önce ateş etti. Onun kurşunu Dolly'nin arkasına isabet etti ve merdiven boşluğunun kırmızı boyalı duvarındaki sıvayı parçaladı. Dolly yine "ay zamanı!" diye bağırarak karşılık verdi. Kurşunu gardiyanın bacağını delip geçti. Ama adamın silahını kaldırdığını ve Dolly'nin kafasına nişan aldığını gördüm. Tavşan kafalı tetiğimi o daha ateş etmeden çektim.

arkasından geldiğimi görme şansı bulamadı. Kurşunum doğrudan alnına saplandı ve onu öldürdü.

Cesedi merdivenlere yığıldı. Dolly onun gevşek cesedine doğru koştu ve dönerek bana baktı. Dolgun ellerini kalçalarına vurdu ve alt dudağı somurtarak dışarı çıktı. "Tavşan!" diye bağırdı. "Onu öldürmek istedim!"

Gülümsemeye çalıştım. "Özür dilerim, hayatım." Önünde durduğumda nefes nefese kaldı. "Bir sonrakini alabilirsin. Söz veriyorum."

Dolly cesedi tekmeledi ama sonunda kollarını indirdi ve kızgın bir bakışla bana baktı. "Tamam." Bir adım daha yaklaştı. Elbisesinin yakasına sıçrayan bir kan lekesi vardı. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Bıçağının ucunu göğsüme bastırdı. "Ve ben de Tırtıl'ı istiyorum."

Boşver onu. Şu ana kadar hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. O lanet emredici, talepkar ses . . .

Eğildim, bıçak göğsüme daha da bastırdı. "Hanımefendi nasıl isterse."

"Güzel!" diye şarkı söyledi, tüm huysuzluğu unutulmuştu. "Şimdi," dedi, sonraki iki basamağı hızla çıkarak. "Sıradaki kim?"

Bu vardiyadan bir gardiyanımızın daha kaldığını biliyordum. Ve o da Tırtıl'ı koruyacaktı. Burada bulunma sebebimizin önündeki son engel. Sağı solu aradık ama kimseyi bulamadık. Ta ki bir arka merdiven bulana kadar. "Burası," dedim. Dolly hemen beni itti. Ben de onun arkasından merdivenleri koşarak çıktım. Merdiven boşluğuna bir kurşun sıkıldığında daha en tepeye varmamıştım. Kalbim durdu, Dolly'ye isabet etmemesini istiyordum ki aniden Dolly'nin mırıldandığını duydum ve kılıcını muhafızın göğsüne sapladığına şahit oldum. Adam duvara yaslanıp yavaşça aşağı kayarken, kanı beyaz boyayı bulaştırırken, Dolly bıçağını yaradan çekti. "Yaramaz çocuk!"

Filigran desenli bıçaktan damlayan kanı bıraktı ve kapıya baktı. Ben de ona katıldım. Ne kokladığını biliyordum, ben de kokluyordum.

Haşhaş.

"Tırtıl," dedi Dolly nefesinin altında.

"Tırtıl," diye tekrarlardım. "Ona ilk ben ulaşacağım." Dolly tartışmak için döndü ama elimi kaldırarak onu nefesinin ortasında durdurdum. "Onu sabitleyeceğim, böylece hareket edemeyecek." Aşağı uzandım ve bıçağındaki ıslak kanı okşadım, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı ... okşadım. Parmaklarım neredeyse onunkilere değdiğinde yanakları kızardı. Parmağımı ağzıma götürdüm ve kanı emdim. Dişlerim alt dudağımın üzerinde gezindi ve gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda Dolly bakışlarında bariz bir açlıkla beni izliyordu. Eğildim, ağzımı kulağının dibine yerleştirdim ve "O zaman hepsi senin" dedim.

Dolly inledi ve zaten sert olan aletimin seğirmesine neden oldu. Omzumu kapıya çarptım. Tahta yerinden oynadı ve hiç vakit kaybetmeden içeri daldım. Tütün kokusunu takip ederek beni büyük bir masaya götürmesine izin verdim. Masanın arkasında bir yerden bir silah sesi geliyordu ama nişan alışı acınacak haldeydi ve isabetsizdi. Aşağı baktım ... ve işte oradaydı.

Kırmızı bir sis çöktü.

Tırtıl'ın şişman vücudu köşede titriyordu, nargilesi de yanında duruyordu. Baş eğikti ve gözleri kapalıydı ... ta ki açılıp doğrudan bana bakana kadar. Bakmasına izin verdim. Karşısında kimin durduğunu tam olarak anlamasına izin verdim.

Bekledim - tik tak - bekledim - tik tak - bekledim - tik tak ... ta ki ... "Heathan ..." İnançsızlıkla başını salladı, çift çenesi sallanıyordu. Dudakları lekeli sarı dişlerinden geriye doğru çekildi. "İmkânsız... kilit altındaydın."

Eğildim ve kötü atışından sonra düşürdüğü silahı tekmeleyerek elinden aldım. "Psikopat katillerle dolu bir hapishanenin olayı budur." Bastonumu kınından çıkardım ve çivili bıçağı boğazına dayadım. "Bir kaçış manipüle edebilir ve hepimizi aptalca tutsak edenleri öldürebiliriz."

Yüzü kızardı. "Dışarı çıktığını anlayacak. O bilir."

Başımı eğdim, dehşet dolu bakışlarını kırmadım. "Buna güveniyorum."

"Tavşan?" Dolly'nin sesi kapı aralığından seslendi. "Onu yakaladınız mı?" Tırtıl'ın yüzü daha da soldu. "Sıkıldım. Biraz eğlenmek istiyorum!"

"Geliyorum, sevgilim." Tırtıl gözlerini bana kilitlediğinde gülümsedim. "Dolly'm bana katıldı. Onu hatırlıyorsun, değil mi?" Yüzüm sertleşti. "Kalk lan ayağa."

Tırtıl başını salladı. Bıçağımın ucunu omzuna sapladım. Çığlık attı. Gülümsedim. "Rica etmiyordum. Israr ediyordum."

Tırtıl acı içinde haykırdı ama koşarak ayağa kalktı. Omzundaki bıçağı tasma olarak kullanarak onu masanın arkasından dışarı çıkardım ve tekerlekli ofis sandalyesini arkasından tekmeledim. Bıçağı daha sert ittim ve oturdu. Koli bandını almak için elimi cebime attım ve onu sandalyeye sabitlemeye başladım.

Bitirdiğimde, kapıda mavi bir ışık gördüm. "Tavşan . . . Sıkıldığımı söyledim!" Tırtıl başını kapıya doğru çevirdi.

"Ellis," diye mırıldandı ve Dolly'nin mavi gözleri ona dikildi. Adam bu ismi söylediğinde dudakları öfkeyle kıvrıldı.

Kana bulanmış bıçağını kaldırdı ve adamın oturduğu yere doğru hışımlla yürüdü, başı eğikti ve yüz ifadesi gök gürültüsü gibiydi. Bıçağın düz tarafıyla adamın yanağını kesti. Yüzü kana boyandı - onun değil, muhafızın. "Sakin onun adını ağzına alma!" diye tısladı. Tırtıl tekrar onunla yüzleşti, kaşları aşağı çekilmişti.

"Adı . . .?" Bana baktı. Sanki yardım edebilirmişim gibi. Her şeyi açıklığa kavuşturacakmışım gibi.

Yanlış.

"Evet. Onun adı." Dolly gözlerini kıstı ve doğrudan adamın önüne geçti. Silahının namlusuyla adamın terleyen yanağında gezindi. "Ona dokunmaman gerekirken dokundun." Dilini şaklatarak başını salladı. "Senin dokunmanı istemedi." Tırtıl

Yutkundu ve Dolly geri çekildi. Sandalyeye bağlanmış, ortası koli bandıyla sarılmış adamı inceledi. Başı bir o yana bir bu yana eğildi.

"Sevgilim?" diye sordum. Dolly bir nefes verdi ve omuzları çökmüş bir halde bana döndü. "Neyin var?" Ceketimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan silktim. Kollarımı sıvadım ve cep saatimden zamanı kontrol ettim. Bir sonraki nöbet vardiyasına daha çok vardı.

"Gitme vakti geldi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Daha çok zaman var." Omuzları tekrar çöktü.

"Parçalanmış," dedi Tırtıl. Dolly ve ben dönüp ona baktık. "Saat. Kırılmış. O zaman da bozuktuk, şimdi de bozuk. Sen kafayı yemişsin! Hep öyleydin." Başını salladı. "Ve neden İngiliz aksanıyla konuşuyor? O Dallas'lı!"

Saatime baktım ve akrep ve yelkovanın döndüğünü gördüm. Dolly de gördü. Omuz silkti ve silahının namlusuyla kafasına vurdu. "Adam deli! Gayet iyi çalışıyor."

Ukalalığını görmezden gelerek tekrar sordum: "Sorun ne?"

Dolly botunun ucunu ahşap zemine vurdu. İç çekti. "Buraya geldiğimde ne yapacağımı bileceğimi sanıyordum." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Ama şimdi buradayım ve seçim yapmakta zorlanıyorum. Onu öldürmek için bir sürü yol var ve ben bir tanesini seçemiyorum!" Volta atmaya başladı. "Onu bıçaklayayım mı? Vurayım mı? İkisini de mi?" Silahlarını tutan elleri hayal kırıklığı içinde havaya kalktı. "Hızlı mı yapmalıyım, yavaş mı?" Durdu ve yüzü çok üzgün görünüyordu. "'Çay vakti' demeye o kadar çok çalıştım ki bu kısmı hiç düşünmedim." Alt dudağı dışarı çıktı. "Düşünmeliydim. Her şeyi berbat etmek istemiyorum."

"Asla yapamazsın," dedim. Yerde hareket eden sandalyenin sesi Dolly'nin arkasını dönmesine neden oldu. Sadece biraz hareket etmişti. Ama tam ona tekrar öğüt vermek üzereyken, başı

ve heyecandan nefesi kesildi. Odanın içinde koştı ve eski bir plak çaların önünde durdu.

"Ne kadar güzel!" dedi hayranlıkla. Silahını masanın üzerine koyarak iğneyi hareket ettirdi ve pikap çatırdayarak canlandı. Plâğın açılış ölçüleri çaldığında Dolly ciyakladı. "'My Boy Lollipop'!" diye bağırdı ve şarkıya eşlik etmeye başladı. Saçlarından kemerine bağladığı oyuncak bebeğinin kafasını tutarak odanın içinde dans etti, bıçağı diğer elindeydi.

Oyuncak bebeği Alice'le dans edip şarkının her kelimesini söylerken sııttım. Şarkı bittiğinde Dolly koşarak pikaba gitti ve şarkıyı tekrar çaldı. "Delirmişsin sen!" dedi Tırtıl dans ederek yanından geçerken.

Dolly durdu ve onunla yüzleşmek için döndü. Nefesimi tuttum, tepkisini bekledim, öfkesinin güzelliğinin açığa çıkışını izlemeye hazırlandım. Onun yerine adamın yüzüne baktı ve şöyle dedi: "Bilmiyor muydun? Bütün iyi insanlar öyledir!"

Başını salladı ama sözleri Dolly'nin dans etmeyi bırakıp elindeki işe odaklanması için yeterliydi. Adamın bağlı halini çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi inceledi. Kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordum: "Bıçağı kalbine saplayabilirim. Ya da teker teker bacaklarına, sonra kollarına ve göğsüne saplayabilirim. Ya da kafatasına saplayabilirim. Hayır, çok fazla kemiğe vurabilirim."

Pikaba doğru yürüdüm, şarkıyı tekrar tekrar dinlemek için iğneyi tam yerine yerleştirdim. Döndüğümde, Tırtıl'ın ellerinden birinin bağlardan kurtulduğunu gördüm. Ben harekete geçmeden elini hızlı bir hareketle kaldırdı ve Dolly'nin yüzüne vurdu. Sadece birkaç saniye içinde bastonumu çekmiş, ensesine saplamaya hazırdım ki Dolly arkasını döndü, tokadın etkisiyle ruju yanağına bulaşmıştı. Durakladım, yüz ifadesinde yeni bir şey gördüm. Saf öfke.

Karanlık.

Zalimlik.

Öldürme niyeti.

Dolly yanağına dokundu. Tırtıl'ın kolunu tutup onu yeniden bağlarken gözlerimle karşılaştı. Gözleri yan tarafa baktı ... orada kendini arkasına bakarken buldu. Dolly duvarda asılı aynaya doğru yürüdü ve yansımasını inceledi.

Bana döndü ve tükürdü, "Rujuma bulaştı!"

Dolly'nin duyguları kaynıyor gibiydi, öfke vücudunun titremesine ve teninin kıpkırmızı olmasına neden oldu. Bıçağı daha sıkı kavrayarak Tırtıl'a saldırdı ve omzuna sapladı. Bunu yaparken bağırdı ve onu yeni yerlerinden - omuzlarından, kalçalarından ... midesinden- tekrar tekrar deldi. Nefes nefese geri çekildi, gözleri zevkten parlıyordu. İşte o zaman Dolly'min içinde masumiyet ve ışıktan daha fazlasının gizlendiğini fark ettim. Karanlık da onun içinde yaşıyordu. Gölgelede pusuya yatmış, beslenmek için fırsat kollayan kötücül bir varlık. Benim Dolly'm, uğursuz ve zalim. Öldürmeye susamış. Derin bir nefes aldım. O benim yaşayan, nefes alan bebeğimdi. En saf meleğin yüzünü giyiyor, içinde yaşayan kötülüğü maskeliyordu.

Ruhumun mükemmel bir şekilde sikilmiş karşılığı.

Tırtıl kanında boğulmaya başladı. Dolly, onun kaçınılmaz ölümüyle savaşmaya çalışmasını izlerken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Sıçradı, öksürdü, sonra tısladı, "Siz hastasınız"-öksürdü, sıçradı, tükürdü-"Siz sadece bir çift hasta pisliksiniz."

Dolly durdu, sonra bana baktı. "Hasta pislikler. Biz sadece bir çift hasta pisliğiz!" Sonra hareketlendi, Tırtıl'ın etrafında dönmeye başladı, o bu fani dünyadan ayrılırken etrafında halkalar oluşturarak dans ediyordu. "Hasta herifler, hasta herifler, hasta herifler biziz!" Arkasında durmak için yürüdüm ve Dolly de beni çembere aldı. Bu dünyayı süsleyen en güzel yaratığın gülümsemesini, dans etmesini ve özgürce gülmesini izleyerek gülümserken, eğildim ve küfürbaz amcığın kulağına fısıldadım, "Yıllar önce ikimize sahip olmak için ne ödemen gerektiğini umursamadığını söylemiştin ..." Kendi bıçağımı onun omurgasına sapladım ve yürüme yeteneğini kestim. Bir daha yürüyecek kadar yaşayacağından değil.

Her neyse. "Şimdi ikimizi de aldın ..." Dolly'nin şarkıya eşlik edişini, kanla ıslanmış ellerinde oyuncak bebeğinin başını döndürüşünü, saçlarından geriye kalan cılız sarı tellerin rengini bozuşunu izlerken dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Umarım arzuladığın her şey olmuştur."

Son nefesini verdi. Başı öne düştü ve öldüğünü anladım. Sadece memnuniyet hissettim.

Dik durdum. Dolly dans etmeyi bıraktı. Gözleri parladı. "O gitti mi? Onu yendim mi?" diye sordu nefesini tutarak.

"Kesinlikle yaptın, sevgilim." Onun durduğu yere doğru ilerledim. Tırtıl'ın tokadı yüzünden ruju hâlâ yanağına bulaşmıştı. Gözlerimi kısıtım. "Canını yaktı."

Dolly elini yanağına götürdü. Yüzü öfkeyle bulutlandı. "Hayır. Ama en sevdiğim rengi lekeledi." Cebinden rujunu çıkardı ve aynaya doğru yürüdü. Bulaşan ruju sildi ve dudaklarına yeniden sürdü. "Tavşan mı? Ne hasta bir sikik?"

Yüzündeki şaşkınlığı gördüm. "Kötü adamları öldüren insanlar," dedim ceketimi kaldırarak. "Bizim gibi insanlar."

"Hasta herifler," diye tekrarladı. Rujuna baktı, sonra gözlerinde bir parıltıyla başını tekrar kaldırdı. Ruju buruşturdu, duvara doğru koştu ve yazmaya başladı. Eğitimsiz eli yazmaya çalışırken nefesimi tutarak baktım. . . hecelemeye çalışıyordu. Pembe ruj, beyaz duvarda keskin bir şekilde duruyordu. Bitirdiğinde nefes verdim ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"İşte!" Yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri sıçradı. "Hasta herifler!" Gururla duvara baktı ama bana döndüğünde yüzünde endişe, hatta kaygı gördüm. "Doğru mu Tavşan? Doğru heceledim mi?" Dişleriyle alt dudağını yokladı. Başının üzerinden baktım ve dağınık yazısını okudum. Benim öğrettiklerim dışında hiçbir eğitim almamıştı. Eğitim ihmali, o amcık baba ve yırtıcı arkadaşları tarafından mutlak öğrenme hakkından mahrum bırakılmıştı.

Yine de gökyüzümdeki en parlak yıldız oydu.

Yazısını okudum, yanlış yazılmış kelime bir fener gibi parlıyordu.

SICK FUX

"Ee, Tavşan? İyi yaptım mı?" Sesi zayıf ve gergindi. Baş eğik ve gözleri tetikte durduğu yere doğru yürüdüm.

"Harikaydın, sevgilim. "Hasta Fux. Bu biziz, rujunla yazılmış. Her zamanki gibi en sevdiğin tonda."

Dolly artık tamamen mahvolmuş olan rujuna baktı ve inledi. Parmağım yolunu bulup gücünü toplayarak çenesine dokunana kadar yumruğumu sıkıp açtım. Dolly bu temas karşısında nefesini tuttu ve kocaman mavi gözlerini kaldırdı. "Sana bir tane daha getireceğiz. İhtiyacın olan tüm makyaj malzemelerini alacağız."

"Şimdi mi?" diye sordu, ona dokunduğumu unutmuş gibiydi. "Şimdi."

Dolly silahını almak için odanın diğer ucuna fırladı. Ben de çıkışa doğru yöneldim. Ama Dolly durdu ve Tırtıl'ın cesediyle yüzleşmek için döndü. Silahlarını yere bıraktı ve sandalyesine doğru koştu. Arkalığını iterek onu "Hasta Fux" yazdığı duvara doğru yuvarladı. Onu tam altına yerleştirdi. Yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekildi. "Artık tüm kötü adamlar onu kimin yok ettiğini bilecek." Gülümsedi ve gördüğüm şey güzelliğin içindeki kötülüktü. "Ve onlar için kimin geldiğini de bilecekler. Harikalar Diyarı'nın Hasta Fux'u."

Dolly silahlarını aldı ve elinde silah, bıçak ve oyuncak bebek kafasıyla kapıdan dışarı koştu. Odaya, kızımın başardığı şeye bir kez baktım ve göğsümdeki kara deliğin dolmaya başladığını hissettim.

Sadece Dolly'nin getirebileceği mürekkepli siyah katranla doldurun. Çocukken bir sebepten dolayı tanıştığımızın teyidiyle doldurun.

O sadece benim için tasarlanmıştı. Benim kadar şeytani ve benim kontrolümde.

Dolly'm.

Sevgilim.

Benim hasta dostum.

Cebimden kart destesini çıkardım ve elimde karıştırdım. İstediğim kartı bulduğumda, yüzündeki ölüm ifadesinden büyülenmiş bir halde cesedin yanına gittim ve kartı havaya kaldırdım. Çizdiğim resimle, beynime bir bıçak saplanmış kadar emin bir şekilde zihnime kazınmış olan bu pisliğin yüzünün benzerliğini inceledim. İkisi birbirine benziyordu ama hiçbirisi bu pisliğin gerçek yüzüne yaklaşamazdı: çocuklara dokunmak ve onları becermek için doymak bilmez bir istek duyan bir adam.

Boğazımı temizledim ve Tırtıl'ın kanlı yanağına tükürdüm, tükürüğün taze dökülen kanla birleşmesini izledim. Parmaklarımı şıklatarak kartı göğsüne düşürdüm.

Gülümsedim, öldürdüğüm için
zafer kazanmıştım. Kupa
Üçlüsü ölmüştü.

* * *

"BU BİR HAZİNE ARAZİSİ," diye fısıldadı dükkânın etrafına bakınırken. Bagajım taşıyabileceğimden daha fazla parayla doluydu - Tırtıl'ın kasasında bulunan son ödül.

Artık bize aitti, Dolly'nin maruz kaldığı cehennem yılları için yetersiz bir tazminattı. Müdürün ve Bayan Jenkins'in yataklarının altındaki zulama katılmıştı. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param vardı.

Parayı Dolly'nin en çok sevdiği şeye harcamak uygun bir yol gibi görünüyordu.

Küçük Dolly'mi tutsak eden mağazaya bakarken bastonuma yaslandım. Makyaj, mağazanın önünden arkasına kadar uzanıyordu. Kızıma baktım ve soğuk ölü kalbime sıcaklık gibi bir şeyin olduğunu hissettim.

"Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," dedi huşu içinde. Başını kaldırıp bana baktı, uzun kirpikleri yanağına çarpıyordu. Motelde temizlendikten sonra doğruca buraya gelmiştik.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu önümüzden bir kadın sesi. Hemen Dolly'nin yanına geçtim, onu korudum ve kimsenin bize bulaşmadığından emin oldum.

Karşımızdaki uzun boylu, ince yapılı, siyahlar giymiş esmer kadına dik dik baktım. Dolly soluk soluğa ona yaklaştı ve gözlerini kadının yüzüne dikti. "Yüzün," dedi, İngiliz aksanı kulağa çok düzgün ve kalın geliyordu. "Ben de öyle görünmek istiyorum. Sana nasıl benzeyebilirim?"

Kadının kaşları aşağı indi ve bakışları önce Dolly'nin, sonra da benim üzerimde gezindi. Gözleri genişledi. "Aman Tanrım! Siz cosplayer mısınız?" Dolly'yi değerlendirmek için geri çekildi. "Alice Harikalar Diyarında, değil mi? Steampunk?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Dolly'ye daha da yaklaştım, onu geri çekmeye hazırdım. Ama Dolly'nin gözleri en sevdiği kitaptan bahsedince parladı. "Alice, evet! Harikalar Diyarı'ndayız. Bir maceradayız."

Kadın güldü ama başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dolly mahvolmuş ruj tüpünü çıkardı. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Hepsi bitti."

Kadın ruju aldı ve inceledi. "Vintage Chanel mi?" Kadın başını salladı. "Bunu saklamalısın. Sadece tüpü bile değerli olacaktır. Şanslısın ki bu renk hâlâ var, sadece daha yeni bir formülü ve tasarımı var." Elini salladı. "Hadi ama. Eğer Alice'in kostümünü giyiyorsan, seni o role uygun hale getirmeliyiz."

Dolly bana baktı. Başımı sallayarak ona gitmesi için izin verdim. Kadın Dolly'yi dükkânda dolaştırdı ve sepeti hakkında hiçbir fikrim olmayan şeylerle doldurdu. Ama Dolly'nin gülümsemesinin eklenen her yeni ürünle daha da genişlemesini izlerken umursamadım. On bir yıldır görmek için beklediğim şey buydu. Yüzünü. Vücudunu. Benim lanet kızım o kadar güzel öldürüyordu ki, Chapel'in şiirlerinden birini izliyor gibiydim.

canlanıyor. Hareket halindeki lanet bir senfoni -burada bir dilim, orada bir bıçak ve yere dökülen çok lezzetli sıcak kan.

Ölümün bir kokusu vardı.

Hep Dolly gibi gül koktuğunu hayal etmiştim.

Yanılmamışım.

Mağazada yürürken insanlar baktı; ben de onlara ters ters bakana kadar baktılar. Hayatlarının ellerinden alındığını görmeyi ne kadar istediğimi hissetmiş olmalılar ki, hızla gözlerini kaçırdılar, sanki avımı takip eden bir yırtıcı olduğumu hissetmişler gibi çoğu dükkândan kaçtı.

Makyaj malzemelerinin parasını ödedim, Dolly arkamda heyecanla zıplıyordu. "Bütün bunları görüyor musun Alice?" dedi bedensiz bebeğini kasaya doğru tutarken. "Bütün bu güzellikler bizim için. Tüm Harikalar Diyarı'nın en güzel iki kızı olacağız."

Kasiyerden çantayı alıp bana doğru döndüğünde dudağım titredi. "Odaya geri dönebilir miyiz? Tüm bunları gerçekten denemek istiyorum."

"Elbette, sevgilim."

Çıkmadan hemen önce kasiyer "Cosplay etkinliği nerede yapılıyor?" diye sordu. Kadına boş boş baktım. Dolly de aynısını yaptı. Kasiyer çantayı işaret etti. "Bu kadar makyajı ne için yapacaksınız?"

Dolly gülümsedi. "Öldürmek için ..." Bana baktı, yüzünde bir şaşkınlık vardı. "Sırada kim var, Tavşan? Hatırlayamıyorum." Gözlerini kırptırdı, kocaman mavi gözleri ve pembe dudakları vardı. Boynunu ve yanaklarını boyayan kırmızı kanı hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyordum. Bu görüntülerin çağrıştırdığı düşünceler karşısında yüksek sesle hırlamamak için kendimi zor tuttum.

"Cheshire Kedisi."

Dolly'nin gözleri parladı ve kasiyere döndü. "Cheshire Kedisi'ni öldürdüğümüz zaman için." Çantayı havaya kaldırdı. "Şimdi en iyi halimle görüneceğim!"

Dolly döndü ve kasiyerin Dolly'nin söylediklerini anlamaya çalıştığını gördüm. Öldürmeyenler, diye düşündüm. Çok lanet

sıkıcı, sıradan küçük hayatlarını yaşıyorlar.

"Tavşan!" Dolly kapı aralığından seslendi. Döndüğümde kollarını kavuşturmuş, ayaklarını sabırsızca yere vurduğunu gördüm. "Geç kalacağız!" Büzülmüş dudaklarının ardında küstah bir gülümseme belirdi ve gamzeleri yanaklarına çöktü. "Tik tak." Ona doğru yürürken gülmemek için kendimi zor tuttum, repliklerimi çalarken başımı salladım. "Aptal Tavşan," diye fısıldadı ona katıldığımda. En hafif ceza olarak bastonumun tepesiyle bacağına vurdum.

Sonra otele geri döndük, böylece sevgilim kendini bir bebeğe boyayabildi.

Odanın karşısındaki yorgun ve eski makyaj masasında oturmuş, aldığı tüm makyaj malzemelerini sürerken yataktan onu izledim. Göz kapaklarını maviye boyarken, kirpiklerini siyahla kaplarken gözlerimi onun yansımından ayırmadan bastonumun bıçağını biledim. Solgun teni, yüzünün her santimetresine sürdüğü bir sıvıyla porselene dönüşürken. Yanakları pembeydi ve tabii ki dudakları da parlak pembeydi.

Teybi tanıdık şarkıları çalarken mırıldanıyor ve şarkı söylüyordu. Oturduğu yerde dans ederken omuzları titriyor, uzun sarı bukleleri hareketle birlikte zıplıyordu. Ve onu izlediğim süre boyunca sertleştim. O önümde yaşayan, nefes alan bir bebeğe dönüşürken, dişlerimi birbirine geçirecek kadar sertleştim.

Onu hep bu şekilde hayal etmiştim. Yanımda. Bir oyuncak bebek gibi süslenmiş. Benim yöntemlerimi paylaşıyor. Öldürmek. Kalpleri durdurmak. Birbirimizden başka kimseyi umursamadan.

Dolly kirpiklerine bir şey taktığı sırada bıçağımı bastonumun sapına geri soktum. Ayağa kalktığımda döndü.

Ben hareketsizdim. Olduğum yere kök salmıştım. Gözlerine büyük, uzun kirpikler yerleştirilmişti ve alttakiler bölümler halinde şekillendirilmişti, bu da onu tam olarak bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu. Sadece nefes alıp vermesi ve göz kırpması onun canlı olduğunu anlamamı sağlıyordu.

"Sevgilim..." Sustum, boğazım kapanmak üzereydi.

Elleriyle elbisesinin önünü düzeltti, sonra kollarını kaldırdı ve reverans yaptı. Takma kirpiklerinin arasından bana baktı. "Eee? Artık senin küçük Dolly'n miyim, Tavşan?"

Gözümü kırpmadan başımı salladım. Nefes bile almadan. Gömleğimin, yeleğimin ve kravatımın altı çok sıcaktı. "Evet," diye homurdandım, dişlerimi dudağımın üzerinde o kadar sert gezdirdim ki ağızma kan damladı.

Bu sadece beni daha da sertleştirdi.

Dolly'nin yüzü her zamanki gülümsemesinden ciddi bir ifadeye dönüştü, bakışlarında açlık vardı. "Bunu senin için yaptım, Tavşan," diye fısıldadı ve bana yaklaştı. Attığı her adımda kalbim göğsümde çarpıyordu.

O yaklaştıkça daha çok gül kokusu alıyordum. Çocukken hep kullandığı, aslında annesine ait olan parfümü almıştı. Tam önümde durdu. Eli uzandı ve tüm kaslarım dondu. Bana dokunabileceğini düşündüğüm için burnum alevlendi. Biri bana elini sürmeye çalıştığında ortaya çıkan olağan rahatsızlığı hissettim. Ona dokunmaya hiç hakkı olmayan erkeklerin derin istilacı dokunuşlarıyla kararmış tenimde. İçime girip beni pislikleriyle dolduran adamlar.

Ama sonra kravatıma dokundu, onu yeleğimden çıkardı ve parmaklarının arasından geçirdi. Bana baktı ve ben onun güzel yüzünü görünce nefes nefese kaldım. Makyajı karşısında. Alice Harikalar Diyarı'ndaki Alice'im canlanmış, karşımda duruyordu. "Senin için güzel görünmek istiyorum, Tavşan. Ama sadece senin için." Kirpiklerini üç kez kırptırdı. "Güzel görünüyor muyum, Tavşan? Senin için güzel miyim?"

"Evet," diye sert bir sesle onayladım. Dolly kravatımın uzunluğunu elinin etrafına sarmaya başladı, tıpkı beni küçük parmağının etrafına sardığı gibi. Hep öyle yapardı. "Ben senin güzeller güzeli şampiyonun muyum? Harikalar Diyarı'nın boyalı şampiyonu muyum?" Dolly bana doğru eğildi ve sanki giydiğim kıyafetlerin içini görebiliyormuş gibi sırtıma baktı. "Sırtındaki resim gibi mi?"

"Ondan daha fazla." Uzun saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasında okşamak için kararsız elimi serbest bıraktım. Çok yumuşaktı. Dolly nefesini içine çekti.

"Bu Dolly ..." Gözlerini indirdi ve ona olan arzumu fark ettiğini gördüğümde daha da sertleştirdim. Her parçam onu tutmak ve sahip olmak, onu boğmak ve etimde boğmak için acıyordu. İnledi. Tenimin tüm hücreleri soğukluktan domino taşlarına dönüşmüştü. Sendeleyerek geri çekildim, yüzümü buz gibi bir ter tabakası kapladı.

"Tavşan," diye fısıldadı Dolly. Alt dudağı titremeye başladı. Yüzü kızarak ellerini göğüslerine götürdü ve avuçlarının içine aldı. "Tüm bu hisleri hissetmeye devam ediyorum . . ." Başını salladı ve yatağa doğru yürümeye başladı ... bana doğru. Onu izlerken bir kez daha avım haline geldi. Karanlık içimde kıpırdandı. Nabızı hızla atan boynuna baktım. Yüksüğümün ucuyla damarlarından birini kesip açsam ve kanın akmasına izin versem nasıl görüneceğini merak ettim. Ana damarlardan biri değil ama canlı kırmızının solgun tenini sadist bir ressamın şaheserine dönüştürmesini izleyebileceğim bir damar. Kanı yaladığımı hayal ettim. Sonra da onun boynumda bir damar açtığını ve aynı şekilde benden beslendiğini.

Fizikselden daha fazlasına katılmak. Her şekilde.

Bacaklarım bu görüntüyle yatağa çarptı ve elimi sikimin üzerine kapattım. Başım yastığa çarptığında gözlerim geri yuvarlandı.

"Tavşan," diye seslendi. Sesindeki çaresizliği duydum. Nefesinin kesildiğini duydum. Gözlerimi açtığımda onu karşımda, yatağın dibinde gördüm.

Sırtını yatağın ayakucundaki parmaklığa dayamıştı. Bacakları açıldı ve eli elbisesinin altındaydı.

"Dolly." Pantolonumun üzerinden sikimin uzunluğunu okşadım.

"Sana dokunmak istiyorum Tavşan," dedi çizmesinin topuğu yorganı sıyrırken. "Elinin bana bunu yaptığını hissetmek istiyorum. Sadece yüzünü düşündüğümde içimde oluşan ürpertiye bana da hissettirmeni istiyorum. Seni üzerimde hissetmek istiyorum." Dudaklarından bir inilti döküldü. "Küçük Dolly Tavşanını istiyor."

"Dolly sevgilim," diye homurdandım sırtımı koltuk başlığına yaslarken. Yüz yüze gelmiştik, aramızda sadece birkaç metre vardı. Sonra eli elbisesinin üst kısmına geldi. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, elbisesinin korsajını bir arada tutan dantelleri çözmeye başladı ve beyaz tenini santim santim ortaya çıkardı.

Ta ki kumaş belinden ayrılıp iki tarafı açılarak göğüslerini ortaya çıkarana kadar. Avuçlarımın içine sığacak kadar beyaz göğüsler. Sert pembe meme uçları, neredeyse dudaklarını süsleyen ruj kadar pembe, ağzım için yalvarıyordu.

Chapel bir gece ona kadınlar hakkında soru sorduğumda bana "Bunun gibisi yok, Dapper Dan," demişti. "Tatları, hisleri, avuçlarının içindeki göğüsleri ..." Başıyla onaylamıştı. "Küçük sevgilinle bunu anlayacaksın. Bir gün, tacizcilerinizin dokunuşunu içinizde yaşatan baraj yıkıldığında, ikiniz de bunu diğerinden alacaksınız ... ve bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Sinerji, Dapper Dan. Tam bir sinerji."

Ama o baraj henüz yıkılmamıştı.

Ben de uzaktan izledim. Dolly'nin bacaklarını kapatışını ve külotunu indirişini izledim. Ona aldığım firfırlı beyaz külot bacaklarından aşağı kayıyordu. İnce, solgun bacakları tekrar ayrılırken hırladım, geniş ve dizlerinden bükülmüştü, topukları altındaki beyaz yorganı kazıyordu

Bize. Sonra parmakları elbisesinin eteklerine doğru hareket etti. Bakışlarım, şimdi kalçalarına doğru kayan mavi saten ile bana kilitlenmiş gözleri arasında gidip geliyordu. Dudakları büzülmüş ve göz bebekleri şişmişti.

"Tavşan," diye fısıldadı elbisesini beline kadar kaldırırken. Yutkundum, hâlâ yüzüne bakıyordum, ta ki aşağı bakmaktan başka çarem kalmayana kadar. Açıkta duran amını, beni baştan çıkaran sarı saçlarını görünce göğsümden bir inilti yükseldi.

"Dolly," diye homurdandım. Elini indirdi ve parmak uçlarını kendi üzerinde gezdirdi. Parmaklarını ileri geri hareket ettirirken gözleri doldu. Yavaşça. Acı verici bir şekilde yavaşça.

Dayanamadım. Daha fazla dayanamadım, sikimin pantolonumun arkasında sıkışıp kalmasına dayanamadım. Önce düğmeyi, sonra da fermuarı açarak pantolonumun içine uzandım ve sikimi dışarı çıkardım. Elim kalın uzunluğunun etrafına sarıldı ve ileri geri salladım. Dolly'nin elinin donduğunu görünce tısladım. Beni izliyordu. Yatağın üzerinde diz çöktüğümde gözlerini benden hiç ayırmadı. Gömleğimi ve yeleğimi çıkaracak kadar uzun süre sikimi bıraktım. Çıplak göğüslü, pantolonu açık, yattığı yere doğru yaklaştım. Ondan sadece bir adım ötede durdum. Parmakları deliğine girerken gözlerinin parlamışlığını izleyecek ve usulca ağlayıp "Daha geniş, kaltak" diye fısıldadığını duyacak kadar yakınında durdum.

Ellis'in dudaklarından dökülen geçmişinin yankısı olan çığlığı duyduğumda her bir parçam katı granit döndü. "Çok sıkıydın, küçük sürtük." Harikalar Diyarı'ndan Earnshaw malikânesine geri çekiliyordu. Benden yoksun yıllara. Benim korumamdan yoksun.

Dolly'min o amcıkların yaptıkları yüzünden parçalanışını izlerken içimi bir öfke dalgası kapladı. Ben onların hapishanesinde kilitliyken yaptıklarından. Gözleri yaşlarla dolarken dudakları titredi. "Bu hoşuna gitti, değil mi, bebek fahişe? Seni doldurmam hoşuna gidiyor mu? Buna bayılıyorsun."

Başımı arkaya attım ve yeni makyajlı yanağından bir damla gözyaşı süzülürken çığlık attım. Başımı eğip ona baktığımda, iri mavi gözleri kaybolmuştu ... yalnızdı. Yalnızdı. Geçmişinin umutsuz yalnızlığında kaybolmuştu.

Parmakları aşağı doğru inmeye devam etti. Titreyen elimle avucumu hâlâ sert olan sikimin üzerinde kaydurdım ve "Al şunu oğlum..." diye seslendim. Yutkundum, sikimi pompaladım ve ne zaman gözlerimi kapatsam, ne zaman uyumaya çalışsam, ne zaman lanet olası bir nefes alsam duyduğum kelimeleri söyledim. "Al şunu oğlum. Sen bunun için yaratılmışsın. Sen benimsin. Bu kış benim."

Dolly ağladı, gözyaşları yanaklarından aşağı özgürce aktı, çıplak ve sıkı göğüslerinden aşağı kaydı. "Şu pürüzsüz, güzel tene bak," dedi.

"Şu güzel sırta bak," dedim karşılığında.

"Çok sıkısın, bebek fahişe." "Sen de çok sıkısın, küçük çocuk."

"Beni çok sıkı kavriyorsun."

"Bunu seviyorsun. Kucakla onu."

"Daha hızlı, küçük kız."

"Daha hızlı, küçük çocuk."

Nefesler daha hızlıydı. Eller daha çok çalıştı. Gözlerimizden yaşlar döküldü.

"Geleceğim, küçük kız."

"Geleceğim, küçük oğlan."

Dolly parçalandı, sırtı kavislenirken kıcı yorgandan kalktı ve başı yatağın korkuluğunun tepesine yaslanmak için geriye düştü. Vücudu sarsılana kadar eli amının etrafında daha hızlı dolaştı. Sadece bu görüntü bile sertleşmeme ve sonra da parçalanmama neden oldu. Öne doğru düştüm, elim Dolly'nin başının yanındaki korkuluğa çarptı. Boşalıp boşalırken inledim, döllerim Dolly'nin amını kirletip yatağa damlıyordu.

Elim korkulukta titriyor, Dolly'ye bakarken ter alnımı kaplıyordu. Kocaman mavi gözleri bana bakıyordu, makyajı lekelenmişti.

Gözyaşları. "Sevgilim..." Dedim, sesim yorgunluktan boğuk çıkıyordu. Lanet olası gözyaşlarımdan.

"Sen de mi?" diye sordu ve bir an için Dolly ile konuşmuyordum. Ellis'ti. Sevgilimle, en iyi arkadaşım ile konuşuyordum; ona olan ihtiyacım yaşadıklarımıza dayanmıştı.

"Ben de," diye cevap verdim, gözlerinde hem acıyı hem de rahatlamayı görüyordum. O piçlerin ellerinde yaşadıklarım için acı. Ve rahatlama. Sadece o olmadığı için rahatlama. Onun acısını bilen başka biri daha vardı.

Tıpkı onun benimkini bildiği gibi.

Yine de bu benim en büyük başarısızlığımdı. Onu yalnız bıraktım. O şerefsizlerin ona zarar vermesine izin verdim. Kupa Kralı ve adamlarının.

Nefesimizi tutarken bakışlarımızı birbirimizden hiç ayırmadık. Sonra, beni en çok inciten kişinin hatırladığım dokunuşundan başka bir şey hissetmeye ihtiyaç duyarak, boştaki elimi aldım ve yanağının üzerinde gezdirdim. Dolly yutkundu ve başını hafifçe salladıktan sonra kendimi yanağının derisine dokunmaya zorladım. Dişlerimi sıktım; o nefesini tuttu.

Teni çok yumuşaktı. "Sevgilim. . ." Fısıldadım ve birden parmağında su hissettim. Gözlerinin içine baktım ve bir damla yaş düştüğünü gördüm. Ama ağzında bir gülümseme oluşmuştu.

Hoşuna gitmişti.

Ben de öyle.

Elimi kaldırdığımda gözyaşı hâlâ parmağımdaydı. Dolly'nin dikkati hâlâ üzerimdeyken gözyaşını ağzıma aldım. Tadı ona benziyordu.

Yuttum. Saniyeler geçti ve sonra Dolly'nin ağzında daha geniş bir sırıtış yayıldı. Başını iki yana salladı. "Aptal Tavşan."

Damarlarımda kalan buzlar bir anda eridi.

Aynı parmağı tekrar yanağında gezdirdim, nasıl hissettirdiğini merak etmekten öte. "Yıkan ve yatmaya hazır ol," diye emrettim. Dolly'nin gözleri dokunuşumla kapandı.

"Tamam, Tavşan." Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledi.

Yatağa uzandım ve o çıkana kadar tavana baktım. Bir sonraki cinayeti düşündüm. Yeneceğimiz bir sonraki "amcayı" düşündüm. Beni parmağının altında tutan kişiyi. Benim için gelen ve her gece içime giren kişiyi. Bana "küçük oğlum" demeye cüret eden kişiyi. Her zaman gülümseyen. Bana gülümsedi, sanki hayatta istediğim tek şey onun aletini içime sokmasıymış gibi.

Clive Amca. Cheshire Kedisi. Kupa Dörtlüsü.

Banyo kapısı açıldı ve Dolly dışarı çıktı, yeni yıkanmış ve beyaz geceliğini giymişti. Bu haliyle çok genç görünüyordu. Her haliyle çok güzeldi.

Dolly yatağın kendi tarafına doğru yürüdü ve ben de her gece ona yaptığım gibi yorganı geri çektim. Yatağa tırmandı ve ben de yorganı tekrar üzerine çekerek onu sıcak tuttum. Her gece yaptığım gibi sırtüstü uzanmak üzereyken Dolly, "Mümkünse ben uyurken kolunu bana dolayabilir misin?" diye sordu.

Yatağın yanındaki lambanın loş ışığında gözlerim büyüdü. Dolly dönmeden, hareket etmeden, "Bir zamanlar uyurken bana sarıldığın gibi," dedi. Durakladı. "O zaman uyuduğum kadar iyi uyuduğumu hiç sanmıyorum. I . . . Bayılmışım, Tavşan."

Elimi saçlarımda gezdirdim, sonra yanıma dönerek kolumu onunkinin altından geçirdim ve yorganın üstüne koydum. Bu hareketin verdiği rahatsızlıkla derin bir nefes aldım ama aynı zamanda sağladığı aşinalıkla da.

Dolly'den başka hiç kimse bunu benim için yapamaz.

Dolly içini çekti. "Çocukken izlediğimiz filmi hatırlıyor musun, Tavşan?" Sustum. "Chitty Chitty Bang Bang?"

Bahsettiği filmi bulmak için hafızamı yokladım. Her gece onunla birlikte film izlemem için ısrar ederdi. "Film" derdi onlara, "annesinin" dağarcığına yerleştirdiği İngiliz sözcüklerinden birini kullanarak.

"Truly Scrumptious" şarkısı olan. Şarkı söyleyen bebek. Şarkının ne hakkında olduğunu hiç anlamamıştım. Ama ne zaman duysam, hep özgür olmak isteyen, sürekli dönen ama bir türlü müzik kutusundan çıkamayan bir bebekle ilgili olduğunu düşünürdüm. Sıkışmış. Kimse ona yardım etmediği için hep üzüldüm. Bu yüzden sonsuza kadar orada sıkışıp kaldı." Sesinin hüzünlü tonu karşısında gözlerimi kapadım. Dolly her zaman mutluydu. Hiç üzülmezdi. Onun üzgün olduğunu duymaktan nefret ederdim. Birden elimde beni hareketsiz bırakan bir şey hissettim. Bu onun parmağıydı. Parmak ucu, beline sardığı elimin arkasında usulca dolaşıyordu. Bir kez güldü ama gülüşü de hüzünlüydü. "Makyajı yüzünden benim kutudaki bebek olduğumu söyledin." Bir duraklama. "Ama şimdi farklı yönlerden ona benzediğimi düşünüyorum."

Ne dediğini anladım. O da oyuncak bebek gibi kapana kısılmıştı. Kapılardan oluşan odasında kapana kısılmıştı ve kimse onu dışarı çıkarmaya gelmiyordu. Tek istediği kurtarılmaktı. Özgür olmak.

"O bebek Her zaman onun da öpülmek istediğini hissederdim. Sevilmek istediğini hissettim. Sanırım gerçek aşkının onu kurtarmak için her neredeyse oradan dönmesini istiyordu." Parmağı elimin üzerinde hareket etmeyi bıraktı, sonra parmaklarının benimkine dolandığını ve beni sıkıca kavradığını hissettim. "Bir büyüünün etkisi altındaydı ve sadece aşkının ilk öpücüğü onu özgür bırakabilirdi." O konuşurken çenem sıkıştı. Ben gittiğimde hayatının nasıl olduğunu anlattığını biliyordum. Benim dönmemi nasıl beklediğini.

O bir oyuncak bebektir. Şu anda söylediklerinin lanet filmle hiçbir ilgisi yoktu.

Dönmek için çok geç kalmıştım. Zarar çoktan verilmişti.

Sonra şarkı söylemeye başladı. Yumuşak, nazik sesiyle o şarkıyı söylemeye başladı. Hani şu filmde bebek gibi giyinen kadının söylediği şarkıyı... ve o şarkı benim kara kalbimi paramparça etti. Eli benimkini daha sıkı kavradı.

her satırı söylerken. Ve tüm acıyı duydum. O lanet şarkı boyunca ağzından dökülen her şeyi duydum. Görüşüm bulanıklaştı ve yanaklarımın ıslandığını hissedince gözlerimi kırptım. Elimi yüzüme götürdüm ve gözyaşlarımı hissettim.

On bir yıldır ağlamamıştım. En son Dolly'den koparıldığımda ağlamıştım. Ve şimdi, onu geri aldığımda ... ama onu parçalara ayırarak geri aldığımda, kalbi artık kırılğan camdan yapılmıştı.

Dolly şarkısını bitirdi ve oda sessizliğe gömüldü. Ona sıkıca sarıldım ve sonra uykulu sesi "Bir gün öpüşeceğiz Tavşan. Bir gün öpüşeceğiz ve o zaman bu macera inanılmaz derecede mükemmel olacak ..."

Dolly'nin nefesinin düzene girmesi uzun sürmedi.

Ama uyumadım. Geçen her saatle birlikte, onun önümde yayılmış görüntüsünü, dudaklarından dökülen o kelimeleri yeniden canlandırdım. Çocukken ona tecavüz eden sıkık "amcalarının", özellikle de birinin ona söylediği sözler. O şarkıyı söyleyen masum sesini düşündüm. Ne istediğini, çok uzun zamandır ne istediğini düşündüm.

Özgürlük

Sevgiler.

Sonra gelecek ölümleri düşündüm. Her birini nasıl alt edeceğimizi düşündüm. Çünkü daha önce planladığım şey artık yeterince acı verici değildi. Yeterince kanlı değildi. Yeterince vahşi değildi.

O amcıklar daha fazlasını hak ediyordu. Aklımıza gelen her şeyi hak ediyorlardı. Ve bunu alacaklardı. İntikamımızın tüm gücüne maruz kalacaklardı ve geldiğimizi göremeyeceklerdi.

Gözlerimi kapattım, yüzümde bir gülümseme vardı. Henüz gelecek olan tüm kana gülümsedim. Katliam: Hasta Fux'un izniyle.

CHAPTER 9

Eddie

Earnshaw Estate
Dallas, Teksas

Yavaşça kapıya yaklaştım. Eski menteşeler kırılmış ve ahşap kapı parçalanmıştı. Birisi onları tekmelemişti. Arka cebime uzandım ve silahımı çıkardım. Eşikten geçerken tüm koridoru görebilmek için şapkamı düzelttim.

Bunu yaptığım anda burnuma iğrenç bir koku saldırdı. "Kahretsin!" Ön kolumla burnumu ve ağzımı kapatırken tısladım. Bir taş gibi hareketsiz durarak herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Hiçbir ses yoktu. Mümkün olduğunca sessiz hareket ederek birinci kattaki odaları kontrol ettim. Küf kokuyorlardı; mobilyalar yıllardır çarşaflarla örtülüydü.

Hala tamamen aynı görünüyorlardı.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ellis. . ." Nefesimin altında söyledim. Merdivenleri ikişer ikişer hızla çıktım. Yıllardır saklandığı odaya yaklaştıkça çürümüş koku daha da güçleniyordu.

"Ellis!" Seslendim. Kapaıya yaklaştıka artan bir korku hissettim. Kapaı aadıktı. İaeriden ses gelmiyordu.

Silahımı kaldırdım ve duvarın yanında durdum. Derin bir nefes aldım. Son aylarda aldığım yoğun Ranger eğitimine gavenerek, yavaşa yatak odasına -Ellis'in yatak odasına- girdim. Her zaman oturduğu yere bakmak iain koeıyi donmeden onae durakladığımda nefesim kesilmiş gibiydi. Bir an iain gözlerimi kapattım, sonra beşe kadar saydım ve odanın geri kalanına döndüm. Donup kaldım. Ellis'in sandalyesi yoktu. Koyu renk giysileri, her zaman giydiği giysiler, ahşap zeminde bir yığın halindeydi ... ve sonra yüzümdeki kanın aekildiğini hissettim. Gölgelelerin arasından, banyonun yanından bir aıft ayak aıktı. Ayakkabımın altında bir şey hissedene kadar ayaklarımı hareket etmeye zorladım, birbiri ardına isteksiz adımlar attım. Yere baktım ve rengi neredeyse siyaha dönmüş bir kan birikintisi gördüm. "Ellis," diye fısıldadım, göğsümdeki kasların ikiye ayrıldığını hissettim, ancak daha yaşlı bir beden ortaya aıktığında donup kaldım.

Bayan Jenkins'in boş, ölüm maskeli yüzünü görene kadar parmak uçlarımla yaklaştım ve daha da yaklaştım. Sanki Ellis'in oturup dışarı baktığı pencereye doğru bakıyor gibiydi. Nabzını kontrol etmek iain eğildiğimde boğazındaki derin yarayı fark ettim. Yara soluk bir kırmızıydı, deri yarılmış ve altındaki et ortaya aıkmıştı. Ama kan kurumuş ve soğuktu, derisini ve etrafındaki zemini kaplamıştı.

Kalbim küt küt atıyordu, harekete geçtim. Evin iainde yırtındım. "Ellis!" Kükredim, silahımı önüme uzattım ve hayatta kalan herkesi aradım. En eski, en iyi arkadaşım neredeydi? "Ellis!" Arka koridorlardan, varlığından bile haberdar olmadığım koridorlardan hızla geçtim. Merdivenlerden yukarı ve odalara doğru koştum, durana kadar korkum iliklerime kadar işledi.

Tamamen ölü bir durak.

Önümdeki ahşap zeminde bir delik vardı. Düzensizdi, kenarları sertti, testereyle oyulduğu belliydi.

Bu da ne? ?

Dikkatlice ilerledim ve aşağıya baktım. Aşağıda yerde bir ip birikmişti, etrafı tahta parçalarıyla çevriliydi, bir sandalyenin kalıntılarıydı. Daha yakından baktım ve hemen tanıdım. "Ellis," dedim usulca, ne olmuş olabileceğini anlayınca gözlerim büyüdü.

Biri onu kaçırmıştı.

"Ellis!" İçgüdüsel olarak tekrar aradım ve elimi cebime attım. Hızlı aramamdaki üçüncü kişinin numarasına bastım. Ellis'in odasına ve Bayan Jenkins'in çürümeye yüz tutmuş bedenine koşarken nefes nefese, "Amca," diye hırıldadım. "Hemen Earnshaw malikânesine gitmelisin. Elimizde bir kaçırılma olayı var."

* * *

Adli tıp ekibi odadan örnekler alırken ve morgdaki görevliler Bayan Jenkins'in cesedini çıkarmaya başlarken amcam "EARNSHAW NEREDE?" diye sordu.

Elimi saçlarımda gezdirdim, boştaki elimle korucu şapkamı kavradım. "Yıllar önce ayrıldı. Onlarca yıl boyunca işlerini ortaklarıyla birlikte buradan yürüttü. Çocukken Ellis'le oynamak için buraya gelirdim. Yıllar önce işle ilgili bir sorun çıkınca hepsi gitti." Omuz silktim. "Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Garipti."

Amcamın kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Peki ya Ellis?"

Göğsüm sıkıştı. "Yıllar önce bir sinir krizi geçirdi, "Onlu yaşlarının ortasındaiken." Her zaman oturduğu yere baktım. Hasta olduğunu öğrendiğimden beri onu her hafta ziyaret etmiştim. Onunla konuştum. Ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece pencereden dışarı baktı, sessizdi, gözleri tamamen hayattan yoksundu. Çocukluğumuzu düşündüm. "Biz küçükken evinden dışarı çıkmasına asla izin verilmezdi. I

Bir keresinde anneme nedenini sormuştum. Bana Ellis'in bazı sorunları olduğunu söyledi." Omuz silktim. "Evden ayrılmakla ilgili kaygı ve benzeri şeyler. Bu yüzden evde eğitim görmüş. Babası anneme, annesi öldüğünde daha da kötüleştiğini söylemiş." Üzüntüyle başımı salladım. "Buradan hiç ayrıldığını sanmıyorum... Sonra da sinir krizi geçirdi. Sanırım her zaman kırılgan bir zihni vardı."

"O zaman belki de kendini kaybedip dadıyı kendisi öldürmüş olabilir?" diye düşündü amcam.

Hiddetle başımı salladım. "Hayır, anlamıyorsun," diye tersledim. "O neredeyse bir zombiydi. Ve bir şekilde kendine dönmenin bir yolunu bulmuş olsa bile, böyle bir şey yapmasına imkân yok." Yorgun pembe odada etrafıma bakındım. "Ellis Earnshaw bu dünyadaki en tatlı, en masum insan." Çocukken Alice Harikalar Diyarında gibi giyinip çay içiyormuş gibi yaptığını düşününce midem bulandı. "O narin biri." Kalbim onun dönüştüğü kabuk için kırıldı. "Dünya için neredeyse fazla kırılgandı. Kolayca manipüle edilebilirdi. Çok savunmasızdı." Nostaljik bir gülümseme oluşturan ağzım düştü. Aklıma sadece bir kişi geldi. Onu benden alan hıyar. En iyi arkadaşımı elimden alan ve onu kucağındaki köpeğe dönüştüren...

Heathan lanet James.

Ama o ölmüştü. Ya da en azından öldüğü sanılıyordu. Biz çocukken kayboldu ve Ellis'in kalbini kırdı. O her zaman bencildi. Annemden onu yalnız bıraktığını öğrendiğimde, o gittikten aylar sonra onu bir kez görmeye çalışmıştım. Ama bu Ellis'in karanlığa sürüklenmesinin başlangıcıydı. Heathan James onu terk etti ve lanet olası hayatını mahvetti.

O sakin ölüp gitmesi daha iyiydi. Onda her zaman garip bir şeyler vardı. Sanki damarlarında kötülükle yaşıyordu. Gözünü Ellis'e diktiği anda, onu bozmaktan, ruhunu ve zarafetini yutmaktan başka bir şey yapmadı.

Amcamın telefonunun zili içimde yanan öfkeyi kesti. Garip kıyafetleri ve ürkütücü gri gözleriyle Heathan'ın görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdım. Onun yerine amcamın bana dikilmiş gözlerine odaklandım.

"Yola çıkıyorum." Amcam aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine geri soktu.

"Ne oldu?"

"Cinayet," diye yanıtladı. "Amarillo."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Amcam Texas Rangers'da oldukça yüksek mevkideydi. Çocukluğumdan beri onun gibi olmak istemiştim. On sekiz yaşına bastığım anda eğitime başladım. Yirmi iki yaşında artık işimi gerçekten öğreniyordum. Resmi olarak izinli olduğum zamanlarda bile izin almadım. Onun yerine onun gölgesi oldum, en iyisinin. Evet, bu bariz bir adam kayırma vakasıydı ama amcam bana izin verdi. Bunu ne kadar çok istediğimi görebiliyordu. İki haftalık tatil zamanım vardı. Benim için bu, gözlemlemek ve anlamak için iki haftalık en önemli vakalar anlamına geliyordu.

"Ne zaman gidiyoruz?" Dönüp odadan hızla çıkarken onu takip ettim.

"Şimdi."

* * *

Önümdeki manzarayı içime çekerken nefesimin altında "Vay anasını!" diye fısıldadım. Çağrıldığımız gözlerden uzak evdeki ofise giderken cesetlerin yanından geçmiştik. Muhafızlar. Gardiyanların bir sonraki vardiyası başladığında, hemen cinayetleri haber vermişlerdi.

Tam bir katliamdı.

Amcamı ofise kadar takip ettim. İçeriye daha bir adım atmıştım ki olduğum yerde durdum. Bıçaklanarak öldürülmüş bir adam, ofis koltuğunda duvara yaslanmıştı. Gözlerimi cesedin kanlı görüntüsünden ayırıp yukarıdaki yazıya diktim. Karalama dağınıktı, neredeyse

çocuksu. Ne dediğini anlamak için gözlerimi kıstım. Tam odaklandığımda, amcam ona ses verdi: "Hasta Fux."

Yazıya yaklaştı ve parmağını harflerden birinin kenarında gezdirdi. Yazıldığı pembe şeyi burnuna götürdü, sonra parmaklarının arasında ovuşturdu. "Ruj mu?" Kaşlarını indirerek cebinden bir mendil çıkardı ve parmaklarını sildi.

Yazıyı daha yakından incelediğimde haklı olduğunu gördüm. "Ruj mu?" diye sordum. "Peki Sick Fux da neyin nesi?"

Amcam ellerini ceplerine soktu. "Sorumlu kişi ya da kişiler diyeceğim." Cesedin yanına çömeldi ve yaralara baktı. "Onunla oynamışlar." Adamın bileklerinin etrafındaki bandı inceledi. "Onu bağladılar ve bir et parçasıymış gibi onunla oynadılar."

Arkasındaki davaya atanan yardımcılara bakmadan, "Bir isim var mı?" diye sordu.

Bir şerif yardımcısı not defterini açtı. "Bay Lester Knowles."

Bu isim tanıdık geliyordu. Nedenini bulmak için beynimi zorladım. Masaya doğru ilerledim ve bazı kâğıtları karıştırdım, ismi kafamda tekrar tekrar çalıyordu. Lester Knowles. . . adını neden biliyorum?

Cevap aklıma geldiğinde kanım dondu. Amcama bakmak için topuklarımın üzerinde döndüm. "Lester Knowles, Bay Earnshaw'un iş arkadaşlarından biriydi. Onun iş ortağıydı."

Amcam bana doğru geldi. "Earnshaw? Kayıp kız mı?"

"Ellis," dedim ve içimdeki her şeyin korkuyla donduğunu hissettim. "Ona amcam derdi. Kan bağı yoktu. Ama bu"-cesedi gösterdim-"babasının en iyi arkadaşlarından biriydi. Ellis'in yetişmesine yardım etmiş sayılır." Yüzüm kızardı. "Sence bağlantılılar mı?" Sesimi kaplayan korkuyu duydum. "Ellis'in kaçırılması, Bayan Jenkins'in ve onun ölümleri. Sizce bağlantılılar mı?"

Amcam gözlerini odada gezdirdi. Düşündüğünü biliyordum. Yıllar boyunca bunu yaptığını görmüştüm. "Belki de," dedi yüksek sesle. "'Onlar' dedin -sözde amcalar ve kızın babası- mülklerinden dağıldılar mı?" Başımı salladım. "Neden?"

"İşleri başka bir yere gidince taşınmak zorunda kaldılar. Tek bildiğim bu. Bir gün hepsi oradaydı; ertesi gün gittiler ve Ellis'i Bayan Jenkins'in bakımı için geride bıraktılar. Bayan Jenkins, Ellis'in taşınamayacağını, doktorlarına yakın olması gerektiğini iddia etti. Ruhsal çöküntüsü için."

"Bu amcalardan kaç tane vardı?"

Bir nefes verdim. "Beş, altı belki? Onları tanıdığımda gençtim. Benimle çok konuştular, hatta akşam yemeğine falan kalmamı istediler. Ama annemin aile yemekleri konusunda nasıl olduğunu bilirsin. Hiçbirini kaçırmama izin vermedi, bu yüzden Bay Earnshaw ve Ellis'in amcalarını o geçici yorumların ötesinde pek göremedim."

Amcam omzumun üzerinden komandolarından birine baktı. "Earnshaw'ın tüm ortaklarının kim olduğunu ve nerede yaşadıklarını öğrenmemiz gerekiyor." Önce bana, sonra yardımcısına baktı. "Ayrıca Ellis Earnshaw için bir kayıp ilanı vermemiz gerekiyor."

"Birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı düşünüyorsun?" dedim. Sandalyeye yığılmış, kendi kanıyla yıkanan Lester Amca'ya baktım. Bayan Jenkins'i düşündüm, o da vahşice öldürülmüştü ... sonra Ellis'i düşündüm. Eğer onu yakalamışlarsa... eğer ona zarar vermişlerse...

Yumruklarım sıkıldı.

"Hasta Fux," dedi amcam pembe rujla yazılmış karalamaya bakarken. "Birden fazla kişiyi ima ediyor, belki de bir grubu?"

"Birkaç cesetten ve bir kaçırma olayından sorumlu bir grup," diye ekledim.

Amcam başını salladı. "Sadece bu cinayeti kendilerininmiş gibi gösterdiler. Belki de bu cinayete

Earnshaw davası, ama şu anda bilmiyoruz."

"Peki sırada ne var?" Amcamı odadan çıkarken takip ettim, dışarı çıkar çıkmaz temiz havayı içime çektim.

"Kamera görüntülerini almaya çalışıyoruz, özellikle de güvenlik görüntülerini. Umarım yok etmemişlerdir. Sonra da bu insanların kim olduğunu bulmaya çalışırız."

Başımı salladım. "Sence tekrar saldıracaklar mı?"

Amcam cebinden bir sigara çıkardı ve yaktı. Sessiz araziye çevreleyen tarlalara baktı. "Göreceğiz bakalım." Başını gökyüzüne doğru eğdi. "Tüm bu 'amcalarla' ve Earnshaw'un kendisiyle konuşmak istiyorum. Münferit bir olay olabilir. Bağlantılı da olabilir. Ama ne olursa olsun, Earnshaw'a kızının kayıp olduğunu söylemeliyiz."

Ellis, diye düşündüm ben de tarlalara bakarken. Seni bulacağım, söz veriyorum. Ve seni iyileştireceğiz. Sana daha iyi bir yardım bulacağız.

Kararlılığım içime yerleşti ve şapkamı yerine sabitledim. Kimsenin onu tekrar incitmesine izin vermeyecektim.

Yürüyen iblis Heathan onun kalbini söküp buharlaştırdıktan sonra olmaz.

Bu onu kurtarmak için ikinci şansımdı. Tanıdığım en tatlı kızı hayata döndürmek için.

Söz veriyorum.

CHAPTER 10

THE CHESHIRE CAT

Dolly

Sürmeyi indirdim ve koltuğuma geri oturdum. Makyaj masasının aynasındaki yansımama bakarak memnuniyetle gülümsedim. Şimdi tıpkı ona benziyordum.

Banyo kapısının açılma sesi dönüp Rabbit'e bakmamı sağladı. Başı eğik bir şekilde kapıdan çıktı. Midem sıkışmıştı. Tavşanım sabahtan beri garip davranıyordu. Başka bir yere seyahat etmiştik. Ve tüm yol boyunca Tavşan sessizdi. Otel odamızda dans ettim ve şarkı söyledim ama o her zamanki gibi gülümsemedi. Onun yerine yatağın ucuna oturmuş, bastonunun içindeki bıçağı bileyliyordu. Silahı parçalara ayırdı ve parçaları temizledi.

Onu mutlu etmenin yollarını düşünmeye çalıştım. İşe yarayabileceğini düşündüğüm tek şey buydu. Her gün yeni makyajımla oynuyordum. Gözlerime mavi, yanaklarıma pembe ve kirpiklerime bolca maskara sürdüm. Ekstra oyuncak bebek gibi görünmek için üstlerine takma kirpikler yapıştırdım. Tavşan beni bir bebek olarak severdi. Özellikle büyük pembe dudaklarımı severdi. Sık sık onlara bakardı. Baktığında dudaklarını yalardı.

Bacaklarımın arasını ıslattı. Banyoda ve Rabbit'le yatakta yaptığım gibi kendime dokunmak istememe neden oldu. Ama Rabbit o geceden sonra benden uzak durmuştu. Yanağımı okşamamıştı. Ben uyurken bana sarılmadı. Eğer uyursa, yatağın yanında yerde uyudu. Çoğu gece duvara yaslanıp boşluğa bakıyordu. Burnu alevlenir, elleri yumruk olur ve kalbim kırılırdı. Onu üzecek ne yaptığımı bilmiyordum. Onu üzmemek istememiştim. Sadece onu mutlu etmek istemiştim. O benim hayatımdaki en önemli şeydi.

Tavşan uzun paltosunu giydi, sırtı bana dönüktü. Koltuğumda çok güzel bir şekilde oturan bana bakmamıştı. Önce bastonuna, sonra da arabanın anahtarlarına uzandığında kaşlarım aşağıya indi. Makyaj malzemelerim ve bebeğim dışında her şey arabadaydı ve gitmeye hazırdı.

Elbisemi düzelttim ve boğazımı temizledim. Tavşan'ın omuzları büküldü. Ayağa kalktım, dışarıdan gelen sıcaklığın kalçalarımındaki çıplak teni öptüğünü hissettim. Sonra Tavşan döndü. O dönerken ben de sol omzumdan sarkan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

Fırtınalı gözlerini bana dikti. Bakışlarım onun tavşan başlı bastonunu kavrayan dövmeli eline kaydı. Bastonunun üzerindeki o zavallı tavşan canlı olsaydı, kafatası yumurta gibi kırılırdı. Tavşan bastonunu öyle sert kavradı ki eklemleri bembeyaz oldu.

Elbisemin eteklerini iki yandan tutarak bir o yana bir bu yana sallandım ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Beğendin mi Tavşan?"

Burun delikleri de gözleri gibi alevlendi. Dişleri alt dudağının üzerinde geziniyordu ve pantolonunun altında yaramaz yerlerinin şiştiğini gördüm. "Mmm," diye mırıldandım ve Tavşan'a yaklaştım. Kıpırdamadan durdu ama her adımımı izledi. Ben yürüdükçe göz bebekleri büyüdü ve kalbim hızla atmaya başladı. Uyluklarımın arasında bir karıncalanma filizlendi; yaptığım şeyle onu memnun ettiğimi biliyordum.

"Beğendin mi Tavşan?" Tekrar sordum ve tam önünde durdum. Gözlerimi onun beni izleme şeklinden ayıramıyordum. Tavşan beni hep bu şekilde izlerdi. Baktı, baktı ve baktı. Sonra bakışları düşer ve boynumda zonklayan nabza bakardı. "Damarın . ." diye fısıldardı bana, uyuduğumu sandığında. "Damarın . .. çok kalın ... çok dolu ..."

Gözlerimi kapalı tutarken nefesim kesilirdi. Gözlerimi kapalı tutuyordum çünkü bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum: Damarın hemen üzerinde gezinen ağzı. Tüy gibi keskin yüksüğü nabzıma dokunurdu. Ilık nefesi tenimi havalandırır, tüylerimi diken diken ederdi. Sonra dilinin ucu gelirdi. Islak ucu damarı tamamen izliyor, yolundan hiç sapmıyordu. Tavşan, bacaklarının arasındaki şaftına dokunduğunda boğazından alçak sesle inliyordu. Elini ileri geri, daha hızlı ve daha hızlı okşarken, nefesi kesilip boğulana kadar boğazımı yaladı.

Neredeyse kapalı gözlerimle, duvara yaslanmış otururken, pantolonundan sarkan, büyük ve uzun, beni kıvrandıran aletini izlerdim. Gözlerinin kapanışını ve sivri uçlu yüksüğün derisine saplanışını izlerdim. Bileğindeki damara... yeleğindeki cep saatine benzeyen dövmeli saatin tam üzerine. Kan fışkıracak ve o da bunu dudaklarına sürecekti. Dolgun et, kırmızı ve çiğ; dili yavaşça ve nazıkçe kanın üzerinde gezinirdi

-tadına bakmak ve . . . tadını çıkarmak.

O kanın benim olmasını istedim.

Beni bu şekilde tatmasını istedim.

Onunla bu şekilde birleşmek istedim-kan ve kan.

Birleşmek.

"Kahrolası Dolly," diye homurdandı Rabbit, beni şimdi ve buraya geri çekti. Kızaran yanaklarımı sakinleştirmeye çalıştım. Ama gümüş bakışları onları daha da ısıttı. Uzandı, eli sol gözüme dokunmadan hemen önce dondu. "Roman

Rakamlar,' diye fısıldadı. Başımı salladım, bakışlarının şiddeti karşısında bacaklarım titrese de gülümsedim.

"Onları senin için çizdim." Derisini damgalayan saatleri işaret ettim. "Biz Hasta Fux'uz. Tik tak, Tavşan. Şimdi eşleşiyoruz. Tavşan ve Dolly... ödünç zamanlarında kötü adamları avlıyorlar." Sol gözümün etrafındaki siyah göz kalemiyle çizilmiş saate dokundum. "Tik tak, Tavşan. Daima ve sonsuza dek, tik tak."

Ondan sonra konuşmadı, sadece baktı. Bir şey söylemesini istedim. Yanağıma, dudaklarıma, gözümün etrafındaki saate dokunmasını istedim. Ama yapmayınca kalbimin söndüğünü hissettim.

"Gitmemiz gerek," dedi yanımdan geçerken. Makyaj masamdan makyaj malzemelerimi toplarken gözyaşlarıma hâkim olamadım. Rujumu cebime koydum ve Alice'in saçlarını tuttum. Motelin kapısını kapattım ve arabaya doğru yürürken başımı eğerek parlak güneşin altına girdim. Alice'in çatlak porselen yüzü her adımda bacağıma çarpıyordu.

Arabaya tırmandım. Tavşan otoparktan çıkarken kaset çaların düğmesine bastım. Tam seksenli yıllardan kalma şarkılarımdan biri çalmaya başlamıştı ki, Tavşan elini ileri attı ve müziği susturdu. "Bugün müzik yok," dedi soğuk bir ses tonuyla ve ben onun karanlık ses tonundaki buz gibi ürpertinin iliklerime kadar işlediğini hissettim. Sıcak güneşin pembe boyalı yanaklarıma vurmasına rağmen, kendimi bir dondurucuya daldırılmış gibi hissediyordum.

Tavşan beni ısıttı.

O, bunu yapan tek şeydi.

Rabbit'in bu yönünü sevmiyordum. Kalbimi acıtıyordu.

Gözlerimdeki yaşlarla savaşıarak rujumu çıkardım, vizörümdeki aynayı indirdim ve çizmeye başladım. Dudaklarımı daire içine aldım ve sonra ruju köşelerden aşağı doğru çektim.

Arkama yaslandım ve yansımamı inceledim. Dolly'nin artık üzgün bir yüzü vardı.

Tavşan'ın görüp görmediğini bilmiyordum. Boş yollarda ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Gökyüzünde güneşi kovalarken yanımızdan hiçbir araba geçmedi. Alice'i göğsüme bastırdım, üzüntüm dayanamayacağım kadar arttığında burnumu çektim.

Zaman geçtikçe, Rabbit hâlâ bana bakmazken, Rabbit'in benim için aldığı çaydanlık şeklindeki beyaz çantadan bıçağımı çıkardım. "Biz Hasta Fux'uz," diye fısıldadım, öldürmek için alıştırmaya yapıyordum. "Sen, Cheshire Kedisi, bir daha asla gülümseyemeyeceksin..." Söylediklerimden gurur duyarak dudağım köşeye takıldı. Tavşan aniden arabayı yolun kenarına çekti ve frene bastı. Öne doğru savruldu, bıçağım ellerimden kayarak botlarımın yanına düştü.

"O benim," diye hırladı Tavşan, elleri direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki kırılmasından korktum.

"Ne?" Fısıldadım, Rabbit'in dövmele boynu zehirli damarlarla kordonlaşıp şişerken kalbimin çarptığını hissettim.

Kaşlarım aşağı çekildi ve midemde bir ateş alevlendi. Döndüm, Tavşan'ın yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. Dişlerimi sıkarak gözlerine baktım ve "Ben Harikalar Diyarı'nın şampiyonuyum. Kötü adamları yok etmekle görevlendirildim." Bakışlarımı daralttım. "Cheshire Kedisi benim."

Tavşan'ın ağzından hırıltıyla karışık bir inilti gibi bir ses döküldü ve dudağının köşeden yukarı kalktığını gördüm. Oturduğu yerde kıpırdandı. Aşağı baktığımda pantolonundaki şişkinlik geri gelmişti. Ama her zamankinden daha sertti. Şaftının şekli siyah pantolonundan görünüyordu. Tavşan başını yavaşça salladı. Bana ters ters baktı. "Benim tatlı küçük Dolly'm," dedi sessizce ... tehditkârca ... sevgiyle. "Beni bu tarafa iterken dikkatli ol." Sol elini kaldırdı ve uzun, sivri uçlu yüksüğün ucunun boynumda, damarım boyunca ilerlediğini hissettim. Ben uyurken yalamayı sevdiği damarım.

Yüksüğün ucu boynumdan yukarı ve çenemin üzerinden geçerek ağzıma ulaştı. Tavşan'ın gözleri rujuma odaklanırken parladı, şimdi parlak pembe dudaklarımı kavislendiren kaş çatmaya bir çerçeve oluşturdu. Başını yana eğdi ve gözleri rujun izlediği yolu takip etti. Hızlı bir nefes çekti. "Ne emredersem onu yapacaksın, küçük Dolly. Ben Beyaz Tavşan'ım. Seni ben yönlendiririm. . ." Başını dikleştirdi. "Harikalar Diyarı'nda seni ben kontrol ediyorum."

Nefesim kesilmişti, gözlerim yavaşça kapanmak için çırpınıyordu, sanki sözleri, emirleri kalbimin üzerinde bir ip gibiydi. Koparıyor ve çekiyor, beni avucunun içinde tutuyordu. Ağır nefesi yüzümde oynaşırken yüksüğü aşağı doğru indi. Göğüslerimin kabarıklığı üzerinden geçene kadar aşağı indi. Korseli mavi elbisemin üst kısmıyla dans ediyordu, ileri geri ... ileri geri ...

"İtaat edeceksin sevgilim," diye sertçe emretti ve ben koltuğumda kıpırdandım. Kendimi bacaklarımın arasına aldım ve ona doğru eğildim; iniltim ılık havaya karışırken bir mıknatıs, bir ihtiyaç çekimi. Yukarıda bir kuş onu yakaladı ve tüylü sırtında uzaklaştı. Tavşan'ın yüksüğü beni esareti altına alırken öne ve arkaya doğru sallandım. "Bugün, geride durup izleyeceksin."

"Evet," dedim, nefes nefese, pasif bir şekilde.

"Bugün ustanı iş başında izleyeceksin."

"Evet . . ." Parmaklarım daha hızlı hareket etti.

Karıncalanma. Isı. Basınç ... çok fazla basınç ... bina ... bina ... bina ...

"Bugün beni izleyeceksin. Ait olduğun katili izleyeceksin. Cheshire Kedisi'ne kaybettiklerini nasıl geri aldığını izleyeceksin." Öne doğru eğildi ve bir tepe, yüksek bir dalga vücudumda dalgalanmaya başladığında ağzım ayrıldı.

"Evet!" Bağırdım.

"Bugün," diye fısıldadı Tavşan doğrudan kulağıma, kravatının pürüzsüzlüğünü göğüslerimin üst kısımlarında hissedene kadar ilerledi. "Bugün efendini izleyeceksin"

bir adamı parçalayacaksın. Bıçaklamamı, kesmemi ve onun lekeli kanında yıkanmamı izleyeceksin ... tekrar ve tekrar ve ..."

"Evet!" Çığlık attım, bacaklarım mutlulukla savrulurken ayrıldı, o kadar yoğun bir ısı ki yakıldım, sadece acınası bir kemik, deri ve et yığınınına geri döndüm. "Evet..." Koltuğa doğru yığıldım. "Evet... Tavşan . . . evet . . ."

Göğüslerimde hareketsiz duran yüksük geri çekildi ama ustaca eli başımı okşadı. Gözlerimi açtığımda beni izleyen siyah gözleri gördüm, kenarlarında sadece bir parça gri vardı. "Aferin Dolly."

Gülümsedim. Tavşanımı memnun etmiştim.

Tavşan arabayı tekrar yola çekerken nefesimi tuttum. Toprak yolda ilerlemek için sağa dönmemiz uzun sürmedi. Tavşan eski bir ahşap evin önünde durdu ve arabayı gözden uzak bir yere çekti. Tıpkı Tırtıl'da olduğu gibi çalılar bizi saklıyordu. Tavşan'a döndüm, konuşmak üzereydim ama elini havaya kaldırdı. Ağzımı kapattım ve çalıların arasındaki boşluktan baktım. Ahşap evden bir adam çıktı.

Gözlerim kısıldı - Cheshire Kedisi.

Arazisinin arka tarafındaki ahıra doğru yürürken Tavşan'ın bakışları onu takip etti. Tavşan bastonuna uzandı ve tavşan kafasının tetiğine defalarca vurdu. Cheshire Kedisi ahırın içinde kayboldu.

Etrafımızdaki hava yoğunlaştı. "Tavşan mı?"

"O benim," diye tısladı ve bana ters ters bakarak boyun eğmemi istedi. Başımınla onayladım. "Evet, Tavşan."

Tavşan'ın yüzüne öyle korkunç bir karanlık çökmüştü ki arabadan çıkmadan önce uzun bir süre bekledim. Tavşan gözlerini ahırdan hiç ayırmadı.

Sonra hareket ettik.

Tavşan'ı takip ettim, Alice elimde, silahım bel kemerimde, bıçak sağ elimde. Tavşan hızlandıkça ben de hızlandım.

Sonra ahırın kapısına geldik.

Tavşan durdu. Sırtının donup kalışını izledim, kaskatı ve gergindi. Boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi. Çatladı, çıtırtı sesi ahşap ahırın duvarlarından sekti.

Tavşan bastonunu ikiye böldü, her iki elinde birer silah vardı. Ben geride kaldım ve onun yolu göstermesini bekledim. Kalbim beklentiyle kabarmıştı.

Tavşan ileri atıldı ve ahırın kapılarını açtı. İçeri daldı. Ben de arkasından. Ama bizi karşılayan tek şey ... boş bir ahır dı .

Tavşan'ın kafası bir o yana bir bu yana savruldu. Ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissettim. Ahır aradım ama hiçbir şey yoktu. Tavşan kaçıp duvarları aramaya başladı. Ben de öyle yaptım. Sonra durdu. Çömeldiği yere koştum ve yerdeki bir kapıya baktım.

"Başka bir tavşan deliği mi?" Fısıldadım.

Tavşan dökülen saçlarının arasından bana baktı. "İyi bir tane değil," dedi ve sonra durakladı. "Ya da belki de ..." Tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Duruma göre değişir. Birini parçalamak iyi olarak sınıflandırılabilirse ..."

Rujla boyanmış kaşlarımı çatarak gülümsedim. "Bu iyi," diye cevap verdim. "Gerçekten, çok, çok iyi." Eğildim aşağı. "Belki çilekli tart kadar bile güzeldir."

Tavşan aşağı baktı ve dudaklarından gülümseme düştü. Ağır tahtayı sessizce kaldırdı ve altındaki merdivenden aşağı indi. Ben de onu takip ettim, kan çağrısı bizi daha da aşağı çekerken avuçlarım seğiriyordu.

Aşağıya ulaştığımızda, dar bir koridorun sonunda bir ışık parladı. Tavşan parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Şşşt," diye fısıldadı. İtaatkâr bir şekilde başımı salladım. Tavşan'ı delikten aşağı doğru takip ederken nabzım alev alev yanıyordu.

Tavşan aniden durdu. Koridorun sonundaki odadan sızan tanıdık bir ses duyduğumda omurgamdan aşağı buz gibi bir his fırladı. Gözlerim kapandı.

Ellis'in kötü adam hikayelerinin yankıları benimle alay etmek için geri geldi ...

Elimden tutup beni odasına götürürdü. Yatağın önünde durmaya zorlanırdım Dolly. Beni çevirir ve bacaklarımın arasına dokunurdu. Benimle oynardı, Dolly ... ve sonra kendini içime sokardı. Ve ben çığlık atardım. Çığlık atardım, çığlık atardım ve Heathan'ı isterdim. Heathan için ağlar ve çığlık atardım ... tekrar tekrar ve tekrar ... ama o asla durmazdı ...

Başımı salladım, vücudum titriyordu, gözümü kırıştırarak koridora geri döndüm. Terliyordum, Ellis'in anlattıkları midemi bulandırıyor, öfke duymama neden oluyordu. İşte! O ses. Odadan gelen ses... aynıydı. Ellis'in anlattığı sesle aynıydı.

Tavşan kükredi ve ileri doğru koştu. Odaya daldı. Tiz bir çığlıkla ben de onu takip ettim. Yukarıda asılı çıplak bir ampul, manzarayı seyrederken bizi aydınlığa boğdu.

Cheshire Kedisi ... Cheshire Kedisi ... bir çocuğun üzerinde. Odanın kenarındaki kirli, eski bir karyolanın üzerine eğilmiş, en fazla on yaşında bir çocuk gördüğümde bedenim öfkeyle titredi. Koyu, çökük gözleri dönüp benimkilere sabitlendi.

Arkamdan bir inilti duydum. Döndüğümde bir kafes gördüm. Bir adım öne çıktım, bıçağım kan akıtmaya hazırды ve bir çift mavi göz gördüm. Uzun sarı saçlı genç bir kız bana bakıyordu.

"Ellis?" Fısıldadım. Gözleri arkama kaydı, ben de döndüm.

"Bil bakalım kim?" Tavşan, Cheshire Kedisi'nin saçından tutup onu çocuğun üzerinden çekerken alay etti. Çocuk öne doğru düştü, elleri toprakta, pantolonu ayak bileklerindeydi. Tavşan Cheshire Kedisi'ni döndürdü ve onu en yakındaki duvara ç a r p t ı .

Küçük çocuk kafese doğru koştu. Kapıyı açtım. Kız ve oğlan kocaman gözlerle beni izlediler. "Koş. Koş, küçük

olanları," diye ısrar ettim. Oğlan içeriden kıza uzandı ve onu ayağa sürükledi. Onlar koşarak geçerken kızın önünde durdum ve "Ellis?" diye sordum. Sen Ellis misin?" Başımı yana eğdim. Uzun sarı saçları ve iri mavi gözleriyle tanıdık geliyordu, belki de uzun zaman önce tanıdığım biriydi. Ancak on yaşlarında olabilirdi.

Başını iki yana salladı ve kollarını karnının etrafında kavuşturdu. "Onun adı Helena," dedi çocuk.

"Helena," diye tekrarlardım. Ne güzel bir isim. "Koş." Gülümsedim ve kılıcımı salladım. "Tabii biraz kan dökülmesini istemiyorsan?" Heyecanla ekledim. İzlemenin çok eğlenceli olacağını biliyordum.

Çocuklar koştu. Ben güldüm. Küçükler nasıl bir gösteri kaçıracaklarını bilmiyorlardı! "Koşun, koşun, küçükler. Küçük kedicik mırıl mırıl mırlamak üzere!"

Dönerek yanımdaki Alice bebek kafasını saçlarından tuttum.

"İmkânsız," diye tısladı kedicik, onu boynundan tutmuş, ters ters bakan Tavşan'a.

Tavşan bıçağını kedicğin yüzünde gezdirdi. "Olabilir." Sonra kedicik bana doğru baktı.

Gözleri kısıldı. "Ellis? Ellis Earnshaw?" Gözlerini kırıştırdı. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım ve bıçağımla kafatasıma vurdum. Bu isim içime işledi. "Ellis, Ellis, Ellis. Neden herkes bana Ellis deyip duruyor?" İleri doğru yürüdüm ama Tavşan öfkeli yüzünü bana çevirince durdum. Başımı salladım, sonra Tavşan'ın omzunun üzerinden bakarak, "Ne var ne yok, kedicik?" dedim.

Kitty-cat'in gözleri büyüdü. Gülümsedim ve nefesimin altında alaycı bir melodi mırıldandım. "Zavallı, zavallı kedicik. Benim kuduz Tavşanım senin için geldi." Sıçrayarak odanın kenarına gittim ve oradaki masalardan birinin kenarına oturdum. Kitty'nin gözleri yol boyunca beni izledi. "Yaramaz, yaramaz kedicik bedelini ödeme zamanı."

"Ne oluyor lan?" Kitty-cat sordu, tam o sırada Tavşan bıçağını kaldırdı ve ağzına sapladı. Kitty çığlık attı. Ellerimi cırparak kıkırdadım. Tavşan Kitty'nin saçlarını yakaladı ve onu geri çekti. Kitty'nin eti kesilmişti, yanakları. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kaldırdım ve birden Tavşan'ın ne yaptığını anladım.

"Cheshire Kedisi!" Mutluluk içinde popomu masanın üzerinde dans ettirdim. "Ona bir gülümseme verdin Tavşan, geniş bir Cheshire Kedisi gülümsemesi!"

Ama arkamdaki duvara bakıp bir sürü resim gördüğümde mutluluğum buharlaştı. Tavşan Kitty'yi odanın köşesindeki bir masaya sürüklerken ayağa fırladım. Tavşan hemen yanındaki duvarda asılı duran ipleri yakaladı.

Dikkatimi resimlere verdim. Onlardan hoşlanmamıştım. Aslında, onlardan nefret ediyordum. O kadar nefret ediyordum ki başımı salladım ve görüntüleri engellemek için gözlerimi kapattım. "Tavşan!" Boğazımdan bir hıçkırık kaçarken bağırdım.

Birkaç dakika içinde onu yanımda hissettim. Etrafıma baktığımda Kitty'nin masaya iple bağlı olduğunu gördüm. Duvarı işaret ettim. "Resimler, Tavşan."

Tavşan yüzünü duvara döndü ve iğrenç resimleri inceledi. Cheshire Kedisi'nin kendini Harikalar Diyarı'nın tüm çocuklarının, savunmasız kızların ve çaresiz oğlanların içine soktuğunu görünce kıvrandığını gördüm. Ağlayan, çığlık atan çocuklara baktı... ve kötü Kitty sadece gülüyordu. Gülüyordu, kamera için gülüyordu. .. pis, gülümseyen Cheshire Kedisi.

Tavşan'ın boğazından sert bir çığlık yükseldi. Yavaşça bastonunu yerine koydu. Onu oturmakta olduğum masaya dayadı. Ben de yanındaki koltuğa oturdum. Tavşan ceketinin düğmelerini açıp omuzlarından sıyrırken, gözlerimdeki hüznü yaşları kırıpıştırarak ona baktım. Dikkatlice yanımdaki masanın üzerine koydu. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Bir kez daha bastonuna uzandı ve iri gözlerle kendisine bakan yaramaz Kitty'ye doğru yürüdü.

O gözleri sevmedim.

"Dolly tatlım," dedi Tavşan kediciğin arkasında dururken.

"Evet, Tavşan?"

"Buraya gel."

Sandalyeden kalktım ve Tavşan'ımın yanına gittim. Ona baktım, konuşmasını bekliyordum. Tavşan dudaklarını dişlerinin üzerinde gezdirdi, sonra da "Pantolonunu indir" diye emretti.

Kitty boğazından bir ses çıkardı. Ama konuşmadı. Rabbit ona böyle güzel bir gülümseme verdiğine göre konuşabileceğinden emin değildim -yeni, kanlı ve geniş. Kitty'nin pantolonuna baktım. Küçük çocuğun üzerine eğildiği için pantolon çoktan açılmıştı.

Arkasından yürüdüm ve siyah pantolonunu indirdim. Pantolon yere düştü ve ayak bileklerinde toplandı. İçimden bir kahkaha kaçarken ellerimle ağzımı kapattım. Başımı salladım ve tiksintiyle dilimi çıkardım. "Eww!" Çirkin, kıllı poposuna ve bacaklarının arasından sarkan gevşek shaftına bakarken "İyy!" dedim.

Tavşan'a baktım ve ellerim ağzımdan düştü. Kitty'nin çıplak poposuna bakan Rabbit'in yüzündeki ifadeyle midem bulandı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Elleri bastonunu sıkıca kavradı.

"Al şunu oğlum," dedi Tavşan, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymayacaktım. Ama yaramaz Kitty anladı. Yüzü bembeyaz oldu. Tavşan bastonunu kaldırdı ve bıçağıyla silahını kınından çıkardı. "Yala onu, evlat." Kitty'nin etrafında dönmeye başladı. Midem bulandı. Ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Gözlerimi Tavşan'ın yüzünden ayıramıyordum. Artık gülmüyordum.

Acı çekiyordu.

Tavşanım ... çok kötü acı çekiyordu.

Tavşanım şiddetli bir acı hissediyordu.

"Sikimi hisset." Tavşan bıçağını havaya kaldırdı. Sert sesi daha da sertleşirken bıçağı inceledi ... kırılmaya başladı. Eli titriyordu. "Koca sikimi al, küçük çocuk," dedi, kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Sonra durdu. Gözlerini kapadı ve bir çocuğunki gibi yüksek bir sesle, "Bana dokunma. Dolly'den başka kimse bana dokunamaz..." Tısladı ve sonra acı çekiyormuş gibi haykırdı. "Bana dokunulamamasını sen sağladın. BANA DOKUNULAMAZ!" Tavşan döndü, bıçağını havaya kaldırdı ve Kitty'nin bacaklarının arasına sert bir bıçak darbesi indirdi. Şaftı bacaklarının arasından yere düşerken Cheshire Kedisi uludu.

Ama Tavşan'ın işi bitmemişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, Tavşan ileri geri adım atmaya başladı. "Kokun. Dokunuşun. Parmakların. Sikin. Dölün. Lanet tükürüğün. Lanet olası nefesin! Nefesin yüzümde, boynumda, vücudumda, sikimde... her yerimde!" Tavşan Kitty'nin sırtını kesti ve tekrar kesti. Kitty çığlık attı ama bu çığlık Tavşan'ın kükremeleri tarafından bastırıldı.

Tavşan ileri atıldı ve Kitty'yi aşağıda tutan ipleri kesti. Tavşan onu boynundan yakaladı ve sertçe toprak zemine fırlattı. Tavşan odanın etrafına bir göz attı. Mahzenin arka tarafına doğru gitti ve eline bir şey aldı. Işığa geri döndüğünde bunun büyük bir kürek olduğunu gördüm. Tavşan döndü ve bir bacağını gövdesinin iki yanına koyarak Kitty'nin üstüne düştü. Kitty'ye ters ters baktı ve elindeki küreği havaya kaldırdı. Tek dizinin üzerinde yükseldi. Küreği sıkıca kavrayarak güçlü kalçasının üzerine indirdi. Kürek ikiye ayrıldı, geriye sivri ve keskin uzun bir sopa kaldı. Tavşan metal olan yarısını yana fırlattı. Masanın üzerinde oturmuş, işinin başındaki ustanın büyüsüne kapılmışken yanımdan geçip gidişini izledim.

Muhteşemdi.

"Beni çocukken kaçırmıştın," diye tısladı ve sopayı havaya kaldırdı. Kitty gözlerini kocaman açmış, kaçınılmaz olanı bekliyordu. Konuşmaya çalıştı ama yanakları çok fazla çırpınıyordu. Sırtından akan kan altındaki toprağa sızdı. Ama Tavşanım'ın işi bitmemişti. Geniş sırtı gergindi, gömleği ve yeleği sıkıca çekilmişti. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Tavşanım çok yakışıklıydı.

Tavşanım çok güzel, çok güzel, çok güzel bir katildi.

"Beni siktin. Beni o kadar sert siktin ki yürüyemedim."

Tavşan'ın başı geriye eğildi. Yüzünü göremiyordum ama gözlerinin kapalı olduğunu hayal ettim. Kırmızı dudaklarını dişlerinin üzerine çektiğini hayal ettim. Siyah saçlarının gözlerinin üzerine düştüğünü hayal ettim.

Masanın üzerinde
kıvrandım. Tavşanım
müthişti.

Tavşan çömeldi ve sopanın ucunu Kitty'nin yüzünde gezdirdi. Kitty çığlık atmaya çalıştı ama kanında boğuldu. Tavşan sopanın sivri ucuyla Kitty'nin göğsünü ve karnını yardı.

Tavşan'ın başı seğirdi. "Tik tak ..." diye mırıldandı nefesinin altında. "Tik tak." Eli sopanın üzerinde sıkılaştı.

"Öldür onu," diye fısıldadım kendi kendime. "Kötü Kitty'yi öldür." Ellerim masanın kenarını kavradı. "Öldür onu Tavşan," dedim sessizce. "Kediciğe günahlarının bedelini ödet."

Sessizce doğrulurken gözlerim Tavşan'a sabitlenmişti. Boştaki eliyle yeleğinin cebine uzandı ve cep saatini çıkardı. Saati elinde evirip çevirdi ve sonra saklamak üzere yeleğine geri koydu.

Tavşanımı çok iyi
tanıyordum. Oynamaya
hazırdı.

"Saatime bakardım," diye Cheshire Kedisi'ne bilgi verdi. "Akrep ve yelkovanın geçişini izler, senin bitirmeni beklerdim. Karşı koyamayayım diye boğazımdan aşağı döktüğün viskiyle savaşırdım." Boynunu döndürdü ve kemikleri çatırdadı. "Ama sen kokunu üzerime yaymaya devam ederken eller dönmeye devam etti. Kokuşmuş aletini defalarca kıcıma soktun." Tavşan hırladı. Omuzlarının duruşundan sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordum.

Nabzım hızlanmaya başladı.

"Kokunu ve dokunuşunu her yerime işledin. Homurtuların zihnime damgalandı." Ürperdi. "Gözlerimi kapattığımda seni hissediyorum. Seni görüyorum. Tadını alıyorum. Tuz ve

ter ve kir." Tavşan sopayı havaya kaldırdı. Nefesimi tutmuş, bir sonraki hamlesini bekliyordum. "Seni ölü hayal ederdim. Seni tekrar bulduğumda sana ne yapacağımı hayal ederdim. Bu an için on bir uzun yıl bekledim." Kitty'nin gözleri Tavşan'ın kilerle çakıştı. "Tik tak." Tavşan sopayı yere vurdu ve sivri, keskin kenarını doğrudan Kitty'nin gövdesine gönderdi. Cheshire Kedisi yüksek sesle miyavladı ve sonra tahta etini, yağını, sarkık kaslarını ve kemiğini geçip hayati organlarına saplanırken çığlık attı.

Kana susamışlık damarlarımda dolaşırken burun deliklerim heyecanla alevlendi. "Yakala onu, Tavşan!" Masadaki yerimden tezahürat yaptım. Ama hareket etmedim. Tavşan bana hareket etmememi emretmişti.

Kitty sıçramaya başladı ve ben de yana doğru eğilip yaralarından bolca kan akmasını izledim. Parlak kırmızıydı, altındaki kahverengi toprakla kontrast oluşturuyor ve sonra da karışıyordu.

Tavşan hareket etmedi. Onun üzerinde durup izledi. Tavşanım Kitty'nin yardım için yalvarışını, sırtından, yüzünden, kesik gövdesinden ve gövdesindeki sopadan kanlar akmasını izledi.

Ama bu yeterli değildi. Yaramaz Kitty'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Daha fazla," diye seslendim sessizce.

Tavşan'ın duyup duymadığından emin değildim. Ben de bağırdım, "Daha fazla, Tavşan. Daha fazla!"

Tavşan bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Birden başını bana doğru çevirdi. Bakışlarımız çarpışınca donakaldım... sonra dudaklarında yavaş bir sırıtış belirdi. Göğsümde bir çarpıntı oldu ve onun dikkatli bakışları altında korsem aniden çok sıkı geldi.

Tavşan eğildi ve bir elini göğsüne koydu. "Leydim nasıl isterse." Tavşan tekrar Kitty'yle yüzleşirken kalçalarımı sıktım. Kıpırdamadım. Elleri yumruk şeklinde sıkılıp gevşedi. Nedenini merak ediyordum ama öğrenmek için fazla beklemem gerekmedi. Tavşan eğildi ve Kitty'nin kollarından birini kavradı. Cheshire Kedisi acı dolu bir ses çıkardı ama Tavşan umursamadı. Tavşan Kitty'yi tutarken ürperdi.

Kitty'nin kolu. Onu havaya kaldırdı, sonra kemiği ikiye ayırdı. Cheshire Kedisi çığlık attı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki duvarlarda yankılandı. Tavşan diğer koluna geçip aynısını yaparken ben de alkışladım.

Tavşan ayağa fırladı ve küreği bulduğu kilerin arkasına doğru ilerledi. Bir saniye sonra elinde bir boya fırçasıyla döndü. Fırçayı biriken kanın içine daldırdı ve Kitty'nin etrafına bir daire çizmeye başladı. Kitty'nin gözleri kapanmış, yüzü rengini kaybetmişti.

Yaramaz Kitty ölüyordu.

Tavşan fırçasını tekrar tekrar kana daldırdı, daldırdı ve daldırdı. Yere büyük bir cep saati çizdi. Yüzüme çizdiklerime benzeyen Roma rakamları Kitty'yi çevreledi. Gövdesindeki sopa saatin merkezi oldu. Tavşan ayağa kalktı, elleri ve kolları Kitty'nin kanıyla kaplanmıştı. Kitty'ye doğru yürüdü ve kollarından birini tuttu. "Dolly," dedi bana bakmadan. "Bastonum, lütfen."

Yanımdaki bastonu kaptığım gibi masadan fırladım ve onun durduğu yere doğru koşmaya başladım. "İğrenç!" Güzel siyah botlarım Kitty'nin yapışkan kanının içinde durduğunda tiksintiyle başımı salladım.

Bastonu Rabbit'e uzattım ve masaya geri dönmemi söyleyen sessiz baş hareketine itaat ettim. Tavşan bıçağı kınından çıkardı ve vurdu. Kitty'nin kollarından biri vücudundan kurtulunca nefesim kesildi. Tavşan aynısını diğerine de yaptı, sonra bastonunu tekrar bir araya getirip bir kenara fırlattı. Gözlerini kırıştırmayı çoktan bırakmış olan Kitty'ye baktı. Ciğerleri nefes almayı durdurmuş olan Kitty'ye.

Kalbi durmuş olan Cheshire Kedisi'ne.

Tavşan kopan kolları aldı ve ait oldukları yerin ters tarafına yerleştirdi. Onları rakamların üzerine yerleştirdi, saat bir zamanı gösteriyordu. Ne olduğunu bilmiyordum; bana saati okumayı hiç öğretmemişlerdi.

Tavşan, mahzenin toprak zemininde yarattığı saatten, Kitty'den geri adım attığında, Kitty'nin kanıyla sıırıslıklam olmuştı. Sadece yüzünde temiz bir deri görünüyordu. O zaman bile yanaklarına, alına ve çenesine kanlı damlalar sıçramıştı.

"Tık tak." Tavşan yaptığı işe baktı. Yumrukları yine iki yanında sıkılmıştı. "Tık tak." Vücudu titremeye başladı ve fırçayı fırlatmak için atladı. Kalbim ağzımda, boğazımda bir yumru, onun saatin tabanına bir şey çizerken "Tık tak" diye bağırmasını izliyordum.

Ne yapacağımı bilemedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. Elini karşı koluna, üzerini kaplayan kanın üzerine götürdü. "Hayır!" Derisini tırmaladı. Çıplak olan tüm derisini. Kan sıçramıştı. "Bırakın beni! Bırak lan beni! Seni üzerimde taşıyamam!"

Tavşan Cheshire Kedisi'nden uzaklaştı. Yeleğinin düğmelerini kopardı. Üzerinden çekip aldı ve yere fırlattı. Sırada gömleği vardı, dövmele göğsü ve altındaki kaya gibi karnı ortaya çıkmıştı. Ama kan her yerine işlemişti.

Boğazından acı dolu bir çığlık koptu. "Onun kokusunu alamam. Kanına sahip olamam. Onun dölüne sahip olamam. Onu üzerimde istemiyorum. Çekil üstümden. Bırak beni!"

İleri atıldım. Onu kurtarmak için çılgınca bir telaşla toprak zemini geçerken aklımda hiçbir plan yoktu. Rabbit'imi kurtarmak için, tıpkı onun beni kurtardığı gibi.

Yolunun üzerinde durup ellerimi yanaklarına vururken düşünmedim. Parmak uçlarımda durup gözlerinin içine bakarken düşünmedim. Öne doğru eğilip ağzını kendi ağzımla kaparken de düşünmedim.

Dondum kaldım, dudaklarım onunkilere yapıştı, çığlıklarını yedim ve acısını yuttum. Tavşan dudaklarımın altında yumuşacıktı. Teni sıcaktı. Tavşan inledi. Dudakları sanki dokunuşuma karşı koyuyormuş gibi kıpırdadı. Ama sonra teslim oldular. O bir

Boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkardı ve kendini ağzıma bıraktı. Kendini dokunuşuma bıraktı.

Ağzı benimkine karşı çalışmaya başladığında kalbim göğsümde kabarıyor gibiydi. Zihnimin arka tarafındaki görüntüler gözümün önünden geçti. Ben, yatak odamda bir çocukken. Tavşan yerde, acı çekiyor, ağlıyor ... yatak odamın duvarına yaslanmış.

Ve onu öpüyordum. Acısını dindirmek için onu öpüyordum. Gördüklerim karşısında şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne zamandan geldiğini bilmiyordum. Gerçek olup olmadığını da bilmiyordum. Ama daha fazla düşünmeden Tavşan ağzıma doğru "Dolly" diye hırladı ve beni geriye doğru itti. Dudakları ağzımı yutarken ellerim yanaklarından kayıp göğsündeki kaslarda gezindi.

"Tavşan," diye fısıldadım ve gözlerim onunkilerle çarpıştı. Göz bebekleri büyümüş ve genişlemişti.

"Kokusu," dedi kollarıyla beni duvara yaslariken. "Lanet kokusu... nefesi. Her yerimde. Her yerimde!" Bir elini saçlarının arasından geçirip boynundaki kana doğru itti. "Gitmesi gerek. Üzerimden atmam lazım. Vücudumdan ve kafamdan defolup gitmesi için onun kokusuna ve nefesine ihtiyacım var."

Gözlerimden daha fazla yaş aktı. Ellerimi göğsünde gezdirdim. "Dolly," diye hırladı. Dişlerini gösterdi ve vahşi gözleri benimkilere dikildi. "Çekil üstümden. Bırak lan beni!" Ama yapmadım. Çenemi eğdim ve ona baktım. Ellerimi daha hızlı çalıştırdım. Kokumu, nefesimi teninde gezdirdim.

"Benim," diye tükürdüm ellerim kalçalarına doğru hareket ederken. Ellerim aşağıya inip kasıklarını okşarken. "Benim kokum," dedim pantolonunun düğmesini yırtarak. Tavşan bana yaklaştı, sol eli boğazıma düştü. Nefesi kulağımın üzerinde gezinirken keskin uçlu yüksüğü tenimde gezindi. Dişleri omzuma sürtündü. Elim başının arkasına vurdu ve onu kendime çekti. "Nefesim boynunda."

Pantolonunu ayırdım ve yere doğru ittim. Tavşan başını geriye attı ve alnını benimkine yasladı.

Öne uzandım, sikini elimle kavradım ve ağzımı kulağına dayadım. "Benim sikim," dedim. Tavşan yumruğunu üstümdeki duvara vurdu ve yüzünü boynuma gömdü. "Kokumu her tarafına sür." Elimi itti, siki şişmiş ve sertleşmişti. "Nefesimi al. Dokunuşumu hisset." Dudağımlı ısırdım ve "Amımı al." dedim.

Tavşan tersledi. Alçak bir hırıltıyla aşağı uzandı ve eteğimi yukarı çekti. Arayan elleri, avının güzelliğini izlemekten sıırıslıklam olmuş dantel külotumu buldu. Yanağını ve dudaklarını boynuma, yüzüme, göğüslerimin üst kısımlarına sürterek külotumu aşağı itti ve yere bıraktı. Parmakları kıvrımlarımda gezinirken başımı duvara yasladım. "Tavşan," diye inledim ellerimi siyah saçlarında gezdirip tellerini kavrarken.

Nefesi tenime değdiğinde gülümsedim. "Bana dokunuyorsun." Yüksek sesle inledi ve kasıklarını bana doğru itti. "Onun kokusunu ve nefesini alıyorsun."

Tavşan başını geriye attı ve gözleri benimkilerle çarpıştı. O dondu kaldı. Ben de donmuştum. Kitty'nin kanı yüzüne bulaşmıştı. Gözleri parladığında, kanın artık benim yüzümde de olduğunu anladım. Sonra üzerime geldi. Öne uzandı ve korsemin bağcıklarını ayırdı. Göğüslerim dışarı fırladı ve bir kükreme sesi çıkarıp güçlü kollarını kalçalarıma doladı. Sadece Rabbit'imın sahip olabileceği bir güçle beni yerden kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı. Elbisemin eteğini itip kendini girişime dayadığında çığlık attım. Yüzüme baktı ve çenesi sıkıştı. Zihnimin içinde Ellis'in sesini duyduğumda başımı salladım. Beni bağlayacaklardı. İstemediğim halde içime gireceklerdi.

içine itti. Bacaklarımın arası acırdı. Onları bacaklarımın arasında hissetmeden duramıyorum.

"Git buradan," diye fısıldadım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Kafamın içinde Ellis'in sesini duymak hoşuma gitmiyordu. Onun için kötü adamların dokunuşunu uzaklaştırmak istiyordum. Rabbit'in kötü adamları kalçalarımın arasından çekip almasını istiyordum. "Kokun," dedim ve Tavşan'ı hâlâ hissediyordum. "Nefesin, Tavşan. Bana dokunuşunu ver ... onları tenimden al ... Ellis'in," diye düzelttim. "Onları Ellis'in bedeninden al."

"Dolly." Tavşan içime doğru itti. Çığlık atarak Rabbit'in çıplak sırtını pençeledim, o da beni dikleşmiş şaftıyla doldurdu. Bir eliyle duvara vuruyor, diğer eliyle de kalçamın etini sıkıyordu. "Dolly ..." diye tekrar bağırdı, içime sonuna kadar girerken.

Çığlık attım. Gözlerimi kapatıp o adamın dokunuşuyla savaşıırken çığlık attım... Ellis'i her zaman alacak olan adamın. Onu her zaman incitecek olan adam. Her zaman diyecek olan-

"Becer beni," diye emrettim, o kötü adamın talebini kendi talebim olarak geri aldım. "Becer beni, Tavşan. Kokularını al." Boynunun yan tarafını yaladım. "Gücü geri al."

Tavşan acı dolu bir kükremeyle göğsünü bana bastırdı. Aleti içimde hareket ederken tenini tenime bastırdı. Yanağını yanağıma, dudaklarını dudaklarıma sürttü. Ben onu içime çekerken o da beni içine çekti ve sonra itmeye başladı. Kalçalarını ileri geri oynattı ve beni şaftıyla doldurdu. Ellis'in kötü adam şaftı değiştiriliyor.

Tırnaklarım sırtına battı. "Tavşan," diye mırıldandım, bacaklarımın arasına her dokunduğumda bedenimi ele geçiren mutluluk çırpınışları kollarıma ve bacaklarıma hücum etmeye başladı.

"Dolly," dedi Tavşan boynuma doğru. "Benim Dolly'm. . . benim. Onun kokusu. Onun tadı. Nefesi. Onun amı." Hızını arttırdı. Hızını o kadar arttırdı ki gözlerim

Parçalandığımda, uzuvlarım o kadar hafifti ki sanki uçuyormuşum gibi hissettim.

Tavşan uzun, derin ve sert bir şekilde hırladı, sonra içime boşaldı, beni kendisiyle doldurdu. Tümöyle Tavşan. Benim Tavşanım. Benim Tavşanım; onun Dolly'si.

Rabbit beni sıkıca tuttu, vücuduna ve duvara yasladı. Onun kaygan tenine yapıştım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Başını geriye çekti ve gözlerimin içine baktı. "Benim dölüm," dedi fısıltıyla. Aramıza uzanıp shaftını içimden çekerken tüylerim diken diken oldu. Kaybettiğim için inledim. Parmakları az önce işgal ettiği alan boyunca ilerledi. "Senin dölün."

"Tavşan," dedim usulca ve dengesiz ayaklarım yere basana kadar bacaklarımı salladım. Ellerimi olabildiğince yavaş bir şekilde kan ve terden sıırıslık olmuş göğsünde gezdirdim. "Sana dokunuyorum."

Tavşan uzun, acılı bir nefes verdi. "Sana dokunuyorum küçük Dolly," dedi uzanıp göğüslerimi avuçlayarak.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Bana dokunuyordu. Tavşanım sonunda bana dokunuyordu. Bunun için çok uzun zaman beklemiştim, Harikalar Diyarı'na giremeyecek kadar büyük olan kapılar odasına hapsolmuştum, onunla birlikte olmak için. Onun yolundan gitmek için.

"Gitmemiz gerek," dedi Tavşan ama ellerini bedenimde gezdirmeyi hiç bırakmadı. Ben de ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde kararlı bir şekilde, "Gitmeliyiz," dedi. Kaşını kaldırdı. "Yapmamız gereken daha çok öldürme var. Yok etmemiz gereken daha çok kötü adam var."

Isı midemde dönmeye başladı ve kalçalarımın tepesine doğru fırladı. "Evet." Elimi cebine attım ve orada tuttuğu kâğıt destesini çıkardım. "Ah-ha!" diye seslendim Cheshire Kedisi'nin kurşun kalemle çizilmiş yüzünü bulduğumda.

Tavşan'dan bir adım geri çekildim. Boştaki elimle elbisemin cebine uzandım ve Cheshire Kedisi'nin kartını Tavşan'ın yanaklarında kaydurdım, o da beni şaşkınlıkla izliyordu

Gözlerimi. Rujumu dişlerimle açarak yerdeki kediye doğru yürüdüm ve kan yığınınına bastım.

Kitty'nin alnındaki kanı sildim ve rujumu ağarmış tenine sürdüm. Konsantrasyon içinde dilimi ağzımın kenarına götürerek yüzüne "SICK FUX" yazdım.

"Kötü, kötü kedicik," diye azarladım. Tavşan'ın Kitty'nin yüzüne yerleştirdiği gülümsemeye hayran kalarak kartı dişlerinin arasından geçirdim. "Kupa Dörtlüsü." Tavşan'ın beni izlediğini görmek için doğruldum. Kıyafetlerini toplamıştı ama gözlerinin başından beri benim üzerimde olduğunu biliyordum.

Her zaman
öyleydiler. Tam da
ihtiyacım olduğu
gibi.

Yüzümü ona döndüm. "Sana dokunmak hoşuma gitti,
Tavşan."

Gözleri kanlı bedenimde gezindi, sonra tekrar gözlerime kaydı. "Ben de sana dokunmayı sevdim, Dolly sevgilim."

Gülümsedim ve ona doğru yürüdüm. Parmaklarım onunkilerle birleşene kadar elimi kolunda gezdirdim. Onun gibi ben de birleşen ellerimize baktım.

"Bence her zaman dokunmalıyız, Tavşan."

"Evet," diye kabul etti, sesi kırık ve çakıllı çıkmıştı.

"Bu şekilde ikimiz de Harikalar Diyarı'nda kaybolmayacağız."

Birleştirdiğimiz ellerimizi yavaşça dudaklarına götürdü, parmaklarımı öptü ve "Leydim nasıl emrederse," dedi.

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi ve mahzenin bayat havasına karıştı. Elimi bıraktı ve korsemin kurdelelerini bağladı. Kurdeleler gerildiğinde çenemi tuttu ve öpmek için ağzını benimkine yaklaştırdı. Dudaklarımız birleştiğinde irkildi ama sonra rahatladı.

Ayrıldı ve yüzümde hâlâ boyalı olan Roma rakamlarına dokundu. "Gitme zamanı. Geç kalmak istemeyiz."

CHAPTER 11

Dolly

"POLİS RAPORLARI, bunun birbiriyle bağlantılı görünen iki cinayetten ikincisi olduğunu İDDİA EDİYOR. Polise yakın kaynaklar, dedektiflerin katil ya da katillerden 'Hasta Fux' olarak bahsettiğini söylüyor. Olay yerlerinde pembe rujla yazılmış olarak bulunan katilin imzası gibi görünüyor. Her iki kurban da ellili yaşlarda beyaz erkekler. Dallas'ta yaşlı bir kadına yönelik bir başka cinayet ve yine Dallas'tan genç bir kadının kaçırılması da bağlantılı olabilir. Şu anda katilin kimliği konusunda herhangi bir ipucu bulunmamaktadır. Polis halktan uyanık olmalarını ve bölgelerindeki olağandışı hareketleri derhal bildirmelerini istemektedir. Daha fazlası bu aradan sonra."

Televizyona bakarak ciyakladım ve kanepenin üzerinde zıpladım. "Tavşan!" diye seslendim. Tavşan banyodan çıktı. Beline bir havlu sarmıştı, teni hâlâ duştan kalma ıslaklığıyla parlıyordu. Gözlerim teninde gezindi. Artık nasıl hissettiğini ve tadının nasıl olduğunu biliyordum.

Yanıma gelip kanepenin arkasında durdu ve eli enseme uzanıp beni tuttu.

yer. Cheshire Kedisi'nin evinden ayrıldığımızdan beri, ne zaman fırsat bulsa bana dokunmanın bir yolunu buluyordu. Ve ben de ona dokunmanın bir yolunu buldum.

Televizyondaki kadın tekrar konuşmaya başladığında enseme okşadı.

"Katilin isminin yanı sıra, kaynaklar bize her cesedin yanına elle çizilmiş iskambil kartları bırakıldığını söylüyor. Dallas'taki ilk kurban Kupa Kızı; Amarillo'daki ikinci kurban Kupa Üçü; ve son cinayet ise Kupa Dördü. Hikaye geliştikçe size daha fazla bilgi vereceğiz."

"Gördün mü, Tavşan?" Gözlerini televizyona dikmiş olan Tavşan'a baktım. Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece enseme okşamaya devam etti.

Tavşan son avımızdan sonra polisi aramıştı. Harikalar Diyarı polisinin Cheshire Kedisi'nin, bizim Dört Kalp'imizin öldüğünü bilmesini istiyordu.

"Bizi tanıyorlar, Tavşan!" Heyecanla bağırdım. "Adımızı biliyorlar!"

Tavşan doğruldu, elimden kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Surat astım. "Ben de onu izliyordum!"

"Duş almalısın." Rabbit elbiseme baktı ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Hâlâ Kitty'nin ölümünden kalma giysiler içindeydim. Tenimde hâlâ onun kanı vardı.

"Tamam." Ayağa fırladım, yürürken kalçalarımı salladım. Rabbit'imın beni izleyeceğini biliyordum. Ben banyoya girerken boğazından kısık bir sesle hırladığını duydum.

Hızlıca duş aldım, duş teknesine akan kan, öldürülmekten ve Tavşan tarafından alınmaktan kurtulan makyaj malzemesiyle karışmıştı. Duştan çıktığımda kendimi bir havluya sardım ve uzun sarı saçlarımı taradım. Cildim taze ve temizdi. Başıma bir gecelik geçirdim ve banyodan çıktım. Tavşan yatağın üzerinde oturuyordu, üzerinde bir çift uyku pantolonu vardı. Elinde benim bıçağımı tutuyordu ve göğsünün her yerinde kesikler vardı, kan taze ve temiz tenine damlıyor, onu bir kez daha kirletiyordu.

"Tavşan." Öne doğru atıldım. Başını kaldırdı. Ağzı kapalıydı ve dudakları gergindi. Bana bakarken göğsünü kesmeye devam etti. "Tavşan ... ne yapıyorsun?" Kanı yatağın beyaz çarşaflarına dökülürken sordum.

Tavşan hiçbir şey söylemedi. Onun yerine yatağın yanındaki masadan bir kalem aldı. Kalem elinde kırdı ve içinden mürekkep dökülürken, mürekkebi yaralarına sürerek kesiklerinin üzerine yaydı. İleri atıldım ve yatağın üzerine sıçradım. "Tavşan! Ne yapıyorsun?" Kalbim endişeyle çılgınca çarpıyordu.

Mürekkep içine işlerken Tavşan tısladı. Belindeki havluyu kullanarak dövmeli göğsündeki kan ve mürekkebi sildi. Havluyu çektiğinde ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi. "Tavşan ..." Fısıldadım. "Hasta Fux." Elim uzandı ve göğsüne kazınmış sözcüklerin üzerinde gezindi - ilk kez kolayca tanıdığım sözcükler. Harflerden kan damlaları fışkırıyordu. Hiç düşünmeden parmaklarımı ılık sıvının içinde gezdirdim.

Ben bunu yaparken Tavşan nefes almayı kesti. Gözleri parmak uçlarımı takip ederken göz bebekleri büyüdü. Burun delikleri alevlenip nefes alış veriş hızlanmaya başlayınca parmaklarım havada donup kaldım. Aşağı baktım ve uyku pantolonunun altında sertleştiğini gördüm.

Parmaklarımdaki kanı severdi.

Dikkatini çekerek parmak uçlarımı birbirine sürttüm ve kanının parmak uçlarımı ıslattığını hissettim. İnledi. Parmaklarım birbirine sürtündükçe daha fazla kan aktı, elimin kenarından bileğime doğru aktı. Elimi ağzıma götürdüm ve düşen damlayı yaladım.

Tavşan tısladı. Gözlerim ona kaydı. Tavşan'ın boynu gergindi. Elleri yorganın üzerinde yumruk olmuştu. Nefes nefese, bir damla daha aldım ve dudaklarımın etrafında dolaştırdım. Göğsü inip kalkıyordu. Öne doğru eğilerek yüzüne bir santim mesafede durdum ve dudaklarımı yaladım. Gözlerim dalgalandı

Kapalı. Şimdi ağzımda Tavşan'ın bir parçasını tutuyordum. Onun kanını, yaşam gücünü ruhuma alıyordum.

Yüzümden aşağı keskin bir cismin aktığını ve bir elin boynuma dolandığını hissettim. Gülümseyerek gözlerimi açtım. Tavşan karşımdaydı, sert göğsü kan ve mürekkeple kaplanmıştı. Gözleri boynuma kilitlenirken başını eğdi ... çarpan nabzıma.

"Küçük Dolly," dedi, sesi o kadar kısıktı ki iliklerime kadar hissettim. Yüksüğünün ucu damarımın üzerinden geçti ve boğazımın ön kısmında gezindi. Soğuk metal tenime dokunduğunda göğüslerim sızladı. "Çok kolay açılıyor," diye fısıldadı. Dili kulağımın kabuğunu yaladı.

"Damarlarını görebiliyorum, küçük Dolly. Solgun tenine karşı ne kadar mavi olduklarını görebiliyorum. Nabzının nasıl attığını, boynunda nasıl zonkladığını görebiliyorum." Yeni yıkanmış tenimin kokusunu içine çekti. "Adımı çağırıyor." Boynuma karşı gülümsedi. "Senin beni tattığın gibi seni tatmamı söylüyor."

"Evet," diye fısıldadım ve vücuduna doğru yükseldim. Temas ettiğimiz anda tenindeki sıcaklığı hissettim.

Yüksüğü boğazımın kenarına saplandı. Tenimi incelerken gözleri kısıldı. Burnu yavaşça yüksüğün izini takip ederken, "Beni baştan çıkarıyorsun, sevgilim," diye söylendi. Dili tenimi yalıyordu. Onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği hisle inledim... kanımı istiyordu.

Tatmak istediği kan.

"Her zaman kanının ağzımda olmasını, boğazımdan aşağı akmasını istedim." Nabzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Titredim. "Seninle tanıştığım ilk andan itibaren beni büyüledin. Gülüşünle değil, gözlerinle değil, boğazınla ve damarlarınla. Nabzın ve teninin solgunluğu. Benim küçük Dolly'm. Harikalar Diyarı'ndaki boyalı Alice'im."

"Tavşan," dedim kısık sesle, diğer eli boğazıma sarılıp sıkılmaya başladığında sırtım kamburlaştı.

"Böyle baskı uyguladığımda damarların kabarıyor. Açılmak için yalvarıyorlar." Kavrayışını sıkılaştırdı. "Kanın bana şarkı söylüyor. Seni istediğim gibi almam için yalvarıyor. Her zaman istediğim gibi."

"Yap," diye ısrar ettim, boynumu ona sunmak için başımı eğdim. "Mmm," diye mırıldandı Tavşan. Boynumu serbest bıraktı

ve geceliğimin önündeki düğmeleri çözdü. Odadaki nemli hava tenime yapışmıştı. Vücudum ortaya çıkarken dudaklarımı birbirine sürttüm. Geceliğin düğmeleri açıldığında beni yatağa doğru yönlendirdi. Üstüme çıktı, bacaklarını belime doladı. Kolları başımın iki yanında duruyordu. Rabbit'in gümüş gözleri vücudumda gezinirken, göğsüne oyulmuş "X" işaretinden akan kan damlasını izledim. Boynunun altına doğru yuvarlandı. Göğsümü kaldırdım ve damlayı ağızıma aldım. Tavşan üstümde inledi ve boğazımdaki elini kullanarak beni tekrar yatağa yapıştırdı. Bakışlarına kilitlenmişim, gözleri aklıktan tamamen vahşileşirken inliyordum.

"Tadıma bak." Göğüslerimi göğsüne sürtmek için yukarı kaldırdım. "Tadıma bak ... beni tamamen senin yap. Bana sahip ol." Gözlerinin içine baktım. "Senin Dolly'n. Dolly'ni sahiplen." Gülümsedim. "Tavşan ve Dolly ... sonsuza dek."

Tavşan hırladı. Yüksüğünün ucunu dikkatlice boğazımda, damarın üzerinde gezdirdi. Soğuk metal etimi hafifçe kestiğinde çığlığımı tuttum. Sıcak kan boynumdan aşağı damladı. Tavşan'a baktım. Kanımı gördüğü en lezzetli şeymiş gibi izliyordu.

"Dolly," diye mırıldandı ve elini nazikçe saçlarımın arasından geçirdi. Gözlerimin içine baktı. Eli yanağımda gezinerek beni nefessiz bıraktı.

Ona kanımı vermek istedim.

Dolly'nin canını.

Tavşan'ın en derin ihtiyacı.

Tavşan'ın gözleri ağırlaştı. Sonra, bir damlanın omzuma düştüğünü hissettiğimde, Tavşan öne eğildi ve dilinin ucunu kaçan damlacıkların üzerinde gezdirdi. Sıcak dili omzumdan yukarı, boynumun alt kısmına tırmanırken ve sonunda açtığı küçük kesiğin üzerinde gezinirken hissettiklerimle inledim.

Dili damarlarımın üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Eli boğazıma dolanıp beni tutarken bacaklarım yatakta huzursuzca hareket etti. Gözlerim titreyerek açıldı ve kanımla beslenirken beni izleyen Tavşan'ın kilerle çarpıştı. Vücudumu onun göğsüne doğru eğdiğimde, göğüslerim yeni kesilmiş dövmesindeki kanı yakaladı.

Tenimi emerken inledim, kısa süreli bir acıya neden olduğu için ağladım. Ellerim saçlarını taradı. Tavşan inledi. Sonra beni dudaklarından serbest bırakarak geri çekildi. Bakışlarımı ağızına sabitledim. Dudakları kan lekeli, parlak kırmızıydı. Ve gülümsedi. Parmağımı ağızında gezdirdim ve kendi kanım parmağımın üzerinde toplandı. Parmağımı dudaklarıma götürürken onun dikkatini esir aldım.

Tavşan'ın pençesi boğazımda titriyordu. Dilim dışarı fırladı ve kanın tadını aldım. Rabbit'in ağızını ağızıma çarpması ve beni sertçe öpmesi için tek gereken buydu. Dili ağızımın içine daldı ve ben bunun şokuyla haykırdım. Tavşan beni öpüyordu. O da beni öpüyordu. Ciddiydi. Birleşen ağızlarımızdan bana olan ihtiyacını hissettim.

"Dolly," diye fısıldadı dudaklarıma. Ağız yanağımda geziniyor, dudaklarıyla kanımı tenime sürüyordu. Ve beni öpüyordu. Boynumdan aşağı inip açık tenimin üzerinden geçen yüksüğü göğsümden göğüslerime doğru ilerledi. Ucunu sol göğsümdeki meme ucuna bastırduğında bir çimdik hissettim. Eli boğazımdan kayarak göğsümü kavradı ve eti sıkarak ucunda bir parça kan tomurcuğu oluşmasına neden oldu. Tavşan dudaklarını etrafımda dolaştırırken hırladı. Kanımdan daha fazla alırken dili meme ucumun üzerinde gezindi.

Diğer göğsüme geçti ve aynısını yaptı. Gövdeme geçti ve karnım boyunca ve kalçalarımın aşağıya doğru hıyar üstüne hıyar izledi. Her küçük kesikten ağzını aldı.

Alıştırm

a.

Yalama.

Beni içiyorsun.

Vücudunu bacaklarımın arasına kaydırıp ve yüksüğün ucunu iç uyluğumun eti boyunca gezdirdi. Ona bakarken nefesim boğazımda düğümlendi. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, yoğun bakışları bana odaklanmıştı. Sıcak nefesini içimde hissettiğimde inledim.

"Kan kalbin rengidir," dedi, sesi hırıltılı ve çiğdi. Yüksüğü uyluklarımın tepe noktasına gittikçe yaklaştı. Yüksüğün yavaş hareketine baktı, narin tenimde beyaz çizgiler çiziyor, kırılmakla tehdit ediyordu. Ağzını sağ uyluğumun en üst kısmına indirdi, yanağı kıvrımlarımda gezindi. Dişleriyle etimi ısırdı, sonra bıraktı ve ısırdığı hassas noktayı yaladı. "Kırmızı, kan rengi." Diğer uyluğuma geçti ve beni tekrar ısırdı, dili dişlerinin neden olduğu acıyı yatıştırdı. "Kırmızı dur demek. Kırmızı tehlike demek." Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde çarpıcı, uğursuz bir gülümseme vardı. "Hem can veren hem de can alan sıvıdır." Tavşan, çizdiği kanı lekeledi ve solgun tenime okşadı.

Tenimin kırmızıya boyanışını izlerken nefesi kesildi. "Bu, insanın şeytanın kendisiyle yaptığı bir antlaşmadır." Başını kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Benimle yaptığın bir antlaşma." Tavşan'ın yüksüğü kuzeye tırmandı. Keskin ucu bir uçurumun üzerinde dengede duruyor, beni ona güvenmeye zorluyordu.

Ben güvenirdim. Tavşanıma her zaman güvenirim.

"Şeytan yalan söyler." İç baldırımını öptü. "Hile yapacak." Göbeğime yaklaştı, yanağı kalçalarımın arasındaki noktaya değene kadar ağzı yukarı ve yanlara doğru hareket etti.

bacakları beni parçalara ayırdı. "Ve kandıracak." Daha da yaklaştı ve beni almasına ihtiyaç duyarak yatakta kaydım. Dokunuşuyla üzerimde oluşan baskıyı hafifletmesine ihtiyaç duyuyordum. Gözleri yumuşadı. "Ve öldürecek ve onun berbat siyah kalbini avucunun içinde tutan kişiye ulaşmak için kilometrelerce yol kat edecek."

"Tavşan . . ." Gözlerim yaşla dolarken fısıldadım.

"Ona zarar veren herkesi öldürürdü, sırf ona sahip olmak için. Yoluna çıkan herkesi cezalandırırdı." Gözleri o kadar karanlık bir şeyle parlıyordu ki lambanın loş ışığını bastırıyor gibiydi. "Onun ruhunda uyuyan şeyi kan yoluyla uyandıracak. Yıllardır gizlenmiş, uykulu bir şekilde saldırmak için zaman bekleyen karanlığı. Doğmak için." Kalçamın üst kısmındaki deriyi deldiğinde irkildim. Aşağı baktım ve bacaklarımın arasında kan gördüm.

Tavşan dilini çıkardı. Uzun bir hamleyle göbeğimi aşağıdan yukarıya doğru yaladı.

"Tavşan!" Dokunuşu kemiklerime kadar yükselen bir zevk dalgası gönderirken çığlık attım.

Gözlerim kapandı, sadece Tavşan "Aç!" diye emretti. Gözlerim şak diye açıldı. Dudaklarını yaladı. "İzle. Senden içerken beni izle. Dokunuşumla parçalanırken, kanın ağzımı boyarken."

Sessiz kaldım, ihtiyaç ve bitmek bilmeyen istek sesimi çalıyordu. Tavşan'ın gözleri karardı. "Cevap ver bana, küçük Dolly. Kan anlaşmasıyla özgürlüğünü elinden alan şeytana cevap ver."

"Evet, Tavşan." Beni sadece Tavşan'ımın gösterebileceği ışığa getirmesini beklerken tenim yanıyordu.

Vahşi bir hırıltıyla başı bacaklarımın arasına daldı ve beni yaladı. Yaladı ve yaladı, kanımı ağzına, boğazına aldı. Ve ben çığlık attım. Benden aldığı anda çığlık attım ve haykırdım.

Saçlarını olabildiğince sıkıca kavradım. Dili daha hızlı hareket ettikçe, benden aldıkça ve aldıkça inledim. Tenim kızardı; tenimin altındaki kan, vücudumdaki kandan daha hızlı akıyordu.

Rabbit'in açtığı deliklerden ve yarıklardan sızan kan.

"Al onu ..." Zevkin getirdiği ürperti tenimin her santimini sararken yanaklarımın alev alev yandığını hissettim.

"Al onu," diye emrettim. Tavşan hırladı, ağzını göbeğime dayadı, dili gittikçe daha derinlerime kayıyordu. Keskin yüksüğünün her darbesinde, zevkim kavurucu bir günde kopan fırtına gibi artıyor, artıyor, gökyüzünü sarsmaya ve gök gürültüsü, şimşek ve yağmurun rahatlamasını sağlamaya hazır hale geliyordu. Tavşan yüksüğünü beni parçalayan tomurcuğa doğru hareket ettirdi. Ucu o kadar hafifçe itti ki bana neredeyse hiç dokunmadı ama vücudumu ikiye ayırmaya yetti. Saçlarını çekiştirirken kalbimden bir çığlık koptu ve gözlerim sıkıştı Kapa çeneni. Tavşan emilmiş ve çekildi at ve yeni bir delici, ve zevk içimde y ü k s e l i r k e n başımı salladım.

Kuru toprakları süpüren bir yağmur fırtınası gibi geldi ve geldi. Alabildiğim kadar yaladı ve yaladı.

Daha fazla değil.

Başını ittim. Sırtım yatağa çarparken ve göğüslerimin arasından ter damlarken nefes almak için savaştım. Ter tanecikleri bir damla kanla karıştı ve karnımdan aşağı düştü. Tavşan sanki saldırıyormuş gibi öne doğru hamle yaptı ve ağzı pembe damlanın üzerine geldi. Gözleri benimkilerle buluşup yutkundüğünde soluk soluğa kaldım.

Ve hareket etmedik. Öylece kaldık, donmuştuk. Tavşan bana bakarken nefes alış veriş i düzensizdi, kanımla ziyafet çekiyordu.

Hayatımı onun ellerine bırakmıştım.

Yaşam ya da ölüm gücünü ona teslim etti.

Uzun bir nefes verdi. "Bana kanını verdin." Sanki bana bu şekilde sahip olmasına izin verdiğime inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Elimi yüzünde gezdirirken elim titriyordu. Parmak ucum kürek dövmesinin üzerinde gezinirken Tavşan'ın ağzından bir inilti çıktı.

Nefesini tutarak benim konuşmamı bekledi. Konuştuğumda, "Şimdi sıra bende" dedim. Tavşan'ın dudakları aralandı ve gözleri

Sözlerim kafasına dank edince önce genişledi, sonra kapüşonunu çıkardı. Göğsünde alçak bir gümbürtü duyuldu ve vücudumda sürünmeye başladı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Tavşan'ın yüzü benimkiyle buluştu; dudakları, yanakları ve çenesi kıpkırmızı olmuştu. Dişleri kanla kaplanmıştı.

Yüzümü incelerken Tavşan'ın başı bir o yana bir bu yana eğildi. Parmaklarımı göğsüne doğru kaldırdım ve ham dövmesinin üzerinde gezdirdim. "Hasta Fux," diye fısıldadım, kelimeleri yüksek sesle okuyarak. Okuyabildiğim kelimeleri. Cheshire Kedisi'nin kafasına pembe renkle çizdiğim kelimeler.

Kelimeler artık sonsuza dek Tavşan'ın bedenine kazındı.

Parmaklarım boğazında atan nabzın üzerinde durana kadar kuzeye doğru ilerlemeye devam etti. Parmak ucum nabzına vurdu, nabzın atışıyla aynı anda. Tavşan'ın gözleri karardı. "Ne yapacaksın, küçük Dolly?"

Yaramaz Tavşan benimle alay ediyordu ve ses tonuyla içim zonkluyordu. Gözlerimi kısarak yanımdaki masaya uzandım. Bakmadan, elim tanıdık fildişi sapı buldu. Bıçağımı aramızdaki küçük boşluğa getirdiğimde Tavşan'ın burun delikleri alevlendi. Ucunu kalbinin üzerine yerleştirdim. Kalbinin atışını dinlerken dudaklarımda bir sırtış belirdi ve "Tik tak ... tik tak ... tik tak ..." diye şarkı söyledim.

Tavşan'ın gözleri geri döndü. Sonra bıçağı yukarı doğru hareket ettirdim. Derisini sıyırdım, ucu soğuk çeliği yeni dövmesinin çiğ eti üzerinde sürüklüyordu. Tavşan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana acıyı istediğini tek kelime etmeden söyledi.

Tavşanım acıyı severdi.

Bıçağım, parmağımın hâlâ nabzının üzerinde durduğu yerde durdu. Beklerken Tavşan'ın dudağı kıvrıldı. Bıçağın ucunu nazikçe derisine, saat dövmesinin tam içine sapladığımda, kanının yüzeye pompalanışını ve boynundan aşağı süzülüşünü izledim. Tavşan'ın derisine daha fazla tutunamayıp göğsüme düşene kadar mürekkebin üzerinde gezinirken büyülenmişim. Şaftı kalçama doğru sertleşmeye başladı. İzlediğini bildiğim için damlayı parmağıma aldım

ve ağızıma götürdüm.

"Mmm," diye mırıldandım. Tavşan'ın yanakları kızarmıştı ve nefes alış verişini kontrolden çıkmıştı. Kalçaları kısa, yavaş hareketlerle şaftını uyluğuma doğru itmeye başladı. Boştaki elimi kullanarak vücudumun üst kısmını yataktan ittim ve yüzüm Tavşan'inkine sadece bir santim kalana kadar yükseldim.

"Lezzetli."

Tavşan elini enseme doladı. Başımı tutarak, sıkı bir ağız ve sert gözlerle, "İç..." diye emretti. Başımı boynuna doğru zorladı. "Benden iç."

İstediğim yanıtı aldığım için zafer kazanmış bir şekilde gülümseyerek kokusunu içime çektim, sonra dilimi çıkardım ve kanının tadına baktım. Tavşan inledi ve ağzımı boynuna yaklaştırdı. Beni kontrol etmesine izin verdim, dudaklarımı kesiğin üzerinde sabitledim ve emdim.

Beni kontrol etmesi hoşuma gidiyordu.

Kan dilimin üzerine damladı ve boğazımdan aşağı süzüldü. Ben içtikçe ve içtikçe Tavşan'ın şaftı bacağıma sürtündü, daha hızlı ve daha hızlı. Sonra durdum. Rabbit'in tutuşuna karşı koydum ve başımı yana eğdim.

Karşı koymaya çalıştığımda Rabbit'imın hoşuna gittiğini biliyordum.

Bir kalp atışı içinde, sıcak ağız boğazımdaki yarığa yapıştı ve ben ondan alırken o da benden aldı. Elimi aramıza ve pantolonunun belinin altına attım. Hiç ayrılmadan şaftını tuttum, Rabbit uzunluğunu pompalarken dokunuşumla hırıliyordu. Aldıkça ve aldıkça inledim ve inledim. Saniyeler içinde Tavşan başını geriye attı ve salıverildiğini haykırdı. Elime döküldü ve kalçalarını geri çekene kadar onu okşadım.

Başımı geri çektiğimde Tavşan'ın beni izlediğini gördüm. Birden yataktan kalktı ve çantasından bir şey çıkardı. Geri döndüğünde elinde tıpkı boynumdakine benzer bir şişe vardı. Nefesim kesildi ve hiç çıkarmadığım şişeyi kavradım. Beni küçülten iksirin bulunduğu şişeyi. Üzerinde "İç Beni" yazan.

Tavşan yatağın üzerine diz çöktü ve şişenin mantarını çıkardı. Konuşmadan şişeyi boynuma götürdü ve kanımla doldurdu. Kanımı her zaman yanında istediği düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyor ve göğüslerim ağrıyordu.

Geri çekildi ve gözlerimle buluştu. Şişeye bağlı siyah kurdeleyi kaldırdım ve boynuna sabitledim. Şişeyi yerinde tutan kurdeleyi çözmek için boynuma uzandığında "Tavşan," diye fısıldadım. Mantarı açtı ve mavi sıvıyı yere döktü. "Tavşan!" Çılgınca seslendim. Panikle elimi uzattım ama Tavşan elimi tuttu ve şişeyi içine soktu.

"Artık buna ihtiyacın yok, küçük Dolly. İhtiyacın olan tek şey benim kanım."

Yutkundum ve yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "İhtiyacın olursa seni uzun yapar. İhtiyacın varsa seni küçültür de." Öne eğildi, ağzını kulağıma dayadı. "Ve zayıf olduğunda sana güç verir."

Gözlerim açıldı. Mavi içecekten daha mı iyiydi? Şişeyi göğsüme çektim, sonra bardağı boynundaki damlayan kesiğe doğru ittim. Kan şişeyi doldurdukça içimdeki heyecan arttı. Bittiğinde, Tavşan cam şişeyi benden aldı, mantarı sabitledi ve kurdeleyi boynuma geri bağladı. Uzandım ve şişeyi hissettim; sıcaktı.

Tavşan şilteden bıçağını aldı ve hızlı bir hamleyle bıçağı avucunun içine sapladı. Bir yumruk yaptı ve kan çarşafıya damladı. "Elini ver," dedi. Hemen elimi uzattım. Tavşan bana baktı. Aynı hızda bir hamleyle, çeliği avucumun içinden geçirdi. Keskin, yakıcı acıyla tısladım.

Tavşan öne doğru eğildi ve kanlı eliyle yanağımı okşadı. Dudağı sanki gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı. Sonra elimi tuttu. Avuçlarımızı birbirine çarptı ve yukarı kaldırdı. Gözlerim görüntüye kilitlendi ve onun kanının benimkine karışmasının sıcaklığını hissettim.

Tavşan başını yaklaştırdı ve burnunu alnımda gezdirdi. "Kanla imzalanmış bir anlaşma," dedi ve yeni yıkanmış saçlarımdan gelen nane şampuanı kokusunu içine çekti. "Benimle yaptığın sözleşme... artık bana ait olduğunu söylüyor. Benim küçük Dolly'm, kanın benimkiyle birleşti. Kanın benimkiyle akıyor, damarlarımda dolaşıyor, bana ışığını getiriyor." Burnu yanağımdan aşağı aktı ve zaferle gülümsedi. "Ve benim kanım şimdi seninkinde akıyor. Benim karanlığım... benim kararmış ruhum seninkini kirletiyor, seni benim tarafıma çekiyor. Dolly'm. Bunca yıldan sonra benim. İrademe boyun eğiyorsun."

"Evet," dedim hülyalı bir şekilde, sallanırken, onun sözleriyle, onun bu kadar yakın olmasıyla, tenin tene değmesiyle, kanımızı paylaşmasıyla baştan çıktım.

Gülümsedim ve başımı kaldırıp bana bakan Tavşan'a baktım. "Her zaman bir tane." Onu yatağa doğru çektim, yüzümüz ona dönüktü, ellerimiz hâlâ birleşmişti.

Gözlerim ellerimdeki kana kaydı ve birden midem bulandı. Görüntüler zihnime saldırmaya başladığında gözlerimi sıkıca kapattım. Görmek istemediğim şeyleri gördüğümde başımı salladım.

"Bağla onu. Şov yapmadan ve istenmeyen dikkatleri üzerine çekmeden bağlayın."

Bir el yüzüme çarptı ve başım döndü. Ağzımda kan tadı filizlendi. Gözlerimi kırıştırdım ve önce soluma, sonra sağıma baktım; aynı yüz her iki taraftan da bana bakıyordu. Birbirinin aynısı iki el bileklerimi tutuyordu. Jeffrey Amca ve Samuel Amca. Tek yumurta ikizi amcalarım beni yere yatırmışlardı. Hangi odada olduğumu görmeye çalıştım. Ama tanıyamadım. Arkamda bir kapı açıldı ve ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Ama kafam bulanıktı. Babam bana bir fincan çay vermişti. Ama çay başımı döndürdü. Kafam bulanıklaştı ve gözlerim odaklanmakta zorlandı.

"Onu tutmaya devam et." Ayaklarıma baktım ve babamın orada durduğunu gördüm.

Sonra onu gördüm. John Amca yanımda hareket etti ve ürperdim. John Amca'yı sevmezdim. Her gece benim için gelirdi. Heathan'ın götürüldüğü odanın karşısındaki odada bana yaptıklarından hoşlanmıyordum.

Beni terk etmeden önce.

Yüzünü düşündüğümde gözlerim doldu. Gözlerini düşündükçe. Düşündükçe-

"Onun iğne falan olduğunu söylediğini sanıyordum." John Amca babama söyledi. Elini uzattı ve başımı okşadı. Dokunuşundan nefret ediyordum. Kendimi geri çekmek istedim. Denedim ama John Amca'nın yüzü bana doğru döndü ve parmakları saçlarıma dolandı. Yüzümü ona dönmem için başımı geri çekti. Eğildi. Burunlarımız birbirine değecek şekilde yaptı. Sonra beni öptü.

Boştaki eli karnıma doğru kaydı. Elini çıplak tenimde hissettim. Çırılçıplaktım. Beni yere yatıran ikiz amcalarıma bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Babam odanın kenarında beyazlar içinde bir adamla konuşurken... John Amca karnımı okşarken.

"Bunu saklayamaman çok kötü, Ellis," dedi ve elini saçlarımin üzerinde gezdirdi. "O da senin kadar güzel olabilirdi. Sarı saçlar. Mavi gözler ... soluk bir ten." Gözlerini kapadı ve gülümsedi. Midem bulandı. "Ve o benim olacaktı. Benim olacaktı. Benim yetiştireceğim. Benim güzel yarım, Ellis."

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Zihnimdeki sisin içinden düşünmeye çalıştım ama yapamadım. John Amca yanağını öperken, "Merak etme," diye yatıştırdı beni. "Doktor her şeyi düzeltmek için burada." Konuşmak için ağzımı açmaya çalıştığımda beni susturdu. İçimi panik kapladı. Bir doktor mu vardı? Neden burada bir doktor vardı?

John Amca başını salladı ve bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sadece bir süre uyuyacaksın. Ve uyandığında artık böyle şeyler olmayacak." Dudaklarımi öptü ve ben ikizimin tutuşuyla savaşımaya çalıştım.

Ama Jeffrey Amca yine yüzüme vurdu ve başımın arkası üzerinde bulunduğum masaya çarptı.

Bileklerimdeki tutuşlarını sıkılaştırdıklarında haykırdım. "Sonrasında ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşünsene," dedi John Amca. Babam yanına gitti ve onu kolundan tutup çekti.

Arkamdan bir kadın geldi ve gözlerinin içine baktım. Kahverengiydiler. Ağzında yeşil bir maske ve ellerinde lastik eldivenler vardı.

"Bana yardım edin," diye fısıldamayı başardım, dudaklarımdan süzülen gözyaşlarına aldırmadan. Ağzım kurumuştu. Dilim ağzımın içinde çok şişman hissediyordu. Ama gözlerini kaçırdı, eline bir şey aldı. Sonra bana doğru gelen bir maske gördüm. Maskeyi ağzımın üzerine itti... ben nefes aldıkça oda dönmeye başladı... sonra her şey karardı.

Uyandığımda odamdaydım. Hareket etmeye çalıştım, bedenim yatağımdan çıkmaya çalışıyordu. Kafam karıştı. Ama hareket etmeye çalıştığımda, karnımdan gelen kesici bir ağrı bunu imkansız hale getirdi.

"Ellis," diye seslendi yumuşak bir ses kapı aralığından. Hissettiğim acıyla alt dudağım titredi. Bayan Jenkins elinde bir fincan çayla bana doğru geldi. Yatakta yanıma oturdu. "Şşş, tatlım," diye beni yatıştırdı. Daha çok ağladım.

"Bayan Jenkins ..." Sesim kuru ve boğazım acıyarak hırıldadım. "Ne oldu? Karnım ağrıyor. Her yerim ağrıyor."

Bayan Jenkins çayı ağzıma götürdü. "Bu Earl Grey, tatlım. En sevdiğin." Çayı istememiştim. Her zaman çay isterdim ama şimdi değil. Bayan Jenkins bana başka seçenek bırakmadı. Sıvıyı ağzıma döktü. Hepsini içmemi sağladı. Sıcak çay boğazımdan aşağı dökülürken kendimi daha iyi hissettim.

Bütün çaylar içildiğinde, gözlerim Yakın. Bayan Jenkins'in eli alnıma bastırdı. Uyumak üzereydim ama yine de Bayan Jenkins'in porselen fincanı komodinin üzerine koyduğunu duydum. Hâlâ elimi hareket ettirdiğini hissediyordum.

Yorganı bedenimden aşağı indirip karnımın en çok ağrıdığı yerin etrafındaki bir şeye dokundum.

Yine de şöyle dediğini duydum: "Bir yara izi, asla bebek sahibi olamayacağın rahatlığı için ödenecek küçük bir bedeldir, Ellis. O bebeğin bu dünyaya gelmemesi daha iyiydi. İkiniz için de en iyisi buydu ... en iyisi bir daha asla hamile kalmaman ..."

Nefes nefese kaldım ve elimi Tavşan'ın elinden çektim. "Nefes alamıyorum," diye bağırdım. Elim göğsüme gitti ve ovuşturdu. Ama işe yaramadı. Ben de pençeledim. Kalbimin üzerindeki yeri tırmaladım. Çok hızlı atıyordu.

"Dolly." Tavşan yanıma oturdu. Ama benim yataktan çıkmanam gerekiyordu. Yataktan atladım, geceliğim açıktı. Ama hâlâ nefes alamıyordum.

" . . .asla bebeğin olmayacak, Ellis . . ."

Yara . . . yara . . .

Gözlerimi kapattım ve elimi duvara dayadım. Kafamdan kötü düşünceleri atamadığımda elimle kafatasımın yan tarafına vurdum. Sesleri kulaklarımdan atamadığımda.

Ellis. . . Ellis . . . Ellis. Neden bana Ellis diyorlardı?

Ter göğsümden aşağı akıyordu. Duvarı ittim ve daireler çizerek yürüdüm ama sesler daha da yükselmeye devam etti. John Amca . . . John Amca . . . John Amca'nın sesi.

John Amca kimdi?

"Hayır." Gözlerimi açtım. Başımı salladım, duvara yaslandım. Tırnaklarım bileklerime ve kollarıma inerek etimi tırmalamaya başladı. Kan akmaya başlayana kadar pençeledim ve pençeledim. Her tarafım kan içindeydi. Çok fazla kan. Benim kanım. Tavşanın, bir bebeğin.

"Hayır!" Çığlık attım ve yere yığıldım. Ellerimi başımın yan tarafına koydum ve sallanmaya başladım. Neden bana Ellis diyorlardı? Ellis'in bir yara izi vardı.

Bir yara izi vardı!

Ellerimi başımdan çektim ve yere baktım. Karnımdaki kanı, elimdeki kumaşla sildim.

Geceliğim, beyaz kumaşı kırmızıya boyadı. Ama sonra onu gördüm. Bakmasaydım asla fark edemezdim. Neredeyse orada değildi. Ama ben gördüm.

Yara izim vardı.

Ama Ellis. . . Ellis'in yarası vardı. Dolly'de değil. Dolly'nin yarası yoktu. Kötü adamlar Ellis'e zarar vermişti. İkiz amcaları ve John Amcası... John Amcası, içlerindeki en iğrenç adamdı.

Ellis. . . adı kafamda farklı sesler çıkarmaya başladı. Ellis. . . Kafamın içinde farklı seslerin bu ismi söylediğini duyarken gözlerimi kapattım. "Ellis . . . bebeğim . . ." demişti babası. "Ellis . . ." Bayan Jenkins. "Ellis . . ." Bir çocuk, şapka takan bir çocuk. Sonra, "Ellis . Bu aptalca bir isim." Heathan.

Heathan mı?

Benim gözler kopmuş Açık.

Heathan Sesli gibi Tavşanım.

Tavşan . . . Tavşan . . . benim Tavşanım . . .

İki el kollarımı kavradı ve başımı kaldırdım. "Ellis. . ." Ağzımdan kaçırdım ve Tavşan'ın yüzü soldu. "Ellis'in bebeği olamaz." Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Karnında bir tane vardı. Ama onu aldılar. Hepsini aldılar. Artık bebeği tutacak bir yer yok. Artık her ay kan yok. Hepsini aldılar." Ağlarken boğuldum. "Ellis'e bir yara izi verdiler ..."

Tavşan bir şey söylemedi ama elleri kollarımda titriyordu. Yüzü beyazdan parlak kırmızıya döndü.

Ellerim karnımdaki yara izini taradı. "Benim bir yara izim var, Tavşan. İşte orada! Onu görüyorum. Sen de görebiliyor musun?" Başım sallandı ve aklıma bir sürü görüntü geldi. Bir koridor ... bir ofis ... bir yatak ... John Amca . . . John Amca . . . John Amca . . . Baba . . .

Yarama pençe attım ama Tavşan elimi önümden çekip aşağı baktı. Boğazından öyle zehirli bir hırıltı çıktı ki irkildim. "Tavşan, neden bir yara izim var? Neden insanlar bana Ellis diyor? Neden Ellis gibi bir yara izim var? . . .?"

Tavşan hareketsiz kaldı ve gözlerini benimkilere kilitledi. Çenesi hâlâ gergindi ama kollarımdan birini bıraktı ve yüksüğünü havaya kaldırdı. "Onu sana ben verdim," dedi. Sesinin tınısından hoşlanmamıştım. Korkutucuydu. Tısladı, gözleri bir an için kapandı. "Onu sana yıllar önce verdim." Başını yana eğdi, gözlerimi aradı. "Hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım ve vücudumu duvara yaslandığı yerden biraz kaldırdım. "Ne zaman? Neden?"

"Biz küçükken." Yutkundü ve boynundaki kesikten bir damla kan düştü. "Çılgın Şapkacı, Fındık Faresi ve Mart Tavşanı ile ikindi çayı içiyorduk. Çaydanlığı yanlışlıkla yere düşürdüm. Ayağın takıldı ve düştün. Çaydanlığın bir parçası karnını kesti."

Hatırlamak için beynimi zorladım. Ama hatırlayamadım. Fındık Faresi'nin, Mart Tavşanı'nın ya da Çılgın Şapkacı'nın yüzlerini hatırlayamadım. Ama ikindi çayımı severdim.

"Hatırlamıyorum," diye fısıldadım ve alt dudağımın titrediğini hissettim.

Tavşan'ın kızgın gümüş gözleri yumuşadı ve yüksüğü tutan eli yanağıma doğru hareket etti. Eli titriyordu. Nedenini bilmiyordum. "Başını çarptın," diye fısıldadı Tavşan. Şakağıma dokundu. "Hafızanın bir kısmını kaybetmişsin." Sesinin bu kadar üzgün çıkmasına kalbim üzüldü.

Uzandım ve yanağımdaki elini kapattım. "Kendini kötü hissetme, Tavşan. Hatırlamıyorum ama beni incitmek istemediğini biliyorum." Gülümsedim ama yüzümde garip bir his vardı çünkü kalbim hâlâ ağlamamı istiyordu. Buna karşı savaştım. Ne de olsa ben bir şampiyondum. "Sana kızgın değilim, Tavşan. Tavşanıma asla kızgın olamam."

Gözleri kapandı ve burnundan hızlıca nefes aldı. Gözleri tekrar açıldığında iç çektim. "Rabbit... tüm bunlar Ellis'in başına mı geldi? Bebeği ondan alındı mı? Karnındaki yeri mi aldılar?"

bebeklerin yaşadığı yerde? Ağlamasına rağmen ona bunu yaptılar mı?"

Tavşan boğazından garip bir boğulma sesi çıkardı. Ama başını salladı. Dudakları titriyordu, hâlâ kanla lekelenmişti. "Sanırım öyle oldu," dedi sesi titreyerek. Boğazını temizledi. "Ellis çok kötü yaralanmıştı."

Başımı salladım ve yere baktım. Gözlerimden yaşlar döküldü ve yere sıçradı. "Benim Ellis'im . . . Arkadaşım Ellis için üzülüyorum."

"Ben de öyleyim." Başparmağıyla boynumu okşadı. "Çay ister misin, sevgilim? Çay kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur mu?"

Dudaklarımı acıtmasına rağmen gülümsedim. "Evet lütfen, Tavşan. Çay her zaman iyi gelir."

Hiçbir şey söylemeden bana baktı, sonra öne doğru eğilip alnımdan öptüğünde kalbim göğsümde yerinden fırladı. Dudakları yumuşacıktı ve o kadar uzun süre tenimde kaldılar ki soğuk tenim ısınmaya başladı. Acı çeken kalbim ısınmaya başladı.

Tavşan beni hiç bu kadar nazıkçe öpmemişti. Kafamı çok karıştırdı.

Ama ben sevdim. Yumuşamış gözlerini sevdim. Kasvetli bir günde parlayan güneş gibiydiler. Kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldular.

Onu motel odasından geçip gelir gelmez kurduğum çay istasyonuna giderken izledim. Çaydanlığı kaynatıp Earl Grey çay poşetini demliğe yerleştirmesini ve biri benim, diğeri onun için olmak üzere iki porselen fincan hazırlamasını izledim.

Çay poşeti demlenirken bana döndü ve gözleri benimkilerle buluştu. Sadece bir an durakladı, sonra eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Beni yatağa yatırıp yorganı bacaklarımın üzerine çekerken başımı omzuna yasladım.

Çayı aldı ve yatağa getirdi. Kek tabağına baktığımda gülümsedim. "Çilekli tart," dedim yorgun bir sesle. Sesim ağlamaktan boğuk çıkıyordu... tatlı arkadaşım Ellis için duyduğum üzüntüden.

"En sevdiğin." Çayı doldurdu. Bacaklarım soğuktu ama sütlü tatlı çayı dilime götürür götürmez ısındığımı hissettim. Gözlerimi kapattım ve zihnimde sarışın bir kadın gördüm. Onu güzel bir odada bir sandalyeye oturmuş, bacaklarının üzerinde bir battaniye ile çay içerken gördüm. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama dizinde küçük bir kız çocuğu oturuyordu. Kadın hasta olmasına rağmen kucağındaki kıza gülümsüyordu. Küçük kız da çay içiyordu. Küçük kızın ne kadar mutlu olduğuna gülümsedim. Kadının ne kadar iyi olduğuna gülümsedim.

Her yerimi ısıttı. Çok nazikti.

Sonra küçük kız başını bana doğru çevirdi. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Gözlerim doldu ve boğazım düğümledi. Çünkü küçük kız ...

"Ellis?"

Adını fısıldadığımda Ellis gülümsedi. Ellis'i bulmuştum. Çok gençti. On yaşından büyük değildi. Uzun sarı saçları. Büyük mavi gözler... Sadece küçük bir kız.

Hareket edecek gücü bulup el salladım ve Ellis de bana el salladı. Annesinin kucağından kayarak bana doğru geldi. Boğazıma bir yumru tıkanı. Sonunda onu görmüştüm. Sonunda neye benzediğini biliyordum. Bunca yıldan sonra .

..

Bana benzediğini düşünmüştüm.

"Dolly," dedi ve gülümsedi. Uzandı ve elime dokundu.

Az önce bıraktığı çaya gülümsedim. "Sen de ikinci çayı sever misin?"

Güldü ve ben de kendimi tutamayıp güldüm. "Evet, hem de çok!"

"Sadece Earl Grey," dedik hep bir ağızdan. Daha da çok güldük.

Gülümsemesi düştü. "Kötü adamları yok ettiğiniz için teşekkür ederim." Elini karnına götürdü. Tam da yara izinin olduğunu bildiğim yere. Gözyaşlarını tutmak için kendimi zorladım.

"Daha bitirmedim." Onun eline uzandım. Elini tuttuğumda yumuşacıktı. Tırnakları da parlak pembeye boyanmıştı.

"Hayır," dedi ve dudağını sıktı. Tekrar annesine baktı. "Annem artık burada değil." Başımı kaldırdım ve annesinin gözlerimin önünde kayboluşunu izledim. "Çay," dedi. Aydınlık, güzel odanın duvarlarının siyah boyayla boyanmaya başlamasını izledim. "Sanırım çay onu hasta ediyordu." Ellis bana döndü. Giydiği mavi elbise de siyaha dönmeye başlamıştı. "Bundan sonra karşılaşacağın adamlar beni çok incitti, Dolly."

Başımı salladım, artık nasıl yaptıklarını biliyordum.

"Bunu onlara ödetmelisin." Görünmeyen bir şey onu geriye doğru sürüklerken eli elimden kaydı. Etrafımızda karanlık bir orman belirdi ve o gözden kayboldu. "Ancak o zaman özgür olabilirim," dedi gitmeden önce... tatlı, küçük sesi de gitmişti.

Gözlerimi kırptım ve Tavşan'ı eli çenemin altında yüzümü incelerken buldum. "Dolly . . . Dolly, iyi misin?"

Başımı salladım ve çay fincanımın sapını kavradım. "I . . . Ellis'le konuşuyordum, Tavşan."

Yutkunarak, "Ne dedi?" diye sordu.

"Geri kalan kötü adamları yenmek zorundayım." Göz kapaklarım düştü. "Çünkü ona en çok onlar zarar verdi. Ancak o zaman özgür olabilir."

Başını salladı, sonra beni nazikçe geri çekip yatağa yatırdı ve çay fincanımı yan masaya koydu. Elini elime doladı ve ben uykuya dalmaya başlarken beni izledi. Kartın karta çarpma sesini duydum ve gözlerimi açtım. Tavşan elinde üç kart tutuyordu. Elimizde kalan üç kart. Özellikle birini gördüğümde doğruldu.

"Ellis'i tutan adamlar," dedim ikiz amcaların çizimlerini görerek. "Karnını incittiklerinde yüzüne vuranlar."

"Tweedledum ve Tweedledee," diye duyurdu Tavşan, sesi karanlık tonuna geri dönmüştü. Kartı aramıza koydu ve dudağım kıvrıldı, içimde nasıl bir öfke oluştuğuna dair

Arkadaşım Ellis'e hissettirdikleri. "Onlar senin." Kartı kucığıma bıraktı.

"Yok edin onları."

"Ne?" diye bağırdım. Tavşan'ın kaşları aşağı indi.

"Ben bir şey söylemedim," dedi.

"Yok et onları, Dolly. Benim için ... bizim için ..." dedi ses tekrar.

Kimin konuştuğunu fark ettiğimde derin bir nefes aldım. O konuşurken başımı yana eğdim. Anlamak için başımı salladım. Rabbit'e bakarak, "Ellis'ti," diye açıkladım. Başımı hafifçe vurdum. "Benimle burada konuştu."

"Ne dedi?"

Karta baktım. Tweedledum ve Tweedledee'nin çizimine. Ve ağzımda kalan kanın tadına bakarak gülümsedim. "Onları yok etmek için. İkisini de acı çektirerek yok etmek için."

Tavşan'ın burun delikleri alevlendi ve kartı yan masanın üzerine koydu. Elimi tutarak bana döndü. "O zaman onları yok edeceksin, küçük Dolly. Hepsi senin olacak."

Gözlerimi kapattım ve rahatlayarak iç çektim.

Tavşan elimi öptü, ben de uykuya daldım. Onları parça parça ayıracağım, Ellis. Söz veriyorum. Sadece dayan. Yakında özgür olacaksın. . . lütfen.

Bekle biraz.

CHAPTER 12

TWEEDLEDE&TWEEDLEDUM

Tavşan

El Paso'ya vardığımızda güneş batmıştı. Dolly uyuyordu, başını Mustang'in kapısındaki koluna dayamıştı. Ellis'le ilgili itirafı, karnının alt kısmında görmediğim yara izi aklımda canlanırken ellerim direksiyonda sıkılaştı. Lanet olası aptal gözlerim kör olmuş, kana susamış, küçük Dolly'me sonunda hep istediğim gibi sahip olmanın büyüüne kapılmıştı. Mükemmel tenini gölgeleyen beyaz yara izini fark etmemiştim. O siklerin ona yaptıklarının kanıtını fark etmemiştim. Bana yaptıklarından çok daha kötüydü.

O amcıklar onu çocukken hamile bırakmışlardı. O amcıklar bir bebeği aldirmişlardı.

O amcıklar Dolly'nin rahmini olgunlaşmamış bedeninden söküp almışlardı. Bir daha asla çocuk sahibi olamamasını sağladılar. Tüm bunlar, onu hamile bırakma endişesi duymadan istedikleri kadar içine girerek, onun iradesine karşı onu becermeye devam edebilmek içindi. Paramparça olana kadar mantıklı zihninin her parçasını ondan çaldılar.

ve kabuğuna çekildi. Onu bulduğum bitkisel hayat, gerçek dünyadan soyutlanmıştı.

Sonunda farkına vardığım suçları, içime yerleştirdikleri öfke volkanını serbest bıraktı; yoluna çıkan her şeyi yok etmeye niyetli erimiş bir lav denizine dönüştü. Onu ameliyat masasına bağlayanlar. Görmek için yola çıktığımız ikiz "amcalar". Listeye onun bedenini ve zihnini suiistimal etmekten en çok sorumlu olanları da ekleyin: John Amca ve babası. Babası, onu koruması gereken kişi. Bunun yerine, elinde zehirli çay fincanı, gümüş bir tepside "meslektaşlarına" amını pazarlamıştı.

Gideceğimiz yere doğru ilerlerken El Paso'nun taşra yolları yerini şehir ışıklarına bıraktı. Kasabanın en uzak köşesinde bir mülk, güzel küçük bir çiftlik. Gözlerden uzak. Harikalar Diyarı'nın en iyileri tarafından hafif bir katliam için mükemmel.

Chapel'in Louisiana'daki gizli evinde yanıma geldiğinde Hyde, "Süslü yemek partileri," demişti. Hyde elimdeki fotoğraflara bakıyordu, dudaklarında her zamanki hırıltı vardı. Henry şu anda "uyuyordu".

Chapel, Jeffrey ve Samuel amcalarla ilgili araştırmayı okurken durduğum yere doğru yürüdü. Özel dedektifin böyle bir partide çektiği fotoğraflardan birine bakarken ıslık çaldı. Dışarıdaki terasta ışık dizileri asılıydı. Uzun bir masanın etrafında birkaç kişi oturuyordu. Hepsi kendi içinde ilginç karakterlerdi; şüphesiz daha çok çocuk istismarcısı. Birkaç tecavüzcü ve tacizcilerin sapkın zevklerinden tahrik olan bazı aptal fahişeler - erkeklerinin kendilerini başkalarına zorlamasını izleyerek kafayı bulan amcık parçaları ... yaş sorun değil. "O küçük kalabalığa zarar vermek ne kadar eğlenceli olabilirdi." Chapel yanıma oturdu ve elini yapılı orta yaşlı adamların yanında oturan kadınların fotoğrafının üzerinde gezdirdi. "Ücretli fahişeler mi?" diye sordu, gözlerinde ateş ışığı vardı.

Özel dedektifin bilgilerini kontrol ettim. "Evet. Ama sikişmenin karanlık tarafını sevenler."

Chapel aç bir nefes çekti. "Ah... ne olasılıklar sunabilirlerdi... hepimizin ne ilişkileri olabilirdi," diye mırıldandı, gözbebekleri büyümüştü.

"Hepsinin canını yak," diye homurdandı Hyde. "Boğazlarını parçalayın." Masadan kalktı ve odasına doğru yol aldı. Henry'nin yakında döneceğine hiç şüphe yoktu.

Chapel de ayağa kalktı ve uzun sarı saçlarını yüzünden çekti. "Evet, genç Dapper Dan. Yerel kan tutkunumuzun ne kadar güzel ve şiirsel ölümler yaratacağını hayal edebiliyorum." Parmağıyla havayı işaret etti ve gülümsedi. "Arkadaşlarının hatırı için bu maceraları yazmalısın." Elini göğsünün üzerine koydu. "İyi bir cinayet romanından oldukça hoşlanırım, benim güzel genç efendim. Bu vahşi çay partisi gibi bir şey tam bir gösteri olurdu."

Beni fotoğraflara bakmaya, Dolly'nin kek ve çay ikramı karşısında yüzünün aydınlandığını hayal etmeye bırakarak uzaklaştı.

Kanlarıyla yıkandığını hayal ederken, narin küçük elinde hafifçe kızartılmış tereyağlı bir çörek...

Dolly kıpırdandı ve beni hayallerimden uzaklaştırdı. Gözleri açıldığında ona baktım. Makyajı mükemmel bir şekilde yerindeydi. Sol gözünün etrafına çizilmiş saati görünce bile sertleştim. Ama boynundaki kurdeleden sarkan kanımın şişesini görmek kadar sertleşmedim. "İç Beni" etiketi hiç bu kadar uygun olmamıştı.

Dolly nefesini tuttu ve doğrulup oturdu. Neye baktığını görmek için başımı çevirdim. İleride parlak ışıklar vardı. Park edilmiş limuzinler, içinden müzik seslerinin yükseldiği büyük bir binaya giden yola dizilmişti. On yedi ya da on sekiz yaşından büyük olmayan çocuklar etrafa dağılmıştı.

"Neler oluyor, Tavşan?" diye sordu yavaşlayarak durup daha fazlasını görmesine izin verdiğimde. Çocuklar Mustang'in yanından geçerken Dolly'ye bakıyorlardı. "Vay canına," diye mırıldandı, büyük kabarık elbiseler giymiş, kalın makyajlı kızları izlerken -gözünün etrafındaki saat hariç- smokinli oğlanlarla kol kola giriyordu.

Gözlerini kocaman açmış onları izleyen Dolly'den gözlerimi alamıyordum. Bacakları heyecanla aşağı yukarı zıplıyordu. Bana döndü ve sordu, "Ne oldu Tavşan? Neden bütün kızlar bu kadar güzel giyinmiş? Erkekler neden bu kadar yakışıklı giyinmiş?"

Binanın üzerindeki pankarta baktım: "Mezuniyet Balosu." Dolly okul bahçesine giren çocuklara bakıyordu. Ama ben sadece onu izledim. Elbise giymiş kızların büyüüne kapılmasını izledim. Uzun, süslü elbiseler.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Elbiseleri, Tavşan ..." dedi. Sesi huşu ile doluydu. Kendi çıplak kalçalarına baktı. "Benimki onlarınkine hiç benzemiyor." Bana hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi yaptı. "Ama bu kadar güzel bir şeyi nerede giyebilirim ki? Elbette kötü adamları yok etmek için değil. Bu kadar güzel bir şeyi bu kadar çirkin insanlar için harcayamam."

Kalbim -eğer bir tane bile varsa- tam ortasından çatladı. O haklıydı. O hiçbir şey yapmadı. Çocukken bile hayatının çoğunu kafasının içinde yaşar, çay partilerini ve evdeki maceralarını hayal gücüyle beslerdi. Bulduğu her dakika dans ederdi. Mülkün duvarlarının dışında bir hayat hayal ederdi. Ben hiç dans etmedim, bu onu çok üzüyordu. İzlediğim için mutluydum. Ama lanet olsun. . . Dolly hayatında daha iyi bir şeyi hak ediyordu.

"Bu bir balo," dedim. Dolly'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Kapıların üzerindeki afişi okuyamayacağını biliyordum. "Harikalar Diyarı'nın çocukları Harikalar Diyarı'nın çocukları okulu bitirdiklerinde bir baloya giderler." Omuz silktim. "Dans falan ediyorlar. Böyle giyinip dans ediyorlar."

"Dans ediyorlar .. . ?" diye fısıldadı daha fazla limuzin yola çıkarken. "Ne kadar eğleniyor olmalılar." Yanından geçen iki kıza daha gülümsedi. Arabanın içine baktılar ve gözleri Dolly'ye takıldı. Durakladılar, sonra güldüler. Tam yüzüne karşı.

Dudağım kıvrıldı. Sanki nefesimin altındaki hırıltıyı duymuşlar gibi gözlerini bana doğru çevirdiler. I

nedense parmağımdaki boğaz kesen yüksüğü kaldırdım ve boynuma doğru işaret ettim. Yüzlerindeki solgunluktan, lanet olası sürtük ağızlarını kapatmaları mesajını aldıklarını biliyordum. Yoksa hemen şimdi, burada boğazlarını keserdim.

Kimse Dolly'mi küçümsemedi.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz!" Dolly nankör sürtüklere, kendisini küçümseme cüretini gösterdiklerinden habersiz, "İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz!" dedi. Kıyafetlerine ve makyajına gülüyorlardı. Bıçağının zarif bir hareketiyle onların acınası hayatlarına son verebileceğini bilmiyorlardı.

Bu kendini beğenmiş fahişelere bir ders vermesini isterdim.

Gözlerimi kısarak onlara baktım ve sürtüklere onu görmezden gelmeleri için meydan okudum. Sonunda içlerinden biri "Teşekkür ederim," diye geveledi ve koşarak yolun karşısına geçtiler.

Dolly bana döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Benimle konuştular, Tavşan! Güzel prensesler benimle konuştu!"

Başımı salladım ama Dolly çoktan okuldan gelen müziğe kendini kaptırmıştı. "Bu şarkıları bilmiyorum. Kasetimde yoklar." Dolly kaşlarını çattı. "Balolarda başka neler olur, Tavşan?"

Hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Earnshaw malikânesine gitmeden önce hiç gitmemiştim ama ne olduğunu biliyordum. Bunun onun için açık olmadığı gerçeğiyle yüzleştim. Babası ona okumayı bile öğretmemişti, arkadaş edinebileceği, balolara gidebileceği ve tiki kızların yaptığı her şeyi yapabileceği bir okula gitmesine izin vermek şöyle dursun. Bir an için babasının yapmadığına neredeyse seviniyordum; Dolly benim gibi bir ucubeyle asla arkadaş olamazdı. Yirmi dört saat ölüm ve cinayet hakkında düşünen bir ucube, futbol maçları ve beyzbol hakkında değil.

"Tavşan mı?"

"Dans ederler, punç içerler, sonra da kral ve kraliçeye taç giydirirler."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?" Ağzı açık kaldı. "Taç takabiliyorlar mı?" Başımı salladım. Dolly iç çekti. "Bir taç giymeyi çok isterdim," dedi. "Kraliçe olarak taç giymek..."

Yüzündeki lanet olası hüzünlü gülümseme karşısında içim sıkıştı.

Fark etmediği şey, onun lanet bir kraliçe olduğuydu.

Benim kana bulanmış kraliçem.

Saatime baktığımda, partiye katılmak istiyorsak gitme vaktinin geldiğini gördüm. Arabayı vites taktım ve balodan uzaklaştım. Dolly okulu tamamen gözden kaybolana kadar izlerken boynu gerildi. Koltuğuna geri oturduğunda, Tweedledee ve Tweedledum kartını elinde ileri geri oynattı. Yüzü bir anda mutluluktan öfkeye dönüştü.

Küçük Dolly'min bir sonraki adım için zihinsel olarak hazırlandığını görerek sııttım. Bu amcıkların ölümlerinin her biri ayrı bir zevkti. Cheshire Kedisi'nin ölümü göğsüme en yakın tuttuğum kan davasını sona erdirdi. Sonraki dört ölüm, yara iziyle ilgili ifşaatlardan sonra çok daha anlamlıydı.

Dolly'nin, rahmini aldıklarında onu bağlayan piçlere öfkesini kusması için sabırsızlanıyordum. Geçmişlerinden gelen lanet bir iblis gibi ortaya çıkana kadar saniyeleri sayıyordum.

Çiftliğe vardığımızda herkesten ve her şeyden kilometrelerce uzaktaydık, tıpkı diğerleri gibi. Haber kaynakları öldürdüğümüz kişilerin isimlerini hâlâ açıklamamıştı. Aylar önce Chapel'in özel dedektifi bize amcaların yıllardır iletişim kurmadığını söylemişti. Başımı salladım, bu piçlerin hiçbirinin geleceğimizi bilmemesi hoşuma gidiyordu. Sürpriz cinayetler her zaman çok daha tatmin edici olmuştur.

Radardan uzakta ve geçmişten gelip onlara musallat olan hayaletlerin farkında değillerdi. Bu onların kanını daha da tatlandırdı.

Dolly ayağa kalktı ve elini ön camın çerçevesine koydu. "Tavşan! Parti veriyorlar!" Benden önce

Dolly, bir elinde Alice bebek kafası, diğesinde bıçağıyla arabadan atladı. Silahı belindeki kemerdeydi. Ona yetişmek için garaj yolundan hızla geçtim.

Dolly aceleyle çiftliğin kapısından içeri girdi. Ben de arkasından gittim, evin içinde yakınlarda kimse var mı diye baktım. Arka bahçeden takırdayan tabak çanak sesleri geliyordu.

Dolly bana döndü, yüzünde bir gülümseme vardı. "Hayır..." Tiz bir kıkırdama çıkardı ve bebek kafasını tutan eliyle ağzını kapattı. "Tavşan, çay partisi mi veriyorlar?" Dolly cevap beklemeden ileri doğru koştu, sonra verandaya açılan kapının ortasında durdu. Arkasından yaklaştım ve gözlerim önümüzde duran masaya takıldı. Tıpkı özel dedektifin resimlerinde olduğu gibi, masa uzundu ve kötü karakterlerin tuhaf bir karışımıyla doluydu. Çocuk istismarcıları. Tecavüzcüler ... ve bu pisliklerin ahlaksız eylemlerini izleyerek tahrik olan fahişeler.

Dolly nefesini tuttu ve ellerini çırpı. Ağzından yüksek sesli, tiz bir kıkırdama yükseldi ve yüksek sesli müziği böldü. Sekiz kafa döndü ve sekiz çift meraklı göz üzerimize dikildi. Dolly ellerini ağzından indirdi. Bir hizmetçi masaya çaydanlık üzerine çaydanlık ve çok çeşitli ikramlarla dolu bir kek tepsisi koymuştu.

Tatlıyı yarıda kesmiştik.

"Çay partisi veriyorsunuz!" Dolly şarkı söyledi ve masaya doğru koştu. Elimdeki bastonu rahatça salladım, gözlerim masadaki konukları taradı. Hepsi şaşkınlıkla bize bakıyordu. Ama umurumda olan sadece iki konuk vardı. Masanın sonundaki iki aynı şişman pislik. Aynı takım elbiseler. Birbirine benzeyen saç modelleri. . . kafalarında eşleşen ölüm geri sayımları.

Dolly terasın kenarından bir sandalye çekti ve bir tecavüzcü ile bir fahişenin arasına itti. Bebeğinin başını masanın üzerine koydu. Fahişe çığlık attı ve eğildi.

Göz ucuyla hizmetçinin kaçmaya çalıştığını gördüm. Tam yanımdan koşarak geçmeye çalışırken bastonumu duvara vurdum ve geçemeyeceği bir bariyer oluşturdum. Şaşkın mavi gözleri bana dikildi. Başımı salladım, homurdandım. "Gitmek yok, tatlım." Başımı terasın kenarındaki banka doğru salladım. "Neden şuraya oturmuyorsun?" İşaret ettim. Hizmetçi donup kalmıştı, gözleri geyik gibiydi, farlara takılmıştı ama başım bir o yana bir bu yana dönerken boynumdaki kemikleri kırdım. "Rica etmiyordum. Israr ediyordum."

İkizlerden biri -Tweedledum, adını ben koymaya karar verdim- ayağa kalktığı sırada o da bankın yanına koştu. "Siz ikiniz de kimsiniz? Evimde ne halt ediyorsunuz?"

Gözlerim onun kızarmış yüzüne kaydı ve içimde doyumsuz bir öfke birikti. Ağzımı açtım, konuşmaya hazırdım ki Dolly elini masaya vurdu. Öfkeli gözleri Tweedledum'un şişmiş yüzüne kilitlendi. "Terbiyen nerede senin?" diye tısladı, İngiliz aksanı her zamankinden daha belirgindi. Dolly hoşnutsuz bir ifadeyle başını salladı ve belindeki silahı çekti. Tweedledum'un gözleri mavi-beyaz Glock'a takıldı. Dolly parmağını yazının üzerinde gezdirdi. "Amcalara" bakarken başını yana eğdi. "Çay zamanı." Tabancayı elinde döndürdü ve artık usta bir silah kullanıcısı gibi tuttu. Silahı masanın etrafında dolaştırarak namlusunu sırayla misafirlerin her birine doğrulttu. Herkes ona bakıyordu, yüzlerinin rengi hızla soluyordu. Bakışları Tweedledum'a indiğinde, adam dondu kaldı.

"Burada misafiriz." Yanındaki kadına baktı ve "Tavşanın bir sandalyeye ihtiyacı var" diye emretti. Kadın tereddüt etti, ancak Dolly dönüp silahı kafasına doğrulttu. "Sakin bana annenin sana hiç terbiye vermediğini söyleme?"

Kadın oturduğu yerden kalktı ve benim için bir sandalye getirdi. Sandalyeyi geri getirdi.

nereye koyacağımı bilemedim. Dolly bana çarpıcı bir gülümseme verdi ve bir omzunu kaldırdı.

Benim güzel, berbat bebeğim.

Dolly, "Karşıma, sanırım," dedi ve kadın sandalyeyi Dolly'nin gösterdiği yere yerleştirdi. Yavaşça hareket ettim, bakışları benimle kızım arasında gidip gelirken hepsini değerlendirdim. Oturduğumda Dolly bana baktı. "Bir çay partisi, Tavşan! Buna inanabiliyor musun?"

Koltuğumda rahatça arkama yaslandım. "Buna inanamıyorum, benim küçük Dolly'm." Sağ elimi bastonuma dayadım ve sol işaret parmağımı dudaklarımda gezdirdim. Keskin yüksüğümle eti deldim ve kanın ağzımda toplanıp çenemden aşağı aktığını hissettim.

Dökülmesine izin verdim.

Hepsinin bakmasına izin verdim.

"Biliyor musun, Tavşan? Beni gerçekten kızdıran ne biliyor musun?" Dolly otururken sordu.

"Ne var, sevgilim?"

Bıçağını kaldırdı ve ucunu keten kaplı masanın tahtasına saplamaya başladı. Silahı diğer elindeydi ve parmağı tetiğin üzerindeydi. Omuzları çöktü ve güzel yüzünü hayal kırıklığına uğramış bir ifade kapladı. "Kaba insanları gerçekten sevmiyorum."

Başımı sallayarak onayladım ve dilimin ucuyla kanı dişlerimin üzerine yaydım. Misafirlerden yayılan gerilimi hissettim. Nemli havaya ilahi bir korku kokusu sinmişti. Dolly iç çekti ve başını salladı. Gözleri yana kaymış, hiçbir şeye bakmıyordu. Başını birini dinliyormuş gibi eğdi. "Ellis de bundan hoşlanmıyor. Bunun onu gerçekten kızdığını söylüyor."

Gülümsedim.

Benim küçük Ellis'im kötü davranışlardan hiç hoşlanmazdı.

Öne doğru oturarak dudaklarımdaki kanın masa örtüsünün üzerine düşmesine izin verdim. Sonra gülümsedim. Bastonumun tavşan başını ovuşturarak omuz silktim ve "Görgü insanı insan yapar" dedim.

Dolly, solgunluğun oldukça çekici bir beyaz tonuna dönüşmüş olan ikizlere döndü. Ölümcül solgunlukları beni heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramadı. Dolly'nin Ellis'ten bahsettiğini duyduklarını biliyordum.

Onlarla alay ediyor, olacakları önceden haber veriyordu. Acı.

Bir sürü güzel, bağımlılık yapan acı.

"Bizi buraya, çiftliğinize davet ediyorsunuz ve sonra da bize böyle bariz bir saygısızlıkla mı davranıyorsunuz?" Dolly'nin gözleri hüznünlendi ve pembe dudakları hayal kırıklığıyla büzülürken gamzeleri ortaya çıktı. "Bu gece burada olmak için çok uzun yoldan geldik." Durakladı, bakışlarında karanlık titreşiyordu. "İkinizi de görmek için... Aslında, heyecanımızı zorlukla kontrol altına alabildik." Dudaklarında uğursuz bir gülümseme belirdi ve sonra tekrar somurttu. "Bu güzel gösteriyi yaptınız ve sonra da bize hiç de hoş karşılanmadığınızı hissettirdiniz." Burnunu çekti. "Bu çok üzücü."

Dolly'nin solundaki adam yanındaki fahişeye bir şeyler fısıldadı. Yüzünü inceledim. Onun bir çocuk tacizcisi olduğunu hatırladığımda kanım kaynadı. Çocukları sikmesini izlemekten hoşlanan orospu oydu.

Söz Dolly'deyken konuşmaya cüret mi etti? Dolly sustu, elinde bıçakla döndü ve bıçağı doğrudan kafatasının yan tarafına sapladı. Fahişe, onun hasta ve sapkın sikik arkadaşı, kanı üzerine fışkırırken çığlık attı. Ölüme ve şeytanın kendisini bekleyen ellerine doğru yavaş bir inişe geçerken elleri beyaz masa örtülerini sıkıyordu. "Sana kötü davranışlardan nefret ettiğimi söylemiştim!" Dolly en yüksek, en emredici sesiyle söyledi.

Dolly derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Nefesinin altından ona kadar saydığını duydum. Koltuğumda kaymak zorunda kaldım; aletim o kadar sertleşmişti ki acı veriyordu.

Muhteşemdi.

Gözlerini açtığı anda rahatlamış bir şekilde gülümsedi, elini göğsünün üzerine koydu ve sessizce, "Artık sakinim," dedi. Bakışlarını masanın etrafında gezdirirken gülümsemesi düştü. Ev sahipleriimizin hepsi korku içinde

ona bakıyordu. Kendilerine işiyorlardı

Karanlığın devi haline gelmişti. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve baş bandını düzeltti.

Az önce kanlar içinde kalan fahişe aniden ayağa fırladı. Kapıya doğru kaçtı. Sadece üç adım atabilmişti ki Dolly belindeki kemerden silahını çıkardı ve fahişenin kafatasının arkasına bir kurşun sıktı. Sürtüğün bedeni yere yığıldı. Yanımdaki fahişe dehşet içinde çığlık attı. Masanın etrafına baktım. Diğer şerefsizlerin hareket edemeyecek kadar korkmuş oldukları belliydi.

"Başka kimse var mı?" Dolly kollarını iki yana açmış, diğer konuklara bakarak sordu. Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Hepiniz sabrımı zorluyorsunuz!"

Kimseden tek bir kelime bile çıkmayınca silahını tekrar beline yerleştirdi. Öldürdüğü ve şimdi masanın üzerine yığılmış olan herife dönerek bıçağın sapını yakaladı ve kabaca kafatasından çekip çıkardı. Elbisesine kan sıçradı; utanç içinde titredi ve adamın boynundaki peçeteye uzandı. Peçeteyi aldı ve elbiselerindeki kanlı lekelerin tozunu aldı. Ne yazık ki bu sadece durumu daha da kötüleştirdi; adamın kırık kafasından peçeteye sızan kan, Dolly'nin elbisesine daha da fazla kırmızı leke yaydı.

"İşte başlıyoruz!" Bıçağına baktı. "Ugh," dedi, telkari çeliğine yapışan kan ve beyin kalıntılarına yüzünü buruşturarak. Omuz silkerek, sağındaki fahişeye dönmeden önce üzerine silecek bir şey aradı. "Affedersiniz," dedi Dolly kibarca ve fahişenin boynundaki ipek eşarbın üzerindeki kanı sildi. Dolly ona minnettar bir gülümseme attı. "Çok teşekkür ederim, güzel bayan."

Dolly bir şeye tepki olarak başını salladı. "Ne?" dedi otururken, gözlerini yine yana dikerek. Masanın etrafındaki insanlar birbirlerine baktı, korku ve şaşkınlık yüzlerinden okunuyordu. "Kim?" Bakışları, hareketsiz bir şekilde oturan ve birbirlerine sık sık endişeli bakışlar atan Tweedledee ve Tweedledum'a kaydı

Bir başkası. Elleri masanın kenarında uyum içinde seğiriyordu.

Sırıttım. Benim küçük Dolly sevgilimden çok korkuyorlardı.

"Bu ikisi mi?" Dolly önce Tweedledee'yi sonra da Tweedledum'u işaret etti. Yüzünde inanmaz bir ifadeyle başını salladı. "Sana bunu yapmazlar, Ellis. Bundan eminim... onlar bizim ev sahiplerimiz. Ev sahipleri asla böyle bir davranışta bulunmazlar." Dolly içini çekti ve sonra yavaşça, üzüntüyle başını tekrar salladı. "İçiniz kesilip çıkarılırken sizi tutmazlardı. Elbette bebeğinizi karnınızdan alamazlardı ve ağlayıp onlarla savaşmaya çalıştığınızda yüzünüze tokat atamazlardı." İkizler şok olmuş bir şekilde nefes aldılar. Tweedledee'nin ağzı açık kaldı. "Bunun için fazla iyi görünüyorlar."

Oturdu ve koltuğuna geri yaslanıp rahatladı. Tweedledum ve Tweedledee gözlerini ondan ayıramıyordu.

Çünkü onu tanıyorlardı.

Onu hatırlıyorlardı.

Ondan korktum.

Sonra bana baktılar.

Ağzımı kaplayan kana baktılar ... ve ben de gördüm. Karşılarında kimin oturduğunu fark ettikleri anda korkmuş gözlerinde gördüm.

"Heathan," diye birbirlerine mırıldandılar ve sandalyelerini geri çektiler. Başımı yavaşça salladım ve onları sözsüz bir şekilde aşağıda kalmaları için uyardım.

Ve bu çay partisinden sağ çıkamayacaklarını anladıkları anı gördüm.

Dolly aniden nefes nefese kalınca bütün gözler ona döndü. "Doğum günümü mü kutluyoruz?" Kıkırdadı. Gözleri önündeki keklere ve çaya takıldı. Porselen çay fincanlarına ve taze demlenmiş çayla buğulanan çaydanlığa.

Tweedledum ve Tweedledee'ye baktı. "Eee... öyle mi?"

Birbirlerine baktılar. Tweedledee boğazını temizledi. "Doğum günü olmayan ne demek?"

Dolly elini vurdu ve dirseğini masaya dayadı. "Sadece biraz saçmalık, gerçekten. Yine de çok eğlenceli!" Masanın üzerindikileri gözden geçirdi ve küçük bir tabak aldı. Ayağa kalktı ve üç katlı pasta standına doğru eğildi. "Çok fazla seçenek var!" Dolly kekleri seçmeye ve tabağına yerleştirmeye başladı. "Havuçlu kek," dedi heyecanla, eline bulaşan krem peynirli krema parçasını yalayarak. "Fondan fantezileri ... ve ... Tavşan!" diye ciyakladı. "Çilek reçelli ve kaymaklı çörekler!" Otururken heyecanlı bir mutlulukla mırıldandı. "Çörek "i ağzına götürürken oturduğu yerde dans etti. Çörek değildi tabii ki. Pastalar onun söylediklerinden hiçbiri değildi. Burası Amerika'ydı. Dolly kafasında İngiltere'de yaşıyordu.

Dolly ağzındaki kek kırıntısını silerken onu izleyen insanları gözlemledim. Sanki deliymiş gibi ona bakıyorlardı. Öyleydi elbette. Ama ben de öyleydim.

Aramızdaki en sevdiğim şey buydu.

"Tavşan mı?" Dolly sordu. Dikkatimi ona çevirdim. "Bir tatlılık yapıp çayı koyar mısın?"

"Benim için zevkti, sevgilim." Yerimden kalktım, ona en yakın çaydanlığı aldım ve fincanına biraz döktüm. Dolly yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bekledi. Fincanı kendine yaklaştırdı ve yanındaki süt sürahisini kaldırdı. Dondu kaldı. Başını kaldırdığında herkes heykel gibi olmuş, bütün gözler ona dikilmişti. "Çayınızı için lütfen," dedi nazikçe. Sütü çayına döktü. Yürüyen cesetler hiçbir şey yapmadı. "Çayınızı için dedim!"

Kalleşler önlerindeki çaydanlıklara hücum ettiler. Kendim için bir fincan doldurdum. Dolly masanın ortasındaki şeker topaklarına uzandı. "Bir tane mi iki tane mi Tavşan?"

"İki, sevgilim."

Dolly ayına iki topak Şeker attı, sonra kendi çayına da aynısını yaptı. Fincanını kaldırdı ve bana baktı. Ben de onun hareketini taklit ettim ama gözlerinin kısıldığını gördüm. Ona göz kırparak küçük parmağını uzattım. Kıkırdadı. Etrafına bakmadan, "Hepiniz serçe parmaklarınızı havaya kaldırırsanız iyi edersiniz. Böyle yapmayan insanlarla çay içmem ben. Bu çok kaba!"

Dolly gözlerini yukarı kaldırdı ve herkes hep bir ağızdan serçe parmaklarını kaldırdı. Dolly rahat bir nefes aldı ve fincanını dudaklarına götürdü. Bundan sonra olanlar ağır çekimde akıyor gibiydi. Dolly, gözleri kapalı, çaydan bir yudum aldı. ay dudaklarına değıği anda gözleri açıldı ve ayı masaya tükürdü.

Dolly ay fincanını düŐürüp ince porseleni fayans döşeli zemine çarpınca herkes korkudan sırtları birbirine çarparak donakaldı. Dolly'nin başı eğıkti, kalın sarı saçları yüzünü gizliyordu. Elleri masanın üzerinde düz duruyordu ama titrediklerini görebiliyordum. Parmaklarını sıkıca yumruk yapmıŐtı.

Nefesinin altından bir ses çıkardı. Bir hırıltı. Bir homurtu ... yükselen bir kükreme. Dolly aniden belindeki silaha uzandı ve gözlerini sağımdaki fahişeye dikti. Hiç tereddüt etmeden tetiğı çekti ve kulakları sağır eden bir feryatla metal kurşunu orospunun gözlerinin ortasına yolladı. Kanı yüzüme sıçradı. Ev sahipleriimiz  ığılık attı. Dolly gözlerini öfkeden kocaman açmış, omuzları öldürme isteğıyle gerilmıŐtı. Y z mdaki bir damla kanı sildim ve ağızıma götürdüm. Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

Fahişenin tadı da erkek seçimi kadar berbattı.

"Darjeeling ..." Dolly nefesinin altında söyledi. Orospu Etrafımızdaki  ığılıklar azalmaya başladı. "Darjeeling ..." diye tekrarladı, bu kez daha yüksek sesle. Vücudu titremeye başlarken Dolly'nin gözleri sımsıkı kapandı. Masanın üstündeki bıçağını kaptı. Tek bir ses bile duyulmuyordu. Dolly başını kaldırdı, yüzü kıpkırmızıydı. "Darjeeling ..." Kelime  atladı

Sesini kaplayan öfkeden. "Ben Darjeeling içmiyorum." Büzülmüş dudakları geri çekildi ve "BEN SADECE SİKTİRİK EARL GREY İÇERİM!" diye bağırdı.

Dolly sağındaki fahişeye doğru döndü ve bıçağını boğazından geçirerek ipek eşarbını parçaladı. Ama daha işi bitmemişti. Orospu boğazını tutmuş, kanında boğulurken sıçrarken, Dolly'nin gözleri Tweedledum ve Tweedledee ile çarpıştı. "Bundan kim sorumluydu?" diye sordu önündeki çaydanlığı kaldırarak. Çaydanlığı devirdi ve artık ılık olan çayı masanın üzerine döktü. Çaydanlığı yüksekte bıraktı, porselen masaya çarptığında parçalandı.

Tweedledee panik içinde sağımda iki koltuk aşağıda oturan bir adamı işaret etti. Dikkatimi ona doğru çevirdim ve yüzündeki kanın gözle görülür bir şekilde çekilmesini izledim. Onu resimlerden tanıdım - bir başka çocuk istismarcısı. Boynundaki nabza odaklandım. Çok hızlı atıyordu. Yüksüğümü alıp boğazından koparmak istedim. "Ben ... Ben ... Ben ..." diye kekeledi. Elleri havada uçtu. Dolly öfkeyle titreyerek ters ters baktı. "I . . . Bir çay şirketinde hisselerim var. Ev sahiplerine hediye olarak getirdim."

Dolly durdu ve başı yavaşça yana eğildi. Gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Bu senin en sevdiğin," diye tekrarladı onun sözlerini sessizce, duygusuzca. Çocuk terapisti masayı araştırdı. Opoosite tarafındaki tüm arkadaşları ölmüştü. Başını sallayarak onun sorusunu yanıtladı. "Bu senin en sevdiğin . . ." Dolly devam etti, sonunda sesi hafifçe yükseldi. Gözlerini kapadı ve elinin topuğunu alnına götürdü. "Onun en sevdiği olduğunu söylüyor," dedi kendi kendine. "Darjeeling onun en sevdiği çay. Bir çay şirketinde hisseleri var." Gözleri açıldı ama buğuluydu. Başı tekrar eğildi.

Ellis'i dinliyordu.

"Biliyorum," diye onayladı ve başını yavaşça çevirmeye başladı. Gözleri çocuk terapistine döndü. Ölüyü ittim

Yanımdaki fahişeyi yere yatırdım, sonra onu da daha iyi görebilmek için koltuğumda döndüm. Dolly'min yapmak üzere olduğu şeyi kaçırmak istemiyordum. "Earl Grey severiz." Ellis'in söylediği bir şeye cevap olarak başını salladı. "Hafif bir tonu var. Tadı, bergamot. Üstün bir karışımdır." Tekrar başını salladı ve üst dudağını tiksintiyle kaldırdı. "Ve bize Darjeeling ikram etme cüretini, küstahlığını gösterdi. Çünkü bu onun favorisiydi. . ." Dolly konuşmayı kesince nefesimi tuttum. Sonra hareket etti. Bir anda Dolly masanın üzerine fırladı, yiyecekleri, kekleri ve çayı ayaklarının altında ezdi. Benden iki koltuk aşağıdaki sikin yanına koştu ve dizlerinin üzerine çöktü. Bıçağını iki eliyle kaldırarak adamın göğsüne sapladı. Daldırdı, daldırdı, tekrar, tekrar ve tekrar. Kaburgaları görünmeye başlayana kadar göğüs boşluğunu keserken inledim, sikim acı çekecek kadar sertleşti. Aletin vücudu sandalyesine yığıldı. Ama Dolly onu bıçaklamayı ancak nefesi tükendiğinde bıraktı.

Öne doğru eğilerek adamın yakasından tuttu ve hâlâ açık olan gözlerini kendi gözleriyle buluşturdu. Tıslayarak, nefesi kesilmiş bir halde adamın yüzüne tükürdü ve sonra sessizce, "Sadece Earl Grey yeter," dedi.

Elimde değildi. Masanın üzerinde oturmuş, kanlar içinde, öldürdüklerinden dolayı gözleri öfkeyle parlarken ona dokunmadan edemedim. Ayağa fırladım, bastonumu bıraktım ve ellerimi boğazına doladım. Onu kendime doğru sürükledim ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Dilim ağzının içinde dönüyordu. Dolly inledi ve saçlarımı çekti. Onu masanın üzerinde geriye doğru eğdim, ağzını yedim, sonra kendimi çekip ona baktım -mavi giysili, kana bulanmış, gözleri ve saçları vahşi.

Dişlerimi sıkarak "Bitirin işlerini," dedim. Korkularının beni sardığını hissettim ve bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Boğazındaki deriyi emmek için ayrılmadan önce dudaklarının tadına bir kez daha bakmak için ağzımı tekrar onunkine yapıştırdım. "Hepsinin işini bitireceğim," diye hırladım kulağına. I

Geri adım atarak bastonumu tuttum ve sandalyemi tekmeleyerek yolumdan çektim.

Dolly masanın ucuna doğru kaykılıp bacaklarını açarak kendi deyimiyle "fırfırlı külotunu" mükemmel bir şekilde görmemi sağlayınca sikimi pantolonumun altından avuçladım. "Biraz eğlenmek ister misin, Tavşan?" diye alay etti, mavi gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Her zaman, sevgilim." Elimi uzattım ve onu masadan kaldırdım.

Paltomdaki görünmez tüylerin tozunu aldı ve "Tavşanım... ne kadar da centilmen" diye mırıldandı.

Dolly, Tweedledee ve Tweedledum'a doğru zıpladı. Arkalarında durdu ve kollarını omuzlarına doladı. "Şimdi senin sıran," diye duyurdu. Bana bakarak, "Bir iyilik yapıp bana yardım eder misin, Tavşan?" dedi.

Selam verdim ve bastonumu döndürerek ona doğru yürüdüm. Masada sağ kalan herifin ve hizmetçinin gözleriyle karşılaştım. İkisi de şoka girmiş, korkudan hareketsiz kalmışlardı. Dolly'nin yanına vardığımda, "Sandalyelerini çek" diye emretti. Sırtarak ikizlerin sandalyelerini masadan uzağa, verandaya oturana kadar sürükledim.

Dolly onlarla yüzleşene kadar etraflarında sekti. Hâlâ bankta oturmakta olan hizmetçiye döndü. "Eşit büyüklükte iki bıçağa ihtiyacım var." Hizmetçinin gözleri büyüdü. Dolly eliyle onu kışkırladı. "Chop-chop," dedi Dolly, sesi çok ama çok İngiliz gibi çıkıyordu. Hizmetçi koşarak eve girdi. Ben de onu takip ettim. Kapı aralığını doldurduğumda gözleri büyüdü ve mutfak çekmecelerine doğru geri çekildi.

"Keskin olduklarından emin ol," diye seslendim. Hizmetçi çekmecedan iki bıçak çıkardı ve bana uzattı. "Ona," dedim, Alice bebeğinin dudaklarına öpücükler kondurmakla meşgul olan Dolly'yi göstererek. Hizmetçi gözlerini benden ayırmadan yanımdan süzüldü ve bıçakları Dolly'ye uzattı. Dolly bebeğinin başını masanın üzerine koydu ve bıçakları aldı. Bıçağını ve silahını elbisesinin bel kemerine sıkıştırmıştı.

Onun durduğu yere doğru yürüdüm. Tweedledum ve Tweedledee'ye bıçakları uzatırken bastonumu yakınımnda tuttum. Kıpırdamadan ona baktılar. Dolly iç çekti. "Tamam. Kafanızın karıştığını görebiliyorum, o yüzden açıklayacağım." İnatçı çocuklarla konuşur gibi eğildi ve "Bu gece sadece biriniz hayatta kalacak" dedi. Elindeki bıçakları salladı. "Kavga edeceksiniz. Biriniz diğerini öldürecek." Omuz silkti. "Kim hayatta kalırsa o özgür kalacak." Bir gülümseme. Bir omuz silkme daha. "Basit."

Dolly onlara bıçakları tekrar uzatırken Tweedledee ve Tweedledum başlarını salladı. Onların saçmalıklarından bıkmıştım, kendi bıçağımı açtım ve ikisinin de boğazına dayadım. Kan çanağına dönmüş gözlerini bana diktiler. "Hanımefendi size başka seçenek bırakmadı." Kanlı bir şekilde gülümsedim. "İsrar ediyordu." Gülümsemem kayboldu. "Şimdi kalk lan ayağa." Dolly arkamdan yüksek sesle alkışladı. Onları nazikçe ayağa kaldırmak için bıçağımı kullandım. "Bıçakları alın." Bana baktılar, reddetmeye hazırdılar ama bıçağımı boğazlarına daha sert bastırdım. Yüzlerindeki panikle bıçakları kaptılar. Onları geriye doğru yönlendirdim. Dum aniden kaçtı ve Dolly'ye doğru hamle yaptı. Ona ulaşamadan bıçağımı böğrüne sapladım ve acı içinde yere yığıldı. İkizlerden ikincisi, Dee, şok olmuş gözlerle bana baktı. Omuz silkerek ona da aynı yarayı verdim. O yere düşerken Dolly'ye baktım. "Dövüşü eşit yapsak iyi olur diye düşündüm."

Parmağıyla başına vurdu. "İyi düşündün, Tavşan."

Dolly masada kalan tek adama ve hizmetçiye döndü. "Ayağa kalkın ve buraya gelin." Onlar da geldiler. Yerdeki ikizlerin etrafında durdular. Dolly, tecavüzcünün ve hizmetçinin etrafında dönerek, "Bahislerinizi koyun, millet," diye şarkı söyledi. "Bu gece kim kazanacak? Tweedledee mi, Ellis'i yere yatırıp ağlarken onu beceren adam mı? Yoksa Tweedledum mu, Ellis'in yüzünü tokatlayan adam mı?"

onu sıkıştırdı ve bebeklerin büyüdüğü yeri ondan çaldı?"

Dolly hizmetçinin yanında durdu. "Bahsinizi koyun. Tweedledum" -ikizlerden birini işaret etti- "Yoksa Tweedledee mi?"

Hizmetçinin alt dudağı titredi. "Tw-Tweedledee," diye fısıldadı. Dolly onaylarcasına başını salladı. Adama döndü. "Tweedledee," diye yineledi adam titreyerek.

İkizlerin arasında durarak kollarını havaya kaldırdı. "Tweedledum, ölüm maçında favori Tweedledee ile karşılaşacak. Benim emrimle, savaş başlasın!" Bana baktı ve gülümsedi. "Hazır, set ... tik tak!" Dolly kenara sıçradı ama ikizlerden hiçbirini kıpırdamadı. "Dövüş!" Dolly ellerini kalçalarına koyarak emretti ama inatla hareket etmeyi reddettiler. Bana baktı ve içini çekti. "Sanırım bunu kendi başımıza yapmamız gerekecek."

Dolly, Tweedledee'nin arkasında dizlerinin üzerine çöküp bıçağı tutan elini tuttuğunda sikim zonklamaya başladı. Adam daha onunla mücadele etmeye fırsat bulamadan, Dolly bıçağı doğrudan Tweedledum'un omzuna sapladı. Dolly'nin nefesi kesildi. "İlk vuruş Tweedledee'ye gidiyor!" Omzunun üzerinden bana baktı ve sonra sordu, "Asıl soru, rakibi karşılık verecek mi?"

"Hayır!" Tweedledum kanayan tarafını tutarak bağırdı. Kaçmaya çalıştı ama ben onu saçlarından tuttum ve bıçağını tutan elini yakaladım. Onu kolayca alt ettim ve bıçağı kardeşinin karnına sapladım. İki ikiz de çığlık attı ve Dolly güldü.

"Sen hastasın!" Tweedledum bağırdı.

"Evet!" Dolly heyecanla cevap verdi. "Hasta Fux!"

Bu piçlerin hayatta kalmasından bıkarak bıçağı Tweedledee'nin kalbine sapladım. Gözleri şok içinde yukarı baktı, sonra yavaşça yaklaşan ölümün sırlarıyla dondu.

"Hayır!" Kardeşi yere yığılırken Tweedledum tekrar bağırdı.

Dolly ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Hiç adil değil!" Alt dudağını dışarı çıkardı.

"Dolly," dedim ve o da isteksizce bana döndü. Tweedledum'u yere fırlattım ve bileklerini başının arkasında birleştirerek karnını serbest bıraktım. "Seni hiç bu kadar lezzetli bir şeyden mahrum bırakır mıyım, sevgilim?"

Dolly botunu yere sürttü ama isteksizce başını salladı. "Hayır."

"Şimdi," dedim ve başımı Tweedledum'un karnına doğru ittim. "Onun Ellis'e yaptığını sen de ona yapmak istemez miydin? Küçük Ellis de bundan hoşlanmaz mıydı?"

Dolly kafasının içindeki sesi dinleyerek uzaklara baktı, sonra bana döndü ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Evet. İkimiz de kabul ediyoruz."

Dolly Tweedledum'un ayaklarına koştu ve bıçağını çıkardı. Tweedledum kollarımın arasında çırpınıyordu. "Hayır!" diye bağırdı, kurtulmaya çalışıyordu. "Siktir git!"

Dolly'nin gözleri bulutlandı. Elinin tersiyle adamın yüzüne vurdu. "Kapa çeneni!" diye bağırdı ve tekrar yaptı. "Kapa çeneni!"

Dolly adamın gömleğini kaldırdı ve bıçağını karnına sapladı. Ama durmadı. Tekrar, tekrar ve tekrar yaptı. Dolly'nin onu yaraladığı gibi Dolly de onu yaraladı, ama Dolly çok daha fazlasını aldı. O kadar çok yara izi vardı ki derisi artık görünmüyordu. Tweedledum kollarımda yığıldı ve Dolly bıçağını havaya kaldırarak geri çekildi. Gözlerini bana kilitledi. Bakışlarındaki açlığı görebiliyordum.

Sikim seğirdi ve onun amcığının da sular altında kalacağını biliyordum.

Cesedi yere attıktan sonra ayağa kalktım, kalan erkek konuğa döndüm ve bastonumu kınından çıkardım. "İddiayı kaybettin," dedim ve herifi kafasından vurmadan önce.

Ama darbeye hazırlanmak için gözlerini kapatmış olan hizmetçiye nişan aldığım anda Dolly kolumu çekti. "Hayır, Tavşan!" diye bağırdı ve hizmetçiye baktı. Sarışın ve mavi gözlüydü. Dolly onun önünde durdu ve üzerine çıktı.

parmak uçlarına basarak kadının yüzünü okşadı. "Ölmek için fazla güzel." Dolly elini hizmetçinin yüzünde ve dudaklarında gezdirdi. "Oyuncak bebek gibi görünüyor." Gülümsedi. "Bana benziyor."

O yapmadı. Benim Dolly'mden aşağı kalır yanı yoktu, ama aynı fikirde olmadığım için onu kırmadım.

"Onu canlı bırakabiliriz," dedi Dolly ve hizmetçinin gözleri büyüdü. Hırladım, o kaltağı öldürmek istiyordum ama Dolly döndü ve bana sert bir yüz ifadesi takındı. İsteksizce başımı salladım ve bastonumu yerine koydum. Dolly tekrar hizmetçiye döndü. "Elini uzat," diye sertçe emretti Dolly. Hizmetçi elini uzattı. Dolly kendi elini kaldırdı ve hizmetçinin elinin arkasına sertçe vurdu. Hizmetçi haykırdı ama kıpırdamadan durdu. Hareket edemeyecek kadar korkmuştu. "Çok kötü adamlar için çalıştın," diye azarladı Dolly ve başını salladı. "Bir dahaki sefere," dedi Dolly, hizmetçinin yüzünü işaret ederek, "daha iyi seçimler yap!"

Dolly, yerdeki ceset yığınıyla kontrast oluşturan verandanın beyaz duvarına koştu ve rujunu çıkardı. Duvara Chanel pembesi bir "SICK FUX" yazdıktan sonra masadan oyuncak bebeğinin kafasını aldı. Tam geri dönecekken, el değmemiş bir tabaktan iki çörek aldı. "Yol için birer çörek?"

Başımı salladım. Dolly elimi tuttu. Kana bulanmış ve sevişmeye ihtiyaç duyan bir halde çiftlikten çıkarken, kenara çekip onun bedenini kendi bedenimin altına almamın uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Temiz değil.

Kanlarıyla kaplı. Sıcak.

Islak.

Lanet olası mükemmellik.

* * *

Dolly'nin elleri kalçamda bir aşağı bir yukarı gezinirken çenem sıkıştı. Göğüsleri yan tarafıma doğru itildi ve dişleri kulak mememle oynadı. Direksiyonu o kadar sıkı kavradım ki koparabileceğimi sandım.

"Tavşan," diye fısıldadı ve kolumu okşadı. Elllerinden biri benimkini sardı ve direksiyondan çekip vites kolunun üzerinden kalçasına götürdü. Çıplak tenine dokunduğumda nefesini içine çekti.

"Bana dokunmana ihtiyacım var," diye fısıldadı Dolly kulağıma. "Sadece senin. Başka kimse dokunamaz. Başka kimse dokunamaz. Sadece Tavşanım. Çünkü Tavşanım beni çok iyi hissettiriyor." Boğazımın altından hırladım. "Ve sana dokunabilecek tek kişi Dolly'n." Elimini amına doğru yaklaştırdı. Eteğinin altından amının sıcaklığını hissedebiliyordum. "Artık hiçbir kötü adam bize zarar veremez. Çünkü Dolly ve Rabbit birbirlerinin elleri, ağızları ve yaramaz kısımlarıyla onların dokunuşlarını uzaklaştırıyor." İnledi ve elimi fırırlı külotunun içine soktum. Parmaklarım sıcak ve ıslak amını hissederek hissetmez tısladım ve ağzını kendi ağzımla parçalamak için başımı çevirdim.

Dolly ağzıma karşı inledi, sonra sertçe ısırıldı. Dişleri dudağıma battı ve etimi deldi. Ağzını tekrar ağzıma dayadı ve dudağımdaki kanı yudumladı. Araba savruldu ve ağzımı geri çektim. Bir ağaca çarpmadan önce arabayı düzelttim. Ama Dolly'nin dudakları yanağıma ve boynumu yalayarak bana daha da yaklaştı.

Arabayı kenara çekip onu yolun kenarında becermek üzereydim ki yağmur taneleri tenimize vurmaya başladı. Bir yağmur damlası yanağına çarptığında Dolly'nin nefesi kesildi ve gökyüzüne baktı. Derin bir gök gürültüsü duyulurken gözlerini kapattı. Yağmur lekeleri yerini sağanak yağışa bıraktı. Çatal şimşekler yakınlardaki ağaçlarla kaplı çayırlara çaktı. Dolly'nin yüksek sesli kahkahası kasetinden gelen müziği bastırdı. Ona baktığımda başını arkaya eğmiş, gözleri kapalı bir haldeydi.

kanı deri koltuklarımın üzerine yıkadı. Yağmur onu şerefsizlerin kanından temizlerken elleri havaya kalktı.

Rimelinin ve sol gözünün etrafındaki saatin yanaklarından aşağı süzülüşünü izlerken o kadar büyülenmişim ki, uzaktan gelen siren seslerini neredeyse kaçırıyordum.

Polis.

Nefesimin altında hırlayarak Dolly'nin kolunu tuttum ve onu koltuğa doğru çektim. Başını bana doğru çevirdi, güzel yüzünde bir kaş çatma vardı. Çiftlikten önce mükemmel bir şekilde uyguladığı makyajı şimdi lekelenmişti, gözlerini kaplayan siyah ve dudaklarına bulaşan pembe.

Vahşi görünüyordu. Vahşi ve çok güzeldi.

"Polis," diye tükürdüm ayağımı gaza basarken. Mustang kükreyerek kırmızıya geçti. Farları kapattım ve bizi karanlığa gömdüm.

Dolly arkamızda herhangi bir mavi ışık izi ararken, hizmetçi, diye düşündüm.

Hyde ayrılmadan önce, "Ne yaparsan yap, hiçbir tanığı sağ bırakma," diye ısrar etti.

Chapel başıyla onayladı. "Masum da olsalar, onları hemen öldürün. Yüzünüzü gören hiçbir gözü açık bırakmayın."

Ama sıçıp batırmıştım. Öldürmenin bir numaralı kuralında başarısız olmuşum, çünkü küçük Dolly'm hizmetçinin güzel görüldüğünü düşünüyordu. Oyuncak bebek gibi.

Dikiz aynasını kontrol ettim, mavi ışıklardan eser yoktu. Issız köy yollarında olabildiğince hızlı ilerledim. Siren sesleri giderek azalıyordu ama daha fazlasının geleceğini biliyordum. Yağmur ön cama vuruyordu; körlemesine gidiyordum.

"Koş, koş, Tavşan," diye şarkı söyledi Dolly yanımda. "Koş, koşabildiğin kadar hızlı koş!" Göz ucuyla ona baktım. Heyecandan koltuğunda zıplıyordu.

Bizi yakalarlarsa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu bulduğumda içinde bulunduğu durumu düşündüm. O hale geri dönecekti. Dolly Harikalar Diyarı'ndan kopmuş, kapılar odasına geri dönmüştü. Ona hayatını geri verecek herhangi bir kapıdan geçemeyecek kadar büyüktü.

Onun akli başında olmasını istemiyordum. Onu böyle istiyordum: berbat ve karanlık bir mükemmellik.

Gaz pedalına o kadar sert bastım ki araba sarsıldı. Küçük bir kasabaya varana kadar saatlerce sürdüm. İkimiz de sıırıslıkılam olmuştuk ve ben artık şiddetli fırtınadan önümü göremiyordum. İleride, yoldan geriye doğru uzanan ve sık ağaçlarla çevrili bir bina görünce sağa döndüm ve o tarafa yöneldim. Dönüp bizi arka tarafa, ağaçların ve karanlığın altına park ettiğimde araba sert çakılların üzerinde patinaj yaptı. Bir sonraki hedefimize gitmeden önce polisleri bekleyecektik.

Motoru durdurdum, ağaçların kalın yapraklarının sağladığı korunak sayesinde yağmur biraz azalmıştı. Dolly konsolun üzerine eğildi ve binanın çatısında dans eden parlak neon ışıklara bakarak, "Ne yazıyor Tavşan?" diye sordu.

Ona baktım. Kıyafetleri ıslakken çok genç görünüyordu. Kocaman mavi gözleri ve pembe dudakları vardı. Elbisesi vücuduna yapışmış, göğüsleri ıslak ve parlıyordu. Kan artık sadece elbisesini ve çoraplarını lekeliyordu. "Tavşan?" dedi, yüzümdeki yağmurdan kayganlaşmış saçları okşayarak.

Tabelaya baktım ve kaşlarım ilgiyle kalktı. "Kızlar," dedim çatıda dans eden neon kadını izlerken. "Kızlar ..."

Dolly hayretle söyledi. Koltuğunda öne doğru oturdu ve dans eden kadını taklit etti. Polisin endişesine ve bu yerin gerçekte ne olduğunu bilmememe rağmen, kızıma bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerim hep onun üzerindeydi. Asla gözlerimi kaçıramazdım. Gökkubbedeki başka hiçbir şey -yıldızlar, güneş ya da deniz- gözlerimi bakışlarını ondan kaçırdı.

Cep telefonumu çıkarıp Chapel'e mesaj attım.

BEN: Polisleri ara. Onlara bizi doğuya giderken
gördüğünü söyle.
Onları yolumuzdan çekelim.
Sesini duymak ne güzel, genç beyefendi.
Ben, dedikleri gibi, "üzerindeyim."
Hemen ardından bir cevap daha geldi.
Kaç tane kaldı?
Kasetini dinlerken hâlâ dans etmekte olan Dolly'ye
baktım, hayranlıkla neon dansçıyı izliyordu.
İki.
Heyecan verici zamanlar, Dapper Dan. İyi şanslar.
Hyde selamlarını yolladı ... Henry de öyle, gerçi son
zamanlarda pek ortalıkta görünmüyor.
Henry'nin neden ortalıkta olmadığını merak ederek
kaşlarımı çatmıştım ki tepemizde bir gök gürültüsü sesi
daha duyuldu. Gittikçe yaklaşıyordu. Arabadan indim ve
Dolly'nin kapısını açtım. "Hadi gidelim, sevgilim." Uzattığım
elim tuttu ve binanın girişine doğru yürüdük. Kapıda kaslı
bir adam duruyordu. Biz yaklaşıırken gözleri kısıldı.
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
"Kimlik," dedi. Ona kaşımı kaldırdım.
"Vay be..." Dolly etrafıma baktı. "Kocaman olmuşsun!"
Uzandı ve kollarından birine bastırdı. Elini çektim.
Gözlerini bana dikti, kızgındı ama umurumda değildi.
Benden başka kimseye dokunmadı.
Elimi cebime attım ve tomar tomar yüz dolarlık
banknotlar çıkardım. Öne doğru eğildim ve onları devin
ceketinin cebine doldurdum. Cebine ne kadar para
koyduğumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Tweedledee
ve Tweedledum'un gizli ofis zulasından, ayrılmadan önce
saklamak için aldığım nakit para.
Geri çekildim ve ellerimi bastonuma dayadım. "Soru yok.
Kimlik yok. Özel bir oda. Ve polis gelirse, bizi görmediniz."
Et kafalı bana baktı. Sırıttım, bana meydan okumasını
bekledim. Aslında onu davet ettim. Ama et kafa

yolumuzdan çekildi ve kapıyı açtı. Dolly'nin elini tutarak binaya girdim. Duman kokusu havayı kaplamıştı. Et kafalı bizi koridora götürürken müzik duvarları sarsıyordu. Ayaklarım haliya yapıştı. Adamlar yanımdan geçip giderken Dolly'ye daha sıkı sarıldım, o da onlara gülümseyip el sallayarak müzik eşliğinde dans ederken ona yukarıdan aşağıya bakıyordu.

Meathead bizi kırmızı bir perdenin içinden geçirdi... ve önümüzde duran manzara karşısında gözlerim büyüdü. Dolly'yi yanıma çektim. Sahneye bakarken çenesi düştü. Kadınlar, çıplak kadınlar ve müzik eşliğinde kıyafetlerini çıkaran kadınlar bakışlarımızı üzerlerine çekti. Erkekler sahnenin kenarlarında dolaşıyordu. Bir kadın çömeldi, yağlı vücudunda külot gibi duran tek bir ip vardı. Bir adam ipin içine para sıkıştırdı ve sonra kadın tekrar ayağa kalkıp sahnenin diğer tarafına doğru dans etti.

Dolly'nin benim için yaptığı gibi dans etmiyorlardı. Bu fahişeler yüksek topuklu ayakkabılarla sahnede dolaşırken erkekleri gözleriyle beceriyorlardı. Vücutlarını salladılar ve kendilerine dokundular.

"Tavşan . . ." Dolly benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı. Kadınlardan etkilenmişti. Gözlerini onlardan hiç ayırmıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadığım için bir fahişenin sırtıma dokunduğunu hissetmedim. Yarı çıplak fahişenin elini bana uzattığını ve ağzını kulağıma dayadığını görmedim. "Merhaba yakışıklı," dedi. "Buraya oynamaya mı geldin?"

Bana dokunmasına dayanamayarak döndüm ve onu boğazından yakaladım. Onu sırt üstü duvara çarptım ve bastonumu kafasının yan tarafına dayadım, silah tarafına, ateş etmeye hazır. "Sakın bana dokunma!" Gözleri şok içinde genişlerken güreldim. Elimi boğazında daha da sıktım ve gözlerinin kızarmasını izledim.

Kaltak ölecekti.

Omzuma dokunan bir el beni ondan uzaklaştırdı. Döndüm, dişlerim gıcırdıyordu, birilerinin boğazını kesmeye hazırdım. Et kafalı orada duruyordu. "Yeteneğe dokunma," dedi,

Sonra benim öldürücü yüzümü görünce kollarını havaya kaldırarak geri çekildi.

Başımı fahişeye doğru çevirdim, tam zamanında fahişenin arka odaya kaçtığını gördüm. Dolly kollarını belime dolayana kadar içimde öfke birikti. Göğüslerini ve vücudunu karnıma yasladı. Saçlarının kokusunu hızla içime çektim. Her zaman sürdüğü parfümün, güllerin kokusunu.

Güller, güller, güller.

Dolly bana baktı ve gülümsedi. Göğsümde hapsettiğim uzun nefesi dışarı verdim. Ama o kaltağı hâlâ hissedebiliyordum. Onu hala hissedebiliyordum, ta ki ...

Dolly kollarını sırtıma doladı ve fahişenin dokunmaya cüret ettiği noktayı ovmaya başladı. Nefes aldım. Dolly'nin dokunuşu fahişeninkinin yerini almaya başladığında nefes aldım ve nefes aldım. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Öfkem dinerken, Dolly'nin boynundaki nabzın atışını izlerken ve elleri bana dokunup kanımı ateşlerken, çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Oda," diye sordum, et kafalının arkamda durduğunu biliyordum. "Özel oda. Hemen. Ya da sana verdiğim parayı cenaze masrafların olarak düşün."

Et kafa sağa doğru yürüdü ve başka bir koridora girdi. Kapıların altından inilti ve homurtular yükseliyordu. Ama yürümeye devam ettik, elim Dolly'nin ensesindeydi. Et kafa bir kapının önünde durdu ve bana bir anahtar uzattı. "Kilitli. Her ihtimale karşı bir de arka giriş var." Başımı salladım. Belli ki para için barındırdıkları ilk insanlar biz değildik.

Tam odaya girmek üzereyken cep telefonuma bir mesaj geldi.

Tamamdır. Yemi yuttum. Gitmeden önce bir saat bekle. Tanrı yardımcın olsun.

Telefonu cebime geri koydum ve kapıdan içeri girdim. Dolly de peşimden geldi ve ortadaki şeyi görünce beni iterek geçti. "Bir sahne..." diye fısıldadı ve

yaklaştı. Yukarı uzandı ve siyah sahnenin ortasındaki metal direği okşadı.

"Dışarıdaki kadınlar dans etmek için bunu kullanıyorlardı." Kapıyı kapattım ve bizi içeriye kilitledim. Işıklar loştu, sadece tavandaki ışıktan kırmızı bir parıltı geliyordu. Hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Sahnenin karşısında büyük bir kanepe vardı.

Dolly'nin yanından geçerken öfkem hâlâ içimde bir kasırga gibi kopuyordu. Nabzımın attığını ve kanımın damarlarımda hızla aktığını hissettiğimde aletim sertleşti. Dolly'nin yanından geçerken uzandım ve parmaklarımı ensesinde gezdirdim. Keskin yüksüğüm ıslak deriyi sıyırdı. Dolly döndü, gözleri kurşuniydi ve omurgasını bana doğru eğdi. Kanepeye doğru gitmeye devam ettim. Arkama bakmadan ceketimi çıkardım ve odanın köşesine fırlattım. Oturdum ve ellerimi bastonumun üzerindeki tavşan kafasına dayadım.

Kanepenin arkasına yaslandım. Sonra yukarı baktım. Dolly'nin sahnenin yanından beni izlediğini gördüm. Saçları ıslaktı. Gözleri kocaman açılmıştı. Gözbebekleri büyümüştü.

Onun da ıslanacağını biliyordum.

Kendisine ait olana dokunduğu için o fahişeyi duvara çarpmamı görmekten hoşlanacağını biliyordum. Sadece onun dokunuşuna dayanabildiğim için amından sular akıyordu.

Göğüsleri elbisesinin korsesini itiyordu. Chapel onlara "meme" dediğim için bana kızardı. Göğüs, demişti bana. Dapper Dan, asla eğitimsiz, sınıfsız bir dinsiz gibi konuşmamalısn. Ayakkabı uysa bile.

Ama şu anda, öldürmenin sıcaklığı ve bana dokunan fahişeyi katletme ihtiyacıyla, lanet olası bir kafirdim. Ve Dolly'nin göğüslerine bakıyordum.

Kızarıklık solgun tenini kapladı ve orman yangını gibi boynundan yanaklarına doğru ilerledi. Dolly bir o yana bir bu yana sallanıyor, sıkı kalęaları baskıdan kurtulmaya çalışıyordu; bakışlarımın amını beslediğini biliyordum.

Dudağını ısırdı. Elleri yanlarına düştü ve parmakları elbisesinin eteklerinden yukarı doğru kaymaya başladı. Bastonumu giderek artan bir güçle kavrayan o parmakları

izledim.

Sonra, "Dans et."

Dolly'nin gözleri benimkilere takıldı, ben de ona inatçı ve buyurgan gözlerle baktım.

Dolly "Ne?" diye sorarken kılımı bile kıpırdatmadım.

Gözlerim sahneye kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Dans et."

Dolly'nin gözleri kamaştı ve kırmızı ışık seliyle aydınlanan siyah sahnede gezindi. Gümüş direk ışıltı ışıltı parlıyordu. Müzik odayı ağır bir tempoyla dolduruyordu, o kadar yüksekti ki insan göğsünde hissedebiliyordu.

"Her zaman senin için dans ederim, Tavşan." Bana döndü, pembe dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Yılan terbiyecisi olduğunu biliyordu, masum hareketiyle sikimi tahrik ediyordu.

"Öyle değil," dedim, bastonumun üzerinde duran elimin tersiyle yüksüğümü okşayarak. Öne doğru eğildim. "Dışarıdaki fahişeler gibi." Dolly keskin bir nefes aldı ve biraz daha kıpırdandı. Başımı yana eğdim, bakışlarımı ona kilitledim. "Onları izlediğini gördüm, sevgilim. O sahneye tırmanmak istediğini gördüm. Direğin etrafında dönmek istediğini, çıplak performans sergilerken gördükleri ilgiye imrendiğini gördüm." Sırıttım. "Benim için soyunmak istediğini gördüm." Gözlerim karardı. "Sadece ben. Ve sen dans etmek istiyorsun. Bu geceki cinayetlerden aldığın adrenalini dans etmek için kullanmak istiyorsun." Arkama yaslandım, ellerim hâlâ bastonumun üzerindeydi. "Kızdırmak, sonra da bastırılmış enerjini boşaltmak istediğini biliyorum. Dünyayı Tweedledee ve Tweedledum'dan kurtarmanın zaferi."

Dolly'nin nefesi kesilmişti, yanakları kıpkırmızıydı. Bir kaşımı kaldırdım ve parmağımı gelişigüzel salladım. "Öyleyse dans et... ve bu bir rica değil," diye vurguladım, bundan sonra ne söyleyeceğimi bildiğini biliyordum. Tüm nezaketi bir kenara bırakarak, itaat edeceğini bildiğim karanlık tonu benimsedim. "Israr ediyorum."

Dolly nefes verdi, vücudu sahneye doğru hareket ederek emrimi yerine getirdi. Benim kuklam, benim ipimde.

Dişlerimi sıkarak sahneye çıkan merdivenleri tırmanırken onu izledim. O yürürken sikim zonkluyordu.

ve metal direği okşadı. Mavi elbisesi sırlıskılandı, yırtılmış ve kanla lekelenmişti. Sarı saçları bukleler halindeydi, sanki az önce onu duvara yaslamışım ve mükemmel küçük bebeğimi mahvetmişim gibi vahşiydi. Gözlerinin kenarları siyahtı ve dudakları rujundan dolayı pembe lekeliydi. Çorapları kan lekeli ama sağlandı, siyah ve beyaz çizgiler bir merdiven gibi beni ikimizin de gitmemi istediği noktaya götürüyordu.

Hoparlörlerden yeni bir şarkı akıyor, derin bir bas odanın duvarlarını sarsıyordu. şarkıcı, bir kadının onu bir vahşiye dönüştürdüğünü söylüyordu. şarkı yerindeydi. Küçük Dolly sevgilimin etrafında aklımı kaybettim.

Az da olsa aklım kalmıştı.

Arkama yaslandım, rahatlamaya çalıştım ama Dolly hareket etmeye başlayınca bu çabam boşa gitti. Direği kavrarken kalçaları sallanıyordu. Parmakları metalin üzerinde bir aşağı bir yukarı dans ederken bakışları benimkilere kilitlendi. Yavaş ve baştan ıkarıcıydılar. Aletimde aşağı yukarı gezinirken nasıl hissettiklerini biliyordum. O da bunu biliyordu. Gülümseyerek, beni okşadığı gibi direği de okşadı.

"Daha hızlı," diye emrettim, müzikten beni gayet iyi duyabildiğini biliyordum. Dolly, sırtı bana dönük bir şekilde durana kadar direğin etrafında yürüdü. Direğe doğru sallandı, kıcı sert metale çarptıkça gözleri kapanıyordu. Direği başının üzerinde tutarak yukarı doğru uzandı. Sonra alçalmaya başladı, yavaşça direktten aşağı indi. Kalçaları birbirine kenetlenmişti, ta ki dibe ulaşıp açılana kadar. Yavaşça.

Acı çekerek, yavaşça.

Süt gibi kalçaları "külotunu" ortaya çıkarmak için açıldığında nefesimin altında homurdandım. Dolly'nin sırtı kavislendi, sonra bir elini sopadan kurtardı ve külotunun kenarına ulaşana kadar kalçasını okşadı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve beyaz kumaşı kenara itip sarışın amcığı görününce hareketsiz kaldım.

Yüksek sesle hırladım, Dolly'nin gözleri sesle açıldı. Sonra bıraktı, külotu tekrar yerine kaymaya başladı.

Ona ters ters baktım, sikim serbest bırakılmak için yanıp tutuşuyordu ama sonra direğe tırmandı ve sırtı bana dönük olacak şekilde döndü. Elleri direktten aşağı kaydı. Gözlerim ince bacaklarını örten uzun çoraplara takılı kaldı. Bakışlarım süt gibi kalçalarına ulaşana kadar kuzeye doğru ilerledi. Dolly saçlarını karıştırdı ve yavaşça bana doğru baktı. Dikkatim yüzüne kaydı. Bilerek gülümseyen gözlerine. Elim kasıklarımın gitti ve pantolonumun içindeki taş gibi sertleşmiş sikimi düzelttim.

Dolly'nin boğazından yüksek sesli, muzaffer bir kıkırdama çıktı. Dönüp bana baktı, omurgası metal direğe yaslanmıştı. Bakışları üzerime düştüğünde geniş gülümsemesi kayboldu. Gözbebekleri büyüdü ve diliyle dudaklarında daireler çizdi. Gözleri beni tepeden tırnağa taradı, göğüsleri sıkı korsesine doğru bastırıyordu.

"Tavşan, Tavşan, Tavşan ..." Yüzü bir anda değişti. Tanıdığım masum Dolly gitmişti. Onun yerinde fahişe Dolly vardı. Direkt dansçısı Dolly, kalçalarını ritme göre ileri itiyordu.

Kadın Dolly, birlikte büyüdüğüm masum küçük kız değil.

Dolly'nin bu versiyonuyla artık Harikalar Diyarı'nda olmadığımızdan emindim.

Direği iten Dolly iki adım ilerledi ve sonra durdu. Korsesinin kurdelelerini kaldırdı. Kukuletalı gözlerle bana bakarak ipleri çözmeye başladı, kalçaları odayı dolduran ağır bas sesiyle birlikte dönüp duruyordu. Sıkı korse ayrılmaya başladığında çenem sıkıştı. Damarlarımdaki kaynar kan güneğe doğru akmaya başladı. Santim santim, sikim o kadar sertleşti ki, Dolly'nin baştan çıkarıcı hareketinin neden olduğu ağrıyla hırladım.

Kurdele Dolly'nin topuklu botlarının üzerinden yere düştüğünde dudaklarım dişlerimin üzerinde yuvarlandı. "Oops!" Şaşkın gözlerle eliyle ağzını kapattı. Aşağıya baktı

kurdele ve sonra tekrar yukarı. Dudaklarında yavaş bir sırtış belirdi ve elini çekti. Tekrar öne doğru yürüdü ve ince parmakları korseyi ayırdı.

Sanki şeytan tarafından sadece benim için tasarlanmışçasına, mükemmel bir avuç dolusu göğüsleri ortaya çıkınca inledim, ses müzik tarafından maskelenmişti. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, korsesi yavaşça beline doğru kayarken kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Dolly'nin gözleri sanki şarkının vahşi ritmine kapılmış gibi kapandı. Ellerini yanlarında, çıplak teninin üzerinde gezdirdi. Elleri göğüslerini kavrayana kadar tırmanıp yükselirken odağım ona yapışıp kaldı. Başparmaklarını sert meme uçlarının üzerinde gezdirirken başı geriye doğru yuvarlandı, dudakları aralandı.

Bastonumun başını daha sıkı kavradım. Kızıma olan ihtiyacımı dizginlemek için mücadele ederken avucumun altındaki metali test ettim. Zihnimde bastonu kenara fırlattım ve sahneye doğru yürüdüm. Zihnimde, onun boğazını tuttum ve sırtını direğe yasladım. Başımı eğdim ve nemli tenini yalayarak meme uçlarına ulaştım ve birini ağzıma aldım. Dolly bana karşı savaşıyordu ama ben onu yerinde tutacaktım. Onu kontrol ediyor, bana boyun eğmekten başka bir şey yapmasını imkânsız hale getiriyordum.

Onun efendisi, onun kralı.

Elim aşağıya iner, elbisesinin eteğini yukarı iter ve külotunu yırtar. Amı kaygan ve ıslak olurdu ve parmaklarım içine girerdi. Elimi boğazında tutarken Dolly çığlık atardı, sonra saçlarına götürürdüm. Saç tellerini etrafına sarardım -üç kez- ve benimle göz göze gelmesini sağlardım. Ve ondan alırdım. Tüm inlemelerini ve çığlıklarını alıp derinlere çekerdim. Pantolonumu açardım ve kalçasını yukarı kaldırarak, direğin kaldırıcısıyla içine girerdim. Onu yerinde tutarken kulağıma daha yüksek ve daha yüksek sesle çığlık atmasını sağlardım, yüzüne bir kızarıklık yükselirdi. Ve boşalırdı. Hareket etmesine izin vermediğim için elimde titreyerek boşalacaktı. Ben onu tutarken

Kendi başına ayakta duramayacak hale gelene kadar aldığı zevkin her zerresini.

Sonra onu döllemlerimle doldururdum. Onu o kadar derine dolduracaktım ki kalçalarımnda hissedecektim. "Dolly'm . . ."
O benimkine doğru nefes nefese kalırken kulağına fısıldardım. "Hepsi. Sikişmek. Benim."

Gözlerim hayali kırpıştırdı ve yeniden sahneye odaklandı. Dolly'nin elleri elbisesinin belindeydi. Başparmaklarını mavi kumaşa geçirerek kumaşı karnının, kalçalarının ve nihayet uyluklarının üzerinden aşağı doğru itti. Elbise yere düşerken Dolly dudağını ısırdı ve onu firfırlı külotu ve uyluk hizasında çoraplarıyla bıraktı. Elimin topuğunu aletimin üzerine bastırdım, şimdilik onu evcilleştirmeye çalışıyordum. Kaslarımı oturmaya zorladım.

Bu Dolly'nin anıydı.

Bu Dolly'nin beni baştan çıkarmasıydı. Bunca yıldan sonra benim için geliyordu.

Bir sonraki şarkı başladığında Dolly dizlerinin üzerine çöktü. Öne doğru eğilerek avuçlarını sahne yüzeyinde düzleştirdi. Dört ayak üstünde ve dudaklarında bir sırtışıla bana doğru ilerledi. Sahnenin kenarına ulaştığında tamamen hareketsiz kaldım. İstersem ona dokunabileceğim kadar yakındı. Uzanıp ağzını dudaklarıma bastırabileceğim kadar yakın... yüksüğümü boğazında gezdirebileceğim ve dans ederken kanının damlayışını izleyebileceğim kadar yakın.

Dolly sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi başını yana eğerek boynunun süt gibi tenini ortaya çıkardı. Eli karnından aşağıya doğru gıdıklandı ve külotunun içinde kayboldu. Klitorisile oynarken gözleri dalgalanarak kapandı. Yanaklarında koyu kırmızı bir allık belirdi ve zevkle yutkunurken boğazı düğümlendi.

Davete aç bir şekilde dudaklarımı yalayarak koltuğun ucuna doğru kaydım. Elimi kaldırdım ve yüksüğümü ince beyaz boynunda gezdirdim ve derisini dikkatlice deldim. Kırmızı damlacık solgun teninin üzerine inerken arkama yaslanıp oturmak için her şeyimi verdim. Dolly o kadar yüksek sesle inledi ki

müziğin gürültüsüyle çınladı. Elini amından kaldırdı ve ıslak parmakları boynundaki kanı ovuşturarak sularını karıştırdı. Ağzım sulandı, tadına bakmak için can atıyordum. Ama hareketsiz kaldım. Onun benimle dalga geçmesini ve beni kontrolümü kaybetmenin eşiğine yaklaştırmasını izledim.

Bunu yaparsam başına neler geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dolly tarafından bile ancak bu kadar zorlanabilirdim. Her zaman benimle birlikte yürüyen, derimin altında, serbest kalmaya hazır olan karanlığı zapt edebilir miydim? Beni yarattıkları canavarı.

Bir gece ona bu konuyu sorduğumda Henry, "Koşullandırma," demişti. Aklımdan geçen düşünceler, sadece Dolly ile ilgili olanlar. "En çok zevki bu şekilde alırsın." Omuz silkti. "İstismar vakalarında tipiktir." Hücremizin karanlık köşesinde öne doğru oturdu. "Onu bulduğunuzda o da aynı olabilir. En çok zevki senin onu teslim etmek istediğin şekilde alabilir." Henry iç çekti. "İkiniz de koşulların kurbanısınız, Tavşan. Bu sizi yanlış yapmaz. Sadece farklı kılar. Buna edgeplay denir. Gerçek hayatta düşünülemezcek bir eylemi rol yaparak oynamak. Her ikisi de bu eylemden haz alan iki yetişkin arasında. Bu basitçe bir cinsel ifade biçimidir."

"Tadına bak." Dolly'nin sesi kulağıma doğru süzülerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kızıma baktım, sahnenin kenarına dayanmıştı, amının ıslaklığı ve boğazının kanı boynunda bekliyordu, almam için bir ziyafet gibi sunulmuştu. Dudaklarım ihtiyaçla aralandı.

"Tadına bak," dedi Dolly, bu kez daha sert bir sesle.

Elini çenemin altına koyarak beni ileriye doğru yönlendirdi. Ben yaklaşırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ben hırlarken göz kapakları kapandı ve Henry'nin haklı olup olmadığını merak ettim. Bunu kaldırabilecek miydi? Bu şekilde benden en büyük zevki alacak mıydı?

Dilimin ucunu çıkarıp kan ve meyve suyuna sürdüğümde inlediğinde, belki de yapacağını düşündüm. Bu düşünceden cesaret alarak, tekrar içine daldım.

Daha fazla. Dudaklarımı tenine yapıştırarak sertçe emdim, kan kokteylinin sarhoş edici tadı dilimde patladı. Sonra, sahip olduğum küçük kontrolü kaybederek ısırdım. Dişlerimi tenine batırdım.

Dolly altımda sertleşti, sonra o kadar yüksek bir inilti çıkardı ki neredeyse oracıkta boşalıyordum. Eli saçlarıma çarptı. Tırnakları kafa derimi taradı ve boğazımdan bir hırıltı kopardı. Beni daha yakına itti. Onu daha sert ısırdım. Daha yüksek sesle çığlık attı. Göğüs uçları göğsümde daha da sertleşti.

Sonra Dolly beni itti. Mücadele ettim. Ona karşı koydum, ittim, gitmeyi reddettim. Ama sonra o beni geri itti ... ve ben kocaman gülümsedim. Elleriyle beni itti.

Gözlerinin içine bakma ihtiyacıyla geri çekildim. Henry'nin haklı olup olmadığını anlamak için onu okumam gerekiyordu. Bir santim geri çekildiğimde Dolly'nin sert bakışları benimkilerle buluştu. Kıpırdandı, sonra bir eli yüzümde gezindi. Başımı geriye attım ama onu görmek için geri döndüm. Gözlerim boynundaki ısırık izine takıldığında ağır ağır nefes alıyordu. Tekrar gözlerine baktım ve gözlerinde ne olduğunu gördüğümde kalbim güm güm attı... ihtiyaç. İstek.

Çaresizlik.

Bir saniye içinde Dolly kolunu boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Birbirimizin ağzını ısırıp yalarken dişlerimiz ve dillerimiz birbirine karışmıştı. Beni geriye doğru itti. Dirseklerim sahnenin kenarına dayandıkları yerden kaydı. Dolly'nin botunun topuğu göğsümdeydi. Tekme atarak yerime dönmem için beni uyardı. Onun meydan okumasıyla kanımın kıvılcımlandığını hissettiğimde dudağım bir sırtışıya dönüştü.

Bakışlarımız kilitlendi, bir irade savaşı ... ta ki ben oturup bacaklarımı ayırana ve pantolonumun fermuarını açana kadar. Dolly izlerken gözleri parlıyordu. Pantolonumun içine uzanıp sikimi çıkarmamı izledi. Biz buradan ayrılmadan önce onu alacak olan aleti.

Benim yakında benim olacak amcığı arzuladığım kadar onun da arzuladığını biliyordum.

Dolly'nin bakışları daraldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Elleri vücudunda dolaştı ve külotunun bel bandına geldi. Külotu kalçalarından aşağı yuvarladı, sarışın amcığı hemen ortaya çıktı. Oturdu ve bacaklarını havaya kaldırdı. Külotu yavaşça bacaklarının üzerinde gezdirirken dışarıda gördüğü fahişeleri taklit etti. Yeleğimin cebine uzanarak biraz para çıkardım ve gözleri benimkilerle buluştuğunda banknotları ona fırlattım. Külotu çizmesinin ucuna takılınca Dolly'nin gözlerinde ateş parladı. Hızlı bir hareketle külot bana doğru uçu ve göğsüme düştü. Onları cebime soktum.

Sonra Dolly ayağa kalkıp benimle yüzleşince nefesim kesildi. Çorapları ve botları dışında çıplaktı. Islak saçları yüzünü çevrelediği için vahşiydi. Elleri kalçalarının üzerinde hareket etti. Manzarayı içime çektim -göğüsleri, karnı, kalçaları ve o sarışın amcığı, hepsi beni çağırıyordu.

Dolly çömelip çoraplarını çıkarmak için hamle yaparken dudağını ısırđı. Bastonumu kalçasına dayadım. Dolly'nin gözleri benimkilere kaydı. "Ayağında kalsınlar."

Dolly'nin ifadesi değiştı, sanki bana meydan okumak üzereydi. Israr etmek zorunda kalacağımı bildiğim için kalbim daha hızlı atıyordu ama dudağı hayalet gibi bir gülümsemeye dönüştü ve ayağa kalktı. Görebildiğim tek şey siyah-beyaz yüksek çorapları ve siyah deri bilek botlarıydı.

Sonra Dolly hareket etmeye başladı. Sahnenin merdivenlerine doğru ilerlerken müzik eşliğinde sallanıyor ve kalçalarını sallıyordu. Bana doğru yürümeye başladığında sikimi daha sert okşadım. Sahnenin etrafında dolanırken gözlerini benden ayırmadı, beyaz teni yumuşak ışıhta kırmızıydı.

Önümde durdu, kanepede bana bakarken başını eğdi. Mavi gözleri meşgul elime kaydı. Dudakları aralandı ve keskin bir nefes aldı.

Dolly daha da yaklaştı. Dizlerini kanepenin iki yanına koyarak üzerime oturdu. Bana dokunmadı.

Onun yerine üzerimde sallandı. Kolları başımın iki yanında hareket ederek kanepenin arkalığını kavradı. Kalçaları ritme ayak uydurmaya başladı, göğüsleri yüzümden sadece bir santim uzaktaydı. Yanaklarım kızardı, vücudum onu bileklerinden tutup kanepeye yapıştırma isteğiyle kaynıyordu. Ağzını parçalamak ve sikimi içine sokmak için.

Ama o kalçamın üzerine otururken ben hareketsiz kaldım. Aletimi serbest bıraktım ve açlıkla ona baktı. Ama direndi, sırtını dönerken oturduğum yerde bana işkence etti, göğüsleri yüzüme doğru geldi, sert meme ucu dudaklarımın yanından geçti. Daireler çizip tekrar tekrar geri geldiklerinde inledim. Sonra Dolly yere düştü, çıplak amı giyinik kalçama değdi. O ileri geri sallanırken sikimin ucu karnına yaslandı. Yanağı yanağıma sürtündü ve ağzı kulağıma geldi. Hızlı ve kontrolsüz nefes alışını duydum. Klitorisi kucağımda şişerken nefesim kesildi.

Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. Kendimden geçmiş bir halde Dolly'nin yüzüne bakıyordum. Sonra aşağı baktı ve tüm hareketleri durdu. Gözleri parladı ve ağzında yavaş bir gülümseme belirdi. Dili nemli dudaklarında gezindi ve sonra geldi. Beni yıkan fısıltılı cümle.

Bu, saklamak için mücadele ettiğim karanlığı ortaya çıkardı.

"Tavşan artık Dolly'ye ait."

Öne atıldım ve ellerimi boynuna doladım. Onu kucağımdan savurup kanepeye çarparken Dolly haykırdı. Dolly'nin elleri kollarımı tırmalıyor, tırnakları tenimi tırmalıyordu. Ama ben hissedemiyordum. Doğrulup dizimi Dolly'nin göğsüne koyarak onu sabit tuttum, yeleğimin ve gömleğimin düğmelerini kopardım. Onları vücudumdan çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattım. Göğsüm beklentiyle gerilmişti. Gözlerimi kapadım ve başımı yuvarladım, ancak onları açtığımda Dolly'nin altımda özgürlük için savaştığını gördüm. Gülümsedim ve ağzım kulağına gelene kadar başımı aşağı indirdim. "Benden kaçış yok, küçük Dolly," dedim.

fısıldadı. Dolly altımda çırpınıyordu. Elleri sırtıma vurdu ve tırnaklarının derimi kestiğini hissettiğimde zevkle tısladım. Vahşi bir kedi gibi pençeledi ama ben onu sabit tuttum. Kanadığını hissettiğimde vücudumu hareket ettirdim. Aletim bacaklarının arasında durana kadar yer değiştirdim. Ben onu tutarken amı sıırıslıklam olmuştu. Özgür olmak için savaşırken.. ..beni üzerinden atmaya çalışırken.

Geri çekildim ve gözleriyle karşılaştım. **M e s t** olmuşlardı.

Kürklü. Şiddetli bir mutlulukla geniş.

Kalbim göğsümde patladı. Dolly'm oynamayı severdi.

Omuzlarını kavrayarak onu yerinde tuttum. "Bırak beni," diye bağırdı. Gülümsediğini gördüğümde ağzım açık kaldı. Yüzüme tokat attığını, tırnaklarıyla kollarımdaki, göğsümdeki ve boynumdaki deriyi tırmıkladığını hissettiğimde. "Dokunma bana!" Dolly nefes nefese kalmıştı, nefesi kesik kesik ve kesifti.

Ben de geri verdim.

Eğilerek ellerimden birini yüzünü tutmak için hareket ettirdim. "Seni becereceğim," dedim ona. Dolly'nin gözleri kapanırken sıcaklık yükseldi. Dolly'nin kalçaları kanepeden kalkarken, amı sikimin ucuna sürtünürken kanım daha da hızlandı.

Sıkı tutuşumun altında kıvrınana kadar kalçalarını daha da sertleştirdi. Ta ki gözleri benimkilere sabitlenene ve dişlerini sıkarak "Çekil!" diye tıslayana kadar.

Karanlık bir şekilde gülümseyerek, gerçekten ne istediğini bilerek, dizlerimle kalçalarını ayırmaya zorladım ve bileklerini başının üzerine getirdim. Dolly tüm yol boyunca benimle mücadele etti, tekmeledi ve çırpındı, her zaman daha da sertleşmeme neden oldu. Altımda kilitlenene kadar daha fazla baskı uyguladım.

Burnumun ucunu yanağından yukarı ve dudaklarına doğru gezdirdim. Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve kemirdim. Dolly'nin inlemeleri kulaklarımı doldurdu, sonra beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Kırmızı gördüm.

Bir elimle bileklerini tutarken, diğerk elimi boğazına götürdüm. Dolly'nin gözleri kurşuni bir hal aldı, şehveti şiddetli dokunuşumdan besleniyordu. Sıktım, yüzünün kızarmasını ve yanaklarının ateşle dolmasını izledim. Sonra, sikim hazır ve nazır, içine girdim. Kabzasına kadar doldurduğumda Dolly haykırdı.

Ve ben durmadım. Ona alışması için zaman vermedim. Nefes alması için zaman vermedim. Karanlığımı onun üzerine saldım, bileklerini kilitledim ve boğazını sıktım; içine girdim, acımasız, sert ve çok iyiydim.

Ben onu tutarken dudakları çalışmaya çalıştı. Ama sesi çıkmıyordu, boğazındaki elim onu kontrol altında tutuyordu. "Konuşmak yok," dedim ve yüzümü onunkinin hemen üzerinde gezdirdim. Tekrar konuşmaya çalıştığında bakışları meydan okumayla parladı. Bileklerini kaldırdım ve tekrar kanepeye vurdum. Ama Dolly'nin dudakları çalışmaya devam etti. Amcığı sikimin etrafında kenetlenirken çenem gerildi.

Dolly'nin gözlerindeki zaferi görünce hırladım. Bileklerini kurtarmak için mücadele etti ama ben onları bir mengene gibi tuttum. "Beni zorlama," diye uyardım ve bir hatırlatma olarak boğazını sıktım.

Buna karşılık Dolly kalçalarını benimkilere doğru iterek boğazımdan bir inilti çıkardı. Ben ona vurdukça kaygan tenimizden ter akıyordu. Amcığı, yaklaşan orgazmının boğuk sesleriyle birlikte daha sıkı ve daha sıkı sıkıldı.

"Boyun eğ," diye emrettim ve hızımı artırdım. Dolly benimle savaşmak için son bir kez daha çabaladı. Onun yaptığı gibi toplarım sıkılaştı, bana çok kötü bir şekilde arzuladığım direnci verdi.

"Teslim ol!" Son bir hamleyle böğürdüm. Dolly'nin çığlığı havada titreşen müziğe katıldı. Vücudu dokunuşumla gevşemeden önce göğsüme doğru eğildi. Onu kanepeye yığılmış, bilekleri zayıf ve boğazı elime karşı savunmasız görünce içimi bir sıcaklık kapladı ve boşaldım. Daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla dişlerimi sıktım.

O kadar güçlüydü ki hırladım ve hırladım, beni ele geçirdi, içten içe yaktı.

Dolly'nin dar amcığı sikimi kavramayı bırakana kadar ittim ve ittim. Bacakları yana doğru çöktü, vücudu tamamen tükenmişti.

Nefes nefese, alnımı boynunun ve omzunun kıvrımlarına yasladım. Vücudu benimkinin altında titredi ve ürperdi. Bu sarsıntılı hareketlere kimin sebep olduğunu anladığımda göğsümü bir sıcaklık kapladı -ben. Benim sertliğim. Onun kavgası. Mükemmel berbatlığımız.

Onu görmek istediğim için başımı kaldırdım ve aşağıya baktım. Burnundan derin nefesler alan Dolly'nin gözleri kapalıydı. Saçları yüzüne doğru kaymış, yanakları kızarmıştı. Boynundaki kesik yüksüğümün darbesiyle kızarmıştı. Etine kan bulaşmıştı ve taze ısırık izim tenini dağlamıştı.

En çok bundan hoşlandığım için inledim. Dolly'nin bana ait olduğunu herkese duyuruyordu. Benim damgamla damgalanmıştı.

Dolly'nin göğüsleri yükselip alçalırken, o da yükseldiği yerden indi. Ellerimden birinin bileklerini başının üstünde tuttuğunu görünce sikim seğirdi. Elimi boğazının üzerinde görünce taşaklarım sızladı.

Dolly bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini açtı, uzun takma kirpikleri artık yüzünde kalan tek makyaj parçasıydı. Gözlerini kırıştırarak görüş alanındaki sisi temizledi. Nefesimi tuttum, bir şey söylemesini bekliyordum. Tepki vermesini.

Sonra gülümsedi.

Nefes vererek bileklerini çözdüm ve elimi boğazından çektim.

Dolly'nin elleri yavaşça başının üstünden kaydı. Ellerini boynumun arkasına iterken gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Alnımı onunkine dayadım ve sadece nefes aldım.

Ben bacaklarının arasından çekip çıkana kadar konuşmadı. "Hayır," dedi kalçalarını belime sararak. Onu kolayca alt edebilir ve geri çekilebilirdim,

Ama onun içinde kalmamı istemesi hoşuma gitmişti. Gözleriyle buluştuğumda sikim uyanmaya başladı ve başını salladı. "Seni orada tutmak istiyorum."

Dolly'yi de yanıma alarak doğruldum ve sırtımı kanepeye yasladım. Dolly ön tarafıma yapışmış, başını boynuma yaslamıştı. Ellerimi sırtında gezdirdim. Kalçaları dokunuşumla hafifçe yuvarlanırken Dolly adeta kulaklarıma mırıldandı.

Dümdüz önüme baktım, onun çılgınlıklarını ve inlemelerini kafamda canlandırdım. Direğe ve sahneye baktım, Dolly'min benim için soyunduğunu tekrar gördüm. Bana damarını sunduğunu gördüm. Omzuna bir öpücük kondurdum ve bunu daha önce kimsenin yapıp yapmadığını merak ettim. Dışarıdaki herhangi bir sikicinin kız arkadaşıyla bunu yapıp yapmadığını merak ettim. Onun için el yapımı olan bir kadınla.

Mükemmellik, cehennemde dövülmüş.

Dolly iç çekti ve yavaşça başını geriye çekti. Kolları gevşekçe boynuma dolanmıştı. "Sevgilim," diye selamladım onu, gözlerinin düştüğünü ve yanaklarının kızardığını gördüm. Kirpiklerinin altından bana baktı ve dudaklarını ısırdı.

Ne güzel bir manzara.

Dolly alnımdaki bir tutam saçı geriye doğru okşadı. Parmağı yüzümün yan tarafındaki kürek dövmesine gitti. Sonra doğrudan bana baktı. "Sence Harikalar Diyarı'ndaki diğer insanlar, bizim gibi insanlar, Tavşan ve Dolly, böyle mi zevk alıyorlar?"

Gözlerimi kısmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Dolly elini göğsümde gezdirdi ve pençelerinin ve tırmalamalarının dövmeli tenimde açtığı yaraların üzerinde gezdirdi. Dikkatimi boynundaki ısırık izine verdim.

Dolly bana daha sıkı sarıldı. "Geçen gece televizyon izliyordum. Bir film vardı."

Devam etmesini bekledim.

"İnsanlar ... bizim gibi insanlar, bizim yaptığımız şeyi yapıyorlardı. Az önce yaptığımız şeyi." Tekrar durakladı. Elimi çenesinin altına koydum ve başını kaldırarak benimle buluşmasını sağladım.

Gözlerini. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. Dolly içini çekti. "Bizim yaptığımızı yapmadılar. Bu farklıydı."

"Farklı . . .?" İnsanların sevişirken başka türlü nasıl olduklarını merak ettiğim için sözümü yarıda kestim.

Dolly başını salladı. "Bir battaniyenin üzerindeydiler. Yıldızların altında bir tarladaydılar." Dudaklarında bir gülümseme fısıltısı belirdi. Omuz silkti. "Kavga yoktu. Kan paylaşımı yoktu." Bunun neye benzediğini hayal ederek kaşlarımı aşağıya çektim.

Dolly'nin parmağı göğsüme indi. Sick Fux dövmesinin izini sürdü. "Adam kadının üstündeydi. Kadın ona yakın duruyordu. Yumuşak ..." Dolly'nin sesi de en az benim kadar şaşkıncı. "Yavaştı. Nazikti." Gülümsedi ve başını yukarı kaldırarak kolunu havaya kaldırdı. "Yıldızların altındaydı. Ay çok büyüktü. Ve ... ve ona kalbinin kendisinde olduğunu söyledi. Onu sevdiğini söyledi."

Başını salladı ve elini tekrar göğsüme götürdü. "Harikalar Diyarı'nın insanları tuhaf hayatlar sürüyor. Balolara giderler, okuldan ayrılmalarını kutlamak için prenses elbiseleri ve taçlar giyerler. Vücutlarını yıldızların altında birleştirirler, sessiz ve yumuşaktırlar, altlarında sadece bir battaniye vardır." Başını salladı ve sonra bana gülümseyerek, "Hepsi tamamen kaçık, Tavşan! Tamamen kafayı yemişler! Hepsi ne tuhaf yaratıklar!"

Başımı sallayarak onayladım ama kafamın içi ağır bir sisle kaplıydı. Dolly'nin gülümsemesi düştü ve ben onun maskaralığının iç yüzünü gördüm. Diğer insanlar için üzülüyordu. Bizden ne kadar farklı olduklarına.

Ellerimi yanaklarına koyarak onu ağzıma çektim. Dudaklarımız birbirine değmeden önce gözleriyle buluştum. Gözlerini kırptırdı ama yine de gözyaşlarının biriktiğini gördüm. Hiç sahip olmadığı bir şey için gözyaşları. Elbiseler. Yıldızlar. Aşk ilanı mı? Beni en çok bu şaşırttı.

Zihnimi boşaltarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ama bu sefer yumuşakça yaptım. Yavaşça.

Geri çekildiğimde Dolly içini çekti ve gözleri fıldır fıldır açıldı. Sözsüz bir şekilde bana baktı, tuhaf bir şekilde beni süzüyordu.

"Gitmeliyiz," dedim.

"Tamam." Dolly kucağımdan indi. Gömleğimi ve yeleğimi giydim ve pantolonumun fermuarını çektim. Dolly giyinirken ona baktım, harap olmuş, kanla kirlenmiş mavi elbisesi vücuduna geri dönmüştü. Bana döndüğünde nefesim içimden çekildi.

O benimdi.

O tamamen benimdi.

Elimi uzattım. Dolly bana doğru yürüdü ve elini benimkinin içine soktu. Onu korumanın bize bahsettiği arka kapıdan geçirdim. Arabaya binip köy yollarına geri döndüğümüzde gökyüzü, bir yıldız denizi dışında açıktı. Dolly'yi sıcak tutmak için ceketimi üzerine örtmüştüm. Onun karşılık veren gülümsemesi kara kalbimi dağladı. Göğsümü kaç kez ağrıttığının çetelesine bir damga daha vurdu.

Arabayı sürerken ışıkları kapalı bıraktım. Sessiz gecede ilerlerken hoparlörlerden bir türkü geliyordu. Dolly'nin sözleri kafamın içinde dönüyordu. Filmdeki adam ve kadın hakkında. Yıldızlar ve battaniye hakkında. Kanser ve sertlik.

Dolly'ye baktığımda onun derin bir uykuda olduğunu gördüm. Paltoma sarınmış hayal kurarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Siyah kaplama rengi. Tam da olduğumuz gibiydik. Benim karanlığım onun ışığını kirletiyordu.

Ama başka yolu yoktu. Onsuz yapamazdım. Bunun olmasına asla izin veremezdim. Artık böyle olması gerekiyor.

Konsoldan cep telefonumu alarak Chapel'in numarasını açtım. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Genç Dapper Dan," dedi. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"İnsanlar nasıl sevişir?" Dolly'yi uykusundan uyandırmamaya dikkat ederek sordum.

Beni sessizlik karşıladı. Sonra, "Çoğunlukla senin yaptığın gibi değil, tahmin ediyorum." Kaşlarımı çattım. Chapel iç çekti. "Romantik jestler, genç yaver. Çoğu yakınlık romantizmden doğar. Yumuşak dokunuşlar. Öpücükler. Nazik saç okşamaları." Sessizce dinledim. "Kadına bir hediye vermekle başlanır, onu mutlu edecek bir şey. Gülümsemesini sağlayacak bir şey. Sonra romantizm - bir yemek, dışarıda bir gece ... yavaş bir dans." Sağa, başka bir yola dönerken yine Dolly'ye baktım. Kızımı en çok inciten adamın yoluna. "Giyisiler diğeri tarafından çıkarılır, sevgililerinin her dokunuşunun tadını çıkarırlardı. Onu yataklarına ya da gelecek olan şey için rahat olan başka bir yere götürürlerdi." Chapel devam ederken yutkundum. "Sonra sevişeceklerdi, Dapper Dan. Sevişmezler. Saldırganlık yok. Uygunsuz bir şey yok, sadece o ve kadın. Birlikte. Samimi. Yavaş. Doruğa ulaşana kadar tatlı öpücükler ve duygusal vuruşlar." Bunun nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışırken elim direksiyona sıkıca yapıştı. Hayal bile edemiyordum.

"O zaman adam, bir centilmen olarak, bu olaydan sonra ona sımsıkı sarılırdı. Ve eğer kalbi bunu hissederse, ona onu sevdiğini söyler."

Donup kaldım, tamamen donup kaldım.

"Dapper Dan?" Chapel söyledi. Ben konuşmayınca, "Küçük Dolly sevgilini seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Aşk mı?" Sorguladım.

"Onsuz bir hayat düşünemiyor musun? Biri ona zarar verirse öldürür müsün? Onu kaybedersen ölür müsün? Onun yüzünü görmeden nefes alamıyor ya da uyuyamıyor musun?"

Ona tekrar baktığımda nabzım boynumda gümbürdedi. Hepsine. Hepsi bendeydi. Tavşan, Dolly'si olmadan neydi ki?

Chapel konuştu. "Ona söylemelisiniz, genç silahtar. Bu, genç kadınların duymaktan hoşlanacağı bir şeydir." Bir duraklama.

"Sondan bir önceki cinayete mi gidiyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Yanlış hatırlamıyorsam sürünün ası mıydı?"

Dudağım tiksintiyle kalktı. "Evet."

"O zaman, hafızam beni yanıltmıyorsa, Dolly Darlin' onu ele geçirdikten sonra bir aşk ilanı hoş karşılanabilir. Geçmişin hayaletleriyle karşılaşmak, özellikle de ölümünüzde fazlasıyla payı olan biriyle, insanın duygularıyla oynayabilir." Derin bir nefes verdi. "Sadece bir düşünce."

Veda etmeden telefonu kapattım. Chapel'in lanet açıklaması beynimde zonkluyordu. Yukarıdaki yıldızlara baktım. Yıldızların altındaydı. Ay çok büyüktü. Ve ... ve ona kalbinin onda olduğunu söyledi. Onu sevdiğini söyledi.

Gözlerim tekrar yanımdaki kıza kaydığında, yıldızları siktir et, diye düşündüm. Dikkatimi çekmeye değer tek kişiye. Gözlerime.

Hepsi tamamen kaçık! demişti gergin bir kahkaha atarak. Ama küçük Dolly'mi tanırdım. Eğer onlar "kaçık" ise, o da kaçık olmak isterdi.

Balad bitti, ben de kaseti geri sardım ve tekrar çaldım. Romantizm. Çalan yavaş, yumuşak şarkı Dolly'nin isteklerine uygun görünüyordu. Onun hakkında hissettiklerime.

Güneş ufukta yükselmeye başlayana kadar arabayı sürdüm, "aşk" kelimesi hala aklımı kurcalıyordu.

Onsuz bir hayat düşünemiyor musun? Biri ona zarar verirse öldürür müsün? Onu kaybedersen ölür müsün? Onun yüzünü görmeden nefes alamıyor ya da uyuyamıyor musun?

Aşk, diye düşündüm. Sözcük dağarcığıma çok yabancı bir sözcüktü ama dokuz yaşımdan beri içimde onunla yaşıyormuşum gibi geliyordu. Aşk. Dolly'ye olan hislerimi tarif edecek kadar derin değil.

Ama işe yaramak zorunda.

Onun kadar kudretli ya da güçlü başka bir kelimem yoktu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

Eddie

Ceset yığınınına doğru yürürken "İSA MESİH," diye mırıldandım. Hizmetçi titriyordu, bir battaniyeye sarılmıştı.

"Öylece içeri mi girdiler?" diye sordu amcam.

Başını salladı. "Davet edilmiş gibi içeri girdiler. Kadın - hayır, daha çok bir kız- şuraya oturdu" -masanın ortasındaki bir sandalyeyi işaret etti- "ve çay doldurup kek yemeye başladı." Başını iki yana salladı. "Delirmişlerdi. İkisi de deliydi."

Amcam elini onun omzuna koydu ve sonra ressamın yanına oturup onun tariflerine göre katilleri çizmesine izin verdi. Amcam yanıma geldi. "Erkek ve kadın. Yirmili yaşlarının başında görünüyorlar."

Adli tıp çalışmaya başladığında başımı salladım ve cesetlerden uzaklaştım. Duvara aynı pembe rujla aynı etiket yazılmıştı.

Amcam ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. "Giderek artıyorlar. Her cinayet bir öncekinden daha ölümcül." Başını benimkine yaklaştırdı. "Takip etmeni istediğim bir ipucu var."

Soru sormak için kaşımı kaldırdım.

"Clive'da bulduğumuz şey, üçüncü ceset... istismar ettiği çocuklar. Daha derine inmeye karar verdim." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Ranger'ların eski şefinin Earnshaw'un yakın arkadaşı olduğunu öğrendim." Tüylerim diken diken oldu. Bir şeyler doğru gelmiyordu. "Anlaşılan birkaç yıl önce ona bir şikâyetle bulunulmuş. Çocukken tacize uğradığını iddia eden genç bir adam. Koruyucu ailedeki bir çocuk. Diğerleriyle birlikte Earnshaw malikanesine götürüldüğünü ve tecavüze uğradığını iddia etmiş. Sosyal hizmet uzmanı Earnshaw ve ortaklarından onu ve aynı durumdaki diğerlerini becermek için para almış." Yüzümden damla damla kan aktığını hissettim.

Gözlerim büyüdü ve başımı salladım. "Mümkün değil," dedim Bay Earnshaw'ı kafamda canlandırarak. O öyle bir adam değildi.

Amcam omuz silkti. "Dava, her ne sebeple olursa olsun, kapatıldı. Sahte bir ihbar olarak sınıflandırıldı ve o kadar derinlerde bir yerde dosyalandı ki, çok dikkatli bakmadığınız sürece böyle bir ihbarın yapıldığını asla bilemezsiniz." Bir elini omzuma vurdu. "Onu buraya getirdiğimde, sana bir göz attıracağım. Hiçbir şey olmayabilir ama adam konuşmaya değer olabilir."

"Smith?" Ressamın sesi sessizliğimizi böldü. Amcamın peşinden hizmetçinin ve ressamın yanına gittim. Bir kâğıt parçası uzattı. Dikkatim tekrar beyaz duvardaki etikete kaymıştı. Çizgiler giderek daha düzgün oluyordu. Bu da kendilerine olan güvenlerinin arttığını gösteriyordu. Cinayetlerinin hızlanması ve cinayetlerin işleniş biçiminden bu çok açıktı.

"Bu da ne böyle?" dedi amcam resmi incelerken. Hizmetçiye döndü. "Böyle mi giyinmişler?"

Yavaşça başını salladı.

Amcamdan fotoğrafı aldım ve ona baktım. Duyduğumda kanım yüzümden damlasaydı

Earnshaw'ın istismarına ilişkin sahte raporla ilgili olarak, bana bakan yüzleri gördüğümde pozitif olarak kat kat boşaldı. Ve sadece yüzlerini değil. Giyim tarzları.

Kıyafetleri ve yüzleri çok iyi tanıyordum.

"Eddie?" Amcamın sesi kulaklarımda yankılandı. Eli omzuma çarptı ve sıktı. "Ne oldu oğlum?"

Kuru boğazımı yağlamak için yutkunarak "Ellis" diye fısıldadım.

Kağıt sallandı. Elimin titrediğini fark ettim. Parmağım yüzünde gezindi. Boyalı yüzü, sol gözünü çevreleyen elle çizilmiş bir saat. Sonra bakışlarım onun yanındaki adama kaydı. Kanımın tutuşmasına neden olan adama. En iyi arkadaşımı benden alan adama.

Ölüme takıntılı olan ve Ellis'in iyiliğini bozan.

"Heathan James," dedim, sesim hoşnutsuzluğumu ele veriyordu. Kısa süre sonra hoşnutsuzluğun yerini şok aldı. Heathan yaşıyor muydu? Bunca yıl sonra su yüzüne çıkmıştı. Nereden? Ve nasıl?

"Oğlum? Açıklamak ister misin?" diye sordu amcam.

Kâğıdı yavaşça indirerek onunla yüzleştim. "Heathan James."

Amcamın yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. "Gençken tanıdığın çocuk mu? Kaçak olan mı? Hiç bulunamayan, öldüğü sanılan mı?"

Başımı salladım ve o gözlerin bana baktığını, benimle alay ettiğini görmek için aşağıya baktım. Benimle alay ediyor, bana gülüyordu. Gri ve soğuktular. Çelik mermiler gibiydiler. Derinliklerinde hayat yoktu. Ruh yoktu.

Ve Ellis'im ondaydı.

Onu yoldan çıkarmıştı. Onu kötü şeyler yapmaya zorlamıştı.

"Ellis'i kaçırdı. Onu iradesi dışında zorluyor." Öfke beni ele geçirdi. "Ona öldürmesini izletiyor."

Amcam elini alnında gezdirdi. Tam bir şey söyleyecekti ki hizmetçi kadın ayağa kalktı. "Hayır," dedi başını iki yana sallayarak.

"Ne var canım?" diye sordu amcam.

Ellis'in resmini işaret etti. "Yanılıyorsun." "Ne hakkında?" diye sordum.

"Kız." Hizmetçi battaniyesini omuzlarına daha sıkı çekti. Gece sıcak ve yapış yapış olmasına rağmen gözle görülür bir şekilde titriyordu. Tanık olduğu şeyin hatırasıyla titriyordu... katillerin hatırasıyla.

Şahsen tanıdığım katiller.

Hizmetçi boğazını temizledi. "Kız masum değil." Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Onları yönlendiren oydu." Yüzünün rengi soldu. "Yaptığı şeyler ..." Kafasına vurdu. "O bir deli. İkisi de öyle. O karanlık biri." Hıçkırıklara boğuldu. "Beni öldürmek istedi. Beni bağışladı ..." Başını salladı, gözleri kapalıydı. Gözlerini yeniden açtığında, "Onu kontrol edemiyor. Bu cinayetlerden en az onun kadar o da sorumlu. Hatta daha fazla."

"Ellis bunu yapmaz," diye karşı çıktım, amcamın beni anlaması için yalvardım. "Heathan yapmış olmalı. Bir şekilde onun beynini yıkamıştır."

"Bunlar onların isimleri değildi," diye araya girdi hizmetçi kız. Ona bakakaldım. "Onlara Dolly ve Tavşan deniyordu. Bunu çok net duydum." Yerdeki ikiz adamları işaret etti. Benim de çocukluğumda tanıdığım adamları. "Onlara Tweedledum ve Tweedledee diyorlardı. Bilirsiniz, şu karakterler-"

"Alice Harikalar Diyarında," diye bitirdim ve burnumdan derin nefes alarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda amcam beni izliyordu. Yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. "Biz çocukken Ellis o kitabı çok severdi. O ..." Mavi elbisesini hayal ettim. Çizime bakınca, çocukken giydiğine benzer bir elbise giydiğini gördüm. Ama bu daha kıskırtıcıydı. Çok daha açıktı. Derin bir nefes aldım. "Harikalar Diyarı'nda yaşıyormuş gibi davranırdı." Gençliğimizden bir anı aklıma geldi. "Heathan James'i vaftiz etti

"Tavşan. Onun Harikalar Diyarı'ndaki Beyaz Tavşan olduğunu ve kendisini bir maceraya götürmeye geldiğini iddia etti."

"Ve?" dedi amcam.

Stetson'ımı düzelttim. "Onlardan biri olmadığımı söyledi. Çok temiz biriymişim. Yeterince 'deli' değilmişim. İşte o zaman onu ona kaptırdım."

O günün her bölümünü hala hatırlayabiliyorum.

"Çılgın Şapkacı olamazsın, Eddie. Hiç yakışmıyor. Sen Harikalar Diyarı'na ait değilsin ..."

Masaya baktım. "Çay partisi." Başımı salladım. "Ellis çay partilerini hep sevmiştir." Herkesin bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim. Taslağa vurdum. "Bunların hepsi Heathan'ın işi. Bu işin arkasındaki beyin o olacak. Her zaman kendi iyiliği için fazla zekiydi. Manipülatif. Gerçek bir Makyavelist. Ellis onunla tanıştığı andan itibaren büyülenmişti. Onu her isteğine boyun eğdirebilme yeteneğine sahipti. Onun her sözüne asılırdı." Çenemi sıktım. "Bu o. Onu almaya, bu cinayet çılgınlığına dahil etmeye geldi."

"Oğlum, bu kıza karşı hep bir zaafın olduğunu biliyorum ama belki de onu o kadar iyi tanı mıyordun."

"Ben yaptım!" Karşı çıktım. "O bunu yapamaz-"

Hizmetçi sözümü keserek, "O bir şeytan," dedi. Yüzü taş gibiydi. "O kız şeytan. Güzel, iğrenç, bir iblis." Ürperdi. "Öldürürken gülüyordu. Onların kanını etine bulaştırmaktan hoşnuttu." Hizmetçi oturdu, anıların üstesinden gelmişti. "O kız şeytan tarafından yaratılmış... ikisi de öyle."

Amcam beni çekti. "Bu Heathan James hakkında ne biliyoruz?"

"Tek bildiğim, dokuz yaşındayken annesinin onu babasıyla birlikte Earnshaw malikanesinde yaşaması için bıraktığı." Ensemi avuçladım. Başım ağrımaya başlamıştı. "Onu korkuttuğunu söyledi. Ondan sonra izini bulamamışlar. Babası malikanede bir kazada ölünce, Ellis'in babası onu yanına almış."

Amcamın yüzü ifadesizdi. "O zaman belki de Bayan James'i bulup ona birkaç soru sormamız gerekiyordur."

Başımı salladım. Tam amcam uzaklaşırken, "İki tane daha kaldı" dedim. Kanıt torbasına konmuş olan oyun kartını elime aldım. "İşte 'John Amca' ve babası." Bir nefes verdim. "Ve ikisinin de nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ama bir sonraki hedefleri onlar olmalı. Mülkte yaşayan herkesi sistematik olarak ortadan kaldırıyorlar." Yüzleşmek istemediğim bir gerçeği de ekledim. "Ve cinayetler giderek daha korkunç bir hal alıyor. Duygular da işin içine giriyor. Ve cinayetlerin şiddeti arttıkça, en kötüsü daha gelmedi."

"Toplayabildiğimiz herkes onları takip ediyor. Ama bir şey ilgimi çekiyor," dedi amcam. "Böylesine güçlü iş adamları neden saklanıyor gibi görünsün?" Yaklaştı ve sesini alçalttı. "Tam da bir çocuğu istismar etmekle suçlandıkları sırada." Kaşları kalktı. "Hiçbir olasılığı göz ardı etmemeliyiz."

O gittiğinde, elimdeki karta baktım. İkizlerin çizimi o kadar doğruydı ki tüylerim diken diken oldu. Sonra Heathan'ın Ellis'le çimenlikte otururken çizdiği resimleri hatırladım. Hasta ve çarpık resimler. Öldürdüklerinin resimleri.

Gözlerimi kapattım. Ellis. . . sana ne yaptırdı?

* * *

"HEATHAN?"

Bayan James -şimdi Bayan Lockwood- oğlunun adını söylerken yüzünü buruşturdu.

"Sadece onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyoruz."

Bayan Lockwood'un gri gözleri -Heathan'ın gözleri- amcamın üzerine düştü ve elleri kucağında iki büküm oldu. Kocasının elini tuttu. Kadın ona minnettar bir gülümseme attı.

Bayan Lockwood ufak tefek bir kadındı. Görünüşe göre çekingen ve zayıftı. Heathan'ın onun oğlu olduğunu hayal bile edemezdim. Ama Heathan'ın kötülüğünün doğuştan geldiğine, öğrenilmediğine emindim.

Kocası sırtını sıvazladı ve konuşması için onu cesaretlendirdi. Bayan Lockwood bir tutam siyah saçını yüzünden çekerek, "Heathan, küçüklüğünden beri hep bazı ... eğilimler göstermiştir," dedi. Gözleri uzaklara daldı. "Her zaman sessiz bir çocuktuk. Çoğu zaman kafasının içinde yaşırdı. Dokunulmaktan hoşlanmazdı." Bir yudum su içti. Yere koyarak, "Uzun lafın kısası, artık onunla baş edemiyordum," dedi. Derin bir nefes aldı. "O ... beni korkutuyordu. Heathan her zaman uzun bir çocuktuk. Yaşına göre yapılıydı. Dokuz yaşına geldiğinde benimle aynı boydaydı." Dudağını kaşımaya başladı. "Orada bir olay oldu ve artık onu yanımda tutamayacağımı anladım." Başları ellerinin arasına düştü ve boğazından bir hıçkırık koptu. "Beni öldüreceğinden korktum." Ağlamaklı gözlerini sildi ve şöyle dedi: "Bana öldüreceğini söyledi. Eğer ona karşı gelirsem beni öldüreceğini söyledi." Burnunu çekti. "Kendi oğlumu. Dokuz yaşındaki oğlum. Yalnızdım. Tehdit ettiği şeyi yapacağına inandığım bir oğlu olan bekâr bir anneydim. Hayatımdan endişe ediyordum."

"Neden böyleydi?" diye sordu amcam. "Belirleyebildiğiniz belirli bir an var mıydı?"

Bayan Lockwood bardağındaki suyu boşalttı ve kocası ona bir mendil uzattı. Başını salladı. "Heathan'ı doğurduğumda çok gençtim. Aptalca bir şekilde babasının beni sevdiğine inandım. Ama sevmiyordu. Heathan doğduktan kısa bir süre sonra bizi terk etti." Pencereden dışarı baktı, gözleri odaklanmamıştı. "Hiç param olmadığı için babamın yanına taşınmaktan başka çarem yoktu. Annem yıllar önce kanserden ölmüştü." Kocası onun elini daha sıkı kavradı.

"Babam sert bir adamdı. Bir görev yöneticisi. Heathan'a karşı özellikle katıydı. Heathan hiçbir şey söylemedi ama ondan nefret ettiğini biliyordum."

Hikayeyi dinlerken gergindim.

"Bir gün işten döndüğümde babamı mutfağımızda yerde yatarken buldum." Gözlerini sıkıca kapattı. "Heathan onun yanında oturuyordu, kanlar içindeydi." Hıçkırdı. "Eve zorla girilmişti. Adamlar yakalandı. Ama o adamlar içeri girip babamın parasını almaya çalışmışlardı. Sadece bir cep saati vardı, vermeyi reddettiği bir aile yadigârı. Daha sonra polise her şeyi itiraf ettiler. Babam o lanet cep saatini vermediği için küçük oğlumun gözleri önünde on kez bıçaklandı."

O saati hatırlayınca kanım dondu. Tik tak . . . tik tak . . . tik tak . . .

Bayan Lockwood gözyaşlarına boğuldu. "Heathan'ın cinayetten etkileneceğini biliyordum. Hangi altı yaşındaki çocuk etkilenmez ki? Ama beklediğim gibi etkilenmedi. Hayır"-başını salladı-"Heathan bu anıdan dolayı yaralanmamıştı. İlham almış gibiydi." Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Cep saati cinayetten sonra ortadan kayboldu. Hepimiz katillerin onu aldığını ya da attığını düşündük. Meğer Heathan'daymış. Hasar görmüştü, tamir edilemeyecek kadar harap olmuştu. Onu yolun kenarında komşunun köpeğinin yanında otururken yakaladığımda yanında buldum. Bir araba tarafından ezilmişti. Heathan zavallı köpeğin üzerine kapanmış, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir halde köpeğin ölü bedenini inceliyor, elinde saati tutuyor ve 'Tik tak, tik tak, tik tak' diye tekrarlıyordu. Çocuk saatin çalıştığına inanıyordu. O saati ölümle ilgili her şeyle ilişkilendiriyordu. Sürekli 'Tik tak' diyordu. O anda babamın öldürülüşünü görmenin onu kalıcı olarak değiştirdiğini fark ettim. Ondan sonra yaptığı tek şey ölüm, cinayetler, seri katiller ve öldürmenin yolları hakkında okumak oldu.

"Ona bakacak uzmanlara param yetmedi. Ve sonra işler daha da kötüye gitti. Takıntıları arttı. Böcekleri yaktı. Kelebekleri yok etti. Onların ölümünden, kendi elleriyle sebep olduğu ölümlerden büyülenmişti.

"Dokuz yaşındayken bir gün eve geldiğimde onu mutfakta yerde otururken buldum. Heathan kanlar içindeydi. Yerde yanında bir bıçak vardı ve vücudunun her yerinde kesikler vardı, kendi kendine yaptığı belli olan yaralar. Kanını kollarındaki ve yüzündeki deriye sürüyordu, sadece durdu ve parmağıyla mutfak zeminine 'Tik tak' yazdı, mürekkep olarak kendi kanını kullandı. Kendimi kaybettim ve o lanetli saati elinden almaya çalıştım." Yanakları soldu. "Şu benim oğlum. Ayağa fırladı, elini boğazıma dayadı ve beni duvara yaslamaya zorladı. Bir daha yanına yaklaşırsam, saati almaya cüret edersem beni uykuymda öldüreceğini söyleyerek tehdit etti." Gözlerini amcama dikti. "Ve öldürecekti de." Sırtını dikleştirdi. "İşte o gün onu Earnshaw malikanesine götürdüm ve babasına teslim ettim. Daha fazla dayanamadım."

Amcam Bayan ve Bay Lockwood'un ellerini sıktı ve görüşme bittiğinde ayağa kalktı. Ben de onu takip ettim. Ayrılırken Bayan Lockwood elini amcamın koluna koydu ve şöyle dedi: "Ne yaptığını bilmiyorum ama bu çocuk tam bir baş belası. Hiçbir şey ya da hiç kimse ona ulaşamaz. Kimsenin denemesine izin vermez."

İşte burada yanıliyordu. Çünkü içeri aldığı kız bir zamanlar bana aitti. Bir buçuk metre boyunda ve en fazla yüz kilo ağırlığında, dışa dönük bir sarışın olan Heathan James'in tüm dikkati artık onun üzerindeydi. O da bu iyiliğe karşılık verdi.

Şimdiye kadar gördüğüm en berbat çiftti.

Sessizlik içinde Ranger üssüne geri döndük. Heathan'ın annesinin söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Çocukken bile nasıl öldürdüğünü. Masamda çalışırken saatler geçti. Tam çay partisi katliamıyla ilgili son raporumu imzalamıştım ki, masama başka bir dosya geldi. İnledim ve başımı kaldırıp genç subaya baktım.

"Beni suçlama. Amcan bunu gelir gelmez sana ulaştırmamı söyledi."

Lambamı tekrar yakarak dosyayı elime aldım. Etiketle "Earnshaw" yazıyordu. Elimi dosyanın üzerinde gezdirdim. Eskiydi.

Yanlış rapor.

Sayfayı çevirdim ve okumaya başladım ... ve son sayfaya gelene kadar durmadım. Koltuğuma geri oturdum ve elimi saçlarımın arasından geçirdim, iliklerime kadar hasta hissediyordum. Duvardaki saat üçü çaldı, yüksek sesli çan sesleri ıssız ofiste yankılanıyordu.

Yine de gözlerim kapalı, az önce okuduğum şeyin gerçek olduğunu bilerek öylece kaldım. Ve Ellis'ten bahsediyordu. Küçük Ellis. Masum, kırılgan, küçük Ellis.

Ve Heathan.

Heathan James'ten de bahsetmişti.

Boğazıma kadar yükselen safrayla savaşıarak gözlerimi daha sıkı kapattım. Hiç kimseye ve herkese karşı ağzımı açtım ve "Yüce İsa" diye fısıldadım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

THE JABBERWOCK

Dolly

"FOTOĞRAFINI BEĞENDİN Mİ?" Yeni bir yola daha girerken Tavşan'a sordum.

Tavşan omuz silkti. "Resim umurumda değil."

Koltuğumda arkama yaslandım ve kafamdaki resmi düşündüm. Bu sabah televizyonu açar açmaz, benim ve Tavşanımın bir resmini görmüştüm. Kurşun kalemle çizilmişti. Ekranın alt kısmında "SICK FUX" yazıyordu. Gerisini pek iyi okuyamadım; kelimeler çok hızlı geçiyordu. Ama Tavşan bana "Seri Katiller" olduğumuzu söylediğini anlattı. Serbest olduğumuzu söylüyordu. Ne giydiğimizi tarif ediyor ve insanlara bize dikkat etmelerini söylüyordu.

Bunların hiçbiri umurumda değildi. Sadece Tavşanım ve benim resmimi beğendim. Bir kopyasını istedim. Onu bir çerçeveye koymak istedim. "Çok yakışıklı görünüyorsun," dedim ve ona gülümsemek için döndüm.

Tavşan kaşını kaldırdı. Onun karamsar yüzüne güldüm. "Sen gördüğüm en yakışıklı çocuksun." Tavşan göz ucuyla bana baktı ve sırıttı.

Müziğin sesini açtım. Annemin müziği bangır bangır çalıyordu. Yaklaşan şeyi düşündüm. Midem bulanmaya başladığında ve tüm vücudum titremeye başladığında bebeğime sarıldım.

Jabberwock.

Yutkundum, kötü adamlarla yüzleşirken daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey hissettim. Korku. Kartına bakarken korku hissettim. Kartı bana bu sabah Tavşan vermişti. Jabberwock'u benim öldürebileceğimi söylemişti.

Jabberwock en azılı kötü adamdı. Küçük Ellis'in canını en çok yakan kötüydü.

Karnına bir bebek koyan da oydu... sonra da her şeyi söküp alan.

Elimi Jabberwock'un yüzünde gezdirdim. Bana bakan gözleri karşısında ürperdim.

İğrenç, iğrenç, kötü gözler.

Tavşan'ın eli kalçama indi. Derin bir nefes alarak ona baktım. Bugün ekstra uzun takma kirpiklerimi takmıştım. Rujumu ekstra kalın sürmüştüm. Onların korumasına ihtiyacım vardı. Jabberwock iyi bir dövüşçüydü, çok iyi bir dövüşçü.

O benim en büyük mücadelemdi.

Tavşan aklımdan geçenleri okuyarak, "Onu yenebilirsin," dedi.

Başımı salladım ama bebeğim titreyen ellerimde sallandı. "I . . ." Derin bir nefes aldım. "Korkuyorum Tavşan. Jabberwock ... beni çok korkutuyor."

Tavşan'ın çenesi sıkıştı. Bana baktı ve bir an için gümüş gözlerinde kayboldum. Onlar güzel aylardı. Güzellikleri beni biraz daha iyi hissettirdi. "Onu yenebilirsin," diye tekrarladı Tavşan. Sesi alçak ve sertti. Tavşan'ın sinirli olduğunu biliyordum. Kızgın olduğunu biliyordum. Cheshire Kedisi'nin peşine düştüğümüzde yaptığı gibi davranıyordu. Sadece bugün beni bir kez bile yalnız bırakmamıştı. Nereye gidersem gideyim, o da yanımdaydı. Duş aldığımda yanımdaydı, elime dokunuyordu.

yüzümü ve saçlarımı okşadı. Makyajımı yaptığımda kucağına oturdum. Ve şimdi, eli sıkıca kalçamda duruyordu.

Daha iyi bilmesem, Tavşan'ımın da korktuğunu düşünürdüm.

"Bıçağın ve silahın var," diye devam etti. "Yolun her adımında yanında olacağım." Burun delikleri alevlendi. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Nedenini bilmiyordum ama alt dudakım titremeye başladı. Tavşan'ın dizimin üzerindeki eline bakarken görüşüm bulanıklaştı. Sonra tekrar elimdeki karta baktım. Öldürdüğümüz diğer adamlardan hiçbir farkı yoktu. Ama aynı zamanda tamamen farklıydı. Çünkü Ellis'i en çok inciten adam oydu.

Tüm şüphelerin ötesinde, en çok ondan korktuğunu biliyordum.

Ellis zihnimde sessizleşmişti. Ona geleceğimizi ama önce Jabberwock'u yenmemiz gerektiğini söylediğimden beri benimle konuşmayı bırakmıştı. Ama onu hissediyordum; zihnimde saklanıyordu. Ve karanlıktaydı. Korkmuş ve Jabberwock'un onu bir daha bulamayacağı bir yerde saklanıyordu.

Çünkü Ellis'i incitmek istiyordu. Her zaman onu gerçekten incitmek istemişti. Tıpkı Ellis'in küçüklüğünde olduğu gibi, onu incitecek, sonra biraz daha incitecekti. Tekrar ve tekrar, ağlamasını umursamadan. Heathan'ının onu daha iyi hissettirmesini istemesini umursamadan. Jabberwock, Ellis kapının ardında kapana kısılana kadar ondan almaya ve almaya devam etti ... vahşi yaratıklar ve zihin uyuşturan kabuslarla dolu karanlık bir ormanda kapana kısıldı.

Tavşan elimi tuttu. Gözümden akan bir damla yaş elinin arkasına düştü. Tavşan hiç konuşmadan elimi dudaklarına götürdü. Nefesimi tuttum, bana karşı bu kadar yumuşak ve nazik olabilmesine şaşırmıştım.

Ve sonra beni öptü. Yumuşak ve dolgun dudakları elimin arkasını öptü. Değerli nefesi benimde gezinirken göğsümdeki buzun yerini sıcaklık aldı. Ellerimizi indirdiğinde, onları kucağımda tuttu. Hiç konuşmadı.

tek kelime etmedi, ama o anın boş konuşmalarla bozulacağından emindim.

Sessizlik bana her şeyi anlattı. Tavşanım beni seviyordu. Bunu hiç söylemedi ama ben hissettim. Ve bu şimdilik yeterliydi.

Jabberwock'un kaldığı yere kadar elini tuttum. Onu koruyan kasabaya girdiğimizde havadaki tuz kokusunu aldım. Sessiz sokaklarda ilerlerken denizi görebiliyordum.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

"Del Rio," diye yanıtladı Tavşan ve bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Uzun bir yol kat ettikten sonra Rabbit yoldan çıktı. Geniş bir su birikintisine gelene kadar bir köy yolunda ilerledik. Güzelliği karşısında nefesim kesildi. Tavşan, "Onu nasıl öldürmeyi düşünüyorsun?" diye sormadan önce bunu söylemeye fırsatım olmadı.

Birleştirilmiş ellerimize baktım. "I . . . Bilmiyorum." Güneşin ışığında mavi mavi parlayan suya baktım. "Ona bunu ödetmek istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Jabberwock tüm erkeklerin en kötüsü. Kupa Kralı'ndan bile daha kötü, çünkü en çok Ellis'in canını yaktı. Onu kapının arkasına kilitledi ve çok uzun bir süre yapayalnız bıraktı."

Gözlerimde yeniden yaşlar birikirken gözlerimi kırptım. "Ellis bana Heathan'ın gönderilmesine yardım edenin o olduğunu söyledi." Tavşan durdu. Eli benimkinin etrafında o kadar sıkılaştı ki neredeyse canımı acıtacaktı. "O kadar çok kötü şey yaptı ki, ben de Ellis de Jabberwock'un olabilecek en kötü şekilde ölmesi gerektiğini düşünüyoruz. Ama . . ."

"Ama ne?"

"Ama düşünemiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, Jabberwock ile kafam düşünemiyor. Nedenini bilmiyorum. Beynimde büyük bir sis var."

Tavşan hafifçe yanağımı okşadı. Kaşlarım çatıldı. Bu Tavşan'dan gördüğüm ikinci nazik dokunuştı. "Tavşan mı?" Gerçekten ne sorduğumdan emin olmadan sordum.

"Sadece öldür onu," dedi. "Oyalanmak yok. Oraya girersin. Silahını seç ve onu katlet. Sana zarar vermesine izin verme. Sadece öldür onu. Sonra . . ." Gözlerini kapattı.

"Sadece bir tane kaldı," diye onun için bitirdim.

Gözlerini açtı ve başını salladı.

"Tavşan mı?" Elini daha sıkı tuttum ve suyun üzerinden geriye baktım. Çok sessizdi. "Neredeyse onun evine geldik, değil mi?"

Tavşan gerildi ama yine başını salladı. "Bu yolun yaklaşık on dakika aşağısında."

Ağızımdan nefes aldım, sonra burnumdan verdim. Arabada ne kadar oturup suya baktığımızdan emin değildim ama gökyüzünde bir kuş süzülürken Tavşan'a döndüm. "Ben hazırım," dedim, sesimin titrediğini duyarak.

Tavşan, beklenmedik şövalyeliğinin üçüncü perdesinde, aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni dudaklarımdan öptü. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı, o kadar nazik ve kibardı ki. Kan yoktu. Isırma ya da sertlik yoktu, sadece huzur ve yumuşaklık vardı.

Kalbimi çaldı.

Çekilirken elini yanağımda bıraktı. "Tavşan," diye fısıldadım nefes nefese ve gözlerimi kırptıştırarak açtım. Tavşan yutkundu, yanakları kızarmıştı. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Çözemediğim bir bakış. Ama tahmin etmem gerekirse, bir tür mutluluk gibi görüldüğünü söyleyebilirim.

Tavşan tekrar onun yanına kaydı ve arabayı toprak yola çekti. Suyun kenarından geçerken bıçağımı elime aldım. Gözlerimi kapattım ve Ellis'e yaptığı korkunç şeylerin zihnimi doldurmasına izin verdim. Ellis ona ne yaptığını bana anlatmakla kalmamış, göstermişti de. Böylece görüntüleri birbiri ardına tekrar oynattım. Ellis'in çılgınlıklarının acıdan çınlayana kadar kulaklarımı doldurmasına izin verdim. Ve kendime Ellis'in

Jabberwock bacaklarımın arasına girdi, Ellis'e çığlık attırdı.

Öfke, daha önce hiç yaşamadığım kadar öfke, bedenimi doldurmaya başladı. Hızlı bir ateş gibi kollarımdan, bacaklarımdan ve göğsümden aşağıya doğru yayıldığını hissettim. Bıçağı sıkıca kavrayan parmaklarıma kadar ulaştı. Öfkeyi o kadar benimsedim ki, karanlık ağaçlarla çevrili evin önüne geldiğimizde . . . karanlık bir orman, tıpkı Ellis'i hapseden orman gibi . . . Düşünmedim, harekete geçtim.

Midemde kabaran öfkenin rehberliğinde arabadan fırladım. Koştum ve koştum. Çimenlerin üzerinden koştum ve doğruca eve gittim. Merdivenleri hızla çıktım ve ön kapıdan içeri daldım.

Tavşan'ın arkamda olup olmadığını görmek için beklemedim. Kırmızı bir sis görüşümü kaplamıştı. Öfkemin kaynağına giden yolu takip etmek zorundaydım: Jabberwock.

Koridorda koştum, herhangi bir hareket belirtisi için tüm odaları aradım. Üçüncü kapıdan biri üzerime atladı. Bıçağımı göğsüne sapladım ... ve koşmaya devam ettim. Kimi öldürdüğümü görmek için durmadım bile. Sadece o olmadığını biliyordum. Onu bulduğumuzda tanıyacağımı içgüdüsel olarak biliyordum. Ellis'in zihnime kazıdığı o çirkin, şeytani yüzü asla unutamayacaktım.

Yanlarından geçerken bir başkası beni saçımdan yakaladı ve geri çekilmemi sağladı. Döndüğümde siyahlar giymiş bir adam önümde duruyordu. Bıçağımı boğazından beynine doğru sapladım. Kan hemen yüzüme çarptı ve elleri saçlarımdan düştü.

Döndüm, bir sonraki avım için büyük evi arıyordum ... ve sonra onu duydum.

"Ellis!" Merdivenlerin tepesinden bir ses seslendi. "Ellis!" Kanım dondu. Bu sesi tanıyordum. Ellis o sesin nasıl çıktığını bana bildirmişti... ve daha da kötüsü... onun adını söylüyordu.

Jabberwock, içlerindeki en iğrenç olanı, Ellis'in adını çağırıyordu. Benimle alay ediyordu. Benimle alay ediyordu.

O ölecekti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Bıçağımı omzumun üzerine kaldırdım, saldırmaya hazırdım. Tepeye ulaştığımda ayak sesleri duydum. Başımı sağa doğru çevirip, koşmaya başladım. Karanlık bir odaya girene kadar ayak seslerini takip ettim. Gözlerimi kısmış, canavarı arıyordum ki tekrar onun adını seslendi. Jabberwock odanın öbür ucunda, gölgelerin arasında duruyordu.

Tam karşımda duruyordu.

Öfkeyle titredim. İçimde öfke kaynaklı bir enerji kabardıkça titredim ve bacaklarım beni ileri doğru itti. Sadece üç adım atmıştım ki ayağım takıldı. Birdenbire düşüyordum. Düşerken çığlık attım... aşağı ve aşağı. Ta ki altımda bir şeye çarpana kadar. Yumuşak bir şey düşüşümü durdurdu. Yukarı baktım, dehşet ve mutlak korku beni esir almıştı.

Bir delik... üstümde bir delik... bir tavşan deliği.

"Hayır," diye fısıldadım ve etrafıma bakındım. Bir odadaydım: üç kapısı olan bir oda. Üzerinde oturduğum şeyden atlayarak -geriye dönüp baktığımda bunun bir yatak olduğunu gördüm- ilk kapıya koştum. Kilitliydi. İkinciye koştum. O da kilitliydi. "Hayır!" Daha yüksek sesle bağırdım, sesim boğazımda çatlıyordu. Ayaklarımı sürüyerek üçüncü kapıya yaklaştım. Elimi uzattım. O da kilitliydi.

Başımı salladım. Başımı o kadar hızlı salladım ki başım döndü. Yerde bir şey takırdadı. Yere baktığımda bıçağımın sert tahtanın üzerinde olduğunu gördüm. Geri çekildim. Bacaklarım şilteye çarpana kadar geri geri gittim.

Etrafımı saran dört duvara bakarken alt dudağım titredi. Üç kapı... yıllardır kapana kısıldığım odanın bir kopyasıydı.

Kapıların olduğu odaya geri dönmüştüm.

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Bir yaradan akan kan gibi vücudumdan güç sızdı. Vücudum otomatik olarak yatağa kıvrıldı, kollarım vücuduma sarıldı.

Korunmak için belimi. Karanlıkla ve midemde oluşan çukurla savaşmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Birden sağ tarafımdaki kapı açıldı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, buz gibi korku kemiklerimi dondurdu. Bir adamın içeri girişini izledim. Ayaklarına, cilalı siyah deri ayakkabılarına baktım. Beni kimin tuzağa düşürdüğünü öğrenmek için tek ihtiyacım olan buydu.

Yatağa ulaştığında bacakları görüş alanımdaydı. Bir el saçlarımı ittiğinde gözlerimi kapattım. Hareket etmek istedim, kaçmak istedim ama kapıların olduğu oda beni hapsetti. Bedenim hareket etmiyordu. Elim onun dokunuşunu tokatlayarak uzaklaştıramadı.

"Ellis. ." diye fısıldadı. Sesinin ruhuma kadar indiğini hissettim. Pençelerinin kalbim olan kırılğan camı sıyırdığını, zayıf noktalara dokunduğunu hissettim, ta ki paramparça olana, sonunda tüm cesaretimi ve umudumu tüketene kadar.

Jabberwock'un eli yüzümü kabaca okşadı ve kısa bir süre önce Tavşan'ın izlediği duygusal yolun yerini aldı. Tavşan'ın dokunuşunu istiyordum. Onun nazik dokunuşunun tenimi okşamasını istiyordum.

Tavşan'ı istedim, nokta. Rabbit'i istedim. Ama beni bu odada bulamazdı. İçeri giremezdi, tüm kapılar kilitliydi. Anahtarlar sadece Jabberwock'ta vardı.

"Ellis'im," diye fısıldadı Jabberwock. Yatak yana doğru eğildi. Jabberwock'un bedeninin yaklaştığını hissettim. Kokusunu aldım - viski ve duman.

Viski ve duman kokusundan nefret ederdim.

"Geleceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kıkırdadı. Ses kulaklarımı acıttı. "Kurbanların isimlerini duyar duymaz, haberlerde resmini görür görmez benim için geleceğini biliyordum." Bir parmağı çenemin altına kayd. Başımı yana doğru itti. "Gözlerini aç."

Emrine karşı koyamadım ve emredileni yaptım. Yüzünü gördüğüm anda, Rabbit'in bana aldığı makyajın yüzümden döküldüğünü hissettim. Elbisemin maviden maviye dönüştüğünü hissettim.

Siyah. Dolly'nin kaybolduğunu hissettim. Cesaretinin ve cesaretinin nemli havada buharlaştığını hissettim. Korkuyla titredim.

"Ellis Earnshaw," dedi Jabberwock. Ancak gözlerinin içine baktığımda onun Jabberwock olmadığını gördüm. Onun yerine John Amca yanıma oturmuş, yüzümü tutuyordu.

"John Amca," diye fısıldadım. Sırıttı.

"İşte orada," dedi ve elini çıplak kalçama dayanana kadar yan tarafımda gezdirdi. "Benim küçük Ellis'im. Hem de İngiliz aksanıyla." Gözleri elbisemin üzerine düştüğünde parladı. "Her zaman oynamayı severdin, değil mi?" Ve sonra onu kaldırmaya başladı. Nasırlı eli kalçamdan kıcıma doğru süzülürken nefesim titriyordu. Külotumu kenara itip avuç içini kalçama bastırduğunda hıçkırıklarımı bastırdım. Yanıma diz çökmek için hareket ettiğinde gözlerimi sıkıca kapattım.

John Amca beni sırt üstü yatırdı. Gözlerimi açtım ve elbisemi kaldırırken tavana baktım. Elbisemi belime dolanana kadar kaldırdı. Elleri külotumun kemerine takıldı ve külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırıp botlarımdan üzerinden geçirdi ve yere fırlattı.

Dizlerinin üzerinden kalktı ve üzerime süründü. Tavşan'ı zihnimde canlandırırken gözlerim kamaştı. Gümüş gözlerini hayal ettim. Dövmelerini ve simsiyah saçlarını hayal ettim. Ama en çok da bugün su kenarında bana verdiği öpücüğü hayal ettim. Yumuşak, nazik ve çok sevgi doluydu.

Tavşanımı sevdiğimi hayal ettim.

Parmakları karnıma ulaşana kadar bacaklarımda gezindi. John Amca'nın parmak uçları yara izimi takip etti. Bir nefes verdi. "Bunu hatırlıyorum." Sesindeki muzaffer gülümsemeyi duydum. "Bu kesik yapıldıktan sonra çok daha fazla eğlendik, değil mi Ellis?" Başını eğdi ve karnımı öptü. Kusmuk boğazımı tıkadı. Tekrar yuttum. "Sen her zaman benim favorim oldun, Ellis. Eğittiğim herkes arasında en sevdiğim sendin." İç çekti. "Ama sonra beni soldurdun, kıvılcımını kaybettin. Üzücü bir zamandı, Ellis, ne zaman

Beni terk ettiğinde, gözlerindeki ışık söndüğünde." Parmak ucunu kaşımın üzerinde gezdirdi. Ona karşı koymak istedim ama bedenim felç olmuştu. Bedenim John Amca'yla asla savaşamazdı.

John Amca bana sahipti. Her zaman öyleydi. Beni yıllar önce bir poker oyununda kazanmıştı.

"Senden ayrılmaktan nefret ediyordum, Ellis. Ama şimdi yine buradasın, gözlerindeki o kıvılcımla geri döndün." Eli uyluğumun iç kısmına doğru kayd1.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. Beni yalnız bırakmasını istiyordu. Ama çağrıya cevap gelmedi. Çağrı yeterince güçlü değildi. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve sesleri engellemeye çalıştım. Bacaklarımın arasından kayan elini hissetmemeye çalıştım.

Hepsini engelledim.

Karanlığın dönüşünü memnuniyetle karşıladım. Kapılardan oluşan odama geri döndüm.

Yalnızlığa geri döndüm.

CHAPTER 15

Tavşan

"S.KTİR!" Pencerelerden birinden bakarken bağırdım. İki adam ayaklarımın dibinde ölü yatıyordu, boğazları kesilmiş ve karınları deşilmişti. Dolly üst kattaki bir kapıdan kaybolmuştu.

Gözden kaybolmuştu. Ve sonra
çığlık attı.

İleri geri yürürken ellerimi saçlarımda gezdirdim. İçeride muhafızlar vardı. O sikiğin daha önce sahip olmadığı korumalar.

Haberler. TV haberleri resimlerimizi göstermişti. Kurbanların isimlerini açıkladı. Artık ikisi de onlar için geldiğimizi biliyordu.

Açıkçası, eğer bu yeni muhafızlar bir şey ifade ediyorsa.

Koşarak arabama döndüm. Bagajı açıp içindeki her şeyi aradım. Dün gece Dolly arka koltukta uyurken aldığım şeyleri.

AK-47'yi buldum ve elime aldım. Bagajı kapattım ve sonra donup kaldım. Gözlerimi eve diktim. Sonra kalbim sıkıştı.

Ya gitmişse?

Ya o şerefsiz onu öldürseydi?

Kaçardı.

Ben ona ulaşamadan ortadan kayboldu.

Acı göğsümü yardı ve tüm nefesimi çaldı. Dolly'yi kaybetme düşüncesiyle nefes almak için savaştım. Yanımda olamayacağı düşüncesiyle. Öldürmek. Anlamak.

Onun altımda olması.

Ellerim titreyerek cep telefonuma uzandım. Kaydını yaptığım tek numarayı tuşladım.

"Dapper Dan!" Chapel öyle dedi.

"Kız onda!" Tısladım ve kalbimin parçalanmaya başladığını hissettim. Onu orada, kanlar içinde, ölü olarak düşününce nefes alamıyordum. Dolly değil. Ölmesini istemediğim tek kişi oydu.

"Nefes al." Hattan başka bir ses geldi. Henry.

"Kız onda! Lanet olası evinde!" Bacaklarım güçsüzleşti ve arabanın kenarına yaslandım. "Kaçtı. Kapı kapanmadan önce ona ulaşamadım ve onu içeri kilitledi." Yutkundum, gözümünden bir damla yaş düştüğünü hissedince irkildim.

Çenem sıkıştı. "Kız onda..."

"O zaman yakala onu." Hyde'ın tanıdık hırçın sesi hoparlörden gelince donakaldım. "Adam ol ve gidip kızını getir." Ellerim bastonumu ve AK-47'yi sıkıca kavradı.

"Çılgılık attı ... ya ... ya onu öldürdüyse?" Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"O zaman hepsini öldürün. O evin içinde kim kaldıysa, onların işini bitir. Hepsini dışarı çıkar. Ve eğer sen de gidersen, en azından Dolly'den uzun süre ayrı kalmamış olursun."

Chapel'in sakinleştirici sesi, "Onu öldürmemiş de olabilir, Dapper Dan," dedi. "Onu sadece tutsak almış olabilir." Durakladı. "Ve o da Beyaz Tavşan'ının onu kurtarmasını bekliyor olacak."

Başımı eğdim ve sözleri üzerine derin bir nefes aldım. Başımı kaldırdığımda dümdüz önüme baktım ve bu şerefsize duyduğum öfkenin damarlarımda dolaşmasına izin verdim.

"Gitmeliyim," diye bağırdım telefona ve arabanın içine attım.

Evi görüş alanıma almıştım. Çarpık kravatımı düzelterek bastonumu elime aldım ve AK-47'mi ateşleme pozisyonunda tuttum. Önce yürüdüm, sonra çimenlerin üzerinde hızla ilerledim, ön kapıdan içeri dalarken saf kararlılık beni ileri itiyordu. Bastonumu kınından çıkardım ve bıçağı sıkıca tuttum. Bir muhafız üzerime geldi, sonra bir ikincisi, sonra bir üçüncüsü. Hepsini kestim. Ateş edildi, ama onlar beni vuramadan ben ateş edenleri indirdim.

Sonra merdivenlerden yukarı çıktım. Sağa döndüm ve Dolly'mi içeride tutan kapıya dik dik baktım. Kravatımdaki iğneyle kilidi açtım. Kilit döndü ve ahşap kapı açıldı. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde odaya girdim, silahım ve bıçağım içeride kim varsa ona karşı hazırды. Beni boş bir oda karşıladı.

Ahşap zemin üzerinde hafifçe yürüdüm, sonra aniden aşağıdan gelen bir ses duydum. "Her zaman çok hevesliydin, küçük Ellis. John Amca için her zaman hazırdın."

Sesi kulaklarıma saldırırken, Dolly'me boktan şeylerini kusarken içimde beyaz bir öfke kabardı. Yerde kaynağını aradım ve midem bulandı.

Yerde bir delik mi?

Bir tavşan deliğı.

Dolly bir tavşan deliğinden düşmüştü.

Bunun ne anlama geldiğini düşününce gözlerim büyüdü. Bunun onun için ne anlama geleceğini, hasarlı zihninde bu düşüşü nasıl algılayacağını ...

Artık Harikalar Diyarı'nda olmayacaktı. Bu da demek oluyor ki . . .

"Hayır," diye fısıldadım. Deliğın etrafında döndüm ama donup kaldım. Dolly odanın ortasındaki bir yatakta yatıyordu. Sonra gördüğüm şey karşısında öfkeyle titredim.

Şerefsiz herif. Jabberwock onun üzerinde geziniyordu. Dolly'nin gözleri kaybolmuş, hiçbir şeye bakmıyordu. Yatakta katatonik bir beden.

Benim kırık küçük bebeğim.

Delikten geri çekildim. Odayı aradım, ona ulaşmak için başka bir yol arıyordum. Köşede bir kapı vardı. Elimden geldiğince hızlı hareket ettim ve kapıyı açtım. Dar bir merdiven aşağıdaki odaya çıkıyordu.

Merdivenlerden aşağı, sondaki kapıya doğru süründüm. Sakin kalmaya çalışarak nefes aldım. O onun avı, diye kendime hatırlattım. Geri döndüğünde -çünkü sana geri dönecek- Dolly, Jabberwock'un kafasını bir tepside sunacak.

Beşe kadar saydım ve kapıyı tekmeledim. Tahta, gazabımın etkisiyle kolayca yerinden çıktı. Jabberwock yukarı baktı.

O ve ben, ikimiz de bebek için buradayız. Sahip olmak için yarışıyorduk. O benimdi.

Ve ölmüş sayılırdı.

Jabberwock yataktan sıçradı. Gözleri büyüdü ve sonra konuştu. "Heathan James." Başını iki yana salladı. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Aslında, görmeyeceğimden emin olmak için çok para ödedim."

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Bu pislik konuşmayı bile hak etmiyordu. Tek görebildiğim kızımı bu yatağa yatırmış olduğuydu. Zihnimde canlandırdığım tek şey, bu hıyarın onu yere yatırıp tecavüz ettikten sonra karnındaki bebeği koparmasıydı. Öfkem içimi dışıma çıkarıyor, duygularımı alevlendiriyordu.

Odaya dalarak AK-47 silahımla bacağına bir el ateş ettim. Belindeki silah kılıfına uzandı. Bileğine bir el daha ateş ettim. Çığlık atarken yere kan sıçradı.

Bu ilahi ses karşısında aletim seğirdi.

Jabberwock yere düştü. Başını kaldırıp bir şeyler aramaya başladı. Aşağı baktım ve Dolly'nin bıçağını ayaklarımın yanında gördüm. AK-47'min kayışını

eğildim ve bıçağı aldım. Jabberwock inatçı bir piçti. Yavaşça sürünerek ilerledi, öldürücü öfke gözlerini aydınlatıyordu.

Ayaklarıma kadar sürünmesine izin verdim - tam da ait olduğu yere. "Şerefsiz," diye tükürdü ve kanlı tükürüğünü ayakkabılarıma püskürttü. Başımı yana eğerek onun acınası halini inceledim. "Görünüşe göre hasta Fux," diye cevap verdim biraz alaycı **b i r i f a d e y l e** . Sırıttım. "Ben çocukken çok daha korkutucu görünüyordun." Yüzüne birkaç santim yaklaşıp kadar eğildim. Yanakları benek benek kızarmıştı, şüphesiz kurşunlarımın vücuduna verdiği acının b i r sonucuydu bu. Yatağa doğru baktım ve Dolly'min tavana baktığını gördüm. Göğsünü izlerken nefesim kesildi. Sonra nefesimi verdim, daha önce hiç hissetmediğim kadar rahatlamıştım.

yavaşça yukarı ve aşağı kalktığını gördüğümde.

Sonra gözlerim aşağıya indi ... ve bu sefer lanet bir cehenneme dönüştüm. Dolly'nin elbisesinin beline dolandığını gördüğümde kontrolsüzce titredim. Külotunun yerde olduğunu ve bacaklarının ayrılmış olduğunu gördüm. Uzuvarı felç olmuştu. Jabberwock, Dolly'yi Harikalar Diyarı'ndan zorla çıkarmış, onu onca kayıp yıl boyunca sürgün ettiği kapılardan oluşan odaya geri göndermişti.

Gözlerimi Dolly'den ayırdım ve ayaklarımda dibindeki tecavüzcüye odakladım. Ellerim Dolly'nin bıçağına daha sıkı sarıldı.

Kararmış ruhum kontrolü ele geçirmeye ve herifin işini bitirmeye çalıştığında kendime sertçe onun öldürülmesi gerektiğini hatırlattım. Yatağa tekrar baktım. Onun dokunuşu altında kolayca girdiği katatonik duruma. Akıl oyunları Dolly'mi yine tuzığa düşürmüştü. Yıllarca onun masum zihnini pelteye çevirdikten sonra, sırf onu her gece alabilmek, her emrettiğini yapan akılsız bir otomat haline gelene kadar becermek için.

Ellis'i sürgün eden oydu. Bizi ayıran oydu.

Su Kulesi'nde geçirdiğim yılları o finanse etmişti. Bunu kaçtığımında Müdür'ün kayıtlarından öğrenmişim.

Ayaklarımın dibindeki bu hıyar, nefes almak için çırpınan, acıdan dişlerini gıcırdatan bu amcık, sevgilimi onca boş yıl boyunca kaybetmemin sebebiydi.

Ayağa fırladım. Daha fazla direnemeyerek ayağımı Jabberwock'un karnına soktum. Kıvrıldı ve deri ayakkabılarımın üzerine öksürdü. Tiksintiyle hırladım ve sonra ayakkabımın burnuyla onu sırt üstü çevirdim. O sırt üstü yatarken, viskinin neden olduğu midesi okyanustaki dalgalar gibi inip kalkarken ileri geri volta attım. Başımı salladım, göbeğinden burnuna kadar kesmekten vazgeçtim.

Tekrar Dolly'ye döndüm ve yüzüne bulaşan rimele baktım.

Onu ağlatmıştı.

Bu zavallı orospu çocuğu onu ağlatmıştı.

Onun ölümüydü. Son kalp atışı Dolly'nin eliyle yapılmalıydı. Bıçağımı bir elime aldım, çelik benim tutuşumda çok rahattı ve Dolly'ninki de diğer elimdeydi, döndüm ve iki bıçağı da omuzlarına sapladım. Jabberwock çığlık attı. Ona bakarken gülümsedim. Çelik bıçaklar omuzlarının altındaki tahtaya saplanmıştı.

Çok hızlı sıkışmıştı.

Artık avdı ve Dolly'nin uykusundan uyanmasını bekliyordu. Hareket etmeye çalışarak çırpındı ama hiçbir yere gitmiyordu. Gözleri benimkilerle buluştu. O anda kaybettiğinin farkına vardığını gördüm.

Sonra gözleri Dolly'ye kaydı ... ve küçük bir zafer gülümsemesi takındı. Çünkü Dolly'yi orada, yatakta yatan bu hale getirmişti. Haftalar önce sandalyede oturmuş, kirli bir pencereden dışarı bakarken bulduğum kıza.

Siyahlar giymiş kayıp kız.

Ama artık değil. Geçici olarak kaybolmuştu, çünkü bensizdi. Jabberwock onunla boy ölçüşemezdi.

Tavşan.

Ve ona gösterirdim.

Yatağa tırmandım. Elim yavaşça Dolly'nin yüzüne yerleşti. Taş gibi soğuk hissetti. Gözleri beni geçip tavana baktı. Varlığımı kabul etmediler.

"Dolly," diye fısıldadım kulağına. Hiç ses yoktu. En ufak bir hareket bile yoktu. Elbisesini amının üzerinden aşağı doğru ittim, sonra yüzüne bakmak için geri çekildim.

"Harikalar Diyarı," diye fısıldadım, Henry'nin aylar önceki tartışmamızdaki tavsiyesini düşünerek. Onu geri getirmeliydim.

Onu bir tavşan deliğinden geçirmek zorunda kaldım.

Tavandaki deliğe baktım. Onu kullanmamın imkânı yoktu. Onu kollarıma alarak yataktan kilitli kapılardan birine doğru koştum. Kilit açılana kadar kapıyı tekmeledim ve tekmeledim. Bir dolap. Bir sonraki kapıya koştum ve tahtaya tekme attım. Bu daha sağladı. Sonunda tahta parçalandı. Kapı açıldığında, ardında bir banyo uzanıyordu. Genişti, her tarafı ince işçilikle kaplanmıştı, duş ve küvet vardı.

Banyoya koştum ve Dolly'yi yere yatırdım. Musluğu açtım ve fişi taktım. Su yükseldi ve küveti doldurdu. Oturdum ve cansız Dolly'yi kollarımda sürükledim. Onu kucağımda ileri geri salladım. Saçlarını okşadım ve yüzünü öptüm. "Bana geri dön, sevgilim," diye yalvardım ve daha hızlı salladım. "Bana geri dön, küçük Dolly." Sesim boğuk ve çatıktı.

Suyu kontrol ettim, daha hızlı dolmasını diledim. Dolly'nin gözleri arkamızdaki havlu askısına sabitlenmişti. Hayat yoktu. Kıvılcım yok.

Mavi derinliklerinde Dolly yok.

"Benimle kal!" Boynunu hafifçe ısırarak onu daha yukarı çektim. "Geri gel," diye emrettim ve yüksüğümü boğazıma geçirdim. Kanım gömleğimin üzerine düştü ve Dolly'nin ağzını boynuma yerleştirdim. "İç," diye emrettim. "Beni hisset. Bağımızı hisset." Onu yere bırakıp yüksüğümü elime geçirdim. Ben de aynısını onunkine yaptım ve ellerimizi

Avuçlarını birleştirdi. Onları sıkıca kavradım ama Dolly'nin elleri gevşekti.

Baskı. Henry'nin uyarısını zihnimde duydum. Bazen bastırılanlar sonsuza dek kaybolur. Sonsuza dek zihinlerinin en derin, en ulaşılmaz yerlerine hapsolurlar.

"Seni bir kez geri getirdim," dedim ayrılmış ellerimizi bırakırken. Küvet doluydu. Hafif bedenini kucağıma aldım ve suya daldırdım. Su yüzünü yıkarken Dolly'nin makyajı akıyordu. Boğazını hafifçe kavrayarak bana bakması için başını hareket ettirdim. Gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorlayarak, boğazı düğümlemiş ve kalbi paramparça olmuş bir halde, "Ben Beyaz Tavşan'ım. Seni Harikalar Diyarı'na götürmeye geldim. Bir görev vardı. Sen kayboldun." Yutkundum ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Ama şimdi sana geri ihtiyacımız var." Öksürdüm ve nefes almak için mücadele ettim. "Benim sana ihtiyacım var." Yeleşimin cebinden cep saatimi çıkarıp kulağıma götürdüm, tam onun görüş alanına, ve fısıldadım, "Tik tak."

Sonra onu yüzeyin altına ittim.

İki elimle boğazını kavradım ve onu suyun altında tuttum. Burnundan kabarcıklar geliyordu ama hareketsiz kalıyordu.

Ta ki bacağı seğirmeye başlayana kadar. Gözlerim ona kaydı. Boğazını daha sert sıkarak onu aşağıda tuttum. "Tavşan deliğinden aşağı gel."

Dolly'nin kolu hareket etti. Bacakları tekmelemeye başladı. İlk başta sadece hafif hareketler vardı, sonra eli benimkini kavradı. Vücuduna yeniden hayat sızdığını gördüğümde gözlerim parladı. "Tavşan deliğinden aşağı in!" Elleri benimkileri kaplayıp derimi tırmalarken bağırdım. Dolly'nin başı küvetin dibine değene kadar daha da sert ittim.

Çılgınca çırpınmaya başladı. Tüm vücuduyla çırpınıyor, bana geri dönmek için inmek zorunda olduğu kara delikle savaşıyordu. O benimle savaşırken gözlerim yaşlarla doldu, görüşüm bulanıklaştı.

"Bırak!" Bağırdım. "Bırak beni! Bana geri dön!"

Ama Dolly, kolları bacakları yorulmaya başlayana kadar mücadele etti. Benimkini kavrayan ve kesen elleri gevşeyip yanına kayana kadar.

Tekrar cansız kalan Dolly'nin burnundan çıkan baloncuklar durdu.

Dolly'yi küvetten çıkarıp fayans döşeli zemine yatırdım. Ağzına nefes verdim ve göğsüne basınç uygulamaya başladım. Göğsünü pompaladım ve pompaladım, nefesimi onunkine hayat vermek için kullandım. Teni solgundu ve saçları yüzüne doğru kaymıştı.

"Geri dön!" Ellerimi göğsüne vurarak tekrarladım. "Geri gel lan! Bu lanet bir emirdir!"

Dolly sıçrayarak ve banyo suyunu öksürerek yerden kalktı. "Dolly!" diye bağırdım ve saçlarını yüzünden geriye doğru çektim. Gözleri şak diye açıldı.

"Tavşan," diye bağırdı paniklemiş bir sesle. Sonra vücuduna baktı ve çığlık attı. Kollarına ve bacaklarına vurmaya başladı. "Çok uzunum!" diye bağırdı, gözleri kocaman ve vahşiydi. Başı odanın içinde dönmeye başladı. "Kapılar! Kapılardan geçemiyorum!"

Kanımın bulunduğu şişeyi boynundan çekip aldım ve mantarını ısırarak kopardım. "İç," diye emrettim. Başını geriye doğru eğdim ve kanı boğazından aşağı döktüm.

Ağzının kenarından başıboş damlalar düştü. Yutkundu ve sonra doğrulup oturdu. Kollarına ve bacaklarına baktı. "İşe yarıyor!" diye bağırdı, tıpkı onu bana geri getirdiğim ilk seferdeki gibi. "İşe yarıyor!" dedi tekrar, ama gözleri karanlıkla kaplandı. Kısa süren neşesi gözlerinin derinliklerinden kaçtı ve yerini en acımasız bakışlara bıraktı.

"Jabberwock," dedi soğuk bir sesle. "Bunu bana o yaptı." Dolly ayağa fırladı. Sırılsıklamdı, çenesinden aşağı kan damlıyordu. "Nerede o?"

"Şuradan," diye cevap verdim, diğer odayı işaret ederek. Ayağa kalktım, Dolly'nin güzelliğini seyrediyordum.

Öfkeyle yanıp tutuşuyordu, hayatını mahveden adama bunu ödetmeye hazırdı.

Dolly hışımlla odadan çıktı, sarı saçları hareket ettikçe sallanıyordu. Bu cinayetin bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için hızla onu takip ettim.

Dolly yerde yarı ölü yatan Jabberwock'a baktı. Adamın gözlerinin ona dikilmesini izledim. Ağzı konuşmak için hareketlendi ama o daha konuşmadan Dolly ona doğru koştu, beline sarıldı ve bıçağını omzundan çıkardı. Hiç duraksamadı. Vururken tek bir nefes bile almadı. Bıçakladı, bıçakladı ve bıçakladı, hiç duraklamadı. Adam yerde yatarken, gözlerinde ölüm arzusundan başka bir şey görmeden, bir vuruş bile kaçırmadan onu doğradı.

Gücünü kaybetmeye başlayana ve çılgınca çırpınan kolları sonunda onu başarısızlığa uğratana kadar vurdu ve vurdu. Elliden fazla vuruşa ulaşmıştı.

Kana bulanan Dolly, Jabberwock'tan geriye düştü, artık eski kurbanının eliyle ölmüştü ve can damarı yere akıyordu.

Dolly nefes nefese kalmış, kolları onu geriye doğru itmişti. Hıçkırıklar nefes alışverişlerini kesmeye başladı ve kısa süre sonra duyulabilen tek şey onlar oldu. Göğsü sıkışıyor, tüm vücudu titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Sonra beni gördü. Ayaklarıma doğru koştu ve bacaklarıma sarıldı. "Tavşan ... benim için geldin." Beni sıkıca kavrarken ağladı. Başı öne düştü ve dizime yaslandı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi artık tamamen kesilmiş ve çiğdi. "Tavşan ... benim için geldin. Beni kapıların olduğu odadan kurtardın. Teşekkür ederim. . . teşekkür ederim . . . teşekkür ederim . . ."

Ayaklarımin dibinde tapınıyordu. Ben, onun tanrısı, efendisi... artık sonunda ait olduğu kişi. Hıçkıra hıçkıra ağladı, yere yığıldı. Ama ben dayanamadım. Onu aşağılık ve ezik göremezdim.

Benim küçük Dolly'm benim kölem değildi. O benim tanrıçamdı, lanet bir devdi.

Eğilerek parmağımı çenesinin altına koydum ve yukarı doğru iterek bana bakmasını emrettim. Gözlerini indirmiş, dokunuşuma boyun eğmişti. Başımı salladım. Dolly bekledi, sabırla konuşmamı bekledi, her hareketime bağlıydı.

"Bir kraliçe kimsenin önünde eğilmez," dedim ve Dolly'nin yüzü değişti. Işık ve renkle aydınlandı.

Dolly her zaman renklere aitti.

Eğilip göz hizasına gelerek, "Özellikle de kralına" dedim.

Dolly nefesini tuttu ve kollarıma atladı. Beni öperken ağzı benimkini boğdu. Beni öptü, öptü ve kollarını başıma doladı. İhtiyacı olanı benden alırken bana tutundu.

Bebek kraliçem mavi giyinmiş.

Kendini geri çekene kadar onu tuttum. Gözleri büyümüştü ve nefesi hızlı geliyordu. Beni bıraktı ve ayağa kalktı. Dolly sessizce, yerde bağdaş kurmuş halde yatan Jabberwock'a doğru yürüdü. Boynuna taktığı kravattı aldı, kumaşı etrafında biriken kana batırdı ve arkasındaki duvara yazmaya başladı. "SICK FUX," bu kez kıpkırmızı, onun kanıyla yazılmıştı. Yıllar boyunca işlediği suçların bedeli olarak kanı. Dolly omzuna doğru ilerledi ve bıçağımı çıkardı. Korsesinden ıslak bir iskambil kartı çıkardı. Kartı adamın alnına yerleştirdi.

Kupa Ası.

Dolly onun artık ölüm maskesi haline gelmiş yüzüne baktı. Dakikalarca orada durdu. Sonra bana doğru döndü. "Senin için," dedi ve bıçağımı bana uzattı. Temizleme zahmetine girmeden bastonuma sapladım.

Jabberwock'un kanını bir süre daha çeliğimde tutmak istedim.

"Yorulдум," dedi Dolly aniden, tatlı sesine yeni bir hüznün karışmıştı. Elimi tuttu

Onun. Parmakları hâlâ buz gibiydi. "Gidelim Tavşan. Artık burada olmak istemiyorum."

Dolly beni kapıdan içeri çekti ama ben ona evin içinde rehberlik ettim. Bulduğumuz bir banyoda çabucak duş aldık ve cildimizi Jabberwock'un lekeli kanından arındırdık. Giysilerimizi yıkadık, sonrasında ıslak olmalarını umursamadık. Dışarısı sıcaktı. Çabucak kuruyacaktık.

İşim bitince onu arabaya götürdüm. Arabayı çekerken müzik çalmıyordu. Dolly arka koltuğa kıvrıldı, ceketime sarıldı. Yorgun bedeninin uykuya yenik düşmesi için sadece dakikalar geçti.

Arabayı sürerken yoldan çok ona baktım. Doğruca bir motele gitmek istemişti. Ama biz başka bir yere gidiyorduk. Dolly zaten onun için yapacağım şeyi hak etmişti. Ama bu geceden sonra, buna bayılacağından emin olacaktım.

O asla benim ona taptığım kadar tapmayacaktı.

Uykusunda kaydığını, narin ellerinin can havliyle ceketime yapıştığını gördüğümde içim daraldı. Ceketimi burnuna götürdü ve içine çekti. Dudakları küçük bir gülümseme oluşturduğunda kalbim tamamen parçalandı.

Uykusunda derin derin nefes alırken tek düşünebildiğim bu geceydi. Onu neredeyse nasıl kaybettiğim. Şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum ki, o ölürse ben de onu takip edecektim.

Dolly olmadan Tavşan olmazdı.

Tavşan olmadan Dolly olmazdı.

Gideceğimiz yere doğru araba sürerken gözlerim ondan neredeyse hiç ayrılmıyordu. Küçük bebeğim kırılmıştı ama tamir edilemeyecek kadar değil.

Ve bu onarımları yapabilecek kadar yetenekli tek bebek ustası bendim.

* * *

Geriye yaslandım ve önümdeki manzarayı inceledim. Derin bir nefes aldım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bagajdaki çantamdan çıkardığım yeni takım elbisemi ve kravatımı düzelttim. Başımı iki yana salladım ve ne halt ettiğime hızlı bir kahkaha attım.

Sonra Mustang'e baktım. Gözlerim arka koltukta uyuyan sarışına t a k ı l d ı . Ve anladım.

Onunla.

Hepsi onun içindi.

Benim küçük cesur şampiyonum.

Bagajı açtım. Müzik kutusu ön taraftaydı. Şarkıların bu an için mükemmel olacağını bilerek play tuşuna bastım. Yavaş müzik havayı doldurdu. Bagajın açık kapağına saklanarak durakladım. Gömleğimin kollarını sıvadım ve başımı arkaya doğru eğdim. Gökyüzünü seyrettim ve gülümsedim.

Tam olarak istediğini alacaktı.

Arka koltuğa geçip eğildim ve Dolly'nin yanağını okşadım. Yumuşak bir iniltiyle kıpırdandı ama uyanmadı. İnatçılığına gülümseyerek yanağını tekrar okşadım, bu sefer fısıldayarak "Dolly?" dedim.

Ceketimi omuzlarının üzerine çekti. Ben de tekrar denedim. "Küçük Dolly sevgilim," dedim, bu sefer daha yüksek sesle. Dolly'nin gözleri kırpışarak açıldı. Kollarını uzattı. Büyülenmiş gibi onu izledim ve sonra dönüp bana baktı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tavşan ..." dedi, sesi saatler önceki deneyimden dolayı hâlâ zayıftı. Yolculuk sırasında saçları kurumuştı ve giysileri artık sıırılsıklam değildi. "Yorgunum," dedi ve tekrar uyumak için kıvrıldı.

Başımı salladım, göğsüm bir kez olsun bu kadar sevimli olabildiği için hafifledi. "Ama bir sürprizim var," dedim ve gözlerinin yavaşça açılmasını izledim.

Dolly yüzünü bana döndü. Kaşları kalkmıştı. Başını tekrar çevirdi, bu sefer

Müzik. "O çalan benim müzik kutum mu?"

Başımı salladım, sonra elimi uzattım. "Gel."

Dolly şaşkın bir gülümsemeyle elimi tuttu, ben de arka koltuktan kalkmasına yardım ettim. Onu yanımda hissetme ihtiyacıyla kollarımı ona doladım. Onu arabadan kaldırdığımda Dolly hafifçe ciyakladı. Gözlerime baktı ve ben yutkundum, tüm bunlar hakkında ne düşüneceği konusunda gergindim. Bu ben değildim. Ben böyle düşünmezdim. Bu şekilde çalışmazdım.

Hayatımda herhangi bir konuda en çok gerildiğim andı.

Ve hiç gergin hissetmedim. Bu duyguyu hissetmek garipti. O uyurken bunu fark etmem biraz zaman almıştı.

Nefret edeceğinden endişeliydim.

Yapamayacağım için gergindim.

Dolly'yi yere bıraktım ve yanaklarının elmacıklarında bir kızarıklık belirdi. O kızarıklık beni olduğum yerde mahvetti. Her zaman öyleydi; bir de gülümsediğinde ortaya çıkan gamzeleri.

Dolly elini benimkinin içine soktu ve ben birleşmiş ellerimize baktım. Daha önce de hoşuna gittiğini hatırlayarak elini dudaklarıma götürdüm ve üzerine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Dolly'nin nefesi kesildi. Nefes alış veriş hızlandı. "Gel," dedim tekrar ve onu arabanın bagajına götürdüm.

"Tavşan mı? Neler oluyor?" diye sordu, etrafına bakınarak.

Bi

z. Elini bıraktım. "Gözlerini kapat."

Dolly gülümseyerek başını salladı ama sonra dediğimi yaptı. I

Gözleri kapalı dururken bir süre yüzünü izledim. Bana tamamen güveniyordu. Göğsüm bir kez daha sıkıştı. Kendimi hareket etmeye zorlayarak hediye sandıktan kaldırdım. "Gözlerini aç."

Dolly söyleneni yaptı ve mavi gözleri o kadar büyüdü ki ayı andırdı. "Tavşan," diye fısıldadı elbiseyi benden almaya çalışırken. Gözleri bir aşağı bir yukarı gezinerek elbiseyi boydan boya inceledi. Elini uzattı.

Parlak mavi malzemeye dokunmaktan korkmuş gibi görünen eli.

"Bu ..." Gözlerinde yaşlar birikti. "Bu ... bu benim için mi?"

Başımı salladım. "Senin için." Başımı ona doğru ittim. "Giy şunu."

Dolly uzun bir nefes verdikten sonra elbiseyi beni bekleyen ellerimden aldı. Ayakkabılar için sandığa uzandım. Ayakkabıları ona vermek için döndüğümde duraksadım. Dolunay Dolly'nin silüetini bozmuştu. Park ettiğimiz tarlanın ortasında sadece biz vardık; o, ben ve yıldızlarla dolu bir gökyüzü.

Onları umursamadım. Güzellikleri onun heybeti yanında sönük kalıyordu.

Dolly elbiselerini çıkarmıştı. Sırtının süt gibi teni ayın ışığında kâğıt gibi beyaz görünüyordu. Elbisesini başının üzerinden kaldırdı ve zahmetsizce vücudunun üzerinden aşağı kaydırıldı. Onun durduğu yere doğru yürüdüm. Omuzları bir an için gerildiğinde arkasında olduğumu anladığını biliyordum. Sonra başı yana eğildi ve bana boynunu uzattı.

Karşı koyamayarak saçlarını hafifçe yana ittim ve boğazının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Nefes nefese kaldı ve tüyleri diken diken oldu.

Ayakkabıları omzundan geçirdim ve elbisesinin fermuarını çekmek için ellerimi indirdim. Fermuarı yavaşça yukarı çektim. Solgun teninin her santimini kaplarken manzaranın tadını çıkardım. Geri çekildim ve ayakkabılarını giymesini bekledim. Ayakkabılarını ayağına geçirdiğinde döndü. Onu tepeden tırnağa incelerken gözlerim ona ziyafet çekiyordu. Uzun mavi elbisesi ayak bileklerine kadar iniyordu. Işıltılı gümüş ayakkabılar küçük ayakları üzerinde mükemmel.

"Beğendin mi?" diye sordu endişeyle, ellerini dolgun eteğin üzerinde gezdirirken.

Başımı salladım ve gözleriyle buluştum. Müzik kutusuna geri dönerek, istediğim şarkı çalana kadar kaseti ileri sardım. Açılış şarkıları çalmaya başladığında

Döndüm ve Dolly'ye elimi uzattım. Kızardı, gözlerini indirdi, yanıma geldi.

Aradığımda hep gelirdi.

Dolly elini benimkinin içine kaydırды. Nefesini tutmuş, bir sonraki adımımı bekliyordu. Elini ağzıma götürdüm, hızlı ve yumuşak bir öpücük verdim ve sonra eğildim. Centilmen pozisyonumdan başımı kaldırarak, "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordum.

Dolly'nin yüzü yaşadığı şoku ele veriyordu. Konuşmadı. Onun yerine başıyla onayladı. Dik durarak onu göğsüme doğru çektim. Ellerimizi uzattım ve diğerini dikkatlice beline yerleştirdim. Dolly elini omzuma koydu. Gözlerinin içine baktım. Bana kilitlenmişlerdi. Yanakları renk doluydu.

Şarkı başladığında ve bir adam biriyle ya da onsuz yaşayamamakla ilgili şarkı söylediğinde, bizi ritme göre salladım. Dolly'ye sarıldığımda gözlerini kaçırmadı ve şarkı sözlerinin ona nasıl hissettiğimi anlatmasına izin verdi. Dolly ile birlikte yaşayamama konusuna katılmıyordum. Bunu kesinlikle yapabilirdim. Biz asla ayrılmayacaktık.

Ölürken bile, emindim.

"Tavşan," dedi Dolly sessizce, mavi gözleri yıldızlara karşı parıldarken. "Sen dans etmiyorsun."

Sırıttım ve onu daha da yakınımaya çektim. Teninden gelen sıcaklığı hissettim. O yakınımdayken hep kokladığım gülleri kokladım. "Bu gece, görünüşe göre öyle."

Dolly beni önce bir gülümsemeyle, sonra da havaya yükselen bir kıkırdamayla ödüllendirdi. Şarkı bitene kadar dans ettik. Aynı derecede yavaş olan bir sonraki şarkı başladığında etrafımıza baktı ve sordu, "Tavşan mı? Bu bir balo mu? . . bu bir balo mu?"

Birleştirdiğimiz ellerimizi göğsüme götürerek başımı salladım. "Senin balon, Dolly sevgilim. Hak edilmiş bir balo, sadece senin için."

"Ve sen," dedi nefes nefese. Her şeyden büyülenmiş gibiydi. Dolly başını geriye eğdi ve yıldızlara baktı. "Tavşan ... yıldızlardan bir örtü." Sağ tarafa baktı. "Ve ay öyle dolu ve parlak ki."

"Senin için geldiler," dedim ve gülümsemesinin parlaklığı ögle güneşine rakip olabilirdi.

Dans ettik. Üç şarkı boyunca daha dans ettik. Dolly'nin yüzü dans etmekten kızarmıştı. Durduğumda tekrar eğildim ve elini öptüm. "Dans için teşekkürler, küçük Dolly."

Kıkırdadı.

Doğrulduğumda, gözlerindeki kıvılcımın geri döndüğünü gördüm, Jabberwock'u yok ederken kaybolan kıvılcımın. Kemiklerine geri dönen hafifliği ve geçici olarak çaldığı masumiyetin ay tozuyla taşınmış gibi geri süzüldüğünü gördüm.

"Gözlerini tekrar kapat," dedim.

"Tavşan!" diye azarladı. "Artık hediye yok. Şimdiden kendimi tamamen şımartılmış hissediyorum!"

"Bir tane daha." Yüzümde sert bir ifadeyle gözlerini kapatmasını bekledim. Dolly güldü ama sonra dediğimi yaptı.

Bagaja gittim ve son hediyeği çıkardım. Dolly'ye doğru ilerledim ve önünde durdum. "Aç," dedim. Dolly'nin gözleri irkilerek açıldı. Ben hediyeği arkamda tutarken o bekledi. Yeterince beklediğine karar verdiğimde, hediyeği arkamdan çıkardım.

Dolly'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Elleri duyulabilir bir soluğu maskeledi. "Tavşan ..." Yavaşça elini uzattı. Parmak uçlarını parıldayan taşların üzerinde gezdirdi. "Bir ... bir ... bir taş," diye inanamayarak yarı çığlık attı.

Onu kaldırdım. Dolly'nin gözleri bana hayranlıktan başka bir şey ifade etmezken tacı başına geçirdim. "Kraliçem için."

Yerine sabitledim ve yaptığım işe hayranlıkla bakmak için geri çekildim. Dikkatimi ondan alamıyordum. Benim küçük Dolly'm. Benim küçük Dolly'm, bir zamanlar kırılmıştı, güzel bir elbise ve bir taşla iyileşti. Kraliyet ailesi gibi kralının önünde duruyordu.

Benim karanlık kraliçem.

"Eee?" diye sordu endişeyle, ellerini iki yanına koyarak.

Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Tacını, gözlerinin parlak mavisini, dudaklarının pembesini inceledim. "Mükemmellik," dedim, sesim kısık ve boğuktu.

Dolly bakışlarını indirdi, sonra tekrar kaldırarak "Aptal Tavşan" diye fısıldadı.

Dudağım köşeye takıldı. Geri dönmüştü. Küçük Dolly'm benimle geri dönmüştü. Kaybolmamıştı. Ama yanımdaydı. Kraliçem olarak hak ettiği yeri alıyordu.

Chapel'in sözlerine kulak vererek ağzımı onunkine doğru götürdüm. Yaklaşırken telaşsızdım. Dudaklarımı onunkilerin etrafında gezdirirken Dolly nefesini tuttu, neredeyse hiç dokunmuyordum. Ağzıyla oynarken titrediğini hissettim. Sonra ileri doğru bastırarak ağızlarımızı birleştirdim. Dolly dokunuşum karşısında hafifçe inledi. Ondan sadece onun tadını alırken omurgamdan aşağı tanıdık olmayan bir sıcaklık aktı. Sadece öpücüğünü, daha fazlasını değil.

Uzaklaştığımda alnımı onunkine yasladım ve sadece nefes aldım. Dolly'nin eli kalktı ve göğsüme uzandı. Gece sessizdi, biz de öyle.

Zaman geçti; cep saatimin her zamanki tik takları bile duyulmuyordu. "Sana göstereceğim başka bir şey var," dedim ve elini tuttum.

Dolly onu tarlanın derinliklerine götürmeme izin verdi. Hiçbir yerin ortasında bir çiftlik arazisi. Sadece biz, gökyüzü ve günahlarımız. Dolly'nin nefesinin hafifçe kesilmesinden yerdeki battaniyeyi gördüğünü anladım. İlk başta onunla yüzleşmek için dönmedim. Ben de battaniyeye bakarken, izlediği film hakkında söylediklerini düşündüm.

Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Ama sonra Dolly'nin eli omzuma kaydı ve alnını sırtıma bastırıldığını hissettim. Başımı öne eğdim ve derin bir nefes aldım. Ortaya çıkmakla tehdit eden karanlık düşünceleri uzaklaştırdım. Onların küfürlü dokunuşlarını ve seslerini kafamdan kovdum.

Ve yavaşça döndüm, gözlerim kapalıydı. Dolly'nin küçük parmakları yanağıma yatıştırıcı darbeler indirdi. "Tavşan." Dolly'nin adımı fısıldamasıyla gözlerimin açılmasına izin verdim. Derin bir nefes aldı.

O zaman onun da en az benim kadar gergin olduğunu anladım.

"Bunu senin istediğin gibi yapıp yapamayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, onu yavaşça götürme düşüncesiyle başım seğiriyordu. Yavaşça. Kan akmayacaktı. Isırmak ya da sırtımı çizmek yok.

"Ben de değilim." Acı dolu bir kahkaha attı. Parlayan gözlerle, "Ama deneyebiliriz," diye fısıldadı.

Dolly'nin becerikli parmakları yeleğimin düğmelerini açmaya başladığında gerilerek iç çektim. Yeleği omuzlarımdan iterken ellerim yanlarıma düştü. Kravatımı çözdü ve sadece birkaç saat önce onu kapı odasından kurtaran iğneyi çıkardı. Boynumdan çıkardığında siyah ipek yere düştü. Sırada gömleğim vardı ve ben onun karşısında gömleksiz ve hâlâ gergin bir şekilde duruyordum.

Dolly derin bir nefes aldı ve gözleri çıplak göğsüme kaydı. Elleri göğüs kaslarımda durdu, sonra yavaşça keşfetmeye başladı. Parmaklarını tenimde dövmesi olan birçok saatin üzerinde gezdirirken çenem sıkıştı. Chapel'in iğne ve mürekkeple özenle çizdiği dövmeler. Heathan'a veda eden ve onun yerine Rabbit'i doğuran dövmeler. Etrafımda dönerek sırtımda durdu. Ona bakan yüzüne baktığımı biliyordum. Sonra dudaklarının o noktayı öptüğünü hissettim. Dudakları çocukken yakalayıp öldürdüğüm kelebekler gibiydi. Derimi gıdıklıyordu.

Dolly hareket etti. Kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. Yanıt olarak daha hızlı atmaya başladı.

Ayrılırken tısladım. Saçımdaki siyah saç bandına baktım. Bu her zaman oradaydı-sürekli, tanıdık . . . Dolly.

Bu benden önceki Dolly'mdi. İçeri girmesine izin verdiğim tek kişi. Beni ben olduğum için isteyen tek kişi.

Katil yanımda. Bunu yapabilirim.

Ya da en azından denemek zorundaydım.

Uzanıp saçlarını omzundan ittiğimde Dolly bir heykel gibi duruyordu. Gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında ona doğru bastırmıştım, göğüs göğüse gelmiştik. Ellerimin omuzlarından sırtına doğru inmesine izin verdim. Dolly'nin nefesi boynuma çarpıyordu. Fermuarını indirirken dişlerimi sıktım. Fermuar sırtını ortaya çıkarırken parmak uçlarım çıplak tenini sıyırdı. Derin bir nefes alarak geri adım attım ve vücuduma yaslanmış olan elbise yavaşça yere düştü. Dolly karşımda çıplak ve savunmasız bir şekilde dururken boğazımdaki yumruyu yuttum.

Çenesini kaldırdı. Öne doğru ilerledi ve elini belime koydu. Parmakları düğmemi ele geçirene kadar aşağıya doğru süzüldü. Dolly düğmeyi açtı ve fermuarımı yavaşça aşağı çekti. Pantolonum yerde bir yığın haline geldi.

Ben de en az onun kadar açıktaydım.

Dolly aşağı bakarken iç çekti. Daha fazla dövme. Daha fazla saat. İşaretlenmemiş hiçbir santimetre kare kalmamıştı. Dolly bana baktı, talimat bekliyordu. Elini elime aldım ve onu battaniyeye doğru götürdüm.

Karşılıklı uzanmıştık, hiçbir şey söylenmiyordu, sadece hava paylaşılıyordu. Daha yakına kaydım, dikkatim dudaklarına kaydı. İçeri girdim. Onu öptüm ve Dolly de beni öptü. Elimi saçlarına doladım ama çekmedim. Hükmetmeye çalışmadım, sadece olmasına izin verdim; saldırganlık yoktu, sadece hissediyordum.

Dolly ağızma doğru iç çekti. Ses göğsüme çarptı. Böyle olmasını seviyordu.

Ona sertçe sahip olma isteğime karşı koydum ve onu sırt üstü yatırdım. Çıplak vücudunun üzerinde durdum. Gözlerinin içine baktım. O da bana baktı. Sonra bakışlarımın düşmesine izin verdim. Vücudunda aşağı doğru süründüm, boynuna yumuşak öpücükler kondurdum.

göğüslerini, karnını ve kalçalarını. Ben kuzeye doğru ilerlerken Dolly ellerini saçlarımın arasına soktu. Yüzüme baktı ve sonra "Al beni Tavşan" dedi. Kontrolü ele geçirme isteğime engel oldum. "Benimle seviş." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Filmde yaptıkları gibi. Yıldızların altında. Sadece o ve adam ve onların sevişmesi."

Gözlerimi kapatarak, istediğini yapmak için kendimi ikna ettim. Dolly'nin bacaklarının kaydığını ve altımda açıldığını hissettim. Parmakları sikimin etrafına dolandığında inledim. Gözlerimi açtım ve boynundaki damardan ayırdım. Onun yerine gözlerinin içine baktım. Beni girişine yerleştirirken odağımı onlardan ayırmadım.

Dolly başını salladı. Bana izin veriyordu. Dolly bana izin veriyordu. Bize. Bu geceye.

Kollarımı başının iki yanına dayayarak ileri doğru ittim. Yavaşça, santim santim içine girdim. Dolly'nin elleri sırtıma indi. Ama pençelemek yerine parmak uçlarını aşağı yukarı gezdirerek tenimde tümsekler oluşturdu. Onu doldurduğumda Dolly inledi. Onun üzerinde donup kaldım, içimdeki iblisin benden yapmamı istediği şeyi yapmaktan kaçınırken nefes nefese kaldım.

"Tavşan," diye nefes aldı, ben hareket etmeye başladığımda gözleri dalgalanarak kapandı. Yavaşça içine doğru sallandım. Nazik hareketler. Çok geçmeden onu kabaca alma ihtiyacı ortadan kalktı. Yüzünü incelerken, hafifçe ayrılan dudaklarına baktım. Yanaklarındaki kızarıklığa ve gözlerindeki zevke. Sonsuza kadar burada kalabileceğimi biliyordum, sadece dokunuşumla kaybolan güzel yüzünü izliyordum. Ellerini sırtımda hissediyordum. Ellerin yanaklarıma inene kadar yan tarafımda gezindiğini hissediyordum. "Tavşan," diye mırıldandı Dolly, boğazından ses çıkmıyordu.

Onu öpmekten başka çarem yoktu. Ben de öptüm.

Kalçalarım daha hızlı hareket ederken dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırdım. Ama kibarlık devam etti. Onu ılık gecede içime alırken vücudum ter içinde kalmıştı. Dolly'nin nefes alış veriş zorlaştı ve amının sıkılmaya başladığını hissettim. İnledim

Dilim onun ağzına doğru kayıyordu. Ben Dolly'nin inlemelerini yutuyordum, o da benimkileri yutuyordu. Omuriliğimin tabanında baskı oluşurken ellerim omuzlarının altına dolandı. Kalçalarım sıkıştı. Göğsüm Dolly'ninkiyle aynı hizadaydı, dudaklarım onunkilerle kaynaşmıştı.

"Tavşan," diye fısıldadı ağzıma karşı. Amının kasıldığını hissettim ve Dolly'nin ağzı benimkinden ayrıldı ve başı geriye eğildi. Zevkle haykırdı, içinde olmanın sesi ve hissi beni de onunla birlikte taşıyordu. İçine boşalırken inledim, gözlerim kapalıydı. Vücutlarımız terden kayganlaşmıştı, kollarımız birbirimize sarılmıştı.

Başımı boynuna yaslayarak aşağı inerken sertçe nefes aldım.

Dolly saçlarımı okşadı, kısa ve titrek nefesleri tenimi ısıttı.

Gözlerimi açtım. Karanlığa göz kırptım ve sonra yavaşça başımı geceye doğru kaldırdım. Dolly'nin gözleri benimkilerle buluştu. Göğsümde bir acı hissettim. Onsuz asla yaşayamayacağımı bilmenin acısı. Dolly kanım ve atan kalbim kadar benim bir parçamdı. Ben de onun bir parçasıyım.

Chapel'in bana söylediklerini hatırladım.

Sinirlerim geri geldi. Dudaklarında bir gülümseme gördüğümde ağzımı açtım ve kelimelerin dökülmesine izin verdim. "Seni seviyorum." Dolly'nin gerilmeyen tek bir parçası bile yoktu. Donup kaldım ve sonra Dolly'nin gözleri yaşlarla dolup yanaklarından aşağıya süzülürken lanet olası parçalara ayrıldım. "Rabbit ..." dedi kısık bir sesle ses. "Ben de seni seviyorum."

Sözleri karşısında burnumun direği sızladı. Yaptığım tüm cinayetleri düşündüm. Onun kanını içtiğimi ve seviştiğimiz onca zamanı... sonra da bir kez seviştiğimizi.

Hiçbir şey kıyaslanamaz.

Hiçbir şey altımdaki küçük Dolly'nin beni sevdiğini söylemesiyle kıyaslanamazdı. Dolly ellerini yanaklarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Heathan James, yemek yedin

Kalbim ve ruhum sarhoş. Ben seninim. Senin tarafından tüketildim. . . mutlulukla."

Bana ne dediğini fark etmediğinden emin bir şekilde göz kırptım. Heathan James . . . Bana gerçek adımla seslenmişti. Benim Dolly'm, benim Ellis'im. Aynı bedeni paylaşan iki farklı kişilik.

İkisini de sevdim.

Dakikalar geçti. Öpüştük. Sonra bizi yana yatırdım. Dolly başını göğsüme yasladı, müzik kutusu en sevdiği şarkıları çalmaya devam ederken yıldızlara bakıyordu. Dolly'nin eli göğsümde bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Uzun sarı saçlarıyla oynadım.

Dolly sessizliği bozarak, "Sadece bir tane daha kaldı," dedi.

Elim hâlâ saçlarında. "Evet." "The King of Hearts."

"Evet."

Dolly başını kaldırıp bana bakmadı. "Sonra ne olacak Tavşan? Son kötü adamı yok ettikten ve Ellis'i serbest bıraktıktan sonra ne olacak?" Benim kaşlar çekildi Aşağı. "I Yapma. Biliyorum." I dürüstçe söyledi. "I asla planlı ötesinde ve final öldür." Değil

kaçışımızın ötesinde, her neyse.

Dolly, "Çay partisi, sanırım." dediğinde düşüncelere dalmıştım. Gülümsedim. "Bunu bir çay partisiyle kutlayacağız, yiyebileceğimiz tüm tereyağlı çöreklerle birlikte!" Mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Evet. Bir çay partisi vereceğiz. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz." Kıkırdadı ve bu sesle kalbim bir an durdu. "Güzel bir fincan Earl Grey. Bir fincan Earl Grey paylaşarak her şey çözülür."

Gülümsedim ve parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirdim. Gözlerimi kapadım, gül kokusunu içime çektim ve "Sadece Earl Grey yeter" dedim.

CHAPTER 16

HARTLARINKİNGESİ

Tavşan

Dolly'nin makyajını yapmasını yataktan izledim. Onu tekrar hissetme ihtiyacıyla oturduğu yere doğru yürüdüm. Gözlerine mavi far sürerken aynada bana gülümsedi. Onu kucağıma aldım ve tabureye oturttum. Onu tekrar kucağıma yatırdığımda Dolly inledi.

Hepsi onun oyununun bir parçasıydı. Sahadaki geceden beri bunu her gün yapıyordum. Ellerimi ondan uzak tutamadığım geceden beri.

Dolly allığını aldı ve yanaklarına pembe sürmeye başladı. Çenemi omzuna dayadım ve sadece onu izledim. Saçlarını önümden çekip boynunu açarak tenini öptüm. Gözlerimi onun yansımasına diktim. Eli havada durmuş ve göz kapakları kapanmıştı.

Artık Laredo'daydık. Haritamdaki son yer, Kupa Kralı'nın evi,olly'nin babası. Tecavüzcü çetesinin arkasındaki beyin. Kızının kukusu üzerine bahse giren adam. Pokerde kim kazanırsa ona veriyordu.

Gözlerimi kapattım ve Dolly'nin teninden gelen gül kokusunu içime çektim. Tekrar açtığımda rujunu bitirmek üzereydi. Ruju masaya bıraktı ve iç çekerek göğsüme yaslandı. Kollarımla beline sarıldım. Onu kendime yakın tuttum. Burnumu yanağında gezdirdim.

"Mmm," diye mırıldandı ve gözlerini kapattı. Elleri benim ellerimi belinde birleştirdi. Parmakları tenimin üzerinde gezindi. Geri çekildiğimde, aynada onun açık gözleriyle karşılaştım. Boynundaki kurdeleyle oynadım, üzerinde "İç Beni" yazan şişeyi tutan kurdeleyle. Jabberwock'un evindeki geceden beri doluydu.

Kanım bir kez daha onun boynuna asıldı.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim. Dolly başıyla onayladı. Chapel'in bizim için ayarladığı bir kulübedeydik. Onun evlerinden biriydi. Artık polis peşimizdeydi, artık yüzlerimiz tüm haberlere çıkmıştı, motel riskini göze alamazdık.

Gün ışığında seyahat etme riskini göze alamazdık.

"Hasta Fux," diyordu haberler, "son derece tehlikeli." Texas Rangers insan avı ilan etmişti. Tutuklanmamız için bir ödül konulmuştu.

Bu asla olmayacaktı. Dolly

olmadan yaşayamazdım.

Bensiz hayatta kalamaz.

Dolly tüm makyaj malzemelerini makyaj masasının üzerindeki çantasına yerleştirdi. "Hazır," diye şarkı söyledi. Onu kaldırdım ve ayaklarını yere koydum. Aynada kravatımı düzelttim ve yataktan ceketimi aldım. Düğmelerini ilikledim ve bastonumu şifonyere yaslandığı yerden aldım.

Arkamı döndüğümde Dolly tacını tutuyordu. Kendi deyimiyle "mücevherleri" okşuyordu. Gerçekte onlar ucuz renkli taşlardı.

Onun ne kadar mutlu olduğunu görmek, sadece o lanet taca bakmak bile kara kalbimi eritti. Ona doğru yürüdüm ve birkaç santim ötesinde durdum. Dolly başını kaldırıp bana baktı ve

kocaman bir gülümseme. Tacı elinden aldım ve başına yerleştirdim.

Ben bunu yaparken Dolly sustu. Taca dokundu ve araştıran gözleri yüzümü okumaya çalıştı. "Bir kraliçe asla tacı olmadan insan içine çıkmaz," dedim. Bu gece, Jabberwock'u yendiğimize den beri ilk kez dışarı çıkıyorduk.

"Kraliçeler taçları olmadan görülmezler." Başını salladı. Aynada kendine bakmak için döndü. "Çok güzel..." diye mırıldandı, dikkatini ısıltılı tacından hiç ayırmadan.

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama taca değil, sadece ona bakıyordum.

Her zaman o.

Elimi uzattım. "Hadi gidelim."

Dolly elini benim elime koydu ve ben de onu dışarı çıkardım. Bizi "kötü adamların" katledilmesinde gören Mustang'in önünden geçtik. Dolly'nin eli dışarı çıktı ve kapıyı okşadı. Onu geride bırakırken "Güle güle Mustang," diye şarkı söyledi.

Arazinin sonundaki garajın kilidini açtım. Ahşap kapılar açıldığında Dolly nefes nefese kaldı ve bizi bekleyen büyük siyah kamyonu baktı.

"Çok büyük!" Elini kaputunun üzerinde gezdirmek için ileri atıldı. "Ve çok parlak!"

Yanından geçtim ve kapıyı açtım. Ona doğru eğildim. "Arabanız bekliyor, Majesteleri."

Boğazından gürültülü bir kıkırdama çıktı. Elini benimkinin içine sokarak başını asilce salladı ve "Teşekkür ederim, nazik beyefendi" dedi.

Dolly'yi koltuğa kaldırdım ve kapıyı kapattım. Makyaj çantasını diğer eşyalarımızla birlikte kamyonetin arkasına koydum. Müzik kutusunu kaptığım gibi sürücü koltuğuna atladım; kamyonette kaset girişı olamayacak kadar yeniydi. Dolly teybi benden aldı ve çalmaya başladı. Dans etti.

Garajdan çıktım ve bizi araziden dışarı çıkaran toprak yola girdim.

Işıkları kapattım, bizi son durağımıza doğru götürürken gözlerim karanlığa odaklandı. Yol müzik dışında sessizdi. Mülk sınırlarının dışında durdum ve kamyonu eski bir ahırın arkasına sakladım.

Nasıl gideceğinden emin değildim. Ama çıkarsak, kamyonun hazır olduğundan emin olmak istedim.

Tüm kötü adamlar arasında, özel dedektifin pek bir şey bulamadığı tek kişi Earnshaw'dı. Evinden hiç ayrılmamış. İki yıldır da çıkmamıştı. Dedektifin bildiği kadarıyla, hiç koruması yoktu. Hizmetçiden de iz yoktu. Sadece ara sıra teslimat yapan bir adam. Özel dedektif onun ne getirdiğini bilmiyordu.

Hiç şaşırmadım. Earnshaw her zaman zeki olardı. Kendisinin ve amcalarının yaşadığı boktan hayatın yaratıcısıydı. Satranç oyuncusu hepimizi kendi piyonları gibi oynatırdı. Bana hiç dokunmamıştı. Dolly'ye dokunup dokunmadığını bilmiyordum. Ellis'le konuşmalarında ondan hiç bahsetmemişti.

Ama geceleri getirildiğini gördüğüm tüm o çocuklara dokunduğunu biliyordum. Tanrı aşkına, kamyonlarla getiriliyorlardı. Acaba kapısına teslim edilenler bunlar mıydı diye düşünürken kanım dondu. Koruyucu ailelerden gelen başka çocuklar. Çocukları tecavüze götürmek için binlerce dolar alan bakıcılar.

"Tavşan?" Dolly'nin sesi beni boktan düşüncelerimden sürükledi. "Hazır mısın?"

Mavi elbisesi, çizgili çorapları ve başındaki tacıyla ona bakarak başımı salladım. Makyajı kusursuzdu. Sonra kollarındaki yara izlerine baktım. Delirmeye başladığında kendi kendine yaptığı yaralara. Olmasına izin verdiği şeyler yüzünden kendi kendine açtığı yaralar. Beni o cehenneme, Su Kulesi'ne gönderdiğinde. Dolly'den yoksun, karanlıkta geçen sonsuz günler.

Kanım fokur fokur kaynayan bir çaydanlık gibi kaynamaya başladı. Tüm bunlardan o sorumluydu. Beni o lanet olası ofise götüren ve bana

Viski. Cheshire Kedisi'nin beni becermesi için beni her gün sarhoş etti. Beni tutup sertçe sikmesi için.

Dolly'yi onuncu doğum gününde alıp Jabberwock'a veren oydu. Yıllar boyunca o kadar çok acı çekmesinin sorumlusu olan adam, zihninin hayatını bloke etmesine ve bir zombinin dünyasına çekilmesine neden olmuştu. Şarkı söylemeyi, dans etmeyi ve benimle hayali çay partileri düzenlemeyi seven küçük kızın bir kabuğu.

Sevdiği çocuk... içlerinden birini öldürdüğü için uzaklara gönderilmişti.

O şerefsiz ölmeyi hak etmişti.

"Tavşan mı?" Dolly tekrar sordu.

Başımı sallayarak kamyonundan çıktım. Bastonumu yanımdan ayırmadım. Dolly'nin kapısına doğru yürüdüm ve onu uzun çimlerin üzerine kaldırdım. Gece nemli ve yapış yapıştı. Dolly bebeğinin başını sol elinde tutuyordu. Bıçağı ve silahı bel kemerinin içindeydi.

Dolly elini benimkinin içine kaydırды. İç içe geçmiş parmaklarımıza baktım. Artık hep bu şekilde yürüyorduk. Tarladaki o geceden beri beni hiç bırakmamıştı. O zamandan beri onu sadece bir kez bu şekilde götürmüştüm. Romantik olmak içimde yoktu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kana ihtiyacım vardı. Kavgaya.

Dolly'nin de buna ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda ona karşı yumuşak olmama da ihtiyacı vardı. Nazik. Onu yanımda tutmak, kaybolduğu onca yıldan sonra mutlu olmasını sağlamak, yapabileceğim bir fedakârlıktı.

Bizi durdurduğumda ev daha yeni görünmeye başlamıştı. Dolly'ye dönerek, "İçeride bizi neyin beklediğini bilmiyorum," dedim. Porselen tenine ustalıkla sürdüğü allığın üzerinden yanağını okşadım. Kocaman mavi gözlerini içime çektim ve her ihtimale karşı hafızama kaydettim.

"Tavşan?" diye fısıldadı ve yanağımı öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Üzgün görünüyorsun."

Bunu düşündüm. Üzüntü. Başımı sallayarak söylediklerinin gerçekliğini bir kenara ittim ve "Bilmiyorum.

Orada neler olacak, Dolly sevgilim."

Gözlerini kırıştırdı, uzun takma kirpikleri yanaklarının üst kısımlarını okşuyordu. Aşağı baktı, sonra tekrar bana baktı. Ne dediğimi anlamış gibi yutkundu. "Tehlikeli olabilir," diye cüret etti.

Başımı salladım ve tekrar yüzüne dokundum. Parmaklarımı yanağından, boynundan ve kollarından aşağı doğru gezdirdim. Hâlâ benimkiyle birleşmiş olan elini sıktım. "Geleceğimizi biliyor," dedim ve Dolly'nin her kelimeme asıldığını gördüm. "Bizi haberlerde görmüş olacak. Arkadaşlarını öldürdüğümüzü bilecek." Dolly derin bir nefes aldığında durakladım. "Bizi bekliyor olacak."

"Tehlikeli olacak." Bu kez ses tonunda daha büyük bir kesinlik vardı. Gözleri düştüğünde ve elimi biraz daha sıkı tuttuğunda, çok iyi anladığını biliyordum.

Bundan canlı çıkamayabiliriz.

Ama yok edilmesi gerekiyordu. Bize yaşattığı onca acı için ödemesi gereken kefarete buydu. Bizi ayrı tuttuğu onca yıl için.

Dolly sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "O ölmek zorunda," dedi. Başımı salladım ve gözlerinde bir damla yaş gördüm. Uzaklara baktı, gözünü sildi ve sonra, "Dolly ve Tavşan ölmek zorunda kalsa bile Ellis serbest bırakılmalı," dedi.

"Evet," diye mırıldandım, onsuz bir dünya hayal etmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

"Tavşan mı?" diye sordu. Çenemi kaldırdım. "İnsan Harikalar Diyarı'nda öldüğünde nereye gider?"

Yüzündeki umut dalgasını görünce sııttım. "En iyi kısma," dedim. "Parlak gökyüzü. Yeşil tarlalar ... ve bir sürü çay partisi."

Yüzü aydınlandı. "Earl Grey çayı, tereyağlı çörekler ve çilekli tartlarla mı?"

"Elbette," diye onayladım. Eğilerek dudaklarını öptüm ve ardından dudaklarına doğru fısıldadım: "Sadece Earl Grey yeter."

Dolly'yi kaybetme düşüncesinden kaçmak için gidip o amcığın yüzüne bakma ihtiyacıyla geri çekilmek istedim ama kolumu çekti. Bir damla gözyaşını geri çekti. "Seni seviyorum, Tavşan." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Belki Earl Grey çayından bile daha çok." Kalbim çatlayacak gibi oldu. "Ben de seni seviyorum." Sesim sertti, içimde yankılanıyordu. Yaklaşarak elinin tersini öptüm.

"Ama bunu karşılaştıracak bir şey yok, çünkü başka hiçbir şeyi sevmedim. Bu

hep sendin. Sadece sen."

"Tavşan . . ." Dolly fısıldayarak kollarını belime doladı. Birkaç dakika öyle kaldı ve sonra geri çekildi. Bebeğinin başını saçlarından tutarak kemerine soktu ve silahını eline aldı. Silahı havaya kaldırdı, diğer elini benim elime koydu ve "Geç kalacağız" dedi.

Yürümeye devam ettik, bastonum hazırды. Karanlık eve yaklaşırken Dolly silahını kaldırdı. Etrafı kolaçan ettik, herhangi bir hareket ya da tehdit işareti bekledik. Hiçbir şey yoktu.

Ön kapıya ulaştık. Kilitli değildi. Geniş fuayeye girdik. Burası da bahçe gibi ıssızdı. Odaları ararken Dolly'nin eli benimkini sıkıca tuttu. Her biri boştu.

Koridorun sonunda yalnız bir kapı duruyordu. Önünde durduk. Dolly bana baktı ve küçük bir gülümseme attı.

Bir saniye sonra kapıyı açmıştım. Bastonumu havaya kaldırdım, Dolly silahını hazırladı ... ve önümüzde Earnshaw malikanesinin ofisindekinin aynısı olan büyük bir masa duruyordu.

Ve o masanın arkasında Earnshaw vardı.

Takım elbise giymişti. Bir zamanlar koyu renk olan saçları bembeyazdı. Bir zamanlar yapılı olduğu yerde zayıftı ... ve yanında iki tank vardı; şeffaf plastik tüpler birinden burnuna uzanıyordu.

Gözleri bize kilitlenmişti.

Masasının üzerinde bir tabanca duruyordu, başka bir şey yoktu. Karşısına iki sandalye yerleştirilmişti. Gözlerimi etrafta gezdirdim.

Oda.

"Heathan James. Ben de seni bekliyordum."

Dolly'nin donduğunu hissettim. Nefesinin kısa ve hızlı bir şekilde kesildiğini duydum. Kupa Kralı ona baktı. Yüzü eridi, saf bir hayranlık ifadesi solgun yüz hatlarını süsledi. "Ellis. ." diye nefes aldı. Gözlerinde yaşlar birikiyor gibiydi. "Çok güzel görünüyorsun." Dolly'nin eli benim elimde titremeye başladı.

"Oturun." Zayıf bir el hareketiyle karşısındaki boş sandalyeleri işaret etti. Gözlerim kısıldı, birinin fırlayıp saldırmasını bekliyordum. Silahı alıp ateş etmesini bekliyordum. Ama elleri dengesiz bir şekilde kucağına indi, içinden çıkan tüpler ahşap tablaya vuruyordu.

Ofise doğru tereddütlü bir adım attım, sonra bir adım daha attım, bunun bir tuzak olması ihtimaline karşı Dolly'yi arkamda tuttum. Daha azını beklemiyordum. Zekiydi. Hesaplıydı.

Ben de öyleydim.

"Lütfen," dedi, bir zamanlar derin ve emredici olan sesi zayıf ve gergindi. Oturdum. Dolly'nin kendi başına oturup, onu hayattan daha çok sevmesi gereken adamla yüzleşmesi yerine, onu kucağıma çektim. Bastonumu yanımda tutuyordum, zamanı geldiğinde ateş etmeye hazırdım. Dolly'nin silahına baktım. Harekete geçmek için hazırlamıştı.

Sonra Earnshaw'ı inceledim. Yan tarafındaki metal direklere ilaç torbaları asılmıştı. Cildi solgundu ve nefes alırken hırıltılı sesler çıkarıyordu.

"Akciğer kanseri," diye bilgilendirdi beni, ilgimi açıkça fark etmişti.

Sikik herife ters ters baktım, umurumda bile değildi.

"Meğer içtiğim tüm o purolar benim için kötüymüş." Kıkırdadı, sonra öksürdü.

Alay ettim.

Dolly sessiz kaldı.

Hala.

Earnshaw, acı içinde tıslamasına neden olan bir hareketle koltuğunda kaydı. Çaba sarf etmekten yanakları kızarmıştı. İsteddiği pozisyona geldiğinde gözlerimle buluştu. "Sadece birkaç ayım kaldığını düşünüyorlar."

Bu haberle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Mutlu olduğum için değil, onu öldürenin biz, yaniolly ve ben olmamızı istediğim için. Kanseri değil. Kurşunlarımız ve bıçaklarımız. Yaptıklarının bedelini ödememizi.

"Buraya gelişiniz tesadüfi olmuş gibi görünüyor," dedi. "Biraz daha uzun kalsaydım hayatta olmayacaktım." Gülümsedi ve hatırladığım gülümseme buydu. Çocukların acısından zevk aldığını gösteren gülümseme. Beni viskiye boğarken bana verdiği gülümseme. Cheshire Kedisi beni yatak odama götürüp hayatımın akışını sonsuza dek değiştirirken bana verdiği gülümseme. Geri döndüğümde ve beni bir sonraki kışımı isteyen puşa teslim ettiğinde bana verdiği.

"Sohbet etmek için burada olmazdım. Yaptığım şeyi neden yaptığımı söylemek için."

Dolly sessiz kaldı. Zar zor hareket ediyordu. Çenem sıkıştı. "Neden?" diye sordum. Ona söz hakkı verdiğim için bile kendimden nefret ederek sordum.

Bakışları benimkileri yaktı. "Çünkü bayıldım," diye böbürlendi. Kanımın sıcaklığının tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktığını hissettim. "Çünkü çocukları becermekten gerçekten hoşlanıyorum. Çünkü insanların hayatlarıyla oynamayı seviyorum. Çünkü hayat zevk olmadan sıkıcıdır ... ve çocuklar bana çok zevk veriyor. Bu kadar basit."

Nefes aldım. Nefes aldım. O anda onu öldürmemek için kendimi zor tutarken nefes aldım.

"Param var," diye devam etti. "İsteyebileceğim her şeye sahibim. Para size her şeyi satın alabilir." En ince gülümsemesiyle gülümsedi. "Seni bile, Heathan James."

"Ne?" dedim. Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Baban," dedi yorgun bir el hareketiyle. "Ona bir şey olursa seni alacağımı garantilemek için birkaç bin dolar yeterliydi. Senin olacaktım

yasal vasi." Yüzümün renginin solduğunu hissettim. "Çaresiz bir adamın, Bay James'in talihsiz bir kaza geçirmesini ve oğlunun tam da olgunlaştığı sırada hayatına son vermesini sağlaması için sadece birkaç bin dolar yetti. Yaş, görüyorsunuz. Benim ve meslektaşlarım gibi adamlar için çok önemli." Elini tekrar salladı. "Şu anda bana hiç çekici gelmiyorsun."

Sözleri içime işlerken midemin bulandığını hissettim. Sonra bakışları Dolly'nin üzerine düştü. Kucağımda bir heykel gibiydi. "Ve Ellis, benim tatlı, tatlı kızım." Ona gülümsedi. Masanın öbür ucuna uzanıp onun yırtıcı kafasını koparmak istedim. "Alice olduğuna inanan kızım. Güzel mavi bir elbiseyle etrafta dolaşan kızım." Başını onun kıyafetine doğru salladı. "Görünüşe göre pek bir şey değişmemiş."

Dolly'nin bacaklarının seğirdiğini hissettim.

"Annenin tercihlerimi öğrenmesi çok yazık oldu." Nefes alışım durdu. Dolly'nin her parçası gerildi. "Bildiğimi bilmesine izin veremezdim elbette. Ama o da senin gibi çayını çok severdi. Earl Grey, eğer doğru hatırlıyorsam." Önümüze baktı. Döndüm ve Dolly'nin annesinin kapının yanındaki duvarda asılı duran resmini gördüm. Earnshaw başını salladı. "Çayına damlattığı küçük bir damla arsenik, planladığını bildiğim gibi küçük kızımı benden asla çalamayacağını garantiledi. Ellis için planlarım vardı. Arkadaşlarımın nelerden hoşlandığını biliyordum ve o kesinlikle onlardan biriydi. Onu ikna etme ayrıcalığı için güzel poker oyunları oynadılar."

İç geçirdi. "İşlerimi bozan tek şey sendin, genç Heathan. Kızıma olan takıntın." Başını iki yana salladı. "Eğer en iyi arkadaşlarımdan birini öldürmemiş olsaydın, onun yanında kalırdın." Omuz silkti. "Belki de delirmezdi. Ellis, benim eğlenceli küçük kızım, sağır ve dilsiz oldu." Başını kucağımda heykelsi bir şekilde oturan kıza doğru çevirdi. "Görünüşe göre orada da pek bir şey değişmemiş." Dolly hareketsiz kaldı. Paniğe kapıldım. Yine mi bastırılmıştı?

Earnshaw uzun ve hırıltılı bir nefes aldı. "Su Kulesi'nden nasıl kaçtığını duymayı çok isterim, Heathan." Alçak sesle ıslık çaldı. "Sen ve birlikte kaçtığın o adamlar pek çok insanı kızdırdınız. Patavatsızlıklarını gömmek için oraya güvenen önemli insanlar."

Dudağımın kenarı tiksintiyle kıvrıldı. Bu puştan nefret ediyordum. Yüz ifademi görünce güldü. "Heathan James," diye mırıldandı ve tekrar güldü. "Sence birbirimizden çok mu farklıyız?" Öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu. "Ben çocukları sikmeyi seviyorum. Sen öldürmeyi seviyorsun. Ben onların çığlıklarıyla sertleşiyorum. Sen kurbanlarının dökülen kanından tahrik oluyorsun. Zevklerimiz farklı olabilir ama aynı kumaştan kesilmişiz."

"Ben senin gibi değilim," diye tısladım, Dolly'yi daha da sıkı tutarak.

Muzaffer bir edayla gülümsedi. "Öylesin." Arkasına yaslandı. "Öldürmenin sana verdiği gücü seviyorsun." Kuru dudaklarını yaladı. "Bunu körüklemek için öfkeni kullanıyorsun. Sanırım bunun için bana teşekkür etmelisin. Onca yıl boyunca becerilmek seni fena halde kızdırmış olmalı."

Bastonumu havaya kaldırdım, ateş etmeye hazırdım ama Earnshaw silahını tuttu ve bana doğrulttu. Ağzını açtı, başka bir şey söylemek üzereydi, beni çıldırtacak bir şey, o sırada bir kurşun tam iki gözünün ortasına isabet etti.

Earnshaw'ın yüzü şok içinde dondu. Kolu masaya düştü ve silahı da beraberinde götürdü. Gözlerimi Dolly'ye çevirdim, kollarını açmıştı, silahı hala öldürücü atıştan önceki yerinde duruyordu.

"Çay zamanı," dedi soğuk bir sesle, sonra silahını yavaşça indirdi. Omuz silkti. "Onun konuşmasından çok sıkıldım, Tavşan. Çok terbiyesizdi, sence de öyle değil mi?" Kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. "Görgüsüzlük hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Dolly kucağımdan atladı ve ellerini eteğinin altına götürdü. Onu izlerken göz ucuyla Earnshaw'un kanının masanın üzerinde birikmeye başladığını gördüm.

Son kartı başının yanına koydum.

Kupa Kralı artık yoktu.

Dolly kapının yanındaki resim duvarına doğru yürüdü. Uzun sarı saçları ve mavi gözleriyle annesinin resmi ona bakarken nefesi kesildi. Tıpkı Dolly'ye benziyordu.

Dolly'nin titreyen elleri yüzünde gezindi. Gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördüğümde içim burkuldu. Sonra Ellis'in resmine geçti. Sekiz yaşlarında olmalıydı. Onu böyle hatırlıyordum. Kimse benimle konuşmazken çimlerin üzerinde yanıma oturan küçük kız. Daha önce hiç arkadaşım olmamışken bana arkadaş olduğumuzu söyleyen kız.

Dolly elini Ellis'in gülümseyen yüzüne o kadar uzun süre dayadı ki sandalyemden kalktım. Ben daha yaklaşımadan Dolly, "Ellis gitti," dedi. Adımımın ortasında donup kaldım. "Ellis özgür..." Dolly içini çekti ve bana döndü, eli Ellis'in yüzünden kaymıştı. "Harikalar Diyarı'nın gökyüzünün parlak mavi olduğu kısmına gitti. Çimler yeşil ve bir sürü çay partisi var."

Dolly'nin gözleri düştü. Takma kirpiklerinin arasından bana baktıklarında nedenini anladım. Tepkimi ölçüyordu. Dolly'nin zihninde bir kapının ardında yaşayan küçük Ellis'imın sonsuza dek gittiğini öğrendiğimde nasıl tepki vereceğimi görmek istiyordu.

Dolly'nin benim için yeterince iyi olup olmadığını bilmek istedi.

Ona doğru ilerledim ve yüzünü avuçladım. "Gittiğine sevindim. Onun mutlu olmasını istiyorum. Artık karanlık ve üzüntü yok." Dolly'nin ağzını öptüm ve o da dudaklarıma karşı iç çekti. "Tavşan Dolly'sine kavuştu; artık önemli olan tek şey bu."

Karşılık veren gülümseme kör ediciydi.

Dolly odanın etrafına bakındı. "Şimdi ne olacak, Tavşan?" "Görev tamamlandı." Dolly'nin cebine uzandım. ve rujunu çıkardı. "Sonuncusu mu?" diye sordum ve Dolly başını salladı.

Odaya baktı. Gözleri Earnshaw'un ölü yattığı duvarın arkasına takıldı. Dolly onun arkasından yürüdü ve karalamaya başladı. "SICK FUX," son kez, en sevdiği pembe rujuyla ...

Ellis'in Earnshaw'un kucağında otururken çekilmiş bir fotoğrafının hemen altında.

Dolly yarı kullanılmış tüpü yere bıraktı. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama dışarıda polis sirenlerinin uğultusu duyuldu.

"Gel. Gitmeliyiz," dedim, boynumdaki nabız hızla atmaya başladı.

Dolly heyecanla kıkırdadı ve bana doğru koştu. Onu odadan pencerelerden birine sürükledim. Polis arabaları yolda hızla ilerliyordu.

"Ne güzel mavi ışıklar!" Dolly huşu içinde söyledi.

Onu elinden tutup merdivenlerden aşağı koştum. Mahzene inen bir kapı bulana kadar kapı üstüne kapı denedim. Özel dedektifin haritalarından ahıra giden bir yeraltı tüneli olduğunu biliyordum. Hastalanmadan önce tecavüz ettiği çocuk gruplarını buraya getirdiğine şüphe yoktu.

Bodruma indik, kapıyı arkamızdan kapattık ve birkaç dakika sonra polisin eve girdiğini duydum. Üstümüzdeki katlardan kısık sesler geliyordu. Bir kapı bulana kadar Dolly'yi geniş mahzene doğru çektim. Kapıyı açtığımda kısa bir tünel gördüm. Tam içinden geçmek üzereydim ki tünelin fırtına mahzenine çıktığını fark ettim.

"Yanlış kapı," dedim ve başka kapılar aramaya başladım. Bir tane bile bulamayınca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Sonra büyük bir raf ünitesi gördüm. Üstüne bir örümcek ağı yapışmıştı ... arkasında rüzgar varmış gibi esen bir örümcek ağı.

Kapı rafların arkasındaydı.

Dolly'yi ona doğru çektim ve elini bırakarak rafları itmeye başladım. Dolly arkamdan mırıldanıyor, olduğu yerde dans ediyordu.

Merdivenlerin dibinden bir nefes sesi geldi.

Arkamı döndüğümde kovboy şapkası takmış bir adam gördüm. Kalbim deli gibi çarpıyordu, Dolly'yi arkamdan ittim ve bastonumu çıkardım. Ama Ranger bana bakmıyordu. Gözleri Dolly'ye sabitlenmişti.

Dolly belimin etrafından dolanıp ona baktı.

Ben yolunu kesene kadar beni görmezden gelerek yaklaştı. Daralmış gözler bana dik dik baktı ... ve işte o zaman gördüm. O gözleri. O gözleri tanıyordum. Bana nefretle bakan gözler.

"Eddie Smith," dedim ve yüzünün gerilmesini izledim. Üniformasına baktım ve sııttım. Sonunda dileği gerçekleşmişti.

Texas Ranger.

"Tavşan mı?" Dolly arkamdan fısıldadı. "Bu kim?" Etrafımda dolaştı. Eddie Smith, Dolly'yi Alice Harikalar Diyarında kıyafetleri içinde görünce yutkundu. Bir zamanlar yıllarca sevdiği mavi gözleri ona kilitlenmişti. Verdiği tepkiye bakılırsa, o aşkın henüz solmadığından emindim.

Eddie konuşmadı, sadece baktı. Dolly sorusuna cevap vermeme bekleyerek bana baktığında aklıma gelen tek şeyi söyledim. Başındaki Stetson'a bakarak, "Çılgın Şapkacı," dedim. "Dolly, bu Çılgın Şapkacı." Dolly heyecandan nefesi kesildi, elleriyle ağzını kapattı.

Sonra Smith'in gözlerine bakarak, "Asıl soru, Çılgın Şapkacı ne yapmak üzere?" diye sordum.

CHAPTER 17

Eddie

O olduğuna inanamadım. Ellis. Kanlı canlı. Konuşuyordu. Gülümsüyordu. Mutluydu.

"Asıl soru, Çılgın Şapkacı ne yapmak üzere?"

Adamlarımızın üst kattaki odaları aradıklarını duydum. Earnshaw'un bir yerlerde kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yatıyor olacağını biliyordum. O ellerindeki son hedefti, istismarlarının orkestratörüydü. Earnshaw malikanesinde meydana gelen her hastalıklı ve çarpık hareketin orkestra şefiydi.

Tüm bunları çok yakın zamanda öğrendim.

Ellis'e baktım ve ona yapıldığını duyduğum şeyler için ağlamak istedim. Gözlerimi Heathan'a çevirdim. Kızımı çaldığı için ondan varlığımın her zerresiyle nefret etsem de, o kötü adamlar tarafından ona yapılanları asla dilemezdim.

Simon Wells ile yapılan röportajı düşündüm. Yıllar önce Earnshaw ve meslektaşları hakkında şikayette bulunan kişi. Görmezden gelinen şikayet.

Bana anlattıklarını, Earnshaw ve meslektaşlarının ona yaptıkları korkunç şeyleri düşündüm. Heathan'ı ve daha sonra Ellis'i, şüphesiz aynı kaderin onları beklediği odalara götürülürken nasıl gördüğünü. Doğruca banyoya koştum ve kustum.

"Sen Çılgın Şapkacı mısın?" Ellis'in sesi Simon'ın ifadesini hatırlamamı engelledi. Ama bana söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Ağır makyajlı yüzüne, sol gözünün etrafına çizilmiş garip bir saate bakarken tek düşünebildiğim, kendi babası tarafından ayarlanan o adamlar tarafından defalarca nasıl kaçırıldığı oldu.

Ölmeyi hak ettiğine inandığım üst kattaki ölü adam.

Hepsi ölmeyi hak ediyordu.

"Evet," diye cevap verdim. Ellis muhteşem bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Alice Harikalar Diyarında'nın cinselleştirilmiş kıyafetlerini giymişti ve her şeyi tamamlamak için başında bir taç vardı. "Ben Çılgın Şapkacı'yım," diye onayladım ve Heathan'ın daha rahat nefes aldığını gördüm. Ona baktığımda, Ellis'i çocukken sahip olduğu aynı berbat ve sahiplenici bakışlarla izliyordu.

Kendi berbat yöntemiyle onu sevdiğini fark ettim.

Onun için geri gelecekti.

Tanrım. Sanırım onu kurtarmıştı.

Kendilerine haksızlık edenlerden intikam alıyorlardı, şüphesiz ... onun için.

Ellis bana doğru koştu ve ne kadar güzel olduğunu görünce nefesim kesildi. Belindeki bıçağı gördüm. Elindeki silahı gördüm. Eski oyuncak bebeğinin kafası da belindeydi. "Çay partileri düzenliyor musunuz?" diye sordu heyecanla.

Ellis'in masumiyetine sığınarak başımı salladım. Onun oyununu son bir kez oynadım. "Evet." Sert sesim boğazımın gerginliğini ele veriyordu. "Çay partileri düzenliyorum."

Ellis ciyakladı ve sesinin üst kattaki adamlar tarafından duyulmamış olması için dua ederek irkildim. "Biz de

bir gün, değil mi Tavŗan?"

"Elbette, hayatım," diye söylendi Heathan. Ayak sesleri kiler merdivenlerine yaklaŗtıęında gözleri tavana kaydı.

"Davetlisiniz," dedim ve o da ellerini  ırdtı. Heathan'a baktım ve onun beni izlediğini gördüm. Ne yapacağımı okumaya  alıŗıyordu.

Bastonunu gördüm. Hizmetçiden hem bıçak hem de silah taŗıdığını biliyordum. Ve Şimdi beni  ld recekini tahmin ediyordum. Beni dinlediğini ve alt metni okuyacağını bildiğim için Dolly'ye dedim ki, "Şimdi koŗmalısın, çünkü geç kalacaksın. Beyaz Tavŗan'ı yeni bir deliğe kadar takip etmelisin. Ama bir gün ..." Mavi gözlerini kocaman ve çok ama çok güzel görünce gülümsedim, "Ama bir gün o partiyi verecekiz. Earl Grey  ayını da ben getirecekim."

"Earl Grey!" Heathan'a döndü. "Tavŗan mı? Kulağa kesinlikle büyüleyici gelmiyor mu?"

"Kesinlikle  yle, küçük Dolly." Yanına gelmesi için baŗını salladı. Dolly, Ellis'in Heathan'a her zaman yaptığı gibi yaptı. Heathan onu kendi tarafına çekti, sonra arkalarındaki raf ünitesine doğru döndü. Raflardan biri Şimdi bir tünelin giriŗini gösteriyordu.

"Kapıyı arkandan kapatacağım," diye seslendim ve Heathan'ın Őüpheli bakıŗları üzerimde yoęunlaŗtı. Şapkamı  ıkardım. "Onun için," dedim. Anlayıŗ yüzüne yayıldı. " kinize de yaptıkları için."

Heathan durakladı, gözleri hâlâ kısıktı, sonra baŗını salladı. Dolly'nin elini tutarak onu boŗluktan geçirdi. Kendilerine doğru koŗtum ve gözden kaybolmalarını izledim, Heathan koŗuyor, Dolly zıplıyor, onun elini sıkıca tutuyordu. "Chapel," dediğini duydum bir hücrenin içinden. "O sınır ge iŗine hemen ihtiyacım var!"

Kilerin kapısının açıldığını duyunca rafları yerine ittim ve karŗı kapıya, fırtına sığınağı olduğunu bildiğim yere koŗtum. Amcam merdivenlerden indi.

"Earnshaw öldü. Vuruldu. Ve yakın zamanda. Hâlâ sıcak. Yakın olmalılar."

Sığınağın kapısını işaret ettim. "Aşağıda sesler duydum. Sanırım onlar."

Amcamın arkasındaki adamlar tünele yığıldılar ve onları Heathan ve Ellis'in tersi yöne doğru götürdüler. Amcam bana tuhaf tuhaf baktı, ben de tünelden aşağı koştum.

Koşarken şapkamı tekrar başıma taktım ve düşündüm, Çılgın Şapkacı. Bunca zaman sonra.
. . . sonunda.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Dolly

Meksik

a

Kumların üzerinden Tavşan'ın beni beklediğini bildiğim yere doğru yürüdüm. Büyük şemsiye yüzünü gizliyordu. Ama dövmeli kollarını fark ettim, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı.

Elim kalçamda, beni görebileceğini bilene kadar şemsiyenin etrafında yürüdüm. Denize baktım. Tavşan ve ben sahilde bir evde yaşıyorduk. Kendi özel plajımız vardı. Yanımızdaki halk plajını görebiliyorduk. Ne de olsa Harikalar Diyarı'nda insanları izlemek hayatta en sevdiğim şeylerden biriydi. Harikalar Diyarı'nın bu yeni bölümünde her geçen gün daha da meraklandım.

Tavşan'ın boğazında derin bir hırıltı
duydum. Ve gülümsedim.

Sırtımı dikleştirdim, uzakta bir şey görüyormuş gibi yaptım. Tavşan tekrar hırladı ve "Arkanı dön" dedi.

Onun emriyle tüylerim diken diken oldu. Saçlarımı ellerimle kabartarak tacımı düzelttim ve döndüm... yavaşça... çok yavaşça. Müzik kutum bir şarkı söylüyordu

Piña Colada adında meyveli bir içecek hakkında. Kalçalarını ritmine göre salladım.

Kafamı kaldırdığımda Tavşan şezlonguna uzanmıştı. Onu görünce kıkırdadım. Her zamanki gibi giyinmişti, sadece pantolonu dizlerine kadar kıvrılmıştı ve dövmeli bacaklarını gösteriyordu. Siyah gömleğinin kolları da kıvrılmıştı. Gömleğinin düğmeleri göbeğine kadar açıktı ve kravatı boynundan sarkıyordu.

Ve sol gözüne bir monokl takıyordu. Bunu ona hediye olarak almıştım. Tavşanım tek gözlüğü olmadan gerçek bir Beyaz Tavşan olamazdı.

Kanımın bulunduğ şişe boğazında asılı duruyordu. Ona bakarken, o geceyi düşünürken kalçalarım sıkıştı. Ve onun gibi olan birçok geceyi. Rabbit'ime dokunmayı seviyordum.

Dokunmadığımız ve oynamadığımız tek bir gece bile olmadı. "İşte," diye emretti Tavşan, elindeki küçük boşluğ göstererek şezlong. Ona doğru fırlarken elimi kalçamda tuttum. Şezlongun yanında durdum ve "Eee?" diye sordum.

Yeni soluk mavi ve beyaz bikinim hakkında yorum yapmasını bekledim. Tavşan'ın gözleri vücudumda bir aşığı bir yukarı gezinirken parladı. Kasıklarına baktım ve gülümsedim.

Gördükleri çok hoşuna gitti.

Birden Tavşan bileğimden yakaladı ve beni göğsüne doğru çekti. Düşerken inledim. Ama göğsüm onunkine değdiğinde güldüm. Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken.

"Beğendin mi?" Ben sordum. "Bikini mi?"

Tavşan'ın eli enseme gitti ve dudaklarını üzerime yapıştırdı. Dudağımı ısırarak ağızımı yedi. Karşı koyarak dudağının etini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. Tavşan daha sert öpücükler çalarken yüksek sesle inledi.

Ayrıldığımızda göz bebekleri büyümüştü. "Aptal Tavşan," diye azarladım ve sert göğsüne bir tokat attım.

Biri boğazını temizledi. Servis görevlisi çayımızı getirmişti. "ay zamanı!" Şarkı söyledim ve masayı işaret ederek

sunucunun indirmesi için yanımıza geldi. Rabbit'in kolları belime dolanarak beni yerimde tuttu. Hiçbir yere gitmiyordum.

Servis görevlisi geri çekildi. Oturdum ve Earl Grey'i fincanlarımıza doldurdum. Süt ve şeker, ikişer topak. Rabbit'in eli karnımda kaldı. Ona çayını vermek için döndüğümde telefonuna bakıyordu. Yanına uzandım ve çayını diğer tarafındaki masaya koydum. Başımı omzuna yasladım ve okuyamadığım kelimeleri yazmasını izledim.

"Onlarla hiç tanışacak mıyım?" Suratımı asarak sordum. Bay Chapel ve Bay Henry ve Hyde ile arkadaş olmak istiyordum.

"Belki bir gün," dedi Tavşan ve telefonunu cebine koydu. "İkisinin de önce gidecekleri kendi yolculukları var. Öldürecekleri kendi kötü adamları."

Keyifle arkama yaslandım ve çayımı yudumladım. "Sıkıldım," diye yakınen derin bir iç geçirdim. Tavşan'a döndüm. "Öldürmeyi özledim, Tavşan. Bıçağımı insanların etine batırmayı ve onları kanatmayı özledim." Tüm o güzel öldürmelerimizi düşündüm. Sevgiyle gülümsedim. "Kötülüğümüzün neden olduğu yüksek sesli çığlıkları duymayı da özledim."

Ne kadar tatlı, cennet gibi sesler.

"Ben de öyle sevgilim," diye cevap verdi ve yaramaz kısmı pantolonunun içinde sertleştğinde fincanıma doğru kıkırdadım. Ellerindeki o güzel kanı hayal ettiğini biliyordum.

Çayımı içmekle meşguldüm. Ben sadece dört yudum almıştım, Tavşan ise sadece iki yudum almıştı ki yanımızdaki halk plajından yüksek bir ses duyuldu. Kafalarımız yana savruldu. Bir adamın boynunda sekiz yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk vardı. Ağzı çocuğun kulağındaydı ... sonra elini çocuğun sırtından aşağı ve poposuna doğru götürdü.

Çocuk ağladı.

Gördüğüm manzara karşısında çay fincanım elimde titredi. Adam küçük çocuğun boynunu yalıyordu. Adam onu kumsalın kenarında bekleyen bir arabaya götürürken küçük çocuk dondu kaldı, başı öne eğildi.

Arabanın gözden kayboluşunu izlerken Tavşan'ın soğuk sesi "Dolly," dedi.

"Evet, Tavşan?"

Bana döndü, gözleri benimkiler kadar öfkeliydi. "Yeni bir maceraya atılıyoruz." Kanımın damarlarımda dolaştığını hissettim. Sevinçle başımı salladım. Çayını bitirdi ve sonra şezlongunun kenarına oturdu.

Ayağa fırladım ve arabanın peşinden koşmaya hazırlandım.

Rabbit uzandı ve elini bileğime koyarak beni durdurdu. Cep telefonundan birine mesaj attı. "Chapel on dakika içinde onun adresini bulacak. Aptal herif plakasını görmeme izin verdi."

Sırıtarak ayağa kalktı ve beni göğsüne çekti. Gözleri vahşiydi, sert aleti bacağıma baskı yapıyordu. "Git silahını ve bıçağını getir-"

"Ve elbisem, çoraplarım, botlarım ve rujum," diyerek sözünü kestim. "En sevdiğim şeyler olmadan öldüremem." Gözlerim büyüdü. "Oh! Ve benim Alice bebeğim de. Bizi öldürürken izlemeye bayılıyor."

Sonra bekledim. Beyaz Tavşan'ı bekledim.

Beyaz Tavşan . . . yeni maceramızın başlangıcını işaret etmek için.

Nefesimi tutarak onu izledim. Dudaklarında yavaş, vahşi bir sırıtış belirmesini izledim. Yeleğine uzanıp köstekli saatini çıkarmasını izledim.

Gözlerimin içine bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Saati kulağına götürürken bakışlarımı ona kilitledim.

Metale vurdum.

Kalbindeki kötülük ve damarlarındaki karanlıkla gülümsedi ve "Tik tak" dedi.

SON

OceanofPDF.com

Ed Williamson'dan "SICK FUX"

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Sevgili Jessie - Madonna
Love The Way You Lie - Eminem, Rihanna
Ballroom Blitz - The Struts
Monster - Kanye West, JAY Z, Rick Ross, Nicki Minaj
Dark Fantasy - Kanye West
The Land of Make Believe - Bucks Fizz
Poison - Alice Cooper
Living Doll - Cliff Richard & The Drifters
Savage (feat, Flux Pavilion & MAX) - Whethan (Striptiz kulübü sahnesi)
Sexxx Dreams - Lady Gaga
My Boy Lollipop - Millie Small (The Caterpillar sahnesi)
Fragile - Kygo, Labrinth
Chitty Chitty Bang Bang: Doll on a Music Box/Truly
Scrumptious - Orijinal Oyuncular Kaydı
Issues - Julia Michaels Two
Fux - Adam Lambert
Believer - Imagine Dragons
Seven Nation Army - The White Stripes Crazy
Train - Ozzy Osbourne
İki Hayalet - Harry Styles
With Or Without You - U2 (Balo Sahnesi)
Feels - Care
Bir Mississippi - Zara Larsson

Many Of Horror - Biffy Clyro
If We Were Vampires - Jason Isbell & the 400 Unit
Praying - Kesha
These Four Walls - Little Mix
What About Us - P!nk
Güç - Little Mix
Make Me Wanna Die - The Pretty Reckless
Monster - Lady Gaga
Aşk Bulduk - Rihanna, Calvin Harris
Escape (The Pina Colada Song) - Rupert Holmes
Dusk Till Dawn - ZAYN, Sia (The Jabberwock Scene)
Mad Hatter - Melanie Martinez
Cocaine Blues - Joaquin Phoenix

SICK FUX çalma listesini dinlemek için lütfen bağlantıyı takip edin:

<https://open.spotify.com/user/authortilliecole/playlist/1ALHjkVtdpEdV3hAFhWoE7?si=f41AChgh>

Dolly'nin Karışık Kasetini Dinlemek için lütfen şu bağlantıyı takip edin:

<https://open.spotify.com/user/authortilliecole/playlist/6JNIlwv7jbdZWt062myaFT?si=SGT0EXts>

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Aklımı başımda tuttuğu için kocam Stephen'a teşekkür ederim. Seninle ve yeni küçük adamımız Roman'la geçirdiğim son birkaç ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. Bununla birlikte, doğum yapmak, kolik nedeniyle bitmek bilmeyen uykusuz gecelere katlanmak, ABD'den İngiltere'ye göç etmek ve bu kitabı yazmak, çılgın bir yolculuk oldu! Ama her bir parçasını çok sevdim!

Roman, birini bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Sen hayatımda yaptığım en iyi şeysin. Seni çok seviyorum, küçük dostum!

Anne ve baba, sürekli desteğiniz için teşekkür ederim.

Samantha, Marc, Taylor, Isaac, Archie ve Elias, hepinizi seviyorum.

Thessa, dünyadaki en iyi asistan olduğun için teşekkür ederim. En iyi düzenlemeleri yapıyorsun, beni düzenli tutuyorsun ve çok iyi bir arkadaşısın!

Liz, süper menajerim ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Muhteşem editörüm Kia'ya. Bunu sensiz yapamazdım.

Neda ve Ardent Prose, size katıldığım için çok mutluyum. Hayatımı sonsuz derecede daha düzenli hale getirdiniz. Halkla ilişkilerin canına okudunuz!

Hang Le, inanılmaz derecede mükemmel bir kapak için daha teşekkür ederim. Sıradakine geçelim!

Hangmen Haremime, daha iyi kitap arkadaşları isteyemezdim. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Karanlık Romantizm Devrimimizde bir adım daha ileri! Yaşasın Karanlık Romantizm!

Jenny ve Gitte, siz iki bayan hakkında ne hissettiğimi biliyorsunuz. Sizi çok seviyorum! Yıllar boyunca benim için yaptığınız ve yapmaya devam ettiğiniz her şeye gerçekten değer veriyorum!

Kariyerimi başından beri destekleyen tüm İNANILMAZ blog yazarlarına ve çalışmalarımı paylaşmama ve çatılardan haykırmama yardımcı olanlara teşekkür ederim - bunun gibi kitaplar sizi zorlasa bile!

Tüm harika yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Siz olmasanız dünya çok korkunç olurdu. Ve son olarak, okuyuculara teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

OceanofPDF.com

AUTHOR BIOGRAPHY

Tillie Cole, İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabadan geliyor. İngiliz annesi, İskoç babası, ablası ve çok sayıda kurtarılmış hayvanla birlikte bir çiftlikte büyümüştür. Mümkün olan en kısa sürede, Tillie büyük şehrin parlak ışıkları için kırsal köklerini terk etti.

Tillie, Newcastle Üniversitesi Dini Çalışmalar bölümünden mezun olduktan sonra on yıl boyunca profesyonel rugby oyuncusu olan eşini dünyanın dört bir yanında takip etti.

Arada öğretmenlik yaptı ve kalemi kağıda döküp ilk romanını bitirmeden önce lise öğrencilerine Sosyal Bilgiler öğretmekten büyük keyif aldı.

Birkaç yıl İtalya, Kanada ve ABD'de yaşadktan sonra Tillie şimdi kocası ve yeni oğluya birlikte memleketi İngiltere'ye yerleşti.

Tillie hem bağımsız hem de geleneksel olarak yayınlanan bir yazardır ve aşağıdakiler de dahil olmak üzere birçok türde yazmaktadır: Çağdaş Romantizm, Karanlık Romantizm, Genç Yetişkin ve Yeni Yetişkin romanları.

Yazmadığı zamanlarda Tillie, küçük ailesiyle vakit geçirmekten, koltuğuna kıvrılıp film izlemekten, çok fazla kahve içmekten ve kendini o son kare çikolataya gerçekten ihtiyacı olmadığına ikna etmekten başka bir şeyden hoşlanmıyor.

OceanofPDF.com

FOLLOWTILLIEAT:

<https://www.facebook.com/tilliecoleauthor>

<https://www.facebook.com/groups/tilliecolestreetteam>

https://twitter.com/tillie_cole

Instagram: @authortilliecole

Ya da bana bir e-posta gönderin:

authortilliecole@gmail.com

Ya da web siteme göz atın: www.tilliecole.com

Yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm haberler ve özel çekilişler için
Tillie'nin haber bültenine katılın: <http://eepurl.com/bDFq5H>

Tillie'nin YouTube kanalına abone olun: ['Tillie Cole'](#)

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

